

Orson

scott card

jocul lui ender

colecția
nautilus

Orson Scott Card
Jocul lui Ender

Ediție electronică îngrijită de

Orson Scott Card

JORDAN AND EMMER

Traducere din limba engleză
Mihai Dan Pavelescu

NEMIRA

Coperta colecției: Corneliu ALEXANDRESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CARD, ORSON SCOTT

Jocul lui Ender / Orson Scott Card; trad.: Mihai Dan Pavelescu

București, Nemira, 2005

ISBN 973-569-739-4

I. Pavelescu, Mihai Dan (trad.)

821.111(73)-311.9=135.1

Orson Scott Card

ENDER'S GAME

© Orson Scott Card, 1977, 1985

© Editura Nemira, 1994, 2005

ISBN 973-569-739-4

*Pentru Geoffrey,
Care mă face să-mi amintesc
Cât de tineri și cât de bătrâni
Pot fi copiii.*

CUPRINS

MULȚUMIRI

Capitolul 1 Terțul

Capitolul 2 Peter

Capitolul 3 Graff

Capitolul 4 Călătoria

Capitolul 5 Jocurile

Capitolul 6 Pocalul uriașului

Capitolul 7 Salamandra

Capitolul 8 Șobolanii

Capitolul 9 Locke și Demostene

Capitolul 10 Dragonul

Capitolul 11 Veni, vidi, vici

Capitolul 12 Bonzo

Capitolul 13 Valentine

Capitolul 14 Profesorul

Capitolul 15 Vorbitor în numele morților

Fragmente din această carte au stat la baza primei povestiri Science fiction pe care am publicat-o, „Jocul lui Ender”, apărută în numărul din august 1977 al revistei *Analog*, editată de Ben Bova; încrederea lui și povestirea amintită mai sus constituie fundamentul carierei mele.

Harriet McDougal, de la editura Tor, face parte dintr-o categorie restrânsă de redactori - aceia care înțeleg un subiect și-l pot ajuta pe autor să-l realizeze exact așa cum dorește. Nu este suficient răsplătită. Cu toate acestea, sarcina ei a fost ușurată de munca excelentă a redactorului cu care locuiesc, Kristine Card. Nici pe ea n-o recompensez așa cum merită.

Îi sunt, de asemenea, recunoscător Barbarei Bova, care mi-a fost prieten și impresar la rău și, uneori, la bine; precum și lui Tom Doherty, editorul actual, care s-a lăsat convins să se ocupe de acest roman cu ocazia convenției ABA, în Dallas, ceea ce demonstrează fie admirabila lui pricepere, fie cât de mult te poate obosi un tâg de carte.

— Am privit prin ochii lui. Am ascultat cu urechile lui și-ți spun: el este! Oricum, unul mai bun nu vom obține.

— La fel ai spus și despre frate-său.

— A fost considerat incompatibil. Din alte motive. Fără nici o legătură cu aptitudinile lui.

— Și cu soră-sa, la fel. Există îndoieli și-n legătură cu el. E prea maleabil. Gata oricând să se lase dominat de voința altuia.

— Nu însă dacă respectivul îi este dușman.

— Și-atunci, ce-o să facem? Îl înconjurăm tot timpul cu dușmani?

— Dacă va fi nevoie...

— Parcă spuneai că-ți place puștiul.

— Dacă gândacii pun mâna pe el eu rămân prietenul lui cel mai bun.

— Bine. La urma urmei, salvăm lumea. Ia-l!

Femeia de la monitoare îi zâmbi prietenos, îi ciufuli părul și spuse:

— Andrew, cred că deja ți-e pur și simplu scârbă de monitorul ăsta oribil. Ei bine, am o surpriză pentru tine. Azi îl scoatem. O s-o facem chiar acum și n-o să te doară deloc!

Ender încuviință din cap. Bineînțeles, era o minciună că n-avea să-l doară deloc. Dar deoarece adulții o repetau întotdeauna, când ceva urma *într-adevăr* să doară, se putea bizui pe afirmația aceea ca fiind o precizare destul de corectă a viitorului.

Uneori, minciunile erau mai sigure decât adevărul.

— Hai încoace, Andrew, și așează-te aici, pe masa de examinare. Peste câteva clipe vine și doctorul.

Fără monitor... Ender încercă să-și imagineze cum avea să fie fără micuțul aparat implantat în ceafă. „O să mă întorc pe spate în pat și n-o să mă mai apese. N-o să-l simt furnicându-mă și absorbind căldura când îmi fac duș.

Și Peter n-o să mă mai urască. O să vin acasă și-o să-i arăt că nu mai am monitorul, să vadă că nu-l păcălesc. Acum o să fiu un copil normal, ca el. Atunci n-o să mai fie așa de rău. O să mă ierte că am purtat monitorul cu un an mai mult decât el. O să fim...

Totuși nu cred c-o să fim prieteni. Nu, Peter e prea periculos. Se enfurie mult prea rău. Totuși, frați... Nu dușmani, nu prieteni, ci frați... capabili să trăim sub același acoperiș. N-o să mă urască, o să mă lase-n pace. Și, când o să vrea să se joace de-a gândacii și astronautii, poate că n-o să fiu obligat să mă joc, poate c-o să pot sta liniștit să citesc o carte.”

Însă Ender știa, chiar în timp ce se gândea, că Peter n-avea să-l lase în pace. Când îl apucau pandaliile, ochii îi sclipeau într-un fel anume și, ori de câte ori îi zărea privirea aceea scânteietoare, știa că *în nici un caz* Peter n-avea să-l lase în pace. „Exerseze la pian, Ender. Vino și-ntoarce-mi partiturile. Ah, băiatul-monitor e prea ocupat ca să-și poată ajuta fratele? E prea deștept? Te duci s-omori niște gândaci, astronautule? Nu, nu, *n-am nevoie* de-ajutorul tău! Mă descurc și singur, puștiule, *Terțule mucos!*”

— N-o să dureze mult, Andrew, spuse doctorul.

Ender încuviință din cap.

— Monitorul este astfel construit încât să poată fi ușor deconectat. Vei simți totuși niște furnicături. Unii spun că au încercat o senzație de *lipsă*. S-ar putea să te pomenești căutând ceva, ceva ce nu poți găsi și nici nu-ți poți aminti ce anume era. De aceea o să-ți spun eu: o să cauți monitorul, care nu mai e acolo. După câteva zile, senzația va dispărea.

Doctorul răsucea ceva în ceafa lui Ender. Brusc, o durere îl străbătu pe băiat precum un ac, din gât până în rărunchi. Ender își simți spinarea smucindu-se, iar trupul i se arcui violent spre spate; capul îi lovi masa. Picioarele i se zbăteau dezarticulate, iar mâinile i se încleștaseră, strângându-se între ele cu atâta putere, încât îl durură.

— Deedee! răcnii doctorul. Am nevoie de tine! Infirmiera apără în goană și icni, văzându-i. Trebuie să relaxez mușchii ăștia! Vino încoace! Ce-astepti?

Ender simți alte mâini atingându-l, însă nu le putu vedea. Se răsuci pe o parte și căzu de pe masă.

— Prindeți-l! strigă infirmiera.

— Ține-l nemișcat...

— Țineți-l dumneavoastră, domnule doctor, e prea puternic pentru mine...

— Nu pe toată! Îi blochează inima!

— Ender simți un ac înțepându-l deasupra gulerului cămășii. Îl frigea, totuși acolo unde se răspândeau mușchii i se relaxau treptat. Acum putea plânge de spaimă și durere.

— Cum te simți, Andrew? întrebă femeia.

Băiatul nu-și mai amintea cum se vorbește. Îl ridicară pe masă. Îi verificară pulsul; făcură și alte lucruri pe care nu le pricepea.

Glasul doctorului tremura atunci când vorbea:

— Când lași câte trei ani cheștiile-astea în copii, la ce te poți aștepta? Îl puteam omorî, îți dai seama? Îi puteam opri funcțiile creierului.

— În cât timp trece efectul sedativului?

— Ține-l aici cel puțin o oră. Nu-l scăpa din ochi. Dacă peste cincisprezece minute nu ncepe să vorbească, mă chemi.

„Îl puteam omorî... Eu nu sunt gândac.”

***

Reveni în clasa domnișoarei Pumphrey cu un sfert de oră înaintea sfârșitului cursului. Încă se mai clătina.

— Te simți bine, Andrew? întrebă domnișoara Pumphrey.

Încuviință.

— Ai fost bolnav?

Scutură din cap.

— Nu arăți prea bine.

— N-am nimic.

— Ar fi bine să te așezi, Andrew.

Porni spre locul său, dar se opri. „Ce căutam? Nu mai țin minte ce căutam...”

— Locul tău este acolo, spuse domnișoara Pumphrey.

Se așeză, dar îi trebuia altceva, ceva ce pierduse. „O să-l găesc mai târziu...”

— Monitorul tău..., șopti fata din spatele lui.

Andrew înălță din umeri.

— Monitorul, spuse ea către ceilalți.

Băiatul întinse mâna și-și pipăi ceafa. Simți un plasture. Monitorul dispăruse. Acum era ca toți ceilalți.

— Ești necăjit, Andy? întrebă un băiat aflat pe celălalt rând, mai în spate. Nu-și putea aminti cum îl chema. „Peter... Nu, ăsta era altul.”

— Liniște, domnule Stilson, rosti domnișoara Pumphrey.

Stilson pufni.

Domnișoara Pumphrey explica înmulțirea numerelor. Ender se juca, desenând contururile unor insule muntoase, și comandând pupitrului să le prezinte tridimensional, în rotație. Desigur, profesoara știa că nu era atent, dar nu-l deranja. Ender cunoștea întotdeauna răspunsul, chiar și atunci când ea îl credea neatent.

În colțul pupitrului apărură un cuvânt, care porni să dea ocol perimetrului. La început era răsturnat și inversat, totuși Ender îl citi cu mult înaintea să ajungă pe latura de jos a pupitrului, unde căpătă poziția normală.

TERȚUL

Băiatul zâmbi. El descoperise primul cum putea expedia misive umblătoare – și chiar atunci când un dușman necunoscut vorbea urât despre el, metoda prin care o făcea îl favoriza. Nu era vina lui că era un Terț. Ideea fusese a guvernului, ei o autorizaseră – cum altfel ar fi putut urma școala un Terț ca Ender? Iar acum dispăruse și monitorul. Experimentul numit Andrew Wiggin nu reușise. În caz contrar, era sigur că le-ar fi plăcut să abroge decretul care-i făcuseră posibilă nașterea. A dat greș, atunci opriți experimentul!

Sonerie țâra. Toți deconectau pupitrele, sau își scriau mesaje personale. Unii expediau lecții sau notițe în calculatoarele de acasă. Câțiva se adunaseră în jurul imprimantelor, așteptând hârtiile pe care le comandaseră. Ender își rășchiră degetele peste mini-tastatura de pe marginea băncii și se întrebă cum oare își simțeau adulții mâinile. Probabil că mari și stângace, cu degete groase, butucănoase și palme grele. Bineînțeles, aveau tastaturi mai late – dar cum ar fi reușit degetele lor masive să deseneze o linie fină, așa cum putea Ender; atât de

precisă încât o putea înlocui de șaptezeci și nouă de ori într-o spirală ce se întindea din centrul pupitrului până la marginea lui, fără să atingă vreodată spirele între ele. Era un mod de a-și trece timpul, în vreme ce profesoara vorbea despre aritmetică. Aritmetică! Valentine îl învăța aritmetica de la trei ani.

— Nu te simți bine, Andrew?

— Ba da, domnișoară.

— Vezi să nu pierzi autobuzul.

Ender încuviință și se sculă. Ceilalți copii plecaseră. Însă cei răi aveau să-l pândescă. Monitorul nu mai exista pe ceafa lui, auzind ceea ce auzea el și zărind ceea ce zărea el. Acum îi puteau spune orice doreau, îl puteau chiar lovi – nimeni nu-i mai vedea, și nimeni n-ar fi venit să-l salveze pe Ender.

Monitorul avusese anumite avantaje și urma să simtă din plin lipsa lor.

Bineînțeles, Stilson îl aștepta. Fără să fie mai voinic decât majoritatea copiilor, îl întrecea totuși pe Ender. În plus, era însoțit și de alți băieți. Întotdeauna umbla cu ei.

— Hei, Terțule!

„Nu-i răspunde. Nu spune nimic.”

— Hei, Terțule, cu tine vorbim, Terțule, băi, iubitorule-de-gândaci, cu tine vorbim!

„Habar n-am ce să-i răspund. Orice aș zice, ar agrava și mai mult situația. Mai bine, tac.”

— Băi, Terțule, băi, rahatule, ai amuțit? Ziceai că ești mai grozav ca noi, da' ți-ai pierdut papagalul, Terțule, n-ai decât un plasture pe gât!

— Mă lăsați să trec? Întrebă Ender.

— Dacă-l lăsăm să treacă? Merită să-l lăsăm să treacă?

Răseră cu toții.

— Sigur c-o să te lăsăm. Mai întâi o să lăsăm să-ți treacă o mână, dup-aia fundul, dup-aia o bucată de picior...

— Unde-i papa-ga-lul? Unde-i papa-ga-lul?

Stilson îl împinse cu mâna; apoi, altcineva din spate îl îmbrânci îndărăt.

— Ferăstrău, că-i mai rău! chicotii un glas.

— Tennis!

— Ping-pong!

Lucrurile n-aveau să se termine cu bine. Ender decise că ar prefera să râdă la urmă. Când Stilson întinse brațul să-l înghiontească iarăși, băiețelul încercă să-l prindă. Nu reuși.

— Hopa, vrei să te bați cu mine, da? Vrei să te bați cu mine, Terțule?

Cei din spatele lui Ender îl înșfăcăară, ținându-l nemișcat.

Râse, deși nu-i ardea deloc de râs:

— Așa mulți trebuie să fiți ca să bateți un Terț?

— Noi suntem *oameni*, nu *Terți*, băi rahatule! Tu n-ai putere nici cât o ceapă degerată.

Totuși, îl eliberară. Imediat, Ender lovi puternic și fulgerător cu piciorul, izbindu-l pe Stilson drept în piept. Băiatul căzu. Ender rămase surprins – nu se așteptase să-l doboare dintr-o lovitură. Nu se gândise că Stilson nu luase în serios o asemenea luptă, că nu se așteptase la un atac disperat.

Pentru o clipă, ceilalți se retraseră și Stilson rămase inert. Poate că se întrebau dacă nu cumva e mort. Ender însă căuta să găsească o cale de a preîntâmpina orice răzbunare. De a-i opri pe băieți să-l atace a doua zi în haită. „Trebuie să câștig acum, și pentru totdeauna, altfel va trebui să mă bat în fiecare zi, și va fi din ce în ce mai rău.”

Deși avea numai șase ani, Ender cunoștea legile nerostite ale luptelor dintre oameni. Era interzis să lovești adversarul care zace neajutorat; doar un animal putea face așa ceva.

De aceea, se apropie de trupul nemișcat al lui Stilson și-l izbi din nou, cu răutate, în coaste. Stilson gemu și se rostogoli, încercând să scape. Îl urmări și-l lovi iarăși, în testicule. Băiatul nu mai scoase nici un sunet; se chirci, și de sub pleoape îi țâșniră lacrimi.

Ender se întoarse și-i privi cu răceală pe ceilalți.

— Poate că vă trece prin minte să săriți cu toții pe mine. Probabil că m-ați snopi în bătaie. Nu uitați însă ce le fac celor care-mi vor răul. Vă veți întreba mereu când o să vă cad în spate și cât de rău o să vă fie.

Îl lovi pe Stilson cu piciorul în față. Sângele din nasul acestuia împrășcă solul.

— Nu atât de rău, urmă Ender. *Mult* mai rău.

Se întoarse și plecă. Nimeni nu veni după el. Coti pe coridorul care ducea la stația de autobuz. Înapoia lui, îi putea auzi pe băieți vorbind:

— Mamă-ă! Ia uite la el! L-a terminat!

Ender își lipi fruntea de peretele coridorului și plânse, până apăru autobuzul. „Exact ca Peter! Cum mi-au luat monitorul, sunt exact ca Peter.”

— Bun, e scos. Cum se descurcă?

— Când trăiești câțiva ani în trupul cuiva, te obișnuiești cu el. Acum îi privesc chipul. Nu știu ce se întâmplă. Nu sunt obișnuit să-i văd expresia feței. Sunt obișnuit s-o simt.

— Haide, nu-i vorba de psihanaliză! Suntem soldați, nu vraci. L-ai văzut cum l-a rupt în bătaie pe șeful bandei.

— A fost foarte meticulos. Nu numai că l-a bătut, l-a terminat! Ca Mazer Rackham la...

— Scutește-mă! Deci comisia apreciază că a absolvit?

— În mare parte. Să vedem ce va face cu fratele său, acum când nu mai are monitorul.

— Fratele... Nu ți-e teamă ce i-ar putea face lui frate-su?

— Chiar tu mi-ai spus că nu există nici un risc.

— Am mai reluat unele benzi. N-am ce face... Îmi place puștiul. Cred că o să-l nenorocim.

— Bineînțeles că asta o să facem. E meseria noastră. Noi suntem vrăjitoarea cea rea. Promitem turtă-dulce, dar îi mâncăm pe copilași de vii.

— Îmi pare rău, Ender, șopti Valentine. Îi privea plasturele de pe gât.

Ender atinse peretele și ușa se închise înapoia lui.

— Nu-mi pasă. Mă bucur că nu-l mai am.

— Ce nu mai ai? Peter apărui în hol, mușcând dintr-un sandviș cu unt.

Ender nu vedea în Peter băiatul frumos de zece ani pe care-l zăreau adulții, cu păr negru, des și rebel și un chip ce ar fi putut aparține lui Alexandru cel Mare. Îl privea pe fratele său doar pentru a detecta furia sau plictiseala, stările periculoase care aduceau aproape întotdeauna suferința. Acum, când ochii lui Peter descoperiră plasturele de pe gât, apărui scânteierea rău-prevestitoare.

Valentine o zări și ea.

— De azi e la fel ca noi, rosti ea încercând să-l liniștească.

Peter nu se lăsă însă domolit.

— La fel ca noi? Și-a ținut căpușa până la șase ani! Tu când ai pierdut-o pe-a ta? Aveai trei ani. Mie mi-au luat-o la cinci ani. El aproape c-a reușit, nenorocitul, gândacul naibii!

„E bine”, își spuse Ender. „Vorbe, și iar vorbe. Peter... Vorbăria e minunată...”

— Ei bine, continuă Peter, acum îngerii tăi păzitori nu te mai veghează. Nu mai verifică monitoarele să vadă dacă nu simți durere, s-asculte ce-ți spun, să vadă ce-ți fac. Ce zici? Eh, ce zici de chestia asta?

Ender strânse din umeri.

Brusc, Peter zâmbi și bătu din palme cu o falsă veselie.

— Hai să ne jucăm de-a gândacii și astronauții, spuse el.

— Unde-i mama? Întrebă Valentine.

— Afară, răspunse Peter. Eu sunt șeful.

— Cred c-o să-l chem pe tata.

— N-ai decât, făcu Peter. Știi că nu-i niciodată acasă.

— Bine, hai să ne jucăm, încuviință Ender.

— Tu o să fii gândacul, spuse Peter.

— Lasă-l măcar o dată să fie astronaut, interveni Valentine.

— Ia mai ține-ți pliscul! o repezi Peter. Haide sus și alege-ți armele.

N-avea să fie un joc corect, Ender o știa. Nu se punea problema învingătorului. Când puștii se jucau pe coridoare, gândacii nu câștigau niciodată și, uneori, jocul devenea violent. Însă aici, în apartamentul lor, avea să fie rău de la bun început, iar gândacii nu puteau pur și simplu să fugă, așa cum se întâmplă în războaiele adevărate. Trebuiau să rămână în joc atât cât voia astronautul.

Peter trase sertarul cel mai de jos și scoase masca de gândac. Mama se supăraseră pe el atunci când o cumpăraseră, însă tata fusese de părere că războiul n-avea să ia sfârșit doar pentru că ascunzi măștile și le interzici copiilor pistoalele-laser jucării. Mai bine să se joace de-a războiul, și să aibă o șansă în plus de supraviețuire, când urmau să revină gândacii.

„Dacă voi supraviețui jocurilor,” se gândi Ender. Își puse masca. Se strânse în jurul feței sale precum degetele unei mâini. „Dar nu așa simte un gândac”, își spuse băiatul. „El nu poartă chipul acesta ca pe o mască, este *chiar* chipul lui. Oare pe planetele lor, gândacii se joacă cu măști de oameni? Și oare cum ne numesc ei? Viermii, pentru că suntem atât de moi

și lunecoși în comparație cu ei.”

— Ai grijă, Vierme, rosti el.

De abia îl putea vedea pe Peter prin găurile pentru ochi. Fratele său rânji:

— Vierme, da? Bine, gândăcel mititel, ia să vedem cum ți se sparge căpșorul!

Ender nu văzu lovitura, ci intuit doar o ușoară deplasare a centrului de greutate al lui Peter; masca nu-i permitea vederea periferică.

Pe neașteptate, simți durerea și șocul izbiturii în ureche; își pierdu echilibrul și căzu.

— Nu vezi prea bine, gândace? chicoti Peter.

Ender încercă să-și scoată masca. Fratele lui îi atinse testiculele cu vârful piciorului.

— N-o scoate, şuieră el.

Băiatul își coborî mâinile.

Peter îl apăsă cu talpa. Durerea fulgeră prin Ender; se chirci.

— Nu te strânge, gândacule! O să te disecăm. În sfârșit, am pus laba pe unul viu dintre voi și-o să aflăm cum funcționați.

— Peter, gata..., spuse Ender.

— „Peter, gata”. Foarte bine! Deci gândacii ne pot ghici numele. Puteți vorbi ca niște copilași drăguți, ca să vă iubim și să fim drăguți cu voi. Dar nu ține! Eu îmi dau seama ce sunteți de fapt. Au vrut să fii om, Terțișorul, dar de fapt ești un gândac, și-acum se vede.

Ridică piciorul și îngenunche pe Ender, apăsându-l pe abdomen, chiar sub stern. Treptat, începu să sporească apăsarea. Ender respira tot mai greu.

— Te-aș putea ucide-n felul ăsta, șopti Peter. Să apăs mereu, până mori. Dup-aia aș zice că n-am știut că te durea, că noi ne jucam..., m-ar crede, și totul ar fi în regulă. Iar tu ai fi mort. Totul ar fi în regulă!

Ender nu putea răspunde; răsufla tot mai anevoios. S-ar fi putut ca Peter s-o facă. Probabil că nu intenționa, totuși s-ar fi putut...

— Vorbesc serios, continuă fratele său. Nu știu ce crezi, dar vorbesc serios. Pe tine te-au autorizat doar pentru că eu eram atât de promițător, însă nu le-am împlinit așteptările. Tu te-ai descurcat mai bine. Ei cred că ești mai bun. Dar eu nu vreau un *frățior* mai bun, Ender. Nu vreau un Terț.

— O să spun totul, zise Valentine.

— N-o să te creadă nimeni.

— *Pe mine* mă vor crede.

— Atunci o să mori și tu, scumpă surioară.

— Vezi să nu! replică Valentine. Cine te va crede când o să spui: „N-am știut că asta o să-l omoare pe Andrew. Iar după ce el a murit, nu am știut c-o s-o omoare și pe Valentine”.

Apăsarea slăbi puțin.

— Bun. Nu azi. Dar într-o bună zi, voi doi n-o să mai fiți împreună. Și va avea loc un accident.

— Numai gura e de tine, spuse Valentine. N-o să faci nimic din toate astea.

— Nu?

— Și știi de ce? întrebă fata. Pentru că vrei s-ajungi în guvern, când o să fii mare. Vrei să fii votat. Și n-or să te voteze, dacă adversarii or să descopere că atât fratele cât și sora ta au murit când erau mici, în urma unor accidente ciudate. Și mai ales datorită scrisorii pe care am introdus-o în fișierul meu secret, care va fi deschis în caz că voi muri.

— Nu-mi vinde mie gogoși, pufni Peter.

— Scrie așa: „N-am murit de moarte naturală. M-a ucis Peter și, dacă nu l-a omorât deja pe Andrew, o va face în curând.” Nu-i suficient ca să te condamne, dar ajunge ca să nu fii niciodată votat.

— Tu ești acum monitorul lui, spuse Peter. Ar fi bine să-l supraveghezi, zi și noapte. Ar fi bine să stai tot timpul lângă el.

— Ender și cu mine nu suntem proști. Avem note la fel de bune ca și tine. Ba chiar mai bune, la unele materii. Suntem niște copii teribil de inteligenți. Nu ești cel mai deștept, Peter. Ești numai cel mai mare.

— Da, știu. Va veni însă o zi când nu vei fi lângă el, când vei uita. Brusc îți vei aminti și vei fugi la el. Și-o să-l găsești, viu și nevătămat. Iar data următoare n-o să te mai sperii atât de tare și nici n-o să mai alergi. Și, de fiecare dată, îl vei găsi nevătămat. Și-o să crezi c-am uitat. Chiar dacă o să-ți amintești ce-ți spun acum, o să crezi c-am uitat. Așa vor trece anii. Apoi va avea loc un groaznic accident, iar eu îi voi găsi trupul și voi plânge în hohote lângă el și tu o să-ți amintești conversația asta, Vally, dar îți va fi rușine de tine însăși că ți-ai amintit-o,

deoarece o să știi că eu m-am schimbat, că într-adevăr a fost un accident, că-i crud din partea ta să-ți reamintești ce am spus într-o ceartă din copilărie. Numai că va fi adevărat. Eu o să scap, el o să moară și tu nu vei face nimic, absolut nimic. Însă n-ai decât să crezi în continuare că eu sunt doar cel mai mare.

— Cel mai mare găozar, zise Valentine.

Peter sări în picioare și se repezi spre ea. Fata se feri. Ender își smulse masca. Peter se trânti pe spate în patul său și începu să râdă în hohote, foarte amuzat, până îi dădură lacrimile.

— Sunteți grozavi voi doi, cei mai mari fraieri de pe planeta Pământ!

— Acum ne va zice că totul a fost o glumă, comentă Valentine.

— Nu o glumă, ci un joc. Vă pot face să credeți orice. Vă pot face să dansați ca niște marionete. Îngroșându-și glasul, vorbi amenințător: O să v-omor, și-o să vă tai bucățele, și-o să v-arunc la gunoi! Izbucni din nou în râs: Cei mai mari fraieri din tot Sistemul Solar!

Ender rămase locului, privindu-l cum râde și se gândi la Stilson, amintindu-și ce simțise când îi zdrobise nasul. „Lui ar fi trebuit să i-o fac. El ar fi meritat-o.”

Parcă citindu-i gândurile, Valentine șopti:

— Nu, Ender!

Peter se răsuci brusc pe o parte, sări din pat și se ghemui gata de luptă.

— Ba da, Ender, chicoti el. Oricând, Ender.

Ender ridică piciorul drept și-și scoase pantoful. Îl ținu în sus.

— Vezi, aici pe vârf? E sânge, Peter.

— Vaaa! Vaaa, mor! Mor! Ender a omorât o ploșniță și-acum o să m-omoare și pe mine!

N-aveai cum să-l impresionezi. În adâncul sufletului, Peter era un criminal, dar nimeni n-o știa, cu excepția Valentinei și a lui Ender.

Mama veni acasă și-l consolă pe Ender, când află de monitor. Tata sosi și el și repetă întruna cât de grozavă era surpriza; aveau copii atât de fantastici, încât guvernul le spusese să facă trei și acum guvernul nu mai voia să ia pe nici unul, așa că rămăseseră cu trei, continuau să-l aibă pe Terț... până când lui Ender îi veni să-i strige: „Știu că-s un Terț, știu, dacă vrei o să plec, ca să nu te mai simți rușinat în fața tuturor, îmi pare rău că nu mai am monitorul și acum ai trei copii și nici o explicație limpede, e atât de stânjenitor pentru tine, iartă-mă, iartă-mă, iartă-mă!”

Stătea în pat, privind în sus prin beznă. În patul de deasupra lui îl putea auzi pe Peter, răsucindu-se și foindu-se întruna. Apoi fratele său coborî și ieși din odaie. Ender auzi apa curgând la baie; după aceea, silueta lui Peter se contură în cadrul ușii.

„Crede că dorm. O să mă ucidă!”

Peter se apropie, dar nu sui în patul său.

Veni și mai aproape și rămase lângă capul lui Ender.

Totuși nu întinse mâna, ca să ia o pernă și să-l sufoc.

Nu avea nici un fel de armă.

— Ender, șopti el, iartă-mă... iartă-mă... Știu ce simți, iartă-mă, sunt fratele tău. Te iubesc!

Mult mai târziu, răsuflarea regulată a lui Peter dovedi că băiatul adormise. Ender își scoase plasurele de pe gât.

Și, pentru a doua oară în ziua aceea, plânse.

— *Punctul slab e soră-sa. O iubește cu adevărat.*
— *Știu. Ea poate strica totul, de la început. N-o să vrea s-o păărăsească.*
— *Și-atunci ce-o să faci?*
— *Să-l conving că dorește să vină cu noi mai mult decât dorește să stea cu ea.*
— *Cum o să faci asta?*
— *O să-l mint.*
— *Și dacă nu reușești?*
— *Atunci o să-i spun adevărul. Avem voie să facem asta, în cazuri excepționale. Știi bine că nu putem prevedea totul.*

La dejun, Ender nu avu poftă de mâncare. Se întreba mereu cum avea să fie la școală. Întâlnirea cu Stilson după bătaia de ieri... Ce aveau să facă prietenii acestuia? Probabil nimic, dar nu putea fi sigur. N-ar fi vrut să se ducă la școală.

— Nu mănânci, Andrew? îl întreabă maică-sa.
— Bună dimineața, Ender, rosti Peter intrând în odaie. Mersi că ți-ai lăsat mizeria aia de burete în mijlocul băii.

— Special pentru tine, mormăi băiatul.
— Andrew, trebuie să mănânci!
Ender își întinse încheieturile, într-un gest ce spunea: „Faceți-mi perfuzii!”
— Foarte amuzant, comentă mama. Încerc să fiu grijulie, dar asta nu-i interesează pe genialii mei copii.

— Genele tale ne-au făcut geniali, mamă, spuse Peter. De la tata să știi că n-am căpătat nimic.

— Te-am auzit, spuse tatăl, fără să-și ridice privirea de pe știrile afișate pe tăblia mesei, în timp ce mânca.

— Nici n-aș fi zis-o, dacă știam că nu m-auzi.

Masa bâzâi. Aveau musafiri.

— Cine-i? întreabă mama.

Tatăl apăsă un buton și pe ecranul său apărură un bărbat. Purta singura uniformă militară care mai însemna ceva, FI: Flota Internațională.

— Credeam că s-a terminat, comentă tatăl.

Peter își turnă lapte peste fulgii de cereale.

„Poate că”, se gândi Ender, „într-adevăr, azi nu va trebui să mă duc la școală.”

— Mă duc să văd despre ce-i vorba, spuse tatăl sculându-se. Voi terminați de mâncat.

Rămaseră locului, dar nu mâncară. După câteva clipe, tatăl apărură și-o chemă pe mamă.

— Ai încurcat-o, zise Peter. Au aflat ce i-ai făcut lui Stilson și-o să te trimită la-nchisoare, în Centură.

— N-am decât șase ani, prostovane, sunt minor.

— Ești un Terț, rahatule! N-ai nici un drept.

Valentine apărură somnoroasă, cu părul ciufulit.

— Unde-s mami și tati? Mi-e rău și nu pot să merg la școală.

— Ai examen oral, este? pufni Peter.

— Gura, Peter! se răsti fata.

— Ar trebui să te relaxezi și să te bucuri. Putea fi și mai rău.

— Nu știu cum.

— Putea fi un examen anal.

— Ha, ha, făcu Valentine. Unde-s mama și tata?

— Vorbesc cu un tip din FI.

Instinctiv, Valentine privi spre Ender. La urma urmei, ani de zile așteptaseră să vină cineva și să le spună că Ender fusese acceptat, că aveau nevoie de el.

— Așa-i, uită-te la el, spuse Peter. Dar să știi că poate fi vorba de mine. Poate că și-au dat seama că sunt totuși cel mai bun.

Se simțea frustrat și de aceea era răutăcios, ca de obicei.

Ușa se deschise.

— Ender, rosti tatăl, vino, te rog.

— Îmi pare rău, Peter, chicoti Valentine.

— Nu-i absolut nimic de râs, se încruntă tatăl.

Ender îl urmă pe hol. Ofițerul FI se sculă în picioare când îl văzu, dar nu întinse mâna spre băiat.

Mama își răsucea verigheta de pe deget.

— Andrew, rosti ea, niciodată n-am crezut că ești un bătaș.

— Stilson e în spital, spuse tatăl. L-ai aranjat destul de rău. Cu picioarele, Ender... n-a fost prea sportiv.

Ender clătină din cap. În privința lui Stilson, se așteptase să vină cineva de la școală, nu un ofițer al flotei. Era mai serios decât crezuse. Și totuși nu știa ce altceva ar fi putut face.

— Ai vreo explicație pentru purtarea dumitale, tinere? întrebă ofițerul.

Băiatul clătină iarăși din cap. Nu știa ce să spună, și-i era teamă să nu se prezinte mult mai monstruos decât îl prezentau propriile sale fapte. „O s-accept pedeapsa, oricare ar fi ea”, își spuse. „Numai să terminăm odată.”

— Eram dispuși să acordăm circumstanțe atenuante, urmă ofițerul. Dar trebuie să-ți spun că raportul n-arată deloc bine. L-ai lovit în testicule, apoi în față și pe tot corpul, când era căzut... se pare că ți-a făcut plăcere.

— Nu, șopti Ender.

— Atunci de ce-ai făcut-o?

— Era cu banda lui.

— Și? Asta constituie o scuză?

— Nu.

— Spune-mi de ce ai continuat să-l lovești? Îl doborâseși deja.

— Doborându-l, am câștigat prima luptă. Voiam să le câștig și pe următoarele, chiar atunci, ca să mă lase-n pace!

Ender nu se mai putu stăpâni, era prea înspăimântat, prea rușinat de propriile sale fapte: deși se străduise să n-o facă, plânse din nou. Nu-i plăcea să plângă. O făcea rareori; acum, în mai puțin de o zi, plânse de trei ori. Și de fiecare dată, fusese mai rău. Iar să te smiorcăi în fața mamei, a tatei și a ofițerului, era de-a dreptul rușinos.

— Ați luat monitorul, spuse el. Trebuia să mă apăr, nu?

— Trebuia să fi cerut ajutorul unui adult, începu tatăl.

Însă ofițerul traversă holul către Ender. Întinse mâna:

— Ender, numele meu este Graff. Colonel Hyrum Graff. Sunt directorul ciclului de antrenament primar al Școlii de Luptă din Centură. Am venit să-ți propun să intri la școală.

— După toate...

— Dar monitorul...

— Ultima etapă a testării a fost de a vedea ce se va întâmpla în absența monitorului. Nu procedăm întotdeauna așa, însă în cazul tău...

— Și-am absolvit?

Mama era neîncrezătoare.

— Pentru că l-a băgat în spital pe băiatul acela? Ce-ați fi făcut dacă-l omora, îi dădeai o medalie?

— Nu contează ce anume a făcut, doamnă Wiggin. Important este motivul. Îi întinse un dosar voluminos: acestea sunt ordonanțele. Fiul dumneavoastră a primit aprobarea Serviciului de Selecție al FI. Desigur, avem deja acceptul dumneavoastră, acordat în momentul confirmării conceperii, altfel nu se putea naște. Din clipa aceea era al nostru, dacă trecea teste.

Când vorbi, glasul tatălui tremura:

— N-a fost tocmai elegant din partea dumneavoastră să ne lăsați să credem că nu-l doriți. Și apoi să-l luați.

— Iar șarada aceasta cu Stilson..., începu mama.

— Nu a fost o șaradă, doamnă Wiggin. Până n-am știut care este motivația lui Ender, nu puteam fi siguri că nu era un alt... trebuia să știm ce înțelegea avea acțiunea lui. Sau, cel puțin, ce înțelegea i-a conferit Ender.

— E neapărat nevoie să folosiți porecla aceea stupidă?

Mama începu să plângă.

— Îmi pare rău, doamnă Wiggin. Dar acesta e numele pe care-l folosește chiar el.

— Și acum ce veți face, domnule colonel? întrebă tatăl. O să ieșiți pur și simplu pe ușă, amândoi?

— Depinde.

— De ce anume?

— Dacă Ender dorește să vină.

Mama râse amar.

— Aha, deci totuși e vorba de voluntariat. Ce drăguț!

— Pentru dumneavoastră doi, alegerea a fost făcută atunci când l-ați conceput pe Ender. Dar el n-a ales încă. Recruții sunt o carne bună de tun, dar pentru ofițeri ne trebuie voluntari.

— Ofițeri? Întrebă Ender.

La sunetul vocii sale, ceilalți amuțiră.

— Da, încuviință Graff. Școala de Luptă pregătește viitorii căpitani de nave stelare, comandanți de flotile și amirali.

— Haideți să nu ne păcălim singuri! rosti furios tatăl. Câți din băieții de la Școala de Luptă ajung să comande nave?

— Din păcate, domnule Wiggin, informația respectivă este secretă. Vă *pot* spune că nici unul dintre băieții noștri care au izbutit să termine primul an n-au absolvit cu grad mai mic decât cel de ofițer. Și nici unul n-a ocupat o funcție inferioară celei de secund pe o navă interplanetară. Chiar și în cadrul forțelor de apărare locale din propriul nostru sistem planetar, este o cinste deloc neglijabilă.

— Câți izbutesc să termine primul an? Întrebă Ender.

— Toți cei care vor s-o facă.

Ender fu gata să rostească: „Eu vreau!” Își ținu însă gura. Ar fi scăpat pentru o vreme de școală, deși drumul dura doar câteva zile. Ar fi scăpat de Peter – un lucru mult mai important, ce putea fi chiar o chestiune vitală. Totuși, să-i părăsească pe mama și pe tata și, în primul rând, să se despartă de Valentine... Și să devină soldat... Lui Ender nu-i plăceau luptele. Nu-i plăcea genul de confruntări preferate de Peter – cei puternici împotriva celor slabi – dar nu-i plăcea nici varianta folosită de el: cei inteligenți împotriva celor proști.

— Cred, continuă Graff, că Ender și cu mine trebuie să discutăm între patru ochi.

— Nu, spuse tatăl.

— Nu-l voi lua fără să vă las să mai vorbiți, zise colonelul. Deși nu m-ați putea opri s-o fac.

Tatăl îl privi îndelung, apoi se sculă și părăsi holul. Mama rămase încă o clipă și-l strânse ușor de mână pe Ender. Când ieși, închise ușa după ea.

— Ender, începu Graff, dacă vii cu mine n-o să te mai întorci aici multă vreme. În Școala de Luptă nu există vacanțe. Nici vizitatori. Un ciclu complet de instrucție durează până la vârsta de șaisprezece ani – în anumite circumstanțe, poți căpăta prima permisie când împlinești doisprezece ani. Crede-mă, oamenii se schimbă mult în șase ani, sau în zece. Dacă vii cu mine, când îți vei revedea sora, pe Valentine, ea va fi femeie. Veți fi ca doi străini. Vei continua s-o iubești, dar n-o vei mai cunoaște. Vezi, nu spun că va fi ușor.

— Mama și tata?

— Eu te cunosc, Ender. De mai multă vreme am studiat înregistrările monitorului. Nu vei simți lipsa părinților... oricum, nu mult timp. Și nici ei nu-ți vor duce dorul prea mult.

Fără să vrea, lacrimile apărură în ochii băiatului. Își feri chipul, dar nu și le șterse.

— Ei te iubesc, Ender. Trebuie totuși să înțelegi cât i-a costat viața ta. Amândoi s-au născut în familii evlavioase, știi? Tatăl tău a fost botezat cu numele de John Paul Wiczorek. Catolic. Al șaptelea din nouă frați.

„Nouă copii! E incredibil. Criminal!”

— În numele credinței religioase, oamenii sunt în stare de acțiuni stranie. Cunoști pedepsele, Ender – pe vremuri nu erau atât de aspre, dar nici neglijabile. Doar primii doi copii beneficiau de educație gratuită. Impozitele se majorau cu fiecare nou născut. La șaisprezece ani, tatăl tău a invocat Legea Nesupunerii Familiale pentru a se despărți de ai săi. Și-a schimbat numele, a renunțat la religia lui și a decis să nu aibă mai mult de cei doi copii legali. Era hotărât. În copilărie a avut parte de atâtea persecuții și înjosiri, încât s-a jurat ca nici unul din copiii lui să nu treacă prin așa ceva. Pricepi?

— Nu m-a dorit...

— De fapt, nimeni nu-și *dorește* un Terț. Nu te poți aștepta să fie fericiți. Totuși părinții tăi reprezintă cazuri aparte. Amândoi și-au abandonat religia – mama ta a fost mormon – însă sentimentele lor au rămas ambigue. Știi ce înseamnă ambiguu?

— Neclar...

— Se simt rușinați că provin din familii care au recurs la nesupunere. Ascund acest amănunt. Mama ta refuză să admită că s-a născut în Utah, tocmai pentru a nu fi suspectată. Tatăl tău își neagă obârșia poloneză, deoarece Polonia n-a aderat nici acum la Legea

Nesupunerii și din acest motiv suferă sancțiuni internaționale. Deci, după câte vezi, faptul că au un Terț, chiar și în urma instrucțiunilor directe ale guvernului, anulează tot ce au încercat să facă.

— Știu asta.

— Situația e însă mult mai complicată. Tatăl tău ți-a pus numele unui sfânt creștin. Ba mai mult, el însuși v-a botezat pe toți trei, imediat cum v-a adus de la maternitate. Mama ta n-a fost de acord. S-au certat de fiecare dată; ea nu se opunea botezului, ci ritualului catolic. În realitate, ei n-au renunțat la religiile lor. Pe tine te privesc ca pe un simbol al mândriei, deoarece au fost capabili să ocolească legea și să aibă un Terț. Dar, în același timp, reprezinți un simbol al lășității, deoarece n-au îndrăznit să meargă mai departe și să practice nesupunerea pe care continuă s-o considere corectă. În plus, ești și un simbol al rușinii publice, pentru că la fiecare pas apari în calea eforturilor lor de-a fi asimilați în societatea normală, docilă.

— De unde știți toate astea?

— Am monitorizat pe fratele și pe sora ta, Ender. Vei rămâne surprins când vei afla cât de sensibile sunt aceste instrumente. Am fost conectați direct la creierul tău. Am auzit tot ce ai auzit și tu, indiferent dacă ascultai atent sau nu. Indiferent dacă înțelegeai sau nu. Noi înțelegem.

— Deci părinții mei mă iubesc... și nu mă iubesc.

— Te iubesc. Întrebarea este dacă te doresc aici. Prezența ta în această casă este o permanentă sursă de tensiune. Înțelegi?

— Nu eu sunt cel care provoacă tensiunea.

— Nu-i vorba de ceea ce faci, Ender. Ci de însăși viața ta. Fratele tău te urăște deoarece ești dovada vie că el n-a fost îndeajuns de bun. Părinților tăi le amintești permanent de trecutul pe care vor să-l uite.

— Valentine mă iubește!

— Din toată inima. Complet, fără rezerve, ea îți este devotată și tu o adori. Ți-am spus că nu va fi ușor.

— Cum este... acolo?

— Multă muncă. Lecții, la fel ca școala de aici, dar mai multă matematică și calculatoare. Istorie militară. Strategie și tactică. Și, în primul rând, Sala de Luptă.

— Ce-i asta?

— Jocuri de-a războiul. Toți băieții sunt organizați în armate. În fiecare zi au loc bătălii în imponderabilitate. Nimeni nu-i rănit, dar victoriile și înfrângerile sunt importante. Toți pornesc ca soldați simpli, executând ordine. Băieții mai mari sunt ofițeri voștri și obligația lor este să vă instruiască și să comande în bătălii. Mai multe nu-ți pot spune. E ca un joc de-a gândacii și astronauții. Diferența e că ai arme care funcționează și camarazi soldați care luptă alături de tine, iar întregul tău viitor și viitorul rasei umane atâră de cât de bine înveți și te lupți. Este o viață dură și n-o să ai o copilărie normală. Desigur, cu mintea ta și fiind un Terț, mereu înghiontit, oricum n-ai fi avut o copilărie normală.

— Sunt numai băieți?

— Și câteva fete. În general ele nu absolvă testele de acceptare. Au împotriva lor prea multe veacuri de evoluție. În nici un caz nu vei găsi una ca Valentine. O să găsești însă frați.

— Ca Peter?

— Peter n-a fost acceptat tocmai pentru că-l urăști.

— Nu-l urăsc. Doar că...

— Ți-e frică de el. Ei bine, să știi că Peter nu-i deloc rău. Fusese cel mai bun pe care îl găsisem după multă vreme. Am cerut părinților tăi să aibă o fiică în continuare – ar fi făcut-o oricum – sperând că Valentine va fi un Peter mai blând. Ea a fost însă prea blândă. Atunci te-am cerut pe tine.

— Ca să fiu jumătate Peter și jumătate Valentine.

— Dacă totul ieșea bine.

— Și-a ieșit?

— Din câte ne dăm seama, da. Testele noastre sunt foarte bune, însă ele nu ne spun totul. De fapt, când ajungem la esență, nu ne spun aproape nimic. Totuși sunt mai bune decât nimic. Graff se întinse și apucă mâinile băiatului.

— Ender Wiggin, dacă ar fi fost doar problema alegerii celui mai bun și mai fericit viitor pentru tine, ți-aș fi spus să stai acasă. Rămâi aici, crești, fii fericit. Există lucruri și mai rele decât să fii Terț, lucruri mai rele decât un frate mai mare, care nu se poate decide dacă să fie

o ființă omenească sau un șacal. Școala de Luptă este unul dintre acele lucruri. Însă noi avem nevoie de tine. Poate că tu consideri gândacii un simplu joc, dar ultima dată aproape că ne-au terminat. Ne-au fost superiori ca număr și armament. Ne-a salvat doar faptul că noi l-am avut pe cel mai strălucit comandant militar de până acum. Îi poți spune soartă sau Dumnezeu, sau noroc orb – l-am avut pe Mazer Rackham.

Însă acum nu-l mai avem, Ender. Am strâns absolut tot ce-a putut produce omenirea și am construit o flotă pe lângă care cea a gândacilor pare o ceată de copii zburdalnici. Avem și arme noi. Totuși, e posibil să nu fie suficient. La urma urmei, în cei optzeci de ani scurși de la ultimul război și ei au avut timp să se pregătească. Ne trebuie cei mai buni oameni pe care-i putem obține, și asta cât mai repede. Poate că n-o să lucrezi pentru noi, sau poate că da. Poate că vei ceda sub presiune, poate că-ți vei distruge viața, poate că mă vei urî pentru că am venit astăzi în casa ta. Însă dacă există măcar o șansă ca datorită prezenței tale în flotă omenirea să supraviețuiască și gândacii să ne lase în pace pentru totdeauna... atunci îți voi cere s-o faci. Să vii cu mine!

Lui Ender îi venea greu să se concentreze asupra colonelului. Graff îi părea îndepărtat și foarte mărunț; l-ar fi putut prinde cu o pensetă și băga în buzunar. Să părăsească totul de aici, și să meargă într-un loc extrem de dur, fără Valentine, fără mama și tata?

Se gândi apoi la filmele despre gândaci, pe care toți erau obligați să le vadă cel puțin o dată pe an. Nimicirea Chinei. Bătălia Centurii. Moarte, suferință și teroare. Și Mazer Rackham cu manevrele sale sclipitoare, distrugând o flotă dușmană de două ori mai numeroasă și cu o putere de foc dublă, utilizând micuțele nave pământene, care păreau atât de fragile și nevolnice. Aidoma unor copii, luptându-se cu adulții. „Și am învins!”

— Mă tem, șopti Ender. Dar o să vin cu tine.

— Spune-o încă o dată, îi ceru Graff.

— Pentru asta am fost născut, nu? Dacă nu merg, de ce mai sunt viu?

— Nu-i îndeajuns de bine.

— Nu vreau să merg, spuse Ender, dar o voi face.

Graff încuviință.

— Te poți răzgândi. Te poți răzgândi până în clipa când te sui în mașină alături de mine. După aceea, ești la dispoziția Flotei Internaționale. Ai înțeles?

Ender încuviință.

— Bine. Atunci să le spunem.

Mama începu să plângă. Tatăl îl strânse puternic în brațe pe Ender. Peter dădu mâna cu el și-i spuse:

— Băftosul naibii de căcăcios fără creier!

Valentine îl sărută și-și lăsă lacrimile pe obrajii lui.

Nu avea nimic de împachetat. Nici un obiect personal pe care să-l ia.

— Școala îți va pune la dispoziție tot ce vei avea nevoie, de la uniformă la rechizite. Iar în privința jucăriilor... acolo există un singur joc.

— La revedere, rosti Ender către familia sa. Îl prinse de mână pe colonelul Graff și porniră spre ușă.

— Omoară niște gândaci și pentru mine! strigă Peter.

— Te iubesc, Andrew! hohoti mama.

— O să-ți scriem! spuse tatăl.

Iar când sui în vehiculul silențios de pe coridor, băiatul auzi plânsetul îndurerat al Valentinei:

— Întoarce-te la mine! O să te iubesc toată viața!

— Cu Ender va trebui să menținem o balanță delicată. Să-l izolăm suficient ca să rămână creativ, altfel se va adapta sistemului de aici și-l vom pierde.

În același timp, trebuie să ne asigurăm că-și va dezvolta din plin capacitățile de conducere.

— Va conduce, dacă va merita să fie avansat.

— Nu-i atât de simplu. Mazer Rackham și-a putut conduce micuța flotă la victorie. Până la declanșarea următorului război, se vor aduna prea multe, chiar și pentru un geniu. Prea multe nave. Trebuie să-și conducă subordonații cu mână sigură.

— Ce grozav! Să fii geniu și amabil.

— Nu amabil. Dacă va fi amabil, gândacii ne vor termina.

— Deci îl vei izola.

— Până ajungem la Școală, voi avea grijă să fie complet separat de restul băieților.

— Nu mă îndoiesc. Abia aștept să ajungeți aici. Am vizionat înregistrarea conflictului cu Stilson. Nu vîi cu un băiețel drăgălaș...

— Greșești. E foarte drăgălaș. Dar nu-ți face griji. Vom rezolva problema cât ai bate din palme.

— Uneori mă gândesc că-ți face plăcere să faci bucăți genile astea mititele.

— E și asta o artă, iar eu sunt foarte, foarte priceput. Dar chiar să-mi facă plăcere? Mda, poate. Mai ales atunci când bucățelele se remontează și iese altceva mai bun.

— Ești un monstru.

— Mulțumesc. Asta înseamnă și-o grație?

— Doar o medalie. Bugetul nu-i înfinit.

Se spune că imponderabilitatea poate provoca dezorientare, mai ales la copii, care nu stăpânesc încă sensul direcției. Însă Ender era dezorientat chiar înainte de a părăsi gravitația Pământului. Chiar înainte de lansarea navei.

Erau cu toții nouăsprezece băieți. Umpluseră mai întâi autobuzul, apoi ascensorul. Vorbeau, glumeau, se laudau și râdeau. Ender rămăsese tăcut. Văzuse cum îi observau Graff și ceilalți ofițeri. Îi analizau. „Tot ceea ce facem înseamnă ceva”, pricepu Ender. „Faptul că ei rîd. Faptul că eu nu rîd.”

Se jucă puțin cu ideea de a încerca să se comporte la fel cu restul băieților. Nu-i venea însă în minte nici o glumă și nici una de-a lor nu i se părea amuzantă. Indiferent de sursa veseliei lor, Ender nu putea găsi o stare aidoma înăuntrul său. Era speriat și teama îl făcea serios.

Îl echipaseră într-o uniformă-combinezon; era straniu să nu porți o centură în jurul mijlocului. Astfel îmbrăcat, se simțea parcă în pielea goală. Peste tot se vedeau camere TV, cocoțate de parcă ar fi fost niște animale pe umerii unor bărbați care se plimbau peste tot. Indivizii se mișcau lent și felini, ca imaginile să fie cât mai bune. Ender își dădu seama că și el începuse să umble ca ei.

Se închipui acordând un interviu televiziunii. Prezantatorul întrebându-l: „Cum vă simțiți, domnule Wiggin?” „Destul de bine, doar flămând.” „Flămând?” „Ah, da, nu ai voie să mănânci timp de douăzeci de ore înainte de lansare.” „Ce interesant, nu știam acest amănunt.” „De fapt, toți suntem destul de infomețați.” Iar în tot acest timp, pe durata interviului, Ender și reporterul aveau să umble înainte și înapoi prin fața operatorului, cu pași lenți și felini. Pentru prima dată, băiatului îi veni să rîdă. Zâmbi. Cei de lângă el râdeau chiar atunci, din alt motiv. „Au crezut că rîd de gluma lor”, își spuse Ender. „Însă eu mă amuz de ceva mult mai caraghios.”

— Urcăți pe scară unul câte unul, vorbi un ofițer. Când ajungeți la un rând cu locuri goale, ocupați-l. Nu există locuri la geam.

Era o glumă. Ceilalți băieți rîseră.

Ender era printre ultimii, deși nu chiar ultimul. Camerele TV continuau să transmită. „Oare Valentine mă va vedea dispărând în navetă?” Se gândi să fluture brațul, să alerge la camera mare și să-l întrebe: „Pot spune Valentinei «La revedere»?” Nu știa că, dacă ar fi făcut așa ceva, episodul urma să fie cenzurat, deoarece se presupunea că toți băieții ce aspirau la Școala de Luptă erau niște eroi. Nu duceau dorul nimănui. Ender nu avea habar de cenzură, totuși știa că ar fi fost o greșeală să fugă spre camera TV.

Traversă pasarela scurtă până la ușa navei. Observă că peretele din dreapta lui era mochetat, aidoma unei podele. Acolo începu dezorientarea, în clipa când se gândi la perete ca fiind o dușumea, avu senzația că el mergea pe un perete. Ajunse la scăriță și văzu că suprafața

verticală dinapoia ei era, de asemenea, mochetată. „Urc în susul podelei. Mână cu mână, pas cu pas.”

Apoi, ca amuzament, își imaginează că de fapt *cobora* în josul peretelui. O făcu aproape instantaneu, mental, autoconvingându-se de inexistența gravitației. Se pomeni strângând cu palmele scaunul, deși gravitația îl apăsa cu fermitate în el.

Ceilalți băieți mai țopăiră o vreme pe scaunele lor, împingându-se, trăgându-se și țipând. Ender examină atent centurile și-și dădu seama cum trebuiau așezate ca să-l fixeze de umeri, de mijloc și printre picioare. Își închipui nava atârând cu susul în jos, de curbura inferioară a Pământului, ținută cu fermitate de degetele uriașe ale forței gravitaționale. „Dar vom scăpa din ele”, se gândi. „Vom cădea de pe această planetă.”

Nu înțelese atunci semnificația ideii. Mai târziu însă, avea să-și amintească cum, chiar înainte de-a părăsi Pământul, se gândise pentru prima dată la acesta ca la o planetă oarecare, nu neapărat lumea lui natală.

— Aha, le-ai dat deja de capăt, remarcă Graff.

Stătea pe scăriță.

— Nu veniți cu noi? întrebă Ender.

— De obicei nu cobor pe planete pentru recrutări, răspunse colonelul. Sunt un fel de șef pe acolo. Administratorul Școlii. Cu un director. Mi-au atras atenția că trebuie să mă întorc, altfel îmi pierd slujba.

Zămbi.

Ender surâse și el. Se simțea bine în prezența lui Graff. Era un om bun. Și era directorul Școlii de Luptă. Se relaxă puțin. Avea să aibă un prieten acolo.

Băieții care încă nu-și pusese centurile erau acum fixați cu ele. Rămăseseră așa o oră, în timp ce un monitor le prezentă traiectoria navei, istoria zborurilor spațiale și posibilul lor viitor cu marile nave FI. Extrem de plictisitor. Ender mai văzuse asemenea filme.

Numai că atunci nu fusese fixat într-un scaun al navei. Atârând cu capul în jos sub globul pământesc.

Lansarea n-a fost rea. Se speriască puțin. Câteva zgâlțâituri, câteva clipe de panică la gândul că putea fi și prima lansare eșuată din istoria navei. Din filme nu-și dăduse seama că atât violentă puteai simți, întins pe spate într-un fotoliu moale.

Apoi totul se liniști, și într-adevăr atârna în ceruri, lipsit de orice greutate.

Dar deoarece se reorientase deja, nu fu surprins când Graff apără pe scăriță cu spatele, de parcă ar fi coborât spre botul navei. Nici nu se simți șocat, când colonelul își strecură picioarele sub o treaptă și se împinse cu brațele, așa încât se balansă în poziție verticală, ca într-un avion obișnuit.

Pentru unii, reorientarea însemna prea mult. Un băiat icni, Ender înțelese de ce nu avuseseră voie să mănânce absolut nimic cu douăzeci de ore înainte de lansare. Voma n-ar fi fost prea amuzantă în imponderabilitate.

Însă pentru el, jocul cu gravitația al lui Graff era distractiv. Îl împinse chiar mai departe, imaginându-și că bărbatul atârna cu capul în jos de pe culoarul central, apoi că stătea perpendicular pe un perete lateral. Gravitația putea funcționa în orice direcție. „În orice direcție doresc eu. L-aș putea face pe Graff să stea în cap, fără ca el s-o știe.”

— Ce ți se pare așa caraghios, Wiggin?

Glasul colonelului era răstit.

„Oare ce-am greșit?” se întrebă Ender. „Am râs prea tare?”

— Ți-am pus o întrebare, soldat! lătră Graff.

„Ah, da! Acesta e începutul instrucției.” Ender văzuse câteva filme militare, și întotdeauna se răcnea din plin la începutul instrucției, înainte ca soldatul și ofițerul să devină prieteni buni.

— Da, domnule, rosti el.

— Atunci, răspunde!

— M-am gândit cum ați atârna cu capul în jos. Mi s-a părut caraghios.

Acum i se părea o imbecilitate, sub privirile reci ale lui Graff.

— Pentru tine o fi caraghios. Mai gândește cineva la fel?

Murmure negative.

— Și de ce, mă rog, nu este? Graff îi privi disprețuitor. Cretini, asta avem în navetă! Imbecili cu mintea cât bobul de mazăre. Unul singur dintre voi a avut inteligența să-și dea seama că, în imponderabilitate, direcțiile sunt acolo unde dorești tu să fie? Pricepi asta, Shafts?

Băiatul încuviință.

— Ba n-ai priceput nimic. Bineînțeles că nu. Nu numai că ești prost, dar și mincinos! În naveta asta există un singur băiat cu creier, și acela este Ender Wiggin. Uitați-vă bine la el, gogomanilor! El va ajunge comandant atunci când voi abia veți ieși din scutece. Pentru că el știe cum să gândească în imponderabilitate, pe când voi de-abia vă abțineți să nu vomitați.

Totuși nu așa trebuia să continue filmul. Graff ar fi trebuit să-l muștruluiască, nu să-l numească cel mai bun. La început, ei doi trebuiau să fie dușmani, pentru a deveni prieteni mai târziu.

— Cei mai mulți dintre voi or să dea chix. Obișnuți-vă cu ideea, picilor! Cei mai mulți vor sfârși în Școala de Front, pentru că n-aveți creieri pentru pilotajul în spațiu. Cei mai mulți nu meritați nici măcar costul transportului la Școala de Luptă, pentru că n-aveți valoarea necesară. Unii dintre voi s-ar putea să reușească. *Unii* dintre voi s-ar putea să aibă oarecare valoare pentru omenire. Dar nu vă biziuiți pe asta! Eu fac prinoare pe unul singur dintre voi.

Brusc, Graff făcu un salt pe spate și prinse scara cu mâinile, apoi își desprinse picioarele de pe treaptă. Stătea în mâini, dacă podeaua era jos. Atârna în brațe, dacă podeaua era sus. Deplasându-și palmele pe trepte, parcurse rapid culoarul până la locul său.

— Se pare că ai dat lovitură, șopti un băiat de lângă Ender.

Ender clătină din cap.

— Oho, nici măcar nu-mi răspunzi?

— Nu i-am cerut eu să spună toate astea, șopti Ender.

Simți o durere neașteptată în moalele capului. Apoi încă una. Câteva chicoteli înapoia lui. Probabil că băiatul din spatele său își desfășurase centurile. Din nou o lovitură. „Lasă-mă!”, se gândi Ender. „Eu nu ți-am făcut nimic.”

Încă o lovitură. Răsete dinspre băieți. Graff nu vedea ce se întâmplă? N-avea de gând să-l oprească? Altă lovitură. Mai tare. Îl duru cu adevărat. Unde era Graff?

În clipa aceea, pricepu. Colonelul provocase totul în mod deliberat. Era mai rău decât șmotrul din filme. Când sergentul te chinuia, ceilalți te simpatizau. Dar când ești preferatul ofițerului, ești urât de toți.

— Hei, căcăciosule, se auzi o șoptă dindărăt. Recepționă o nouă lovitură. Asta-ți place? Băi, super-creier, asta-i caraghios?

O altă lovitură, atât de puternică încât Ender icni de durere.

Dacă totul fusese premeditat de Graff, n-avea să primească nici un ajutor din exterior. Așteptă, până când crezu că avea să urmeze altă lovitură. „Acum!”, își spuse. Într-adevăr, lovitură sosi. Îl duru, însă Ender încerca de acum să aprecieze momentul următoarei. „Acum!” Exact așa cum bănuise. „Te-am prins”, se gândi el.

În clipa următoarei lovituri, Ender ridică ambele brațe, prinse încheietura celui din spate și o smuci cu toată puterea.

În condiții de gravitație, băiatul ar fi fost izbit de spătarul fotoliului lui Ender, strivindu-și pieptul. În imponderabilitate, zbură însă complet peste locul din fața lui, ridicându-se către plafon. Ender nu se aștepta la așa ceva. Nu-și dăduse seama că imponderabilitatea amplifică forța unui copil. Băiatul pluti prin aer, ricoșă din tavan și se lovi de un alt pasager, după care zbură pe culoar, rotindu-și brațele până ce răcni, atunci când se izbi de batardoul din față, cu brațul stâng răsucit sub el.

Durase numai câteva secunde. Graff ajunsese deja acolo, culegând băiatul din aer. Îl purtă cu dexteritate pe culoar, spre celălalt ofițer.

— Brațul stâng. Cred că-i rupt, spuse el.

Peste o clipă, rănitul primi un sedativ și rămase liniștit în aer, în vreme ce ofițerul îi strânse o atelă în jurul brațului.

Ender simți că i se face rău. Vruse doar să-i prindă brațul agresorului. Ba nu! Ba nu; dorise să-i facă rău și smucise cu toată forța. Nu intenționase un asemenea deznodământ, dar acum celălalt simțea exact durerea pe care Ender dorise să-l facă s-o simtă. Imponderabilitatea îl păcălise, asta fusese totul. „Sunt Peter. Sunt exact ca el.” Și Ender se detestă pentru asta.

Graff veni în fața cabinei.

— Ce-i cu voi, nu-nvățați chiar nimic? În amărățile alea de creiere nu v-a intrat măcar un singur lucru? Ați venit aici ca să deveniți *soldați*. În vechile voastre școli, în vechile voastre familii, poate că erați răsfățați, poate că erați duri, poate că erați deștepți. Însă noi alegem doar pe cei mai buni dintre cei mai buni și de-acum încolo numai astfel de puști veți întâlni. Și când vă zic că Ender Wiggin e cel mai bun din naveta asta, băgați-v-o bine în cap! Nu vă puneți cu el! Să știți că în Școala de Luptă au murit destui băieți. E limpede?

Tot restul drumului a fost tăcere. Băiatul de lângă Ender fu extrem de atent să nu-l atingă.

„Nu sunt un ucigaș”, își repetă întruna Ender. „Nu sunt Peter! Indiferent ce ar zice el, nu sunt așa. Nu! M-am apărât doar. Rezistasem mult timp. Am fost răbdător. Nu sunt ceea ce zice el!”

Diffuzoarele îi anunțară că se apropiau de școală; în următoarele douăzeci de minute, frânară și acostară. Ender rămase înapoia celorlalți. Nimeni nu se opuse să-l lase să fie ultimul care părăsea naveta, urcând în direcția care fusese „jos” când se îmbarcaseră. Graff aștepta la capătul tubului strămt ce lega naveta de Școala de Luptă.

— Ai călătorit bine, Ender? Întrebă vesel colonelul.

— Credeam că-mi sunteți prieten. Fără să vrea, glasul băiatului tremură.

— Ce te-a făcut să crezi asta, Ender? păru surprins bărbatul.

— Pentru că... „Pentru că mi-ai vorbit cu blândețe și sincer.” N-ai mințit.

— Nu voi minți nici acum. Meseria mea nu este să-ți fiu prieten. Meseria mea este să produc cei mai buni soldați din lume. Din întreaga istorie a lumii. Avem nevoie de un Napoleon. De un Alexandru. Numai că Napoleon a fost învins în cele din urmă, iar Alexandru a ars repede și a murit tânăr. Ne trebuie un Iuliu Cezar, atât că el s-a transformat în dictator și a murit din cauza asta. Meseria mea este să produc o asemenea personalitate, precum și toți băieții și femeile de care va avea nevoie să o ajute. Nicăieri nu spune că trebuie să mă împrietenesc cu copiii.

— I-ai făcut să mă urască.

— Și? Ce-o să faci? O să te-ascunzi într-un colț? O să-ncepi să-i pupi în fund, ca să te iubească din nou? Există un singur lucru care-i va face să nu te mai urască: să fii atât de bun în tot ceea ce faci, încât să nu te poată ignora. Le-am spus că ești cel mai bun. Acum ai face bine să fii cu adevărat așa.

— Și dacă nu pot?

— Ghinionul tău. Uite ce-i, îmi pare rău dacă te simți singur și speriat, însă gândacii sunt acolo, în spațiu. Zece miliarde, o sută de miliarde, un milion de miliarde, habar n-avem. Nici măcar nu știm câte nave au. Au arme pe care nu le putem înțelege, și hotărârea de-a le folosi pentru a ne distruge. Nu-i vorba numai de Pământ, Ender. E vorba de noi! De omenire. Din punctul de vedere al restului Pământului, noi putem fi nimiciți, deoarece planeta ar continua cu următorul pas evolutiv. Dar omenirea nu vrea să moară. Ca specie, am evoluat pentru a supraviețui. Iar modul în care o facem este să selectăm și iar să selectăm, și, în sfârșit, la câteva generații o dată, să obținem geniul. Inventatorul roții. Al focului. Al zborului. Întemeietorul de orașe, de națiuni, de imperii. Ai înțeles ceva din toate astea?

Ender crezu că înțelesese, dar nu era sigur, așa încât tăcu.

— Nu. Bineînțeles că nu. De aceea, o să-ți-o spun în mod direct. Oamenii sunt liberi, cu excepția cazurilor când omenirea are nevoie de ei. Poate că omenirea are nevoie de tine. Ca să faci ceva. Eu cred că omenirea are nevoie de *mine* – ca să aflu la ce te pricepi. Este posibil ca amândoi să facem niște lucruri condamnabile; însă dacă omenirea supraviețuiește, atunci am fost niște unelte bune.

— Doar atât? Simple unelte?

— Oamenii, priviți ca indivizi, sunt cu toții unelte, pe care ceilalți le folosesc pentru a ne ajuta pe noi toți să supraviețuim.

— Asta-i o minciună!

— Nu. Este doar o jumătate de adevăr. Îți poți face griji despre cealaltă jumătate după ce vom câștiga acest război.

— Se va termina înainte ca eu să cresc, spuse Ender.

— Sper că greșești, replică Graff. Apropo, nu-ți e de nici un folos faptul că discuți cu mine. Fără îndoială, băieții le spun acum celorlalți că Ender Wiggin stă ca să-l lingă pe Graff. Dacă merge vorba că ești omul profesorilor, te-ai ars.

Cu alte cuvinte: „pleacă și lasă-mă-n pace.”

— La revedere, spuse Ender. Se târî în brațe de-a lungul tubului pe unde dispăruseră ceilalți băieți.

Graff privi după el.

— El e? Întrebă un ofițer de alături.

— Dumnezeu știe, răspunse colonelul. Dacă nu-i el, atunci ar fi bine să apară cât mai repede.

— Poate că nu-i nimeni, zise ofițerul.

— Poate. În cazul ăsta, cred că Dumnezeu e un gândac. O poți spune și altora.

— O s-o fac.

Rămaseră tăcuți o vreme.

— Anderson?

— Da?

— Puștiul greșește. Îi *sunt* cu adevărat prieten.

— Știu.

— El e curat. E bun până-n adâncul inimii.

— Am citit rapoartele.

— Anderson, gândește-te ce-i vom face.

— Îl vom face cel mai celebru comandant militar din istorie.

— Și după aceea îi vom arunca destinul lumii pe umeri. Pentru binele lui, sper să nu fie el.

Vorbesc serios.

— Liniștește-te. S-ar putea ca gândacii să ne omoare pe toți, înainte ca el să absolve.

Graff zâmbi.

— Ai dreptate. Deja mă simt mai bine.

- Ai toată admirația mea. Un braț rupt... a fost o lovitură de maestru.
- A fost un accident.
- Vorbești serios? Eu te-am lăudat deja în raportul oficial.
- E prea mult. Îl transformă pe puștiul ăla afurisit într-un erou. Ar putea strica instrucția multora. Eram sigur că o să strige după ajutor.
- Să strige după ajutor? Crezusem că asta apreciai cel mai mult la el – faptul că-și rezolvă singur problemele personale. Când va fi în spațiu, înconjurat de o flotă dușmană, nu va sări nimeni să-l ajute, oricât ar striga.
- Cine s-ar fi gândit că fraierul de puști o să-și desfacă centurile? Și c-o să se izbească așa rău de batardou?
- Încă un exemplu al imbecilității militare. Dacă ai fi avut un dram de minte, ai fi urmat o carieră profitabilă – de pildă, să vinzi asigurări pe viață.
- E valabil și pentru tine, minte diabolică!
- Trebuie să ne obișnuim cu realitatea că suntem doar personaje secundare. Cu destinul omenirii în mâinile noastre. Îți dă un sentiment delicios de putere, nu? Iar dacă de data aceasta vom fi învinși, nu va exista nici o critică la adresa noastră.
- N-am gândit niciodată așa. Și mai bine ar fi să nu fim învinși.
- Vezi cum se descurcă Ender. Dacă l-am pierdut deja, dacă nu poate rezolva situația, cine-i următorul?
- O să fac o listă.
- Între timp, gândește-te cum să lucrăm cu el.
- Ți-am spus. Nu poate fi smuls din izolarea lui. Îi este imposibil să creadă că va fi ajutat vreodată. Și dacă va considera, fie numai și o singură dată, că există o cale mai ușoară, e terminat.
- Ai dreptate. Ar fi teribil dacă ar crede că are un prieten.
- Prietenii poate avea. Părinți însă, nu!

Când Ender ajunsese în dormitor, ceilalți băieți își aleseseră deja paturile. Se opri în ușă, căutând cu privirea locul rămas liber. Tavanul era scund – dacă se ridica pe vârfuri, îl putea atinge cu degetele. O încăpere ca pentru copii, cu patul inferior așezat direct pe podea. Băieții îl priveau pe furiș. După cum era de așteptat, singurul pat neocupat era cel de jos, chiar lângă ușă. Pentru o clipă, Ender se gândi că acceptând locul cel mai prost, nu făcea decât să încurajeze ulterioarele încercări de intimidare. Cu toate acestea, n-ar fi putut da jos un alt băiat din patul său.

Așa încât, zâmbi larg și rosti cu glas tare:

— Hei, mulțumesc!

Nu fu deloc sarcastic. O spuse cu atâta sinceritate, de parcă i s-ar fi păstrat poziția cea mai bună. Continuă:

— Credeam c-o să fiu nevoit să rog pe cineva să-mi cedeze patul de lângă ușă.

Se așează și privi în dulăpiorul ce stătea deschis la picioarele patului. Pe interiorul ușii era lipit un anunț:

„Pune palma pe scannerul
de la căpătâiul patului
și rostește-ți numele de două ori.”

Găsi scannerul, o placă de plastic mat. Așează mâna stângă pe ea și pronunță:

— Ender Wiggin. Ender Wiggin.

Scannerul străluci verzui. Ender închise ușa dulăpiorului, apoi încercă s-o deschidă. Nu reuși. Puse palma pe scanner și rosti:

— Ender Wiggin.

Dulăpiorul se deschise. La fel și celelalte trei compartimente.

Primul dintre ele conținea patru salopete asemănătoare celei pe care o purta și alta albă. Al doilea avea înăuntru un mini-pupitru, aidoma celor de la școală. Deci încă nu terminaseră cu studiile.

Compartimentul principal conținea lozul cel mare. La prima vedere părea un costum spațial complet, cu cască și mănuși. Deși lipseau fermoarele de etanșare pneumatică, îi acoperea perfect grupul. Era masiv capitonat, dar puțin cam rigid.

Alături se găsea un pistol. Semăna cu o armă laser, deoarece țeava era din sticlă groasă,

transparentă. Totuși, astfel de arme nu puteau fi lăsate pe mâna copiilor...

— Nu este laser, rosti un glas.

Ender ridică privirea. În fața lui se afla un bărbat pe care nu-l mai văzuse până atunci. Tânăr și arătos.

— Emite însă un fascicul destul de îngust, continuă necunoscutul. Bine focalizat. De la o sută de metri, poate proiecta un cerculeț de lumină de șapte centimetri diametru.

— La ce folosește? întrebă Ender.

— La jocurile pe care o să le jucăm. Toată lumea și-a deschis dulapul? Bărbatul privi în jur: ați urmat instrucțiunile și ați introdus amprenta palmară și vocală? Până n-o veți face, nu puteți deschide dulapurile. Dormitorul acesta e casa voastră pentru primul an... sau cam așa ceva, de aceea alegeți-vă patul dorit și ocupați-l. De obicei, vă lăsam să vă alegeți un șef și-l instalăm jos lângă ușă, dar se pare că locul respectiv a fost ocupat. Acum nu mai putem anula codurile introduse în dulapurile personale. Deci, gândiți-vă pe cine vreți să alegeți. Cina se servește peste șapte minute. Urmați punctele luminoase de pe podea. Pentru voi, codul culorilor este roșu-galben-galben. De câte ori vi se va cere să urmați un traseu, va fi roșu-galben-galben, trei puncte alăturate... mergeți acolo unde vă indică luminile respective. Care-i codul culorilor voastre, băieți?

— Roșu-galben-galben!

— Perfect. Numele meu este Dap. Pentru următoarele luni, eu sunt mămica voastră.

Băieții râseră.

— Râdeți cât vreți, dar nu uitați! Dacă vă rătăciți prin școală, ceea ce este foarte posibil, nu începeți să deschideți uși la întâmplare. Unele din ele dau direct în spațiu. Alte râsete. Este mai bine să spuneți cuiva că mămica voastră e Dap și voi fi anunțat. Sau spuneți codul culorii, și vi se va lumina traseul spre casă. Orice problemă aveți, veniți să discutați cu mine. Nu uitați, eu sunt singura persoană de aici care e plătită să se poarte draguț cu voi. Însă nu prea draguț. Dacă sunteți obraznici, vă ating. Ați priceput?

Râseră din nou. Toți băieții din dormitor deveniseră prietenii lui Dap. Copiii înspăimântați sunt ușor de cucerit.

— Cine-mi zice în ce direcție este „jos”?

Îi spuseră.

— Corect, așa-i! De fapt, acest „jos” înseamnă *spre exterior*. Stația se rotește, și din cauza asta aveți senzația că „jos” e într-acolo. În realitate, podeaua se curbează în sus în direcția aceea. Dacă ați umbla mult încolo, ați reveni în punctul de pornire. Nu încercați însă s-o faceți. Deoarece mergând în „sus”, acolo e sectorul profesorilor, iar în partea cealaltă – cel al băieților mari. Iar băieților mari nu le plac puștii curioși. S-ar putea s-o încasați. De fapt, o veți încasa! Iar atunci să nu veniți bâzâind la mine. Ați înțeles? Aici e Școala de Luptă, nu o grădiniță.

— Și-atunci ce să facem? întrebă un negru, un băiețel extrem de mic, care ocupa un pat de sus, pe lângă Ender.

— Dacă nu vă place s-o încasați, gândiți-vă și singuri ce ați putea face. Dar vă previn: omorul e pedepsit de regulament. La fel și orice rănire intenționată. Am înțeles că în navetă s-a petrecut un incident. Un braț fracturat... Dacă se mai întâmplă așa ceva, autorul e congelat. Ați înțeles?

— Ce-nseamnă „congelat”? întrebă cel cu brațul rupt.

— Congelat? Depozitat în frig. Expediat pe Pământ. S-a terminat cu Școala de Luptă!

Nimeni nu se uită spre Ender.

— Deci, băieți, dacă vreunul dintre voi se gândește să fie zurbagiu, cel puțin s-o facă cu cap. Ați înțeles?

Dap plecă. Băieții continuau să nu-l privească pe Ender.

Ender simți un nod în stomac. Nu simțea nici o părere de rău pentru puștiul al cărui braț îl rupsesse. Era un Stilson. Și ca Stilson, își aduna deja o gașcă. Un grup micuț, câțiva dintre băieții mai voinici. Rădeau în celălalt capăt al dormitorului și, la răstimpuri, unul dintre ei se întorcea și privea către el.

Ender dorea din tot sufletul să revină acasă. Ce legătură aveau toate astea cu salvarea lumii? Monitorul nu mai exista acum. Era din nou singur împotriva bandei, numai că aceasta se afla chiar în dormitorul lui. Din nou Peter, însă fără Valentine.

Teama se menținu și pe durata cinei, deoarece nimeni nu se așeză lângă el în cantină. Ceilalți băieți pălăvrăgeau despre fel de fel de subiecte: tabela care acoperea un perete, mâncarea, băieții mai mari... Ender nu putea decât să privească, singur...

Pe labelă erau afișate și palmaresuri. Raportul victoriei-înfrângeri și scorul cel mai recent.

Unii dintre băieții mari priveau la anumite meciuri. Două echipe, Manticorul și Vipera, n-aveau afișat ultimul scor – rubrica respectivă clipea luminos. Ender bănuia că se înfruntau chiar arunci.

Observă că cei mari erau împărțiți în grupuri, după uniforme pe care le purtau. În general discuțiile se purtau între băieți cu aceleași uniforme, dar existau și excepții.

Ciclul întâi – colegii lui și cele două, trei grupuri imediat superioare ca vârstă – aveau combinezoane albastre, simple. Însă ceilalți, care făceau parte din echipe, purtau uniforme mult mai fistichii. Ender încercă să ghicească din ce echipe făceau parte. Scorpionii și Păianjenii erau ușor de identificat. La fel, Flăcările și Valurile.

Un băiat mare se așeză lângă el. Era mult mai vârstnic – părea să aibă doisprezece sau treisprezece ani.

Intrase în pubertate.

— Salut, rosti el.

— Salut.

— Eu sunt Mick.

— Ender.

— Ăsta-i un nume?

— De când eram mic de tot. Așa-mi spunea soră-mea.

— Nu-i un nume rău aici. Ender... Terminatorul[1]. Nu?

— Așa sper.

— Tu ești gândacul din ciclu-ntâi?

Ender înălță din umeri.

— Am văzut că mănânci singur. Fiecare ciclu-ntâi are unul de-asta. Un puști pe care nimeni nu-l iubește din capul locului. Uneori, mă gândesc că profesorii o fac intenționat. Nu-s foarte cumsecade. O să vezi tu.

— Da.

— Deci, tu ești gândacul?

— Cred că da.

— Hei! Să știi că nu trebuie să plângi. Îi dădu lui Ender chifla sa și-i luă desertul: Mănâncă cheștiile nutritive. Te țin în formă.

— Și tu? Întrebă Ender.

— Eu? Eu sunt un nimic. Un părț prin ventilație. Sunt tot timpul aici, dar de cele mai multe ori n-o știe nimeni.

Ender zâmbi fără chef.

— Da, amuzant, da' nu-i un banc. Aici n-ajung nicăieri. M-am și făcut mare... În curând o să mă trimită la următoarea școală. Nici vorbă să fie Școala de Tactică. Știi, n-am fost niciodată priceput ca șef. Numai tipii care ajung șefi au șansa s-ajungă acolo.

— Și cum ajungi șef?

— Păi, dacă știam, crezi că mai zăceam aici? Pe câți de vârsta mea vezi în jur?

„Nu mulți”, gândi Ender dar tăcu.

— Câțiva. Nu singurul jumate-congelat. Mai suntem câțiva. Ceilalți sunt toți comandanți. Toți tipii din ciclul meu au acum echipele lor. Nu și eu.

Ender încuviință din cap.

— Ascultă, picuile. Îți fac o favoare. Fă-ți prieteni. Fii șef. Pupă și-n fund, dacă-i nevoie, însă dacă ceilalți te disprețuiesc... te-ai prins ce vreau să zic?

Ender încuviință din nou.

— Nu-u, habar n-ai de nimic! Voi, nou-veniții, sunteți toți la fel. Habar n-aveți de nimic. Aveți capul ca spațiul. Gol! Și dacă v-atinge ceva, cădeți grămadă. Auzi, când o s-ajungi ca mine, nu uita că cineva te-a prevenit. E ultimul lucru draguț pe care-o să-l mai facă cineva pentru tine.

— Atunci tu de ce mi-ai zis? Întrebă Ender.

— Ești smecher, nu? Taci și mănâncă!

Ender tăcu și mânca. Nu-i plăcea Mick. Știa însă că niciodată n-ar fi ajuns ca el. Poate că asta doreau profesorii, dar nu intenționa să le cânte în strună.

„Nu voi fi gândacul clasei mele”, se gândi. „Nu i-am părăsit pe Valentine, pe mama și pe tata ca să vin aici și să fiu congelat.”

Ducând furculița spre gură, își putu simți familia în jur, așa cum fusese întotdeauna. Știa în ce parte trebuia să întoarcă privirea, dacă voia s-o vadă pe mama, dăscălind-o pe Valentine

să nu mai plescăie. Știa unde era tata, parcurgând știrile de pe masă și lăsând impresia că participă la conversație. Peter, prefăcându-se că scoate un bob de mazăre din nas... chiar și el putea fi amuzant.

Fusese o greșeală să se gândească la ei. Simți un nod ridicându-i-se în gât și-l înghiți; nu-și mai zărea farfuria.

Nu putea plânge. Nu exista nici o șansă de-a fi tratat cu compasiune. Dap nu era mama. Orice semn de slăbiciune le-ar fi spus Stilson-ilor și Peter-ilor că putea fi îngenunchiat. De aceea, Ender făcu ceea ce făcea întotdeauna când îl chinuia Peter. Începu să recite puterile lui doi. „Unu, doi, patru, opt, șaisprezece, treizeci și doi, șazeci și patru.” Mai departe, atât cât putea ține minte numerele: „128, 256, 512, 1.024, 2.048, 4.096, 8.192, 16.384, 32.768, 65.536, 131.072, 262.144.” La 67.108.864 începu să fie nesigur – uitase o cifră? Trebuia să fie la zecile de milioane, la sutele de milioane, sau pur și simplu la milioane? Încercă să dubleze totul și pierdu șirul cifrelor. „1.342 nu-știi-cum. 16? Sau 17.738?” Nu mai știa. „De la început!” Toate puterile lui 2 pe care le putea ține minte. Durerea dispăruse. Lacrimile dispăruseră. Nu o să plângă.

Nu plânse până când veni noaptea și luminile se stinseră. Auzi câțiva băieți, scâncind după mamele, tații sau căinii lor. Nu se putu stăpâni. Buzele sale formară numele Valentinei. Îi putea auzi glasul, râzând undeva pe coridoare. O putea vedea pe mama, deschizând ușa ca să se asigure că totul era în regulă. Îl putea auzi pe tata, hohotind la un film. Totul era perfect clar, și n-avea să mai fie *niciodată* așa. „O să fiu mare când îi voi revedea, o să am cel puțin doisprezece ani. De ce am zis «da»? De ce am fost atât de prost?” Școala ar fi fost un fleac. Înfruntarea zilnică cu Stilson. Și cu Peter. Era un pișăcios. Nu-i era teamă de el!

„Vreau acasă”, șopti Ender.

Dar șoapta lui era aceeași pe care o folosea când striga de durere, chinuit de Peter. Sunetul nu ajunse mai departe de urechile sale, ba chiar nici până acolo.

Și lacrimile lui putură să se prelingă nedorite pe cearșaf, dar suspinele îi erau atât de slabe, încât patul nu se clinti, și atât de tăcute, încât nu puteau fi auzite. Totuși durerea rămase acolo, sufocându-i gâtulejul și nările, arzându-i pieptul și ochii. „Vreau acasă!”

În noaptea aceea, Dap veni în dormitor și trecu neauzit printre paturi, atingând ici-colo câte un copil. Acolo unde o făcea, suspinele nu încetau, ci sporeau. În locul acesta, un gest de blândețe era suficient pentru a face un copil să plângă. Nu însă și pe Ender. Când intră Dap, lacrimile lui încetaseră și fața îi era uscată. Era fața neadevărată pe care o arăta mamei și tatei, atunci când Peter fusese crud cu el și nu îndrăznea să se trădeze. „Pentru asta, îți mulțumesc, Peter. Pentru ochii uscați și plânsul tăcut. M-ai învățat cum să ascund orice aș simți. Am nevoie de așa ceva, mai mult decât oricând.”

***

Urmă școala. Zilnic, lecții. Citire. Matematică. Istorie. Video cu bătălii spațiale sângeroase, cu soldați revărsându-și măruntaiele prin navele gândacilor. Holofilme ale războaielor „curate” ale flotei, nave transformându-se în norișori de lumină, echipaje ucigându-se cu îndemănare prin bezna cosmică. Erau multe lucruri noi. Ender muncea din greu, ca fiecare. Cu toții se străduiau din răpuțeri pentru prima dată în viața lor, și pentru prima dată în viața lor se întreceau cu colegi cel puțin la fel de inteligenți.

Însă jocurile... ele erau totul! Ele umpleau orele dintre deșteptare și stingere.

Dap îi duse în sala de jocuri chiar a doua zi. Se afla deasupra sectorului unde locuiau și învățau băieții. Urcară scări de-a lungul cărora gravitația scădea treptat, și apoi, ca într-o grilă, văzură luminile orbitoare ale jocurilor.

Pe unele le cunoșteau; altele le jucaseră chiar acasă la ei. Simple, sau mai complicate. Ender trecu pe lângă jocurile video bidimensionale și privi ce jucau cei mari: jocuri holografice cu obiecte deplasându-se prin aer. Era singurul puști din partea aceea a sălii și, din când în când, unul dintre băieții mai mari îi dădea câte un brânci. „Ce cauți aici? Șterge-o! Zboară!” Și bineînțeles că zbura, în gravitația redusă, ridicându-și picioarele și plutind până se izbea de ceva, sau de cineva.

Dar de fiecare dată se întorcea, poate în alt loc, pentru a studia jocul din alt unghi. Era prea scund ca să vadă comenzile, dar nu erau importante. Prinsese esențialul. Felul cum jucătorul săpa tunele prin întuneric, tunele de lumină pe care inamicii le căutau și le urmăreau nemiloși, până îi ajungeau nava. Puteai folosi capcane: mine, bombe plutitoare, bucle prin care să-ți rătăcești dușmanul, parcurgându-le la infinit. Unii jucători erau

inteligenți. Alții pierdeau repede.

Cu toate acestea, lui Ender îi plăcea mai mult când se înfruntau doi oameni. Atunci trebuiau să se folosească de tunelele celuilalt și în scurt timp era clar care dintre ei înțelegea strategia jocului.

După vreo oră, se plictisi. Pricepuse deja regulile. Pricepuse și algoritmul calculatorului și știa că l-ar fi putut păcăli cu regularitate, o dată ce stăpâna comenzile. Spirale când inamicul juca într-un anume fel; bucle, când juca altfel. Așteptând în ambuscadă la o capcană. Instalând șapte capcane și apoi ademenindu-l pas cu pas. Nu era nici o dificultate; jucai până ce calculatorul devenea atât de rapid încât reflexele umane nu-l mai puteau depăși. Nu era amuzant. Ar fi preferat să se înfrunte cu ceilalți băieți. Băieți care jucaseră atât de mult cu calculatorul, încât chiar și atunci când se întreceau între ei, încercau să-l copieze.

Gândeau ca o mașină, nu erau niște oameni.

„I-aș putea bate! I-aș putea bate!”

— Aș vrea să fac o partidă cu tine, se adresa ultimului câștigător.

— Vai de mine, ce-i asta? făcu băiatul. E un gând, sau un gândac?

— A sosit ultimul transport de pitici, vorbi un altul.

— Dar *vorbește*... Știați că pot vorbi?!

— Am înțeles, făcu Ender. Ți-e frică să te întreci cu mine, două din trei.

— Să te bat pe tine e la fel de ușor ca pișatul sub duș, spuse băiatul.

— Și nici pe jumătate așa de plăcut, comentă altul.

— Eu sunt Ender Wiggin.

— Ascultă, băi picuile! Tu ești un nimeni. Te-ai prins? Ești un *nimeni*, te-ai prins? Ești un nimeni până n-ai fript pe cineva. Te-ai prins?

Argoul băieților mai mari avea propriul lui ritm. Ender îl înțeluse destul de repede.

— Dacă-s un nimeni, atunci de ce ți-e frică să vedem care câștigă două din trei?

Acum ceilalți băieți deveniseră nerăbdători.

— Frige-l odată pe căcăcios, că pierdem timpul!

Ender trecu în fața butoanelor nefamiliare. Măinile lui erau mici, însă comenzile nu erau complicate. Își dădu seama destul de repede cum se comandau anumite arme. Mișcările se dirijau cu un joystick clasic. La început, reflexele îi erau încete. Celălalt băiat, al cărui nume nu-l aflase, îl întrecea cu ușurință. Totuși, Ender învăța multe și se descurca mult mai bine când jocul luă sfârșit.

— Mulțumit, puștiu’?

— Două din trei.

— Noi nu jucăm așa.

— Deci m-ai bătut prima dată când am atins jocul, replică Ender. Dacă n-o poți face de două ori, n-o poți face deloc.

Jucară din nou și de data aceasta Ender fu îndeajuns de abil ca să aplice câteva manevre, pe care adversarul nu le mai întâlnise, în mod sigur, niciodată. Tactica după care juca el nu se putea adapta. Ender nu învinse ușor, dar învinse.

Băieții mari încetară să mai râdă și să glumească. Al treilea joc se desfășură în tăcere absolută. Ender îl câștigă repede și categoric.

După ce luă sfârșit, unul dintre privitori spuse:

— Era și timpul să-nlocuiască rabla asta de mașină. A ajuns în așa hal, că orice tăntălău o poate bate.

Nici un cuvânt de apreciere. Aceeși tăcere apăsătoare și când Ender plecă.

Nu ieși din sală. Se opri ceva mai departe și privi cum următorii jucători încercau să folosească trucurile lui. „Orice tăntălău?” surâse el. „Nu mă vor uita.”

Se simțea bine. Câștigase împotriva celor mari. Poate că nu fuseseră cei mai buni dintre ei, însă scăpase de spaima că Școala de Luptă putea fi prea grea pentru el. N-avea decât să urmărească jocul și să-l înțeleagă, iar apoi, utilizând sistemul, putea chiar să exceleze.

Cu adevărat grele erau așteptatul și privitul. Trebui să le îndure pe toată perioada ce urmă. Băiatul al cărui braț îl rupseseră urmărirea să se răzbune. Se numea Bernard. Își pronunța numele cu accent franțuzesc, deoarece francezii, cu arogantul lor separatism, insistaseră ca învățarea Standardei să nu înceapă înainte de patru ani, când structurile limbii franceze erau deja fundamentate. Accentul îi conferea un aer exotic, interesant; brațul rupt făcuse din el un martir, iar sadismul lui era un magnet natural pentru toți cei cărora le plăcea durerea altora.

Ender deveni dușmanul lor.

Fleacuri... Îi loveau patul cu piciorul de câte ori ieșeau sau intrau în dormitor. Îl

îmbrănceau când își ducea tava cu mâncare. Îi puneau piedică pe scări. Ender învăța rapid să nu-și lase nici un lucru neîncuiat în dulap; învăța de asemenea să fie iute pe picioare, să-și recapete echilibrul. Bernard îi spusese odată „Maladroit”, și porecla prinsese.

Existau momente când Ender clocotea de furie. Desigur, mânia era inutilă în cazul lui Bernard. Pur și simplu, băiatul era un torționar. Pe Ender îl înfuria cât de supuși îl urmau ceilalți. Cu siguranță își dădeau seama că răzbunările se datorau răutății. Cu siguranță, știau că el declanșase totul în navetă, că Ender nu făcuse decât să replice violenței, însă, dacă știau, se purtau ca și cum n-ar fi avut habar; iar dacă nu știau, ar fi trebuit să-și dea seama din purtarea lui Bernard că era viclean.

Ender nu era unica țintă. Bernard punea bazele unui regat.

De la periferia grupului, Ender privea cum francezul stabilea o ierarhie. Unii băieți îi erau folositori și-i măgulea în mod deschis. Alții erau de acord să fie slujitori, făcând orice ar fi dorit el, deși îi trata cu dispreț.

Existau însă și câțiva pe care îi irita comportarea lui Bernard.

Privindu-i, Ender îi remarcă iute. Shen era micuț, ambițios și ușor de scos din sărite. Bernard descoperise repede toate acestea și începuse să-l numească Rămă.

— Pentru că-i atât de mic, spuse el și pentru că *șerpuiește*. Uite cum băția de fund când merge.

Shen plecase iritat, dar băieții hohotiseră și mai tare:

— Ia uitați-vă la *fundul* lui! Pa, Rămă!

Ender nu-i spusese nimic lui Shen – ar fi fost prea evident că-și forma propriul grup rival. Stătea cu pupitrul în poală, străduindu-se să pară cufundat în studiu.

Nu învăța. Își programa pupitrul să trimită un mesaj din treizeci în treizeci de secunde. Mesajul se adresa tuturor băieților, era scurt și la obiect. Mai greu fusese să-și scoată numele său, așa cum puteau face profesorii. Întotdeauna, mesajele trimise de băieți inserau automat și numele autorului. Ender nu spărsese încă sistemul de protecție al profesorilor, ca să afle cum anume putea expedia un mesaj neiscălit. Dar putea să înființeze un fișier pentru un elev inexistent, pe care îl botează *Dumnezeu*.

Când mesajul fu gata, încercă să-i atragă atenția lui Shen. Precum toți ceilalți băieți, acesta îl privea pe Bernard și gașca lui râzând și glumind, amuzându-se pe seama profesorului de matematică, care se oprea adesea în mijlocul unei fraze și se uita în jurul lui de parcă nu știa unde se află.

În cele din urmă, Shen își luă ochii de acolo. Ender îi făcu semn din cap, arătă în jos și zâmbi. Shen îl privi nedumerit. Ender ridică propriul pupitru și-l indică. Băiatul întinse mâna după pupitrul său și în clipa aceea, Ender expedie mesajul. Shen îl zări aproape imediat. Îl citi, apoi râse sonor. Se uită la Ender, parcă întrebând: „Tu ai făcut-o?” dar Ender strânse din umeri, în semn de „habar n-am”.

Shen râse iarăși și câțiva din băieții aflați mai departe de grupul lui Bernard își priviră pupitrele. La fiecare treizeci de secunde, mesajul apărea pe toate pupitrele, le traversa și dispărea. Băieții începură să chicotească.

— Care-i poanta? întrebă Bernard.

Ender se asigură că nu zâmbea când francezul își plimbă privirea prin încăpere și se prefăcu înspăimântat așa cum erau cei mai mulți. Bineînțeles, Shen rânjea sfidător. După o clipă, Bernard îi ceru unui băiat să aducă un pupitru. Împreună, citiră mesajul:

ATENȚIE LA FUNDURI.

BERNARD E CU OCHII PE ELE.

— DUMNEZEU

Bernard se împurpură de furie:

— Cine-a făcut asta! răcni el.

— Dumnezeu, replică Shen.

— În nici un caz n-ai fost tu, pufni Bernard. Cerea prea mult *creier* pentru o *rămă*!

Mesajul lui Ender se opri peste cinci minute. După o vreme, pe pupitrul său apăru:

ȘTIU CĂ TU AI FĂCUT-O.

— BERNARD

Nu ridică privirea, ba chiar se comportă de parcă nu văzuse mesajul. „Bernard vrea să mă prindă cu vinovăția pe chip. Nu știe cine a făcut-o...”

Bineînțeles, nu conta dacă știa. Francezul avea să-l sâcăie cu atât mai mult, deoarece trebuia să-și reconsolideze poziția. Singurul lucru pe care nu-l suporta era să se rădă de el. Trebuia să dovedească cine era șeful. Drept urmare, Ender o încasă la duș. Unul dintre

prietenii lui Bernard se prefăcu că se împiedică de el, și izbuti să-l bage un genunchi în burtă.

Ender nu scoase un sunet. În privința războiului declarat, el continua să se mențină ca observator. Nu intenționa să facă nimic.

Însă în celălalt război, cel al pupitrelelor, își lansase deja următorul atac. Când reveni de la duș, Bernard era turbat, lovind cu picioarele în paturi și răcnind la băieți:

— Nu l-am scris eu! Gura!

Pe perimetrul fiecărui pupitru se plimba mesajul:

ÎMI PLACE FUNDUL TĂU. LASĂ-MĂ SĂ-L SĂRUT.

— *BERNARD*

— Nu l-am scris eu! urla Bernard.

După câteva minute de zbierete, Dap apără în ușă.

— Ce-i gălăgia asta? întrebă el.

— Cineva trimite mesaje folosindu-se de numele meu, răspunse posac Bernard.

— Ce mesaje?

— Nu contează ce mesaje!

— Pentru mine contează.

Dap luă pupitrul cel mai apropiat care, întâmplător, aparținea băiatului de deasupra lui Ender. Citi, surăse și restituî pupitrul.

— Interesant, comentă el.

— Nu vreți să aflați cine a făcut-o? întrebă Bernard.

— Știu cine a făcut-o.

„Da”, gândi Ender. „Sistemul a fost spart prea ușor. Intenționat l-au lăsat așa, ca să-l putem sparge. Știe că eu sunt autorul.”

— Cine-i?! răcni Bernard.

— Nu cumva strigi la mine, soldat? întrebă încetișor Dap.

Instantaneu, atmosfera din dormitor se schimbă. Atât mânia prietenilor lui Bernard, cât și veselie de-abia reținută a celorlalți se transformară în tăcere. Avea să se facă auzit glasul autorității.

— Nu, domnule, răspunse Bernard.

— Toată lumea știe că în mod automat, calculatorul adaugă numele autorului.

— N-am scris eu!

— Ridici glasul?

— Ieri cineva a trimis un mesaj semnat DUMNEZEU, spuse Bernard.

— Chiar așa? se miră Dap. N-am știut că s-a înrolat.

Se întoarse și ieși, iar odaia se umplu de râsete.

Încercarea lui Bernard de-a ajunge șeful dormitorului dăduse greș – acum doar câțiva mai rămăseseră de partea lui. Erau însă cei mai răi. Și Ender știa că până nu abandona rolul de observator, n-avea să-i fie ușor. Cu toate acestea, amestecul său în programarea pupitrelelor dăduse rezultate. Bernard fusese oprit și toți băieții care aveau caracter se eliberaseră de el. Și, cel mai important, Ender o făcuse fără să-l bage în spital. Mult mai bine așa!

Se apucă după aceea să creeze un sistem de protecție al propriului său pupitru, deoarece, în mod evident, cele existente erau necorespunzătoare. Dacă un puști de șase ani le putuse sparge, atunci fuseseră puse doar ca divertisment, nu ca sisteme serioase.

„Pur și simplu, un alt joc oferit de profesori. Și încă unul la care mă pricep.”

— Cum ai făcut-o? îl întrebă Shen la micul dejun.

Ender constată că era prima dată când un coleg de clasă mânca împreună cu el.

— Ce să fac?

— Să expediez un mesaj sub un nume fals. Mai ales sub numele lui Bernard! A fost grozav! Acum toți îi zic Ochi-de-fund. Față de profesori, numai Ochi, însă toți știu unde-i cu ochiul.

— Sărmanul Bernard, murmură Ender. Și-i atât de sensibil...

— Haide, Ender! Ai intrat în protecții. Cum ai făcut-o?

Ender scutură din cap și zâmbi.

— Îți mulțumesc că mă crezi așa inteligent s-o pot face. Însă pur și simplu eu am văzut primul mesajul, atât.

— Bine, nu ești obligat să-mi spui. Totuși, a fost grozav!

Pentru o vreme mâncară în tăcere, apoi Shen întrebă:

— E adevărat că bății din fund când merg?

— Ntț, răspunse Ender. Doar puțin de tot. Încearcă să nu mai faci pașii așa mari, asta-i

șmecheria.

Shen încuviință.

— Singurul care a remarcat chestia asta a fost Bernard.

— E un porc!

— Priviți în ansamblu, ridică din umeri Ender, porcii nu-s chiar atât de răi.

— Ai dreptate, izbucni în râs Shen. I-am jignit!

Râseră împreună și li se alăturară alți doi colegi. Izolarea lui Ender luase sfârșit. Războiul de-abia începea.

— În trecut am avut destule dezamăgiri. Insistând ani de zile, sperând că vor depăși momentul critic, fără ca s-o facă. Ender însă e hotărât s-o termine în primele șase luni.

— De ce?

— Nu vezi ce se-ntâmplă? E blocat pe jocul cu Pocalul Uriașului. Are cumva tendințe sinucigașe? N-ai pomenit niciodată de așa ceva.

— Cu toții ajung odată și-odată la Uriaș.

— Însă Ender nu-l mai lasă. E ca Pinual.

— La un moment sau altul, toți seamănă cu Pinual. Totuși el e singurul care s-a sinucis. Nu cred că are vreo legătură cu Pocalul Uriașului.

— Pariez pe mâna mea. Uită-te ce-a făcut din grupul lui!

— Să știi că vinovatul nu-i el.

— Nu-mi pasă a cui e vina; el este motivul. Ar trebui să fie uniți, dar exact pe locul lui e o prăpastie lată de kilometri.

— Oricum, nu intenționez să-l las prea mult acolo.

— Atunci ar fi mai bine să-ți refaci planurile. Clasa lui e bolnavă și el este focarul de infecție. Trebuie să rămână până se vindecă.

— Eu am fost focarul de infecție. L-am izolat și uite ce-a ieșit.

— Lasă-i timp. Să vedem cum îl folosește.

— Nu avem timp.

— Nu avem timp să grăbim un puști care are tot atâtea șanse să fie un monstru, sau un geniu militar.

— Asta a fost un ordin?

— Convorbirea se înregistrează, e procedura standard. Ești acoperit, du-te dracului!

— Dacă a fost un ordin, atunci o să...

— A fost un ordin! Îl ții pe loc, până vedem cum rezolva situațiile din grupul lui. Graff, mă îmbolnăvești de ulcer!

— Nu te-ai îmbolnăvi dacă ai lăsa școala pe seama mea și te-ai ocupa de flotă.

— Flota își caută un comandant. N-am de ce mă ocupa, până nu-mi dai așa ceva!

Intrară șovăind în sala de luptă, aidoma unor copii pătrunși întâia dată într-o piscină, agățându-se de mânerele laterale. Imponderabilitatea îi dezorienta puternic; în scurt timp își dădură seama că lucrurile mergeau mult mai bine dacă nu foloseau deloc picioarele.

Din nefericire, costumele erau rigide. Era mai dificil să facă mișcări precise, deoarece se îndoaiau lent în comparație cu veșmintele purtate până atunci.

Ender strânse mânerul și flexă genunchii. Observă că datorită rigidității, costumul amplifică mișcările. Începea cu greutate un gest, dar după ce mușchii i se opreau, costumul continua mișcarea, cu o forță mai mare. Ajungea să dea un impuls și dezvolta o forță dublă. „Pentru o vreme voi fi stângaci, dar mai bine să nu pierd timpul.”

Continuând să se țină de mâner, se împinse puternic în tălpi. Imediat descrise un arc larg, cu picioarele deasupra capului și se lovi cu spatele de perete. Ricoșeul fu violent și palmele i se desprinseră de mâner. Zbură de-a curmezișul sălii, rostogolindu-se prin văzduh.

Preț de o clipă care i se păru cumplită, încercă să-și păstreze vechea orientare „sus-jos”, corpul său străduindu-se să se îndrepte, căutând atracția gravitațională care nu exista în sală. După aceea, se sili să-și modifice perspectiva. Se îndrepta către un perete. Acela era „jos”. Și imediat își regăsi controlul. Nu zbura, ci cădea. Era un plonjon. Putea alege *cum* anume să coboare pe suprafața respectivă.

„Viteza e prea mare ca să prind un mâner și să mă opresc, însă pot atenua șocul. Pot ricoșa sub un unghi, dacă mă rostogolesc când ating suprafața și-mi folosesc picioarele...”

Nu ieși deloc așa cum plănuise. Ricoșă, dar nu sub unghiul bănuț și nu mai avu timp să analizeze ce se întâmplase. Se izbi de alt perete, de data asta prea rapid ca să fi avut timp să se pregătească. Totuși, întâmplător, descoperi o modalitate de a-și folosi picioarele pentru a controla unghiul de ricoșeu. Acum străbătea din nou sala, plutind spre ceilalți băieți care continuau să stea agățați de mânere. Încetinisă suficient pentru a reuși să înșface și el unul. Se găsea într-o poziție relativ ciudată față de băieți, însă orientarea i se modifică iarăși și, din câte își putea da seama, ei nu atârnavă pe un perete ci zăceau pe podea, iar el nu stătea cu capul în jos.

— Ce vrei să faci, să te sinucizi? Întrebă Shen.

— Încearcă și tu, răspunse Ender. Costumul te protejează de orice răni, iar rikoșeurile se pot controla cu picioarele, uite așa! Repetă mișcarea pe care o făcuse.

Shen scutură din cap – nu avea de gând să încerce o asemenea cascatorie nebunească. Totuși un băiat porni, nu atât de repede cât Ender, pentru că nu începu printr-un salt, totuși destul de rapid. Ender nu trebui să-i vadă chipul ca să știe că era Bernard. Fu urmat aproape imediat de prietenul lui cel mai bun, Alai.

Îi privi traversând sala uriașă. Bernard încerca să se orienteze spre direcția pe care o considera „podea”, iar Alai se lăsa în voia zborului, pregătindu-se să rikoșeze din perete. „Nu-i de mirare că și-a fracturat brațul în navetă,” se gândi Ender. „Se încordează atunci când zboară. Intră în panică.” Înregistrează amănuntul și-l păstră pentru viitor.

Alai nu se împinsese în aceeași direcție ca Bernard. Țintise spre un colț al sălii. Traietoriile lor erau divergente tot mai mult și, în vreme ce Bernard făcu o aterizare stângace, ghemuită, și rikoșă, Alai intră în contact simultan cu cei trei pereți ce se intersectau în colț. Șocul îi reduse considerabil viteza și-l îndreptă într-o direcție neașteptată. Alai țipă încântat și băieții care-l priveau ovaționară. Unii dintre ei uită că se găseau în imponderabilitate și începură să aplaude, dând drumul la mâner. Acum pluteau lent, agitând brațele și încercând să înoate prin aer.

„Asta-i într-adevăr o problemă”, se gândi Ender. „Ce faci dacă ajungi să plutești, fără viteză, departe de orice perete? În ce te împingi?”

Fu ispitit să încerce pe propria lui piele și să găsească răspunsul prin experimentări. Vedea însă eforturile inutile ale celorlalți și habar n-avea ce ar fi putut face el în plus față de strădaniile lor.

Ținându-se cu o mână de podea, pipăi neatent pistolul care era fixat pe costum, în față, imediat sub umăr. Atunci își aminti rachetele manuale folosite uneori de pușcașii marini când atacau o stație inamică. Desprinsese arma și o cercetă. În dormitor, îi apăsase toate butoanele, dar nu se întâmplase nimic. Poate că aici, în sala de luptă, urma să funcționeze. Nu avusese instrucțiuni și nici diferitele taste nu erau inscripționate. Trăgaciul era clasic – avusese și el pistolele jucării, așa cum aveau toți copiii, aproape din pruncie. Două butoane erau ușor accesibile cu degetul mare, dar la alte câteva, situate sub pat, nu putea ajunge decât dacă se folosea de ambele mâini. În mod clar, butoanele de lângă degetul mare erau cele pentru folosință imediată.

Îndreptă țeava către podea și apăsă pe trăgaci. Simți arma încălzindu-se imediat; când depresă trăgaciul, redeveni rece. De asemenea, pe podea apăruse un cerculeț luminos.

Cu degetul mare apăsă butonul roșu de pe pat, și trase din nou. Același lucru.

Apăsă după aceea butonul alb. Emise un fulger strălucitor care luminează o zonă largă, deși nu cu aceeași intensitate. Arma rămase rece.

„Butonul roșu o face să funcționeze ca un laser – deși Dap a zis că nu-i un laser – iar cel alb o transformă în lanternă.” Amândouă funcțiile erau inutile pentru deplasările prin spațiu.

„Deci totul depinde cum te lansezi, de traiectoria pe care pornești. Asta înseamnă că va trebui să devenim experți în decolări și rikoșeuri, altfel vom rămâne plutind pasivi.” Privi în sală. Câțiva băieți începuseră să se apropie de pereți și-și agitau brațele căutând să prindă un mâner. Cei mai mulți se ciocneau între ei și râdeau; alții se țineau de mâini și descriau cercuri. Doar puțini procedau ca Ender, stând lângă pereți și privind.

Unul dintre aceștia era Alai. Se opri pe un perete apropiat. Mănat de un impuls, Ender se împinse către el. Când începu să zboare, se întrebă cum avea să reacționeze celălalt. Alai era prietenul lui Bernard. Ce i-ar fi putut spune Ender?

Acum însă nu-și mai putea modifica traiectoria. De aceea, privi drept înainte și exersă, făcând mici gesturi din mâini și din picioare, pentru a controla direcția în care se deplasa. Cu întârziere își dădu seama că țintise prea bine. N-avea să aterizeze lângă Alai... *ci pe acesta.*

— Prinde-mă de mână! strigă Alai.

Întinse brațul. Alai amortiză șocul contactului și-l ajută să poposească destul de lin pe perete.

— Excelent, spuse Ender. Ar trebui să exersăm chestiile astea.

— Așa m-am gândit și eu, încuviință băiatul, dar s-au înmuiat cu toții. Ce s-ar întâmpla dacă ne-am lansa împreună? Ar trebui să ne putem împinge unul pe altul, în direcții opuse.

— Da.

— Ar fi bine?

Întrebarea subînțelegea că relațiile dintre ei nu erau prea grozave... „Ar fi bine pentru noi

să facem ceva împreună?” Ender nu-i răspunse, ci-l apucă de braț și se pregăti de lansare.

— Gata? făcu Alai. Hai!

Deoarece se propulsaseră cu forțe diferite, începură să se rotească unul în jurul celuilalt. Ender făcu câteva mișcări din palmă, apoi întinse un picior. Încetiniră. Repetă gestul. Rotirea încetă. Acum înaintau rectiliniu.

— Ai căpățână, Ender, făcu Alai. Era cea mai mare laudă. Hai, acum să ne despărțim, până nu ne ciocnim de grupul ăla.

— Și după aia, ne-ntâlnim în colțul de-acolo! Ender nu voia să piardă acest cap de pod în teritoriul inamic.

— Ultimul care-ajunge e cel mai mare bășinos!

Se mișcă lent, până ajunseră față în față, ținându-se de mâini și sprijinindu-se reciproc în genunchi.

— Și-acum, ne facem vânt? întrebă Alai.

— Ți dai seama că nici eu nu știu mai multe.

Se împinseră în același timp. Viteza fu mai mare decât se așteptaseră. Ender se ciocni de doi băieți și nu poposi pe peretele dorit. Avu nevoie de câteva clipe să se reorienteze și să găsească colțul unde trebuia să ajungă. Alai se îndrepta deja într-acolo. Ender alegea o traiectorie ce includea două ricoșeuri, pentru a evita grupurile mari de băieți.

Când ajunse în colț, Alai își vârâse brațele prin două mânere alăturate și se prefăcea că doarme.

— Ai câștigat.

— Ia să-ți văd colecția de bășini, zise Alai.

— Am băgat-o în dulapul tău. Nu ți-ai dat seama?

— Credeam că-s ciorapii mei.

— Nu mai purtăm ciorapi.

— Ah, da!

Amândoi își reamintiseră că erau departe de casă. Le mai reduse puțin din satisfacția că deprinseseră câte ceva din tehnica deplasărilor în imponderabilitate.

Ender scoase pistolul și-i arătă ce descoperise.

— Dar dacă țințești în cineva? întrebă Alai.

— Nu știu ce se-ntâmplă.

— Hai să vedem.

Ender clătină din cap.

— Să nu facem vreun rău...

— Voiam să zic să ne împușcăm noi doi, în picior, sau în mână. Ce naiba, nu-s Bernard! Eu n-am chinuit mâțe ca să mă distrez.

— Ah...

— Nu poate fi ceva periculos, altfel nu ne-ar fi dat pistoalele.

— Acum suntem soldați.

— Împușcă-mă-n picior.

— Nu, împușcă-mă tu.

— Hai s-o facem în același timp.

Traseră amândoi. Imediat, Ender simți cum piciorul costumului devine rigid, imobil la încheieturile genunchiului și gleznei.

— Te-a-nghetă? întrebă Alai.

— Sunt ca scândura.

— Hai să-nghetăm câțiva, zise Alai. Să-ncepem primul nostru război. Noi contra lor! Zâmbiră. Apoi Ender rosti:

— Să-l chemăm și pe Bernard.

Alai înălță o sprânceană:

— Da?

— Și pe Shen.

— Pe Bătăilă ăla micu', cu ochii oblici?

Ender decise că Alai glumea.

— Hei, nu putem să fim toți negri!

Alai zâmbi larg.

— Bunicu-meu ți-ar fi luat gâtul pentru asta.

— Stră-străbunicu' meu l-ar fi vândut mai înainte.

— Hai să-i luăm pe Bernard și Shen și să-i înghețăm pe iubitorii ăștia de gândaci!

Peste douăzeci de minute, toți băieții din sală erau încremeniți, cu excepția lui Ender, Alai, Bernard și Shen. Cei patru începură să fluie și să hohotească până apăru Dap.

— Văd că ați învățat să folosiți echipamentul, rosti el.

Acționă apoi telecomanda pe care o ținea în mână. Toți fură atrași lent spre peretele pe care stătea el. Dap trecu printre băieții înghețați, atingându-i și dezghețând costumele. Mulți începură să se lamenteze că nu fusese cinstit ca Bernard și Alai să-i împuște când nu erau pregătiți.

— De ce nu erăți pregătiți? întrebă Dap. Toată lumea s-a îmbrăcat în costume în același timp. Dar voi ați pierdut timpul, jucându-vă ca niște copii. Terminați cu văicărelile și să-ncepem!

Ender observă că toți considerau că Bernard și Alai erau conducători în sala de luptă. Era perfect. Bernard știa că Ender și Alai învățaseră împreună cum să folosească armele, apoi deveniseră prieteni. Francezul putea crede că Ender se alăturase grupului său, dar nu era așa. Ender făcea parte dintr-un nou grup. Grupul lui Alai. Iar Bernard intrase și el acolo.

Nu toți își dădeau seama; Bernard continua să fie răutăcios și se folosea de cei mai slabi. Dar acum Alai se deplasa nestingherit printre toți, iar când pe Bernard îl apucau accesele de furie, el era singurul care-l putea calma. Când veni momentul alegerii unui șef al clasei, Alai a fost votat aproape în unanimitate. Ender rămase morocănos câteva zile, dar apoi îi trecu și toți își găsiră locul în noua ierarhie. Clasa nu mai era împărțită între gașca lui Bernard și proscrisii lui Ender. Alai era puntea.

***

Ender stătea pe pat, cu pupitrul pe genunchi. Erau orele de studiu individual și intrase la Joc Liber. Era un program trăsnit, în permanență schimbare, în care calculatorul școlii inova întruna, construind un labirint pe care trebuia să-l explorezi. La început puteai reveni la scene și evenimente care-ți plăcuseră; dacă nu intervenai cu nimic asupra lor, după o vreme dispăreau și erau înlocuite de altele.

Uneori erau lucruri amuzante. Alteori excitante; trebuia să fie rapid ca să rămână în viață. Murise în multe rânduri, dar asta nu conta; așa erau jocurile, mureai de destule ori până deprindeai toate trucurile. Pe ecran, personajul lui începuse sub chipul unui băiețel. După o vreme se schimbă într-un urs. Acum era un șoarece cu labe lungi și delicate. Îl alergă pe sub mobile. Se jucase cu pisica, însă devenise banal – acum era ușor s-o păcălească.

„De data asta, n-o mai iau prin gaura de șoarece”, își spuse. „M-am săturat de Uriaș. E un joc tâmpit și nici măcar nu pot învinge. Orice aș alege, pierd.”

Ieși totuși prin gaura șoarecelui și trecu podețul din grădină. Ocoli rățuștele și țânțarii – încercase să se joace cu ei, însă era prea simplu, iar dacă se juca prea mult cu rățuștele, se transforma în pește și nu-i plăcea deloc. Când devenea pește își amintea imediat de clipele când era înghețat în sala de luptă, cu tot corpul rigid, așteptând sfârșitul antrenamentului, când Dap îl dezgheța. Așa încât, ca de obicei, se pomeni urcând colinele.

Alunecările de teren porniră imediat. La început, fusese prins mereu și strivit într-o exagerată revărsare de măruntaie scurgându-se de sub un morman de bolovani. Acum stăpânea tehnica de-a fugi în susul pantelor sub un anumit unghi, pentru a evita zdrobirea, urcând întruna.

După ce parcurse o distanță, alunecările încetară să mai fie pietre și pământ. Panta colinei se desfăcu într-o râpă, dar nu din argilă, ci din pâine albă și pufoasă, crescând ca aluatul, cu o crustă sfărâmicioasă. Era moale și spongioasă; personajul său înaintă mai încet. Sări jos și, ca întotdeauna, ajunse pe o masă. Înapoia lui se afla un gigantic codru de pâine; și un enorm calup de unt. Iar Uriașul, rezemându-și bărbia în mâini, îl privea. Personajul lui Ender era cam cât capul Uriașului de la bărbie până la sprâncene.

— Cred c-o să te mănânc, spuse Uriașul, așa cum făcea mereu.

De data aceasta, în loc să fugă sau să rămână nemișcat, Ender înaintă și-l lovi în bărbie cu piciorul.

Uriașul scoase limba și Ender fu trântit pe jos.

— Ce-ar fi să ne jucăm de-a ghicitul? întrebă Uriașul.

Deci lovitura fusese inutilă: Uriașul nu făcea altceva decât să se joace de-a ghicitul. Calculator imbecil! Deținea milioane de scenarii posibile în memoria lui, dar aici programa același joc stupid.

Ca întotdeauna, Uriașul așeză pe masă două pocale, înalte cam până la genunchiul lui

Ender. Erau umplute cu lichide diferite. Programul calculatorului era atât de bun încât lichidele nu se repetau niciodată; cel puțin băiatul nu-și amintea așa ceva. De data aceasta un pahar conținea o licoare cu aspect vâscos, ca o cremă. Celălalt bolborosea și spumega.

— Într-unu-i otravă, în celălalt nu, spuse Uriașul. Dacă le ghicești, ajungi în Țara-din-povești.

Ghicitul însemna să-și bage capul într-unul dintre pocale, ca să bea. Nu ghicise niciodată. Uneori i se dizolva capul. Alteori lua foc. Uneori cădea înăuntru și se îneca. Uneori cădea afară, se înverzea și putrezea. Întotdeauna era o moarte oribilă și întotdeauna Uriașul râdea.

Ender știa că ar fi murit indiferent de alegere. Jocul era măsluit. După prima moarte, personajul său reapărea pe masa Uriașului, ca să mai încerce o dată. La a doua moarte, revenea la alunecările de teren. Apoi la podețul din grădină. Apoi la gaura de șoarece. Iar după aceea, dacă se întorcea la Uriaș ca să mai joace și murea din nou, pupitrul se întuneca, apăreau cuvintele „Sfârșitul Jocului Liber”, iar Ender se lăsa pe spate în pat și tremura până ce, în sfârșit, putea adormi. Jocul era măsluit, totuși Uriașul pomenea de Țara-din-povești; probabil vreun basm de adormit copiii de trei ani care avea cine știe ce Scufiță Roșie, sau Pinocchio, sau Peter Pan, încât nici nu merita efortul, cu toate acestea trebuia să găsească o cale de a-l învinge pe Uriaș, ca să ajungă acolo.

Bău lichidul cu aspect de cremă. Imediat începu să se umfle și să se înalțe, ca un balon. Uriașul hohoti. Era mort.

Jucă din nou, iar de această dată lichidul căzu precum un bolovan și-l ținu ținut cu fața în jos în vreme ce Uriașul îl despică de-a lungul spinării, îl dezosă ca pe un pește și-l mănca.

Reapăru la alunecările de teren și decise să nu meargă mai departe. Ba chiar se lăsă o dată acoperit de pământ. Deși începuse să transpire și avea frisoane, la următoarea viață urcă pe coline până se transformară în pâine și ajunse pe masa Uriașului, unde apărură cele două pocale.

Privi băuturile. Una spumegând, cealaltă vălurind aidoma unui ocean. Încercă să ghicească ce fel de moarte ascundea fiecare. „Probabil că din ocean va ieși un pește care mă va înghiți. Iar cea spumegândă mă va asfixia. Urăsc jocul ăsta! Nu-i cinstit! E tâmpit! E un putregai!”

Și, în loc să-și afunde chipul într-un pocal, răsturnă pe unul, apoi pe celălalt și ocoli brațele Uriașului, pe când acesta striga:

— Trișezi! Trișezi!

Sări spre chipul lui, se cotoță pe buză și pe nas, apoi începu să-i scobească în ochi. Era moale ca brânza și, în vreme ce uriașul răcnea, personajul lui Ender săpa în ochi, pătrunzând în el, afundându-se.

Uriașul căzu pe spate. Perspectiva se modifică în timpul căderii, iar când rămase nemișcat pe sol, de jur-împrejur se zăreau arbori stranii, făcuți parcă din dantele. Un liliac apăru în zbor și coborî pe nasul Uriașului. Ender își scoase personajul spre el.

— Cum ai ajuns aici? întrebă liliacul. Nimeni nu vine aici, niciodată.

Desigur, Ender nu-i putea răspunde. Se aplecă, luă un pumn din substanța ce forma ochiul Uriașului și-o întinse.

Liliacul o luă și plecă, strigând pe când se îndepărta:

— Bun sosit în Țara-din-povești!

Reușise! Ar fi trebuit să exploreze. Ar fi trebuit să coboare din ochiul Uriașului și să vadă ce obținuse în cele din urmă.

În loc s-o facă, opri jocul, puse pupitrul în dulap, se dezbracă și-și trase pătura peste cap. Nu dorise să-l ucidă pe Uriaș. Crezuse că era un joc. Nu o alegere între propria lui moarte oribilă și o crimă. „Sunt un ucigaș, chiar când mă joc! Peter ar fi mândru de mine.”

— Nu-i plăcut să știi că poate reuși imposibilul?

— Morțile jucătorilor au fost întotdeauna groaznice. Mi-am spus mereu că Pocalul Urișului era partea cea mai perversă din tot jocul, totuși să se repeadă așa la ochi... pe el vrem să-l punem comandantul flotelor noastre?

— Important este că a câștigat un joc ce nu putea fi câștigat.

— Probabil că acum o să-l muți.

— Așteptam să vedem cum rezolvă cu Bernard. S-a descurcat perfect.

— Deci imediat ce poate soluționa o situație dificilă, îl arunci în alta. Mai are timp să se odihnească?

— Mai rămâne o lună sau două, poate chiar trei, în clasa lui. Asta înseamnă o perioadă destul de lungă în viața unui copil.

— Nu ți s-a părut niciodată că băieții ăștia nu sunt copii? Mă uit ce fac ei, cum vorbesc și nu mi se par deloc niște puști.

— Sunt cei mai sclipitori copii din lume; fiecare în felul lui.

— Totuși n-ar trebui să se comporte ca niște copii? Nu sunt normali. Se poartă ca... în istorie. Napoleon și Wellington... Cezar și Brutus...

— Noi încercăm să salvăm lumea, nu să vindecăm inimile rănite. Ești prea sentimental.

— Generalul Levy n-are milă pentru nimeni! Așa se spune în toate emisiunile video. Totuși nu-i face rău băiatului ăstuia.

— Glumești?

— Vreau să zic, nu-i face mai mult rău decât trebuie.

La cină, Alai se așază vizavi de Ender.

— M-am prins în sfârșit cum ai trimis mesajul ăla. Cum te-ai folosit de numele lui Bernard...

— Eu? făcu Ender.

— Hai las-o, cine altul? Doar n-a fost Bernard! Iar Shen nu-i prea tare la calculatoare. Eu știu că n-am făcut-o... Altul, cine? Nu contează! Mi-am dat seama cum se poate introduce un elev fals. Pur și simplu, crezi un elev cu numele Bernard – pauză, B-E-R-N-A-R-D – spațiu alb, așa încât calculatorul să nu-l elimine ca fiind repetarea unui elev existent deja.

— Se pare c-ar merge, încuviință Ender.

— Haide, haide. *Merge!* Însă tu ai făcut-o practic în prima zi.

— Poate c-a făcut-o Dap, ca să nu-i permită lui Bernard să capete o autoritate prea mare.

— Am mai descoperit ceva. Trucul nu merge cu numele tău.

— Da?

— Orice mesaj care conține *Ender* e respins. Nu pot pătrunde nici în fișierele tale. Ți-ai făcut un sistem de protecție personal.

— Poate.

Alai rânji.

— M-am băgat și-am șters fișierele cuiva. Mi-a luat urma și-n curând va sparge sistemul. Am nevoie de protecție, Ender. Dă-mi sistemul tău!

— Dacă ți-l dau, o să-l spargi și-o să poți intra și să mă ștergi pe *mine*.

— Cine, *eu?* făcu Alai. Prietenul tău cel mai drag?

Ender izbucni în râs.

— O să-ți aranjez un sistem.

— Acum?

— Pot termina mâncarea?

— Niciodată n-o termini.

Era adevărat. Întotdeauna, pe tava lui Ender rămânea mâncare neatinsă. Băiatul își privi făruria și hotărî că era de ajuns.

— Atunci hai!

Când ajunseră în dormitor, Ender se opri lângă patul lui și zise:

— Ia-ți pupitrul și vino aici, O să-ți arăt cum se face.

Dar când Alai veni cu pupitrul, îl găsi pe Ender stând înaintea dulapului închis.

— Ce s-a întâmplat?

Drept răspuns, băiatul puse palma pe scanner. „Încercare de deschidere neautorizată”,

anunță ecranul. Ușile rămaseră închise.

— Cineva ți-a tras-o, tataie, fluieră Alai. Cineva te-a mușcat nasol de tot.

— Ești sigur că mai vrei sistemul meu de protecție? Se sculă și porni spre ușă.

— Ender!

Băiatul se întoarse. Alai ținea în mână un bilet.

— Ce-i ăla?

— Nu știi? Era pe patul tău. Probabil că te-ai așezat pe el.

Ender luă biletul.

ENDER WIGGIN

TRANSFERAT ARMATA SALAMANDRĂ

COMANDANT BONZO MADRID

PREZENTARE IMEDIATĂ

COD VERDE VERDE MARO

FĂRĂ OBIECTE PERSONALE

— Ești tare, Ender, da-n sala de luptă n-o să te descurci mai bine ca mine.

Ender clătină din cap. Era lucrul cel mai stupid pe care și-l putea imagina: să fie promovat acum. Nimeni nu era promovat înainte de-a împlini opt ani. El nu avea nici măcar șapte. Iar elevii unei clase intrau toți în aceeași armată. Pe celelalte paturi nu exista nici un alt ordin de transfer.

Tocmai când lucrurile începuseră în sfârșit să se îndrepte. Tocmai când Bernard se înțelegea cu toți, chiar și cu Ender. Tocmai când Ender începea să aibă în Alai un prieten adevărat. Tocmai când viața lui devenea, în sfârșit, acceptabilă.

— Oricum, Salamandrele sunt acum în bătălie, rosti Alai.

Ender era atât de furios din cauza transferului, încât simți lacrimi în ochi. „Nu trebuie să plâng”, își spuse.

Alai văzu lacrimile, dar nu zise nimic.

— Sunt niște perversi, Ender, nu te lasă nici măcar să-ți iei lucrurile *tale*.

Ender zâmbi și nu mai plânse.

— Crezi c-ar trebui să mă dezbrac și să mă duc gol-pușcă?

Alai râse și el.

Mănat de un impuls, Ender îl strânse puternic în brațe, aproape ca pe Valentine. Ba chiar se gândi la Valentine în clipa aceea și dori să meargă acasă.

— Nu vreau să mă duc, spuse el.

Alai îl îmbrățișa la rândul lui.

— Îi înțeleg, Ender. Ești cel mai bun dintre noi. Poate că se grăbesc să te învețe totul.

— Nu vor să mă învețe totul. Eu voiam să învăț cum e să ai un prieten.

Alai încuviință cu seriozitate.

— O să fii întotdeauna prietenul meu; o să fii întotdeauna cel mai bun prieten al meu. Apoi zâmbi: Du-te și rade-i pe gândaci!

— Da, surâse Ender.

Brusc, Alai îl sărută pe obraz și-i șopti la ureche:

— Salaam!

Apoi, roșu la față, se întoarse și porni către patul său aflat în fundul dormitorului. Ender presupuse că sărutul și cuvântul erau cumva interzise. Poate un obicei religios... Sau, poate, cuvântul avea un înțeles profund și aparte numai pentru Alai. Iar pentru Ender deveni ceva sfânt; fusese o dezvăluire sufletească, așa cum făcuse mama sa când Ender era foarte mic, înainte de a-i implanta monitorul. Își lăsase palmele pe capul lui, când îl crezuse adormit și se rugase. Ender nu povestise nimănui despre cele întâmplute, nici chiar mamei, însă păstrase amintirea cu sfințenie; felul cum mama lui îl iubise când ea crezuse că nimeni, nici chiar el, n-o putea vedea sau auzi. Același lucru îi oferise Alai: un dar atât de sacru, încât nici lui Ender nu i se putea permite să înțeleagă ce însemna.

După așa ceva nu se mai putea adăuga nimic. Alai ajunse la patul său și se întoarse. Privirile lor se întâlniră pentru o clipă, și se susținură înțelegătoare. Apoi Ender ieși.

În partea aceea a Școlii nu exista verde-verde-marou; trebuia să ajungă într-o zonă publică, de unde să urmeze codul. În scurt timp, colegii lui urmau să termine cina; nu dorea să se apropie de cantină. Sala de jocuri însă avea să fie aproape pustie.

Așa cum se simțea acum, nici unul dintre jocuri nu-l atrăgea. Se îndreptă către șirurile de

pupit din spatele sălii și intră în jocul său. Ajunse rapid în Țara-din-povești. Uriașul era mort; trebuia să coboare cu grijă de pe masă, să sară pe piciorul scaunului răsturnat și de acolo pe pământ. Un timp existaseră șobolani care rodeau din leș, dar Ender îl ucisese pe unul cu un arc luat din cămașa zdrențuită a Uriașului și după aceea îl lăseseră în pace.

Cadavrul își încheiase descompunerea. Șobolanii mâncaseră ce fusese de mâncat, viermii terminaseră organele interne și acum era o mumie zbârcită și scofălcită, cu dinții dezgoliți într-un rânjet fix, găvanele goale și degetele strânse în pumni. Ender își aminti cum îi sfredelise ochiul, atunci când fusese viu, răutăcios și inteligent. Furios și frustrat cum se simțea, ar fi dorit să-l omoare încă o dată. Însă Uriașul făcea acum parte din decor și nu-și mai putea descărca nervii pe el.

Până atunci, Ender trecuse podul spre castelul Reginei de Cupă unde-l așteptau destule jocuri, dar acum nu-l atrăgea nici unul. Ocoli leșul și porni în amonte pe pârâului, spre pădurea din care izvoara acesta. Acolo exista un parc de joacă, cu tobogane, bare, leagăne și roți, cu o duzină de copii care chiuiu și râdeau, jucându-se. Ender intră și constată că personajul său devenise copil, deși de obicei era un adult. Ba chiar era mai mic decât ceilalți.

Se așeză la rând pentru tobogan. Ceilalți îl ignorau. Urcă în vârf și-l privi pe băiatul din fața lui lunecând pe lungă spirală spre sol. Apoi se așeză și se împinse în jos.

Nu alunecă absolut deloc, ci trecu prin tobogan și căzu pe pământ, sub scară. Toboganul nu-l ținea.

Nici barele de gimnastică. Se putea urca pe ele o vreme dar, la un moment dat, una devenea imaterială și se prăbușea. Putea sta pe balansoar, până se ridica în vârf; atunci cădea. Când roata se învârtea repede, nu se mai putea ține de spițe și forța centrifugă îl așvârlea jos.

Iar ceilalți copii râdeau cu răutate, agresiv. Îl înconjurară, și-l arătară cu degetul și răseră mult înainte de a reveni la joaca lor.

Ender ar fi vrut să-i lovească, să-i arunce în pârâu. Pătrunse în pădure. Găsi o potecă; aceasta, după un timp, se transformă într-un drum de dale de piatră, năpădit de buruieni, totuși ușor de urmat. De ambele părți se întrezăreau posibile jocuri, dar le ignoră. Voia să vadă unde ducea drumul.

Ajunse într-o poieniță cu o fântână în mijloc și o plăcuță pe care scria: „Bea, călătorule.” Înaintă și privi fântâna. Aproape imediat auzi un mârâit. Din pădure ieșiră o duzină de lupi feroși cu fețe omenești. Ender îi recunoscu – erau copiii de la terenul de joacă. Însă acum colții lor puteau sfâșia; lipsit de arme, Ender fu sfârtecat imediat.

Ca de obicei, următoarea viață i se acordă în același loc și fu ucis din nou, deși încercă să se refugieze în fântână.

Următoarea apariție fu la terenul de joacă. Copiii răseră iarăși de el. „Râdeți cât vreți”, se gândi Ender. „Știu ce sunteți.” Îmbrânci o fată. Furioasă, ea îl urmări. Ender o ademini sus pe tobogan. Bineînțeles, când se lăsă să lunece, căzu prin tobogan; dar, pentru că ea îl urma atât de aproape, căzu și fata. Când lovi pământul, se transformă într-un lup și rămase acolo, moartă sau amețită.

Unul câte unul, Ender îi atrase pe toți în capcane. Dar înainte de a termina cu ultimul, lupii începură să învie și acum nu mai erau copii. Ender fu sfâșiat.

De data aceasta, tremurând și acoperit de transpirație, căpătă noua viață pe masa Uriașului. Ar trebui să las jocul”, își spuse. „Ar trebui să mă duc la noua mea armată.”

În loc s-o facă, coborî de pe masă și ocoli leșul, spre terenul de joacă.

Acum, de fiecare dată când copilul lovea solul și se preschimba în lup, Ender îl târa până la pârâu și-l împingea în apă. De fiecare dată, trupul sfărâia, parcă cufundat în acid; lupul era distrus, iar din el se înălța un nor de fum negru care se spulbera în văzduh. Scăpă cu ușurință de toți, deși spre final începuseră să-l urmărească în grupuri de câte doi și trei. În poieniță nu mai apărură alți lupi și Ender coborî pe frânghia cumpenei în fântână.

Lumina din grotă era slabă, totuși putea să zărească mormane de nestemate. Trecu pe lângă ele, observând că înapoia lui, printre pietrele prețioase, scânteiau ochi. O masă acoperită de bucate nu-l ademini. Trecu printre mai multe colivii atârinate de plafon, fiecare conținând o creatură stranie, dar cu aspect prietenos. „O să mă joc mai târziu cu voi”, se gândi Ender. În cele din urmă, ajunse la o ușă pe care scria cu smaralde strălucitoare:

CAPĂTUL LUMII

Nu ezită. Deschise ușa și trecu pragul.

Se afla pe o platformă micuță, sus pe o stâncă deasupra unui ținut cu păduri dese, smălțuite în culorile toamnei; ici-colo se zăreau petice de șes, cu ogoare și sâtcucuri, iar în depărtare, pe o colină, se înălța un castel. Pe sub Ender treceau norișori purtați de vânt.

Deasupra, cerul era plafonul unei peșteri nesfârșite, de care atârnavă cristale, ca stalactite sclipitoare.

Ușa se închise înapoia lui. Ender cercetă atent peisajul. Era atât de frumos, încât supraviețuirea îl interesa mai puțin acum. Pe moment, nu era curios ce joc îl aștepta în locul acesta. Îl descoperise și simpla lui vedere constituia o recompensă. De aceea, fără să se gândească la consecințe, sări de pe platformă.

Cădea spre un râu ce spumega printre stânci sălbatice, dar un nor apăru sub el, îl prinse din văzduh și-l purtă. Îl duse până la turnul castelului, apoi prin fereastra deschisă, înăuntru. Acolo îl lăsă într-o odaie fără uși, doar cu ferestre deschise de la înălțimi amețitoare.

Cu o clipă mai devreme, sărise nepăsător de pe platformă; acum ezită.

Covorașul din fața șemineului se descolăci într-un șarpe lung și subțire, cu colți răi.

— Eu sunt singura ta scăpare, sâsâi șarpele. Moartea e singura ta scăpare!

Ender privi în jur, căutând o armă, când, pe neașteptate, ecranul se întunecă. Pe pupitru apăru un mesaj:

EȘTI ÎN ÎNTĂRZIERE.

VERDE-VERDE-MARO.

FuriOS, Ender deconectă pupitrul și se apropie de peretele codurilor, unde găsi banda verde-verde-maro, o atinse și o urmă când se aprinse. Verdele întunecat, verdele deschis și cafeniul îi reaminteau de toamna regatului pe care-l descoperise în joc. „Trebuie să revin acolo”, își spuse. „Șarpele este o frânghie lungă; cu ajutorul ei, pot coborî din turn și să cercetez împrejurimile. Poate că se numește «capătul lumii» pentru că este și capătul jocului, pentru că pot ajunge într-un sătuc, ca să devin unul dintre băiețașii care muncesc și se joacă acolo, fără să ucid sau să fiu ucis; pur și simplu trăind acolo.”

Și, cu toate că se gândea la asta, nu-și putea închipui ce însemna „pur și simplu trăind”. N-o făcuse niciodată până atunci. Însă dorea s-o facă.

***

Armatele erau mai mari decât clasele și, în mod firesc, dormitorul avea alte dimensiuni. Era lung și îngust, cu paturi de ambele părți; atât de lung, încât se putea zări podeaua curbându-se în sus în capătul îndepărtat, ca parte a roții gigantice care era Școala de Luptă.

Ender rămase în prag. Câțiva băieți de lângă ușă îl priviră, dar îl ignorară. Continuă cu conversațiile, întinși sau rezemați de paturi. Discutau despre bătălii, desigur – așa cum făceau permanent cei mari. Cu toții erau mult mai voinici decât Ender. Cei de zece și unsprezece ani păreau uriași pe lângă el; nici unul nu avea mai puțin de opt ani, iar Ender nu era înalt pentru vârsta lui.

Încercă să-și dea seama care era comandantul, însă majoritatea purtau „uniforma de somn”, cum îi spuneau, adică erau goi-puşcă. Mulți își scosese pupitrele, totuși câțiva studiau.

Ender păși înăuntru. În clipa când o făcu, fu interelat.

— Ce vrei? îl întreabă ocupantul patului de sus, de lângă ușă, un băiat trupeș, pe a cărui bărbie apăruseră primele tuleie. Nu ești o Salamandră!

— Cred că voi deveni, răspunse Ender. Verde-verde-maro, nu? Am fost transferat. Arată ordinul de transfer.

Paznicul întinse mâna, dar Ender retrase biletul.

— Trebuie să-l dau lui Bonzo Madrid.

Li se alătură un alt băiat, ceva mai scund, totuși mult mai voinic decât Ender.

— Nu „Bon-zău”, pișciosule! „Bon-so”! Numele-i spaniol. Bonzo Madrid. *Aquí nosotros hablamos español, Señor Gran Fedor.*

— Tu ești Bonzo? întreabă Ender pronunțând numele corect.

— Nu, doar un scriitor și talentat poliglot. Petra Arkanian. Singura fată din Armata Salamandră. Cu mai mult sânge-n... mine, decât oricare altul din dormitor.

— Mamă, Petra ce le mai vorbește, făcu unul dintre băieți, vorbește, vorbește...

Altul prelua ștafeta.

— Vor-bese-bește, vor-bese-bește, vor-bese-bește!

Mai mulți râseră.

— Între noi doi fie vorba, spuse Petra, dacă ar face o clismă Școlii de Luptă, ar ieși verde-verde-maro.

Ender era disperat. Avea deja o situație dificilă – micuț, fără experiență, cu instrucția neterminată, poate chiar disprețuit pentru avansarea timpurie. Iar acum, întâmplător, se împrietenise exact cu cine nu trebuia. În ochii celorlalți băieți era asociat cu Petra, oia neagră a Salamandrelor. O zi bună! Pentru o clipă, privind în jur la chipurile hohotind sau strâmbându-se, Ender își imagină trupurile lor îmblânite și dinții dezgoliți pentru a sfășia. „Sunt oare singurul om de aici? Toți ceilalți sunt animale, așteptând doar să devoreze?”

Apoi și-l aminti pe Alai. Cu siguranță, în fiecare armată există cel puțin un individ pe care merita să-l cunoști.

Brusc, răsetele încetară și băieții amuțiră. Ender se răsuci spre ușă. În prag stătea un băiat înalt, brunet și zvelt, cu ochi negri frumoși și buze senzuale. „Aș fi în stare să-l urmez oriunde”, spuse ceva dinăuntrul lui Ender. „Aș putea vedea lumea prin ochii lui.”

— Cine ești? întrebă încet băiatul.

— Ender Wiggin. Transferat din ciclul primar la Armata Salamandra, întinse ordinul.

Îi luă biletul cu o mișcare rapidă și sigură, fără să-i atingă mâna.

— Câți ani ai, Wiggin?

— Aproape șapte.

— Te-am întrebat câți ani ai, nu câți „aproape” ai?

— Am șase ani, nouă luni și douăsprezece zile.

— Cât timp te-ai instruit în sala de luptă?

— Câteva luni. Acum ținesc mai bine.

— Ai executat manevre de bătalie? Ai făcut parte din vreun pluton? Ai participat la exerciții combinate?

Ender nu auzise niciodată de asemenea lucruri. Clătină din cap.

Madrid îl scrută atent.

— Am înțeles. Vei învăța destul de rapid că ofițerilor comandanți ai acestei școli, în frunte cu maiorul Anderson, care-i șeful cel mare, le plac farsele. Armata Salamandră de abia începe să iasă dintr-o indecentă obscuritate. Am obținut victorii în douăsprezece din ultimele douăzeci de întâlniri. I-am surprins pe Șobolani, Scorpionii și Ogari, și suntem gata să atacăm primul loc. Așa încât e normal, e absolut firesc, să capăt un asemenea specimen inutil, neinstruit și subdezvoltat ca tine!

— Nu-i încântat să te cunoască, comentă în șoaptă Petra.

— Gura, Arkanian! rosti Madrid. Unei dificultăți îi mai adăugăm alta. Dar indiferent ce obstacole hotărâsc ofițerii să ne ridice în cale, noi rămânem...

— Salamandra! răcniră soldații într-un glas.

Instinctiv, percepția lui Ender asupra evenimentelor se modifică. Era un ritual. Madrid nu încerca să-l insulte, ci doar prelua controlul asupra unui eveniment neașteptat și-l folosea pentru a-și spori autoritatea asupra armatei.

— Noi suntem focul care-i va arde, pântec și măruntaie, cap și inimă, suntem multe flăcări, dar un singur foc!

— Salamandra! strigară din nou.

— Nimic nu ne-nspăimântă!

Pentru o clipă, Ender își permise să spere.

— Voi trage tare și voi recupera, zise el.

— Nu ți-am acordat permisiunea să vorbești, replică Madrid. Intenționez să te transfer cât mai repede. Probabil că va trebui să renunț și la altceva mai valoros o dată cu tine, dar ești atât de mic încât nu poți fi nici măcar inutil. Nu poți fi altceva decât un înghețat, indiferent de bătalie, iar noi am ajuns la stadiul unde fiecare soldat înghețat contează. N-am nimic personal cu tine, Wiggin, dar sunt sigur că-ți poți termina instrucția pe socoteala altuia.

— Câtă generozitate! murmură Petra.

Madrid se apropie de față și o palmui cu dosul mâinii. Sunetul fu foarte slab, deoarece o atinse numai cu unghiile. Dar pe obrazul ei apărură patru dăre roșii, strălucitoare, și câteva picături minuscule de sânge marcară locul unde o lovise.

— Wiggin, ascultă care-ți sunt instrucțiunile! Sper să fie ultima dată când va fi nevoie să-ți vorbesc. Stai deoparte atunci când ne antrenăm în sală. Bineînțeles, o să fii și tu acolo, dar nu vei face parte din nici un pluton și nu vei participa la manevre. Când suntem chemați la luptă, te echeizi rapid și te prezinți la poartă; împreună cu toată armata. Nu vei intra însă decât după patru minute de la începutul jocului și vei rămâne lângă poartă, fără să scoți arma și

fără să tragi.

Ender încuviință. Avea să fie un nimic. Spera să fie transferat cât mai curând.

În același timp, observă că Petra nu țipase de durere și nici măcar nu-și atinsese obrazul, deși o picătură de sânge se prelinse, lăsând o dărmă pe pomete. Poate că fata era oaia neagră a Salamandrelor, dar dacă Bonzo Madrid n-avea să fie prietenul lui, mai bine ar fi căutat tovarășia ei.

I se repartiză un pat în fundul dormitorului. Patul de sus, așa încât, atunci când urca în el, nici nu putea zări ușa; era acoperită de curbura tavanului. În paturile din jur erau și alți băieți posaci, părând oboșiți – cei mai puțin valoroși. Nu aveau nici un cuvânt de bun venit pentru Ender.

Ender încercă să-și deschidă dulapul, așezând palma pe el, dar nu se întâmplă nimic. Atunci își dădu seama că dulapurile nu erau protejate. Toate compartimentele erau prevăzute cu ușițe normale, lipsite de încuietori. Deci când făcea parte dintr-o armată, nu mai aveai nimic personal.

În dulap exista o uniformă. Nu verdele palid al ciclului întâi, ci verdele întunecat tivit cu portocaliu al Armatei Salamandră. Îi era largă. Probabil că nu se gândiseră niciodată să croiască măsuri atât de mici.

Se pregătea s-o ia dinăuntru, când o zări pe Petra, venind pe culoar, spre patul lui. Coborî.

— Pe loc repaus, rosti ea. Nu-s ofițer.

— Ești șef de pluton, nu?

Cineva din apropiere pufni.

— Ce te face să crezi asta?

— Ai patul în față.

— Asta pentru că sunt cel mai bun țințas din Armata Salamandră, și pentru că lui Bonzo i-e teamă că aş porni o revoltă, dacă șefii de plutoane nu mă au sub ochi. De parcă aş putea porni ceva cu tipi ca *ăștia!* Arăta spre băieții cu chipuri oboșite de pe paturile alăturate.

„Ce-ncearcă să facă, să agraveze și mai mult situația?”

— Toți sunt mai buni decât mine, zise Ender, străduindu-se să se delimiteze de disprețul ei față de cei care, la urma urmei, aveau să-i fie vecini.

— Eu sunt fată, spuse Petra, iar tu ești un pișăcios de șase ani. Avem multe în comun; de ce să nu fim prieteni?

— N-o să-ți fac lecțiile, replică Ender.

Ea pricepu imediat gluma.

— Ha, ha... Totu-i militarie, când intri în joc. Școala nu-i ca-n ciclul întâi. Facem istorie, strategie, tactică, gândaci, mate și astronomie, chestii de care o să ai nevoie ca pilot sau comandant. O să vezi!

— Deci ești prietenul meu. Capăt vreun premiu? Întrebă Ender. Imita modul ei de-a vorbi, agresiv și cinic.

— Bonzo n-o să te lase să te antrenezi. O să te pună să-ți iei pupitrul în sală și să-ți faci lecțiile. Într-un fel, are dreptate – nu vrea un pici complet neinstruit, care să-i dea peste cap manevrele lui precise, începă să vorbească în „gird”, limbajul argotic ce imita engleza stricată a oamenilor simpli: Bonzo, el *precis*. El *atent*, el pișă în farfurie și nu stropește.

Ender surâse.

— Sala de luptă e permanent deschisă. Dacă vrei, te duc după program și te-nvăț câte ceva din ce știi. Nu-s mare sculă, dar sunt destul de tare și oricum știi mai multe decât tine.

— Dacă vrei, zise Ender.

— Începem mâine dimineață după dejun.

— Și dacă-i altcineva înăuntru? Clasa mea avea instrucție și antrenament imediat după dejun.

— Nu-i nici o problemă. De fapt există nouă săli de luptă.

— N-am știut...

— Toate au aceeași intrare. Tot centrul Școlii, butucul roții, e format din săli de luptă. Ele nu se rotesc o dată cu restul stației. Așa se obține impo... imponderabilitate – pentru că stă pe loc. Fără rotație, nu există un „jos”. Le pot însă deplasa până ajung la coridorul de intrare pe care-l folosim toți. După ce intri, o mută și aduc alta la intrare.

— Aha!

— Așa rămâne. După dejun.

— Bine, încuviință Ender.

Fata se întoarse să plece.

— Petra, rosti el.

Ea întoarse capul.

— Mulțumesc.

Petra nu-i răspunse, ci porni mai departe.

Ender sui înapoi în pat și se dezbracă. Rămase gol, cercetându-și noul pupitru și încercând să-și dea seama dacă îi modificaseră codurile de acces. Bineînțeles, îi șterseseră sistemul de protecție. Aici nu putea deține nimic, nici măcar un pupitru personal.

Luminile pălră. Se apropia stingerea. Ender nu știa unde era closetul.

— Ieși afară și faci la stânga, îi spuse băiatul din patul alăturat. E comun cu Șobolanii, Condorii și Veverițele.

Ender îi mulțumi și sări jos.

— Hei, făcu băiatul. Nu poți merge așa. Când ieși din dormitor, uniformă e obligatorie.

— Chiar și la toaletă?

— Mai ales. În plus, e interzis să discuți cu cineva din altă armată. La masă, sau la duș. Uneori ai voie s-o faci în sala de jocuri și, bineînțeles, dacă-ți spune un profesor. Dar dacă te prinde Bonzo, te-ai ars, ai auzit?

— Mulțumesc.

— Și...ăă... pe Bonzo-l apucă dracii dacă treci gol pe lângă Petra.

— Dar ea era dezbrăcată când am venit eu, nu?

— Ea poate să facă orice dorește, dar tu rămâi îmbrăcat. Dispozițiile lui Bonzo...

Era o prostie! Deocamdată. Petra arăta ca oricare alt băiat; era o regulă idioată. În felul acesta o separa, o diferenția, diviza armata. O tâmpenie! Cum ajunsese Bonzo comandant, dacă nu înțelegea atâta lucru? Alai ar fi fost un comandant mai bun. Știa cum să păstreze unitatea unui grup.

„Și eu știu cum să păstrez un grup laolaltă”, se gândi Ender. „Poate că într-o bună zi, voi ajunge comandant.”

Pe când se spăla pe mâini, cineva i se adresă:

— Hei, au ajuns să bage și nou-născuți la Salamandre?

Ender nu răspunse. Își usca mâinile.

— Ia uitați-vă! Salamandrele au făcut copilași! Ia uite-! Mi-ar putea trece printre picioare fără să-mi atingă coaiele!

— Pentru că nici n-ai, Dirk, chicoti altcineva..

Când părăsi încăperea, Ender auzi un glas:

— E Wiggin. Nu știi? Șmecherul din sala de jocuri.

Porni pe coridor, zâmbind. Poate că era micuț, dar îi știau numele. Din sala de jocuri, bineînțeles, așa că nu însemna mai nimic. Dar aveau să vadă! Și el urma să devină un soldat bun. În curând, toți aveau să-i cunoască numele. Poate că nu în Armata Salamandră, dar în curând.

***

Petra îl aștepta în coridorul ce ducea spre sala de luptă.

— Stai puțin, îi spuse ea. Tocmai au intrat Iepurii, și mai durează câteva minute până cuplează sala următoare.

Ender se așeză lângă ea.

— Ar fi multe întrebări despre sălile astea, zise el, nu numai referitor la modul de cuplare. De exemplu, de ce înainte de-a intra în sală, există gravitație pe coridorul din afara ei?

Fata închise ochii.

— Și dacă sălile se află cu adevărat în imponderabilitate, ce se întâmplă când se cuplează cu coridorul? De ce nu încep să se rotească o dată cu Școala?

Ender încuviință din cap.

— Sunt multe asemenea taine, șopti misterioasă Petra. Nu încerca să le dezlegi. Ultimul soldat care a făcut-o a pățit lucruri îngrozitoare. A fost descoperit în toaletă, spânzurat cu picioarele de tavan și cu capul înfundat în closet.

— Deci nu sunt primul care am întrebat...

— Ține minte, băiețș! Când rostise „băiețș” o făcuse cu afecțiune, nu cu dispreț. Ei n-or să-ți spună niciodată mai mult decât e necesar, însă orice puști cu creier știe că-n știință s-au schimbat destule din zilele lui moș Mazer Rackham și ale Flotei Victorioase. E clar că acum putem controla gravitația. S-o pornim și s-o oprim, să-i schimbăm direcția, poate chiar s-o

reflectăm... m-am gândit la multe chestii ca lumea pe care le-ai putea face cu armele gravitaționale și propulsiile gravitaționale, închipuiește-ți cum s-ar putea deplasa navele pe lângă planete! Poate smulgând halci mari din ele, reflectând chiar atracția unei planete și apoi focalizând-o. Dar nu ni se spune nimic...

Ender pricepu aluziile Petrei. Manipularea gravitației era un aspect; manipulările ofițerilor – altul; însă mesajul cel mai important era: Dușmanii nu sunt celelalte armate, ci adulții. *Ei* nu spun adevărul.

— Hai, băiețuș, zise fata. Sala-i gata. Măinile Petrei sunt ași, inamicii sunt rași! Chicoti: Mi se zice Petra-poeta.

— Se mai zice că ești ne bună de legat.

— Și-ar fi bine s-o crezi, poponel de băiețel!

Ducea zece mingi-țintă într-o geantă. Ender se ținea cu o mână de costumul ei, iar cu cealaltă de perete, ca s-o ancoreze când le arunca, puternic, în diferite direcții. În imponderabilitate, țopăiau în toate părțile.

— Dă-mi drumul, zise fata. Își făcu vânt, rotindu-se; din câteva mișcări ale brațelor, se opri locului și începu să tragă în ținte. În clipa când erau atinse, acestea își modificau culoarea din alb în roșu. Ender știa că schimbarea culorilor ținea mai puțin de două minute. Când lovi și ultima țintă, o singură minge redevenise albă.

Ricoșând dintr-un perete, Petra se îndreptă cu viteză spre Ender. Băiatul o prinse, și-o frână – unul din primele procedee pe care-l învățaseră în ciclul întâi.

— Ești bună, zise el.

— Cea mai bună! Și-o să-nveți și tu.

Îi explică să țină brațul perfect întins și să ochească pe toată lungimea lui.

— O chestie de care mulți soldați nu-și dau seama este că, cu cât ținta e mai departe, cu atât trebuie să păstrezi mai mult timp raza într-un cerculeț de vreo doi centimetri. Este diferența dintre o zecime de secundă și o jumătate de secundă, însă în luptă asta înseamnă mult. Sunt destui care cred că au dat greș, deși au țintit perfect, pentru că se deplasează prea repede. Nu poți folosi pistolul ca pe o sabie: țac-pac, bucăți îi fac! Trebuie să ochești.

Comandă readucerea țințelor și le lansă din nou, mai lent. Ender trase în ele. Nu nimeri nici una.

— Bravo, zise Petra. N-ai nici o deprindere incorectă.

— Dar n-am nici vreuna ca lumea, sublinie el.

— Pe alea o să ți le dau eu.

În acea primă dimineață, n-au făcut mare lucru. Mai mult au discutat. Cum să gândești în timp ce ochești. Trebuie ca, în același timp, să ai în minte atât mișcarea ta, cât și pe a adversarului. Trebuie să ții brațul perfect întins și să țintești cu tot corpul, astfel încât dacă brațul ți-e înghețat, să poți continua să tragi. Să înveți locul exact unde se declanșează trăgaciul, ca să nu miști degetul prea mult la fiecare împușcătură. Să-ți relaxezi corpul; să nu te încordezi, deoarece asta te face să tremuri.

A fost singurul antrenament al lui Ender din ziua aceea. În timpul instrucției de după-amiaza, i se ordonă să-și aducă pupitrul și să-și facă temele într-un colț al sălii. Bonzo era obligat să aibă tot efectivul în sala de luptă, dar nu să-l și utilizeze integral.

Ender nu-și făcea însă lecțiile. Dacă nu avea voie să participe la instrucție, îl putea studia pe Bonzo ca tactician. Armata Salamandră era împărțită în cele patru plutoane standard de câte zece soldați fiecare. Unii comandanți își distribuiau oamenii astfel încât plutonul A îi cuprindea pe cei mai buni soldați, iar plutonul D pe cei mai slabi. Bonzo îi amestecase și fiecare pluton conținea soldați din toate categoriile. Atât doar că plutonul B avea numai nouă băieți. Ender se întrebă cine fusese transferat ca să-i facă loc lui. Își dădu seama repede că șeful plutonului era nou. Nu era de mirare că Bonzo fusese furios – pierduse un șef de pluton în schimbul unui pici.

Bonzo avea dreptate și în altă privință. Ender nu era pregătit. Toate antrenamentele constau în manevre. Plutoane care nu se puteau vedea între ele exersau operațiuni perfect sincronizate laolaltă, sau schimbări bruște de direcție fără să destrame formația. Toți soldații aceia aveau însușite perfect tehnici pe care Ender nu le învățase. Abilitatea de-a ateriza lin, amortizând impactul. Zbor precis. Corectări de traiectorie, utilizând soldații înghețați care pluteau răzleți prin sală. Rostogoliri, rotiri, fente. Alunecare în lungul peretelui – o manevră extrem de dificilă, dar foarte utilă, deoarece inamicul nu-ți putea cădea în spate.

Chiar în timp ce-și dădea seama cât de multe lucruri nu știa, Ender văzu și altele pe care le-ar fi putut îmbunătăți. Formațiunile îndelung repetate constituiau o greșeală. Permiteau

executarea promptă a comenzilor, însă erau previzibile. De asemenea, soldatului ca individ nu i se acorda dreptul decât la puțină inițiativă. O dată ce se stabilea un șablon, trebuia urmat până la capăt. Nu te puteai adapta la ripostele adversarului. Ender studie formațiunile lui Bonzo precum un comandant inamic, găsind modalități de-a le distruge.

În seara aceea, în decursul perioadei libere, Ender îi ceru Petrei să mai exerseze cu el.

— Nu, răspuse fata. Vreau să ajung comandant într-o bună zi, așa că trebuie să fac sala jocurilor.

Exista o credință unanim împărtășită că profesorii urmăreau jocurile și acolo îi remarcău pe potențialii comandanți. Cu toate acestea, Ender se îndoia de adevărul unei asemenea ipoteze. Șefii de plutoane aveau șanse mult mai mari de-a arăta ce pot face în funcția de comandant, decât orice jucător pe video.

Nu-i spuse însă nimic Petrei. Ședința de după dejun fusese îndeajuns de generoasă. Cu toate acestea, trebuia să se antreneze. Și n-o putea face singur, decât în privința câtorva mișcări de bază. Manevrele cu adevărat dificile necesitau parteneri sau echipe. Dacă i-ar fi avut pe Alai sau Shen...

De fapt, de ce să nu se antreneze cu ei? Nu mai auzise ca un soldat să se antreneze cu ciclul întâi, dar n-o interzicea nici un regulament. Pur și simplu n-o făcea nimeni; elevii din ciclul întâi erau priviți cu un dispreț total. Ei bine, Ender continua să fie tratat ca un proaspăt recrut. Avea nevoie de parteneri cu care să se antreneze și drept răsplată îi putea învăța unele lucruri văzute la băieții mari.

— Hei, se-ntoarce marele soldat! răcni Bernard.

Ender rămase în ușa fostului său dormitor. Nu lipsise decât o zi, dar deja i se părea un loc străin, iar vechii lui colegi niște necunoscuți. Dădu să plece. Mai era însă și Alai, care conferise un caracter sacru prieteniei lor. Alai nu era un străin.

Ender nu făcu nici un efort să ascundă modul cum era tratat în Armata Salamandră.

— Și au dreptate. Sunt la fel de util ca un strănut în casca-nchisă.

Alai râse, și alți băieți începură să se strângă în jurul lor. Ender propuse târgul. Zilnic, în perioada liberă, antrenament în sala de luptă, sub conducerea lui. Ei aveau să învețe trucuri de la armate, de la bățăliile la care asista Ender, iar el urma să capete practica necesară în dezvoltarea aptitudinilor de soldat.

— O să ne perfecționăm împreună.

Mai mulți băieți doreau să vină.

— Bineînțeles, încuviință Ender. Dar veniți să transpirați. Dacă doar vă fâțâiți, nu! N-am timp de pierdut.

Nu pierdură timpul. Ender se chinui, încercând să descrie ce văzuse, și căutând să demonstreze. Totuși, când timpul liber se încheie, învățaseră câte ceva. Erau obosiți, însă prinseseră secretul câtorva tehnici.

— Unde ai fost? îl întreabă Bonzo.

Ender rămase în poziție de drepti lângă patul comandantului său.

— M-am antrenat în sala de luptă.

— Am auzit că ai fost însoțit de foștii tăi colegi.

— Nu mă puteam antrena singur.

— Nu sunt de acord ca soldații din Armata Salamandră să piardă timpul cu cei din ciclul întâi. Acum ești soldat.

Ender îl privi în tăcere.

— M-ai auzit, Wiggin?

— Da, domnule.

— S-a terminat cu antrenamentele cu bășinoșii ăia mici.

— Pot să vă vorbesc între patru ochi? întreabă Ender.

Era o solicitare căreia comandantii erau obligați să-i dea curs. Chipul lui Bonzo se întunecă și-l conduse pe Ender afară, pe coridor.

— Uite ce-i, Wiggin! Nu te doresc. Încerc să scap de tine, dar nu-mi crea probleme, că te lipesc de pereți!

„Un comandant”, se gândi Ender, „nu trebuie să profereze amenințări prostești”.

Bonzo se înfurie din cauza tăcerii sale.

— Tu mi-ai cerut să venim aici; vorbește!

— Domnule, ați avut dreptate să nu mă încadrați în nici un pluton. Nu știu să fac absolut nimic.

— N-am nevoie să-mi spui tu că am dreptate.

— Dar voi deveni un bun soldat. Nu vă voi deranja instrucția, dar voi exersa și o voi face cu singurii care vor să se antreneze împreună cu mine, cei din fosta mea clasă.

— O să faci ce-ți zic eu, piticanie!

— Exact, domnule. Voi îndeplini toate ordinele pe care sunteți autorizat să le dați. Dar în perioada de repaus nu se pot da ordine. Nici unul. De către nimeni.

Constată cum îi sporea mânia lui Bonzo. Furia fierbinte nu era bună. Frica lui Ender era rece și o putea întrebuința. A lui Bonzo era fierbinte și-l stăpânea ea pe băiat.

— Domnule, trebuie să mă gândesc la propria mea carieră. Nu voi interveni în decursul antrenamentelor și bătlăilor, totuși trebuie să învăț. N-am cerut să fiu adus în această armată. Încercați să mă transferați cât mai repede. Dar nimeni nu mă va lua, dacă habar n-am de nimic, e adevărat? Lăsați-mă să învăț câte ceva și după aceea puteți scăpa iute de mine, căpătând un soldat pe care-l puteți folosi mai bine.

Bonzo nu era lipsit de inteligență, pentru ca mânia să-l împiedice să recunoască o propunere de bun simț. Totuși, nu se putea calma imediat.

— Atâta timp cât faci parte din Armata Salamandră, o să ascuți ordinele mele!

— Dacă încerci să intri în timpul meu liber, aranjez să te congeleze.

Probabil că nu era adevărat. Dar era posibil. Cu siguranță, dacă Ender ar fi reclamat nerespectarea timpului său liber, Bonzo putea fi îndepărtat de la comandă. La aceasta se adăuga și faptul că, în mod evident, ofițerii văzuseră ceva la Ender, deoarece îl avansaseră. Poate că Ender avea *într-adevăr* influență în rândul lor și putea congela pe cineva.

— Ticălosule! șuiere Bonzo.

— Nu-i vina mea că ai dat ordinul acela de față cu toți. Dar dacă dorești, mă voi preface că ai câștigat runda asta. După aceea, mâine, mă poți anunța că te-ai răzgândit.

— N-am nevoie să-mi spui ce să fac!

— Nu doresc ca restul băieților să creadă că ai cedat. N-ai mai avea aceeași autoritate.

Bonzo îl urf pentru bunăvoință. Ender vorbise de parcă îi acorda funcția de conducere ca o favoare. O neobrazare, însă n-avea de ales. N-avea alternativă. Nu se gândea că vina îi aparținea numai lui, deoarece dăduse un ordin absurd. Știa doar că Ender îl învinsese, iar apoi îl și batjocorise prin mărinimie.

— O să te lichidez într-o bună zi, rosti el.

— Probabil.

Sună stingerea. Ender reveni în dormitor, părând descurajat. Înfrânt. Mânios. Ceilalți băieți traseră concluzia evidentă.

Dimineață, când plecă spre sala de mese, Bonzo îl opri și rosti cu glas tare:

— M-am răzgândit, puțică! Poate că dacă te-antrenezi cu ciclul întâi, o să-nveți ceva. Și o să te pot schimba mai ușor. Orice, numai să scap rapid de tine.

— Mulțumesc, domnule, zise Ender.

— Orice, șopti Bonzo. Sper să te văd congelat.

Ender zâmbi recunoscător și părăsi încăperea. După dejun, se antrenă iarăși cu Petra. Toată după-amiaza îl urmări pe Bonzo comandând, și-și imagină căi prin care îi putea învinge armata. În timpul liber, el, Alai și ceilalți repetară până la epuizare. „O pot face”, gândi seara, întins în patul său, cu mușchii zvâcnindu-i și destinându-se. „Mă pot descurca”.

***

Peste patru zile, Armata Salamandră avu o bătălie. Ender alergă înapoia soldaților care tropăiau pe coridoare spre sala de luptă. De-a lungul pereților pălpăiau două benzi: verde-verde-marou a Salamandrei și negru-alb-negru a Condorului. Când ajunseră în locul unde fusese întotdeauna sala, coridorul se ramifică, cu verde-verde-marou spre stânga și negru-alb-negru spre dreapta; urmă un alt colț la dreapta, și armata se opri în fața unui perete.

Plutoanele se formară în tăcere. Ender se așeză îndărătul lor. Bonzo dădea instrucțiunile:

— A sus, B stânga, C dreapta, D jos. Așteptă până ce plutoanele se orientară corespunzător, apoi adăugă: Puțică, tu așteptă patru minute, după care intri și te oprești lângă ușă. Nu atingi arma!

Ender încuviință. Brusc, peretele dinapoia lui Bonzo deveni transparent. Deci nu era perete, ci un câmp de forță. Și sala era diferită. Prin ea fuseseră suspendate uriașe cuburi cafenii, acoperind parțial câmpul vizual. Deci acestea erau obstacolele pe care soldații le numeau *stele*. Păreau distribuite aleator. Bonzo părea că le tratează cu indiferență. Era clar că

soldatii știa deja cum se procedează cu ele.

Dar privind bătlia de pe coridor, Ender își dădu seama că n-aveau habar să le folosească eficient. Știa să aterizeze pe ele și să le utilizeze drept paravane, știa și tacticile de asalt asupra unei stele deținute de inamic. Nu demonstau însă că știa *care* stele erau importante. Continuau să atace unele ce puteau fi depășite prin simpla alunecare de-a lungul pereților.

Celălalt comandant profita de neglijarea strategiei de către Bonzo. Condorii sileau Salamandrele la atacuri riscante. Tot mai puține Salamandre rămăneau neînghețate pentru următoarele asalturi. După numai cinci-șase minute, deveni limpede că Armata Salamandră nu-și putea învinge adversarul atacând.

Ender trecu prin poartă. Pluti ușor în jos. Sălile în care se antrenase avuseseră întotdeauna ușile la nivelul podelei. Însă în bătlia, ușa era situată la mijlocul peretelui, egal depărtată de podea și de plafon.

Brusc simți cum se reorientează, așa cum se întâmplase în navetă. Ceea ce fusese „jos” era acum „sus”, iar apoi „lateral”. În imponderabilitate nu exista nici un motiv să rămâi orientat ca pe coridor. Uitându-te la ușile perfect pătrate, era imposibil de spus unde fusese „sus”. Și nici nu conta. Acum, Ender descoperise orientarea care avea sens. Poarta adversarului era „jos”. Scopul jocului era de „a cădea” spre baza inamicului.

Făcu mișcările care-l răsuceau în noua direcție. În loc să stea rășchirat, cu tot trupul descoperit dușmanului, acum își expunea numai tălpile către acesta. Era o țintă mult mai mică.

Cineva îl zări. La urma urmei, plutea fără scop în loc deschis. Instinctiv, Ender ridică genunchii la piept. În același moment, raza armei îl atinse și picioarele costumului înghețară. Brațele îi rămăseră neînghețate deoarece, dacă fasciculul nu lovea trunchiul, se rigidizau doar membrele atinse. Ender înțelese că dacă n-ar fi fost orientat cu picioarele către adversar ar fi fost nimerit în trup. Ar fi fost complet imobilizat.

Deoarece Bonzo îi ordonase să nu-și scoată arma, Ender continuă să plutească, fără să miște capul sau brațele, de parcă și ele ar fi fost înghețate. Adversarii îl ignorau, concentrându-și tirul asupra soldaților care trăgeau în ei. Era o bătlie aspră. Depășită numeric, Armata Salamandră ceda pas cu pas. Lupta se fărâmiță într-o duzină de confruntări individuale. Acum, disciplina lui Bonzo își dovedea roadele, căci fiecare Salamandră înghețată scotea din luptă cel puțin un inamic. Nimeni nu dădu bir cu fugiții sau nu intra în panică, toți rămăneau calmi și ocheau cu atenție.

În special Petra era teribilă. Condorii o remarcaseră și depuneau eforturi considerabile ca s-o înghețe. Izbuciră să-i lovească întâi brațul drept, cu care trăgea și potopul ei de înjurături fu întrerupt numai atunci când o înghețară complet și casca o împiedică să mai descleșteze maxilarele. Peste alte câteva minute, totul se termină. Armata Salamandră nu mai opunea rezistență.

Ender observă cu satisfacție că adversarii rămăseseră doar cu cei cinci soldați necesari pentru a deschide poarta, ca să consemneze victoria. Patru dintre ei își atinseră căștile de punctele luminoase din colțurile ușii Salamandrelor, iar al cincilea trecu prin câmpul de forță. Jocul luă sfârșit. Luminile reveniră la intensitatea lor orbitoare și Anderson își făcu apariția prin ușa profesorilor.

„Mi-aș fi putut scoate arma”, se gândise Ender când inamicii se apropiaseră de ușă. „Mi-aș fi putut scoate arma și să împuşc pe unul singur dintre ei, și atunci ar fi fost prea puțini. Jocul s-ar fi terminat la egalitate. Fără patru băieți care să atingă cele patru colțuri și un al cincilea care să treacă prin poartă, Condorii n-ar fi obținut victoria. Bonzo, prostule, te-aș fi putut salva de la înfrângerea asta! Poate chiar aș fi putut s-o transform într-o victorie, deoarece erau toți laolaltă, ținte ușoare, și în primele momente n-ar fi știut cine trage. Țintesc suficient de bine ca să fi reușit.”

Însă ordinele erau ordine și Ender promisese că avea să le respecte. Avu totuși satisfacția că pe fișa oficială a Armatei Salamandre nu apăreau patruzeci și unu de soldați eliminați sau scoși din luptă, ci patruzeci eliminați și unul rănit. Bonzo nu putu înțelege, până nu consultă înregistrarea lui Anderson și-și dădu seama cine era. „Rănit, Bonzo”, își spuse Ender. „Mai puteam trage!”

Se așteptase ca Bonzo să vină la el și să-i zică: „Data viitoare, dacă se mai întâmplă așa ceva, poți trage”. Însă acesta nu-i spusese absolut nimic, până a doua zi, după dejun. Bineînțeles, el mânca la popota comandanților, dar Ender era absolut sigur că scorul ciudat avea să stârnească și acolo tot atâtea nedumeriri câte fuseseră în sala de mese a soldaților. În toate celelalte jocuri care nu se încheiaseră la egalitate, toți membrii armatei învinse fuseseră

fi eliminată – complet înghețată – fie scoși din luptă, ceea ce însemna că aveau unele părți ale trupului neînghețate, dar nu mai puteau trage. Salamandra era singura armată învinsă cu un soldat de categoria Rănit-dar-Activ.

Ender nu oferă nici o explicație, însă alte Salamandre făcuseră cunoscut ce se întâmplase. Iar când fu întrebat de ce nu trăsese, răspunse calm:

— Mă conformez ordinelor.

După dejun, Bonzo îl căută:

— Ordinul rămâne valabil, îi spuse, ar fi bine să nu uiți!

„O să te coste, prostule. Poate că nu-s un soldat foarte bun, dar pot fi de folos și n-ai nici un motiv să mi-o interzici.”

Nu comentă deloc.

Una dintre urmările interesante ale bătăliei a fost că Ender apără pe locul întâi în clasamentul eficienței individuale. Deoarece nu trăsese, avea calificativ maxim – nici o ratare. Și deoarece nu fusese nici eliminat, nici scos din luptă, procentajul lui era excelent. Restul nu se apropiau nici măcar pe departe de el. Mulți băieți chicotiră iar alții se înfuriară, dar în prețuitul clasament al eficienței, Ender devenise liderul.

Continuă să asiste la ședințele de instruire ale armatei sale, și continuă să se antreneze din răspunsuri în paralel, diminețile cu Petra, iar serile cu prietenii lui. Li se adăugaseră tot mai mulți băieți din ciclul întâi, nu ca distracție, ci pentru că rezultatele erau vizibile – deveneau tot mai buni. Supremația o dețineau însă Ender și Alai. Pe de o parte, datorită faptului că Alai încerca întruna lucruri noi, care-l obligau pe Ender să imagineze alte tactici pentru a-i replica. Pe de altă parte, deoarece continuau să facă erori prostestii, ce le sugerau acțiuni pe care nici măcar nu le-ar fi încercat un soldat bine instruit și care ținea la respectul de sine. Multe se dovediră inutile. Dar întotdeauna era plăcut, întotdeauna excitant și reușiră suficiente acțiuni despre care știau că îi ajutau. Serile erau momentele cele mai bune ale zilei.

Următoarele două bătălii reprezentară victorii ușoare ale Salamandrelor; de fiecare dată, Ender intră în sală după cinci minute și rămase neatins de adversarul înfrânt. Băiatul începu să-și dea seama că Armata Condor, care-i bătuse, era excelentă. Salamandrele, deși sufereau de pe urma strategiei lui Bonzo, reprezentau una din cele mai bune echipe, urcând treptat în clasament, concurând cu Șobolanii pentru locul patru.

Ender împlini șapte ani. În Școala de Luptă nu prea existau calendare, dar băiatul aflase cum să afișeze data pe pupitrul său, și-și remarcă ziua de naștere. Școala o observase și ea; îi luă măsurile și-i confecționară o altă uniformă și un costum pentru sala de luptă. Reveni în dormitor îmbrăcat cu hainele noi. Le simțea stranii, largi de parcă însăși pielea lui nu i se potrivea.

Ar fi vrut să se oprească la patul Petrei și să-i povestească despre acasă, despre cum i se serbau zilele de naștere: pur și simplu să-i spună că era ziua lui și ea să-i răspundă ceva convențional. Însă aici nimeni nu-și sărbătorea ziua. Era o copilărie. Așa făceau planetarii. Prăjituri și obiceiuri prostestii. Când împlinise șase ani, Valentine îi făcuse un tort. Nu reușise și fusese oribil. Nimeni nu mai știa cum anume se prepara mâncarea; era exact genul de lucruri nebușești pe care le făcea Valentine. Toți o tachinaseră, dar Ender opri o felie de tort în dulapul său. După aceea îi scosese monitorul, el plecase și, din câte știa, putea să fie tot acolo, o bucată galbenă unsuroasă și prăfuită. Nimeni printre soldați nu vorbea despre „acasă”; înainte de Școala de Luptă nu existase nimic. Nimeni nu primea nici o scrisoare. Toți se prefăceau că nu le păsa deloc.

„Dar mie îmi pasă”, își spuse Ender. „Singurul motiv pentru care mă aflu aici este ca nici un gândac să nu tragă în Valentine, să nu-i facă țandări capul, așa ca soldaților din benzile video ale primelor bătălii. Să nu-i despice capul cu o rază atât de fierbinte încât creierii să-i țâșnească din țeastă și să curgă ca aluatul, cum se întâmplă în coșmarurile mele cele mai urâte, în nopțile cele mai rele, când mă trezesc tremurând, dar tăcut; trebuie să rămân tăcut, altfel vor auzi că-mi lipsesc ai mei. Vreau acasă!”

Diminețile era mai bine. Căminul rămânea o durere surdă, undeva în adâncul memoriei. O oboseală în privire. În dimineața aceea, Bonzo apără când se îmbrăcau.

— Costumele de luptă! ordonă el.

Era o bătălie. Al patrulea joc al lui Ender.

Adversarul era Armata Leopard. Avea să fie ușor. Leopardzii erau noi și ocupau o poziție în ultimul sfert al clasamentului. Fuseseră înființați cu numai șase luni în urmă și-l aveau comandant pe Pol Slattery. Ender își îmbrăcă noul costum și intră în monom; Bonzo îl smuci violent de acolo și-l împinse la coada armatei. „Nu trebuia să faci asta”, își spuse Ender. „M-ai

fi putut lăsa în sir.”

Privi din coridor. Pol Slattery se număra printre cei mai tineri comandanți, dar era inteligent și avea idei originale. Soldații lui se deplasau permanent, țăsnind de la o stea la alta, lunecând în lungul pereților pentru a ajunge deasupra sau înapoia Salamandrelor impasibile. Ender zâmbi. Bonzo era complet zăpăcit, și la fel și soldații lui. Leoparzii păreau că răsăr din toate direcțiile. Cu toate acestea, bătlălia nu era chiar atât de dezechilibrată pe cât părea. Ender observă că adversarii pierdeau mulți luptători – tactica lor îi expunea prea mult. Mai important însă era faptul că Salamandrele *se simțeau* învinse. Cedaseră complet inițiativa. Deși erau, probabil, egali în număr cu inamicii, se adunaseră laolaltă precum ultimii supraviețuitori ai unui masacru, sperând parcă să fie trecuți cu vederea.

Ender se strecură ușurel pe poartă, se orientă astfel încât poarta adversă să fie „jos” și pluti lent spre est, către un colț unde n-avea cum să fie observat. Ba chiar trase în propriile picioare, ca să le înghețe în poziția îngenunchată care-i oferea cea mai bună protecție. Unui spectator obișnuit i-ar fi apărut ca orice alt soldat înghețat, îndepărtându-se neajutorat din mijlocul luptei.

Cum Armata Salamandră își aștepta resemnată distrugerea, Leoparzii le îndepliniră rapid dorința. Când ultima Salamandră încetă să mai tragă, mai rămăseseră nouă Leoparzi. Își formară echipa de deschidere a porții adverse.

Ender ochi atent cu brațul întins, așa cum îl învățase Petra. Înainte să înțeleagă cineva ce se petrece, înghețase trei dintre soldați care erau gata să-și apese căștile pe colțurile luminate ale ușii. Apoi fu reperat și traseră în el – dar la început îi loviră doar picioarele deja înghețate. Avu timp să-i țințească și pe ultimii doi băieți de la poartă. Leoparzilor le mai rămăseseră doar patru soldați neînghețați când, în cele din urmă, Ender fu lovit în braț și scos din luptă. Jocul se terminase la egalitate, și nu fusese atins în corp.

Pol Slattery era furios, dar regulamentul nu fusese încălcat. Toți Leoparzii bănuiau că fusese strategia lui Bonzo, de a păstra un soldat până în ultima clipă. Nu se gândiseră că micuțul Ender trăsese încălcând ordinele. Dar Salamandrele o știau. Bonzo o știa și Ender își putea da seama, după felul cum îl privea, că-l ura pentru că-l salvase de la înfrângerea totală. „Nu-mi pasă”, își spuse Ender. „Îți va fi cu atât mai ușor să mă schimbi și între timp n-o să cobori prea mult în clasament. Doar schimbă-mă! Am învățat tot ce era de învățat *de la tine*. Cum să pierzi cu stil, atâta știi tu, Bonzo.”

„Și de fapt, ce am învățat până acum?” Dezbrăcându-se lângă pat, Ender își recapitulă în gând: „Poarta adversarului e jos. Să-mi folosesc picioarele ca un scut în luptă. O mică rezervă, păstrată până la sfârșitul jocului, poate fi decisivă. Iar uneori soldații pot lua decizii mai inteligente decât ordinele primite.”

Gol-pușcă, era gata să urce în pat, când Bonzo se apropie de el, cu fața împietrită. „L-am mai văzut așa pe Peter”, se gândi Ender, „tăcut, și cu ochi de ucigaș. Dar Bonzo nu-i Peter. Bonzo știe de frică.”

— Wiggîn, rosti comandantul, în sfârșit, am reușit să te schimb. Am izbutit să-i conving pe Șobolani că incredibila ta poziție în clasament nu-i un simplu accident. De mâine te duci la ei. — Mulțumesc, domnule, rosti Ender.

Poate că tonul lui fusese prea recunoscător. Pe neașteptate Bonzo îl palmui cu toată puterea. Lovitura îl răsturnă pe băiat în pat. Apoi Bonzo îl izbi cu răutate în stomac. Ender căzu în genunchi.

— Nu mi-ai respectat ordinele, vorbi Bonzo. Tare, ca să audă toți: Un soldat bun respectă întotdeauna ordinele!

Deși plângea din cauza durerii, Ender nu putu să nu simtă satisfacție la auzul murmurului ce se înălțau prin dormitor. „Bonzo, prostule! Nu întărești disciplina, ci o distrugi. Ei știu că datorită mie, înfrângerea s-a transformat în egalitate. Iar acum văd cum mă răsplătești. Te-ai dovedit lipsit de minte în fața tuturor. Ce preț mai are acum disciplina ta?”

În ziua următoare, Ender îi spuse Petrei că pentru binele ei, trebuiau să termine cu antrenamentele de dimineață. Bonzo n-avea nevoie de o nouă provocare, așa încât ar fi fost mai bine ca fata să-l evite o vreme. Ea îl înțelese perfect.

— În plus, îi zise, cred că te apropii de capacitățile tale maxime de țințaș.

Își lăsă pupitrul și costumul în dulap. Putea purta uniforma Salamandrelor până ajungea la magazie, unde s-o schimbe pentru cea neagră-cafenie a Șobolanilor. Nu-și adusese nimic cu el; avea să plece cu mâna goală. De altfel nu deținea nimic – tot ceea ce era valoros se găsea în calculatorul școlii, ori în capul și mâinile sale.

Utiliză unul dintre pupitrele publice din sala de jocuri și se înscrise la un curs personal de

autoapărare în condiții de gravitate terestră. Nu se gândea să se răzbune pe Bonzo pentru că-l lovise. Dar intenționa să nu mai permită nimănui s-o facă.

— Domnule colonel, până acum jocurile au fost programate cinstit. Cu stelele distribuite fie aleator, fie simetric.

— Cinstea e un atribut minunat, Anderson. N-are nimic de a face cu războiul.

— Jocul va fi compromis. Clasamentele comparative vor fi lipsite de sens.

— Slava Domnului!

— Va dura luni de zile, ani, până să proiectam și să testăm noile săli de luptă.

— De asta ți-am cerut-o acum. Ca să începi. Să fii creativ. Să te gândești la toate combinațiile de stele. Imposibile și incorecte. Să te gândești la alte căi de a forța regulamentul. Anunțuri în ultima clipă. Forțe inegale. După aceea, rulează simulările și vezi care sunt cele mai dure și cele mai simple. Dorim o progresie inteligentă. Dorim să-l dezvoltăm.

— Când intenționați să-l faceți comandant? La opt ani?

— Bineînțeles că nu. Încă nu i-am strâns armata.

— Ah, deci așa intenționați să aranjați lucrurile?

— Te-ai apropiat prea mult de joc, maiorule. Uیți că nu-i altceva decât un exercițiu de antrenament.

— E în același timp poziție, identitate, scop, nume; tot ceea ce-i modelează pe copiii aceștia vine din joc. Când se va afla că poate fi manipulat, cântărit, aranjat, Școala nu va mai exista. Nu exagerez.

— Știu.

— De aceea, sper că Ender Wiggin este într-adevăr cel căutat, pentru că veți distruge eficiența metodei noastre de instruire pentru mult timp.

— Dacă nu-i Ender, dacă vârful lui de sclipire militară nu coincide cu sosirea flotei noastre la planetele gândacilor, atunci n-o să mai conteze care-i metoda de instruire.

— Sper să mă scuzați, domnule Graff, dar consider că trebuie să raportez Strategului și Hegemonului ordinele dumneavoastră și opinia mea asupra consecințelor.

— De ce nu dragului nostru Amiral?

— Toată lumea știe că-l aveți în buzunar.

— Câtă ostilitate, maior Anderson! Și crezusem că suntem prieteni.

— Suntem. Și cred că aveți dreptate în legătură cu Ender. Pur și simplu nu sunt de acord ca singur, absolut singur, să hotărâți soarta lumii.

— Nici măcar nu cred că am dreptul să decid soarta lui Ender Wiggin.

— Deci nu vă deranjează dacă o să raportez?

— Ba bineînțeles că mă deranjează, tembelule! Asta e ceva ce trebuie decis de oameni care știu ce fac, nu de politicienii ăștia speriați, care și-au obținut posturile pentru că, întâmplător, au putere politică în țara din care provin.

— Dar înțelegeți de ce o fac.

— Pentru că ești un nenorocit de birocrat atât de miop, încât crezi că trebuie să te acoperi pentru cazul în care lucrurile ies prost. Ei bine, dacă lucrurile ies prost, toți o să fim hrana gândacilor! Ai încredere în mine, Anderson, și nu-mi aduce pe cap toată blestemata aia de Hegemonie! Ceea ce fac e îndeajuns de greu și fără prezența lor.

— Nu vi se pare cinstit? Jocurile sunt măsluite împotriva dumneavoastră? Lui Ender i-o puteți face, dar nu vă place să fiți într-o situație similară, așa-i?

— Ender Wiggin e de zece ori mai inteligent și mai puternic decât mine. Ceea ce-i fac eu îi va scoate la iveală geniul. Dacă aș fi fost în locul lui, aș fi fost strivit. Maior Anderson, știu că stric jocul, și știu că-l iubesc mai mult decât pe oricare dintre băieții care-l joacă. Urăște-mă dacă vrei, dar nu mă opri!

— Îmi rezerv dreptul de-a înștiința oricând Hegemonul și Strategul. Deocamdată... faceți ce doriți.

— Îți mulțumesc foarte mult.

— Ender Wiggin, micul prostănac care conduce-n clasament, ce plăcere să te-avem printre noi! Comandantul Armatei Șobolan zăcea întins pe un pat, în pielea goală și cu pupitrul în brațe. Dacă te-avem pe tine, cum să mai pierdem de acum? Câțiva băieți din apropiere chicotiră.

Nu puteau exista două armate mai diferite decât Salamandrele și Șobolanii. Dormitorul era dezordonat și gălăgios. După experiența cu Bonzo, Ender crezuse că absența disciplinei urma

să fie o bine venită ușurare. În loc de așa ceva, descoperi că se așteptase la liniște și ordine, iar dezordinea de aici îl stânjenea.

— Ne descurcăm a-ntăia, Ender Tender. Io-s Rose Năsosu', un evreiaș clasa unu, iar tu nu ești decât o puțulică de creștin. Să nu uiți chestia-asta!

De la formarea FI, Strategul forțelor militare fusese întotdeauna un evreu. Există o legendă potrivit căreia generalii evrei nu pierdeau războaie. Și, deocamdată, era adevărat. Îi făcea pe toți evreii din Școala de Luptă să viseze la funcția de Strateg, conferindu-le prestigiu de la început. În același timp, trezea și resentimente. Adesea, Armata Șobolan era poreclită Forța Cac, parodiind denumirea Forței de Atac a lui Mazer Rackham. Multora le plăcea să-și amintească faptul că în timpul celei de-a Doua Invazii, deși un evreu american era Hegemonul alianței, un alt evreu israelit ocupase funcția de Strateg la comanda generală a apărării FI, iar un evreu rus fusese Amiralul flotei, adevăratul erou fusese Mazer Rackham, un neo-zeelandez puțin cunoscut, jumătate Maori, adus de două ori înaintea curții marțiale, dar a cărui Forță de Atac alungase, și, în cele din urmă zdrobise, flota gândacilor în vecinătatea lui Saturn.

Dacă Mazer Rackham a putut să salveze lumea, atunci nu conta câtuși de puțin dacă erai sau nu evreu, ziceau oamenii.

Dar de fapt conta, și Rose Năsosu' o știa. Obişnuia să glumească pe seama propriei sale persoane, pentru a diminua comentariile batjocoritoare ale antisemiților – aproape toți cei pe care îi învingea deveneau, cel puțin o vreme, antisemiți – dar în același timp se asigura că toți îi cunoșteau naționalitatea. Armata lui era pe locul al doilea, aspirând la primul.

— Te-am luat, creștine, deoarece nu vreau ca lumea să creadă că eu câștig numai pentru că am soldați extraordinari. Vreau să se vadă că până și cu un găinaț ca tine, tot pot învinge. Aici avem numai trei reguli. Să faci ce-ți zic eu și să nu te piși în pat.

Ender încuviință. Știa că Rose aștepta să-l întrebe care era a treia regulă. De aceea îl întreba.

— *Au fost* trei reguli. Aici nu prea avem timp de mate. Mesajul era clar. Victoria e mai importantă decât orice.

— Antrenamentele tale cu picii din ciclul întâi s-au terminat, Wiggin. Ter-mi-nat! Acum ești într-o armată de băieți mari. Te-am pus în plutonul Blândului Dink. De-acum încolo, în ceea ce te privește, Blândul Dink e Dumnezeu.

— Atunci, tu cine ești?

— Șeful de personal care l-a angajat pe Dumnezeu, rânji Rose. În plus, nu mai ai voie să te atingi de pupitru până nu îngheți doi soldați inamici în aceeași bătălie. Ordinul ăsta e de autoapărare. Am auzit că ești bun la programare. N-am chef să-ți bagi nasul prin pupitru meu.

Toți izbucniră în râs. După câteva clipe, Ender pricepu motivul. Rose își programase pupitrul să afișeze o pereche de organe genitale masculine gigantice, care se bălăbăneau. „Ăsta-i exact genul de comandant căruia m-ar fi dat Bonzo”, gândi Ender. „Cum poate câștiga bătălii un băiat care-și ocupă timpul în felul ăsta?”

Îl găsi pe Blândul Dink în sala de jocuri, nu jucând, ci privind.

— Mi te-a arătat cineva, zise Ender. Eu sunt Ender Wiggin.

— Știu.

— Fac parte din plutonul tău.

— Știu.

— N-am prea multă experiență.

Dink îl examinează atent.

— Uite ce-i, Wiggin, știu toate astea. De ce crezi că i-am cerut lui Rose să mi te aducă?

Deci nu fusese azvârlit, fusese solicitat, fusese ales. Blândul îl dorise.

— De ce?

— Ți-am urmărit antrenamentele cu ciclul întâi. Cred că ești promițător. Bonzo e prost și voiam să capeți o instrucție mai bună decât ți-o putea oferi Petra. Ea se pricepe numai la tir.

— Trebuia să învăț să trag...

— Continui să te miști de parcă ți-ar fi frică să nu te scapi în pantaloni.

— Atunci, învață-mă tu!

— N-ai decât să ții ochii deschiși.

— N-o să renunț la antrenamentele mele din timpul liber.

— Nici nu vreau s-o faci.

— Rose așa mi-a ordonat.

— Nu te poate opri. Așa cum nu te poate opri să-ți folosești pupitrul.

— Crezusem că un comandant poate ordona orice.

— Și eu pot ordona Lunii să dispară, dar nu se va întâmpla. Uite ce-i, Ender, comandanții au exact atâta autoritate cât îi lași tu să aibă. Cu cât îi ascuți mai mult, cu atât au mai multă putere asupra ta.

— Și cum îi pot opri să-mi facă rău? întrebă Ender, amintindu-și loviturile lui Bonzo.

— Crezusem că de asta iei cursuri de auto-apărare.

— M-ai urmărit peste tot?

Dink nu-i răspunse.

— Nu vreau să-l supăr pe Rose. Vreau să particip la bătălii. M-am săturat să tot privesc.

— Procentajul de eficiență o să-ți scadă.

De data aceasta, Ender fu cel care tăcu.

— Ascultă, Ender, atâta vreme cât faci parte din plutonul meu, participi la toate bătăliile.

În curând, Ender avea să afle ce însemna asta. Dink își instruia plutonul separat de restul Șobolanilor; nu se consulta niciodată cu Rose și doar rareori toate plutoanele exersau împreună. Aveai impresia că Rose comanda o armată, iar Dink o alta, mult mai mică, aflată întâmplător în aceeași sală, în același timp.

Dink începu prima ședință cerându-i lui Ender să demonstreze poziția sa de atac cu picioarele înainte. Ceilalți băieți nu erau încântați.

— Cum putem ataca, întinși pe spate? întrebă ei.

Spre surprinderea lui Ender, Dink nu-i corectă, nu le spuse: „Nu atacați întinși pe spate, ci cădeți în jos spre adversari.”

Văzuse cum proceda Ender, însă nu înțelesese ce implică poziția aceea. În scurt timp, băiatul își dădu seama că deși Dink era extrem de capabil, persistența lui în a păstra orientarea gravitațională de pe coridor, în loc să-și imagineze poarta dușmană ca fiind „jos”, îi limita gândirea.

Exersară atacul unei stele ocupate de inamici. Înainte de a încerca metoda lui Ender, cu picioarele înainte, o făcuseră întotdeauna în poziție verticală, cu întregul corp expus ca țintă. Chiar și așa însă, ajunseră la stea și apoi atacară adversarul dintr-o singură direcție.

— Pe deasupra! strigă Dink și ei executară.

Dink nu se mulțumi cu atât, ci repetă asaltul, ordonând:

— Din nou, cu capu-n jos!

Însă datorită permanentei lor referiri la o gravitate care nu exista, băieții se mișcau cu stângăcie pe dedesubtul stelei, parcă suferind de amețeală.

Detestau atacul cu picioarele înainte. Dink insista să-l folosească și ca urmare îl detestă pe Ender.

— Trebuie să-nvățăm de la un ciclu-ntâi cum să luptăm? mormăi unul dintre ei, asigurându-se că Ender îl putea auzi.

— Da, replică Dink. Continuară să exerseze.

Și învățară. La antrenamente începură să-și dea seama cât de greu era să lovești un inamic care te ataca venind cu tălpile spre tine. De îndată ce se convinseseră de acest lucru, practicară manevra cu mai mult entuziasm.

În seara aceea fu prima dată când Ender veni la o ședință de antrenament după o întreagă după-amiază de instrucție. Era obosit.

— Acum că ești într-o armată adevărată, îi zise Alai, nu mai trebuie să lucrezi cu noi.

— De la voi pot învăța lucruri pe care nu le știe nimeni.

— Blândul Dink e cel mai bun. Am auzit că ești în plutonul lui.

— Atunci, hai la treabă! Să vă arăt ce-am învățat azi de la el.

Împreună cu alți douăzeci de băieți, repetară toate exercițiile care-l istoviseră cu câteva ore înainte. Veni însă cu idei noi, făcându-i să încerce manevrele cu un picior înghețat, cu ambele picioare înghețate, sau utilizând soldați înghețați drept cârme cu care să-și modifice direcția.

Pe la jumătatea ședinței, Ender îi observă pe Dink și Petra împreună, stând în ușă și privind. Mai târziu, când se uită iarăși, dispăruseră.

„Deci mă urmăresc și se știe ce facem.” Nu avea habar dacă Dink îi era prieten; credea că Petra îi era, însă nu putea fi sigur de nimic. Poate că se înfuriaseră pentru că el făcea ceea ce era apanajul comandanților și șefilor de plutoane – instruirea și antrenamentul soldaților. Poate se simțeau ofensați că un soldat era atât de apropiat de cei din ciclul întâi. Îl stânjenea să fie observat de alții mai mari decât el.

— Credeam că ți-am zis să nu folosești pupitrul! Rose Năsosul' apăruse lângă patul lui Ender.

Băiatul nu ridică privirea.

— Îmi fac tema la trigonometrie pentru mâine.

Rose lovi cu genunchiul pupitrul.

— Am zis să nu-l folosești!

Ender așeză pupitrul pe pat și se sculă.

— Am nevoie de trigonometrie mai mult decât am nevoie de tine.

Năsosul' era cu cel puțin patruzeci de centimetri mai înalt decât Ender. Însă băiatul nu-și făcea griji. N-avea să se ajungă la violență fizică. Și, chiar dacă se ajungea, credea că putea face față. Rose era leneș și nu se pricepea la lupta corp la corp.

— Ai coborât în clasament, pișpirică, spuse Rose.

— Mă așteptam. Am fost în frunte numai datorită modului idiot în care mă utilizau Salamandrele.

— Idiot? Strategiile lui Bonzo au câștigat câteva jocuri-cheie.

— Strategiile lui Bonzo n-ar fi câștigat nici măcar o bătaie cu perne. Îi încălcam ordinele, ori de câte ori trăgeam.

Rose nu știuse. Se înfurie.

— Deci, Bonzo m-a mințit în legătură cu tine. Nu ești numai mic și incompetent, ci și indisciplinat!

— Însă de unul singur am transformat o înfrângere în egalitate.

— O să vedem ce mai faci de unul singur data viitoare, rosti Rose și plecă.

Un coleg de pluton al lui Ender clătină din cap:

— Ești idiot ca un coiot.

Băiatul privi spre Dink, care desena pe pupitrul său. Dink ridică ochii și-i întoarse privirea lui Ender.

Nici un semn. Absolut nimic. „Bine”, se gândi Ender, „mă pot descurca și singur.”

Bătălia avu loc peste două zile. Era prima dată că Ender lupta în cadrul unui pluton și se simțea nervos. Plutonul lui Dink se înșirui de-a lungul peretelui din dreapta coridorului și Ender fu extrem de atent să nu se rezeme, să nu-și lase greutatea pe nici un picior. Să rămână în echilibru.

— Wiggin! strigă Rose Năsosul'.

Ender simți cum îl cuprinde groaza din gât și până în stomac, un fior care-l străbătu ca un curent electric. Rose îl văzu.

— Tremuri? Vezi să nu te scapi în pantaloni, băiețel!

Îl împinse către câmpul de forță care ascundea vederii sala de luptă. O să vedem cât de bine te descurci acum, Ender. Când se deschide ușa, sări și pornești drept spre poarta adversarului.

Sinucidere! Autodistrugere inutilă, lipsită de sens! Însă acum trebuia să urmeze ordine, aceasta era bătălie, nu școală. Pentru o clipă, clocoti în sine, apoi se calmă.

— Excelent, domnule, zise el. Direcția în care voi trage este a corpului lor principal.

— N-o să ai timp să tragi, puțulică! chicoti Rose.

Peretele dispăru. Ender sări în sus, se prinse de mânerul din tavan și se catapultă prin ușă, în jos, spre poarta inamică.

Adversarii erau Armata Centipedă, care de abia începuseră să iasă prin poarta lor, când Ender străbătuse deja jumătate din sală. Mulți reușiră să se adăpostească îndărătul stelelor, însă Ender își ghemuise picioarele sub el și, ținând pistolul între ele, trăgea înghețându-i pe mulți în timp ce ieșeau.

Îi loviră picioarele, dar mai avu la îndemână trei secunde prețioase înainte ca să-i poată atinge corpul, scoțându-l din acțiune. Mâna cu arma rămase îndreptată asupra grosului Centipezilor. Trase încontinuu, până-l înghețară.

După încă o secundă, se izbi de câmpul de forță al ușii inamice și ricoșă, rotindu-se. Intră într-un grup de soldați dușmani dinapoia unei stele; aceștia îl împinseră și se roti și mai rapid. Ricoșă lipsit de control prin tot restul bătăliei, deși frecarea treptată cu aerul îl încetini. N-avea habar câți soldați înghețase înainte de-a fi scos din luptă, totuși își putea da seama că Șobolanii câștigaseră, ca de obicei.

La sfârșitul bătăliei, Rose nu-i vorbi. Ender continua să conducă în clasamentul eficienței, deoarece înghețase trei, scosese din luptă doi, și rânise șapte. Nu se mai pomeni nimic despre răzvrătire și despre interzicerea utilizării pupitrului. Năsosul' rămase în partea lui de dormitor,

lăsându-l în pace.

Blandul Dink începu să exerseze intrările rapide în sală – atacul lui Ender asupra adversarului care de abia ieșea prin poartă fusese devastator.

— Dacă un soldat poate provoca atâtea pierderi, gândiți-vă ce poate face un pluton!

Dink îi ceru maiorului Anderson să deschidă o ușă în mijlocul unui perete și la antrenamente, pe lângă ușa de la nivelul podelei, ca să poată exersa lansările în condiții de luptă. Știrea se răspândi. De acum nimeni nu-și mai putea permite să rămână cinci, zece sau cincisprezece secunde în coridor pentru a aprecia situația. Jocul se modificase.

Alte bătălii. De data aceasta, Ender îndeplini rolul convenit în cadrul unui pluton. Făcu greșeli. Pierdu acțiuni secundare. Coborî pe locul doi în clasamentul eficienței, apoi pe patru. După aceea, începu să greșească mai rar și să se integreze în pluton; urcă pe poziția a treia, a doua și redeveni lider.

***

Într-o după-amiaza, Ender rămase după instrucție în sala de luptă. Observase că Dink obișnuia să întârzie la cină și bănuia că se antrena suplimentar. Lui nu-i era foame și dorea să vadă ce făcea Dink în secret.

Însă băiatul nu făcu nimic. Rămase lângă ușă, privind-u-i.

Dink se întoarse cu spatele la el, își scoase costumul și se împinse ușor cu tălpile în podea. Pluti încet spre mijlocul sălii, tot mai lent, cu trupul relaxându-se aproape complet, așa încât brațele și palmele îi păreau mișcate de curenții foarte slabi din sală.

După viteza și tensiunea instrucției, după epuizarea fizică și nervoasă, era odihnitor pur și simplu să-l vezi plutind. O făcu timp de zece minute, până ajunse la un alt perete. Acolo se împinse puternic cu picioarele, reveni la costum și-l îmbrăcă.

— Vino, i se adresă lui Ender.

Merseră în dormitor. Era pustiu, deoarece toți băieții plecaseră la masă. Cei doi se îmbrăcară în uniforme obișnuite. Ender veni apoi lângă patul lui Dink și așteptă până acesta termină de îmbrăcat.

— De ce-ai rămas? îl întreabă șeful său de pluton.

— Nu mi-era foame.

— Bun, acum știi de ce nu sunt un comandant.

Ender se întrebase adeseori.

— De fapt, m-au promovat de două ori și am refuzat.

„Refuzat?”

— Mi-au luat dulapul, patul și pupitrul, mi-au dat o cabină de comandant și o armată. Eu am rămas în cabină fără să fac nimic, până au cedat și m-au pus înapoi, în armata altuia.

— De ce?

— Pentru că n-o să-i las să mă manipuleze. Nu pot crede că încă n-ai văzut ce-i dincolo de tot rahatul ăsta. Deși, poate că ești prea mic. Nu celelalte armate sunt adevărații adversari, ci profesorii! Ei ne pun să ne luptăm între noi, să ne urâm. Jocul e totul. Câștigați, câștigați, câștigați! Și pentru ce? Ne omorâm între noi, înnebuniți, încercând să ne învingem. Și în tot timpul ăsta, ticăloșii ne privesc, ne studiază, descoperindu-ne punctele slabe, hotărând dacă suntem sau nu, *destul de buni*. Destul de buni pentru ce? Când m-au adus aici, aveam șase ani. Ce dracu' știam? *Ei* au decis că eram bun pentru program, dar niciodată nu m-a întrebat nimeni dacă programul era bun pentru mine.

— Atunci de ce nu pleci acasă?

Dink rânji.

— Pentru că nu pot renunța la joc. Ridică costumul de luptă de pe pat. Pentru că iubesc chestia asta.

— Atunci de ce nu vrei să fii comandant?

— Niciodată, clătină din cap băiatul. Uite ce-au făcut din Rose. A înnebunit. Rose Năsosu! Doarme aici, cu noi, în loc să stea în cabină. De ce? Pentru că-i este frică să rămână singur. Îi e frică de întuneric.

— Lui Rose?

— L-au făcut comandant și trebuie să se poarte ca un comandant. Nu știe ce face. Câștigă, dar asta-l sperie cel mai rău, pentru că nu știe *de ce* învinge, atât doar că am și eu un rol în toată chestia asta. În orice clipă, cineva poate afla că Rosen nu-i un sclipitor general israelian, care poate câștiga în orice situație. El nu știe de ce învinge sau pierde. Nimeni nu știe.

— Nu-nseamnă că este nebun.

— Știu. Ești aici de un an, crezi că oamenii ăștia sunt normali? Ei bine, nu sunt! Nici *noi* nu suntem. Am căutat în bibliotecă, am solicitat cărți prin pupitru. Cărți vechi, pentru că nu-ți permit accesul la nimic nou, totuși am căpătat o idee destul de clară despre ce sunt copiii – iar noi nu suntem copii. Copiii mai pot pierde uneori, fără să-i pese cuiva. Copiii nu sunt în armate, ei nu sunt *comandanți*, nu conduc alți patruzeci de copii; e mai mult decât poate suporta cineva fără să n-o ia nițel razna.

Ender încercă să-și amintească cum erau colegii lui de școală de pe Pământ. Nu se putea gândi însă decât la Stilson.

— Am avut un frate. Un tip normal. Nu-l interesau decât fetele. Și zborul. Voia să zboare. Obişnuia să joace mingea cu prietenii. Un joc amuzant: aruncau mingea printr-un inel, și driblai pe coridoare până îți confiscau mingea ofițerii de ordine. Ne distram grozav. Când m-au luat, mă învăța cum să driblez.

Ender se gândi la propriul său frate și amintirile nu erau dragăstoase.

Dink îi înțelise expresia feței.

— Hei, știu, nimeni nu trebuie să vorbească despre acasă. Totuși noi am venit de *undeva*. Să știi că nu Școala de Luptă te-a creat. Ea nu creează *nicimic*. Pur și simplu distruge. Și toți ne amintim lucruri de acasă. Poate că nu neapărat lucruri bune, dar ni le amintim, și atunci mințim și pretindem că... uite ce-i, Ender, de ce *nimeni* nu vorbește *niciodată* despre acasă? Asta nu-ți sugerează cât de importantă e problema? Că nimeni nici măcar nu recunoaște că... oh, la dracu!

— Nu s-a întâmplat nimic rău, îl liniști Ender. Mă gândisem la Valentine. Sora mea...

— N-am vrut să te tulbur.

— Nu-i nimic. Nu mă gândesc prea mult la ea, pentru că întotdeauna pălesc... așa.

— Exact, noi nu plângem niciodată. Cristoase, nu m-am gândit până acum! Nimeni nu plânge! Încercăm cu adevărat să fim adulți. Așa, ca tații noștri. Pariez că taică-tău era ca tine. Pariez că era tăcut și înghițea multe, apoi izbucnea și...

— Eu nu semăn cu tata.

— Deci poate că greșesc. Uită-te însă la Bonzo, fostul tău comandant. El are un sindrom avansat de trufie spaniolă. Nu-și poate permite să aibă slăbiciuni. Să fii mai bun decât el constituie de-a dreptul o insultă. Să fii mai puternic e ca și cum i-ai tăia coaiele. De asta te urăște, pentru că n-ai suferit când a-ncearcă să te pedepsească. Pentru asta e-n stare cu adevărat să te ucidă. E nebun! Toți sunt nebuni.

— Și tu nu ești?

— Eu nebun și eu, băiatu', dar când eu nebun, eu merge, eu plutește singur în aer și nebunia iese din mine, intră-n pereți și nu mai iese de-acolo decât la bătălie, când băieții se lovește de pereți și-o scoate.

Ender zâmbi.

— Și tu nebun curând, urmă Dink. Hai să mâncăm!

— Eu cred că poți fi comandant fără să fii nebun. Poate că dacă știi despre nebunie, o poți evita.

— N-o să-i las pe ticăloși să mă-ncalece, Ender. Te-au luat și pe tine în colimator și nu intenționează să te trateze cu bunătate. Uită-te ce ți-au făcut până acum!

— Nu mi-au făcut nimic altceva decât că m-au promovat.

— Și-asta-ți face viața mai ușoară?

Ender râse și scutură din cap.

— Poate că ai dreptate.

— Ei cred că te-au prins. Nu-i lăsa!

— Dar de asta am venit, spuse Ender. Ca să fiu transformat într-o unealtă. Ca să salvez lumea.

— Cum poți să mai crezi în povestea asta?

— Care poveste?

— Amenințarea gândacilor... Salvarea lumii... Uite ce-i, Ender, dacă gândacii ar dori să ne desființeze, ar fi *deja* aici. Nu ne mai invadează. I-am bătut și au fugit.

— Și filmele...?

— Toate sunt din Prima și a Doua Invazie. Bunicii tăi nici nu se născuseră când i-a terminat Mazer Rackham. Uită-te cu atenție. Totu-i o farsă. Nu există nici un conflict, doar ne înnebunesc pe noi.

— De ce?

— Pentru că atâta vreme cât oamenii se tem de gândaci, FI poate rămâne la putere și atâta vreme cât este la putere, anumite țări își pot păstra autoritatea supremă. Mai uită-te la video, Ender. În curând, oamenii se vor prinde de jocul ăsta și va izbucni un război civil care va însemna sfârșitul total. *Asta* e amenințarea, nu gândacii. Iar când va izbucni, noi doi n-o să mai fim prieteni. Pentru că tu ești american, ca și dragii noștri profesori. Iar *eu* nu sunt.

Merseră în sala de mese și mâncară, discutând despre alte lucruri. Cu toate acestea, Ender ținea minte cuvintele lui Dink. Școala de Luptă era atât de izolată, jocurile atât de importante în mințile copiilor, încât Ender uitase de lumea din exterior. Onoare spaniolă... Război civil... Politică... Școala de Luptă era într-adevăr un loc foarte mic.

Totuși, Ender nu ajunsese la concluziile lui Dink. Gândacii erau reali. Amenințarea era reală. FI controla o mulțime de lucruri, însă nu și rețelele TV și video. Cel puțin nu acolo unde crescuse Ender. În locul unde trăise Dink, în Țările de Jos, aflate de trei generații sub hegemonie rusească, poate că totul era controlat, însă Ender știa că minciunile nu puteau dura mult în America. Așa încât continua să creadă.

Continua să creadă, dar sămânța îndoielii fusese plantată acum, iar la răstimpuri îi mai încolțea un firicel de rădăcină. Sămânța aceea schimba totul. Îl făcu pe Ender să asculte mai atent *ce vor* de fapt oamenii și nu ceea ce spun. Îl făcu mai înțelept.

***

La antrenamentul din seara aceea nu veniră decât jumătate din băieți.

— Unde-i Bernard? întrebă Ender.

Alai rânji. Shen închise ochii și adoptă o mască meditativă.

— N-ai auzit? răspunse un băiat. Umbăra vorba că oricine se antrenează cu tine n-o să ajungă nimic în nici o armată. Se zice că nici un comandant nu vrea soldați stricați de instrucția ta.

Ender încuviință din cap.

— Da' după cum o văd eu, urmă băiatul, dac-o să fiu cel mai tare soldat, orice comandant deștept o să mă ia. Nu?

Continuă să ședea. După vreo jumătate de oră, când exersau evitarea coliziunilor cu soldați înghețați, în sală intrară câțiva comandanți în diferite uniforme. În mod ostentativ, începură să noteze numele băieților.

— Hei! strigă Alai. Vedeți să mă scrieți corect!

La următorul antrenament veniră și mai puțini băieți. Îi povestiră lui Ender diferite cazuri: băieți din ciclul întâi care fuseseră îmbrânțiți la duș, sau avuseseră accidente în sala de mese și de jocuri, sau li se șterseseră fișierele de către cei mari care puteau sparge sistemele de protecție primitive ale pupitelor.

— În seara asta nu ne mai antrenăm, spuse Ender.

— Pe dracu'! replică Alai.

— Facem o pauză de câteva zile. Nu vreau ca puștii să pățească ceva.

— Dacă te oprești, fie numai pentru o seară, o să-și dea seama că au găsit un punct slab. E ca și cum ai fi dat înapoi din fața lui Bernard, când se purta ca un porc.

— În plus, interveni Shen, nouă nu ne este teamă și nici nu ne pasă, așa că-i obligația ta morală să continui. Avem nevoie de antrenamente, și tu ai tot atâta nevoie.

Ender își aminti cuvintele lui Dink. Jocul era un fleac, comparat cu restul lumii. La urma urmei, de ce ar fi trebuit cineva să-și piardă toate serile pentru jocul ăsta imbecil?

— Oricum, nu reușim mare lucru, zise Ender și porni spre ieșire.

Alai îl opri.

— Te-au speriat și pe tine? Te-au bătut la dușuri? Te-au băgat cu capu-n budă? Ți-a băgat cineva pistolu-n cur?

— Nu.

— Mai ești prietenul meu? șopti Alai.

— Da, răspunse Ender.

— Atunci și eu mai sunt prietenul tău și rămân aici să mă antrenez cu tine.

Băieții cei mari veniră și acum, dar mai puțini dintre ei erau comandanți. Majoritatea erau soldați din alte armate. Ender recunoscu uniforma Salamandrelor. Chiar și câteva uniforme ale Șobolanilor. De data aceasta, nu notară nici un nume. Dimpotrivă, răseră de ei, batjocorindu-i pe puștii din ciclul întâi, care încercau să stăpânească tehnici dificile cu mușchii lor neantrenați. Câțiva începuseră să se simtă rușinați.

— Ascultați-i, le zise Ender. Țineți minte spusele lor. Dacă vreodată doriți să vă scoateți din minți dușmanii, strigați-le exact aceleași lucruri. Îi vor face să acționeze negând, să înnebunească. Dar *noi* nu înnebunim.

Lui Shen îi plăcu atât de mult ideea, încât după fiecare atac verbal, puse un grup de patru puști să repete aceleași cuvinte, în cor, de cinci-șase ori la rând. După câteva asemenea refrene, câțiva dintre băieții mari se lansară de pe pereți ca să-i ia la bătaie.

Costumele fuseseră proiectate pentru condițiile înfruntărilor cu arme care nu răneau; ofereau însă puțină protecție și împiedicau serios mișcările atunci când se ajungea la luptă corp la corp în imponderabilitate. Oricum, jumătate din cei veniți la antrenamente erau înghețați și nu se puteau lupta; totuși rigiditatea costumelor le conferea o utilitate potențială. Ender le ordonă rapid să se adune într-unul din colțurile sălii. Cei mari răseră și mai tare de ei, iar puținii care rămăseseră lângă pereți se alăturară acum atacului.

Ender și Alai deciseră să propulzeze un băiat înghețat în calea unui dușman. Din coliziune, cei doi ricoșară în direcții opuse. Adversarul răcni de durere și se prinse cu mâinile de pieptul lovit de casca celui alt.

Gluma luase sfârșit. Toți soldații mari se lansară ca să intre în luptă. Ender n-avea nici o speranță că vreunul dintre ai lui avea să scape nevătămat. Însă adversarii veneau neorganizați, lipsiți de orice tactică; nu mai acționaseră niciodată împreună, în timp ce micul grup de antrenament al lui Ender era alcătuit dintr-o duzină de băieți care se cunoșteau bine între ei și știau cum să concluzeze.

— Nova! strigă Ender.

Ei răseră. Se adunară în trei grupuri, cu picioarele laolaltă, ghemuiți pe vine și ținându-se de mâini așa încât formau niște stele pe fundalul peretelui.

— Îi ocolim și ne-ndreptăm spre ușă! Acum!

La semnalul lui, cele trei stele explodară, fiecare băiat lansându-se într-o direcție diferită, dar sub un asemenea unghi încât să poată ricoșa din perete și să se îndrepte către ușă. Deoarece toți inamicii erau în mijlocul sălii, unde schimbările de traiectorie erau mult mai dificile, scăpară neinterceptați.

Ender se poziționase în așa fel încât după lansare să facă joncțiunea cu puștiul înghețat utilizat drept proiectil. Acum nu mai era înghețat, și-l lăsă pe Ender să-l prindă, să-l învârtă și să-l împingă spre ușă. Din nefericire, reacția îl trimise pe Ender în direcția opusă, cu o viteză redusă. Singur din tot grupul său, se îndreptă lent către capătul sălii unde se strânseseră băieții cei mari. Rotindu-se, putu să-i zărească pe ai săi, aflați în siguranță pe celălalt perete.

Între timp, adversarii, furioși și dezorganizați, îl observaseră. Ender calculă cât de repede avea să atingă peretele pentru a se relansa. Nu suficient de rapid. Câțiva inamici se îndreptau deja spre el. Uluit, distinsse printre ei chipul lui Stilson. Apoi scutură din cap și-și dădu seama că se înșelase. Totuși, situația era similară, dar acum ceilalți n-aveau să stea deoparte, pentru un duel unul-contra-unul. Din câte își dădea seama, nu exista nici un șef, iar băieții erau mult mai voinici decât el.

La cursul de autoapărare, învățase totuși câteva lucruri despre deplasarea centrului de greutate, precum și despre fizica obiectelor în mișcare. În bătăliile lor, n-ajungeau aproape niciodată la confruntări individuale corp la corp – nu se loveau de adversari decât dacă aceștia erau înghețați. De aceea, în puținele secunde pe care le avea la dispoziție, Ender încercă să se poziționeze cât mai bine pentru a-i primi pe adversari.

Din fericire, nici ei nu știau mai multe despre bătaia în imponderabilitate, și puținii care încercară să-l atace descoperiră că o lovitură cu pumnul era destul de ineficientă, atunci când trupul ți se deplasează înapoi aproape cu aceeași viteză ca a pumnului. În grup existau însă și unii care voiau să împingă lucrurile mai departe, să rupă mâini sau picioare. Ender înțelese asta repede și nu mai pierdu nici o clipă.

Prinse de braț un soldat care voise să-l lovească cu pumnul și-l azvârlă cu toată puterea. În felul acesta, se îndepărtă și el din calea primului val de atacatori, deși nu se apropiase de ușă.

— Stați pe loc! strigă spre prietenii săi care se grupaseră, pregătindu-se în mod evident să-i vină în ajutor. Stați acolo!

Cineva îl prinse de laba piciorului. Strânsoarea puternică îi oferea lui Ender un sprijin; putu să calce violent pe urechea și umărul atacatorului, făcându-l să scoată un strigăt și să-i dea drumul. Dacă l-ar fi eliberat din prima clipă, băiatul ar fi suferit mai puțin și i-ar fi permis lui Ender să utilizeze manevra ca o lansare. Se agățase însă prea strâns; urechea i se rupse și împrăștie picături de sânge prin aer, iar viteza lui Ender se redusese și mai mult.

„Se-ntâmplă iarăși, la fel”, gândi Ender. „Provoc iarăși suferință doar pentru a mă salva pe mine. De ce nu mă lasă-n pace, ca să nu fiu nevoit să-i rănesc?”

Alți trei băieți se îndreptau acum către el, iar de data aceasta acționau împreună. Ca să-i poată face ceva, trebuiau însă să-l prindă. Ender se așeză astfel încât doi dintre ei îl puteau prinde imediat de picioare, lăsându-i brațele libere să se ocupe de al treilea.

Bineînțeles, înhățară momeala. Ender înșfăcă piepții cămășii celui de-al treilea și-l izbi cu casca în față. Din nou, un răcnet și o jerbă de sânge. Cei doi care-i apucaseră picioarele începuseră să i le răsucescă.

Ender îl propulsă pe cel cu nasul spart într-unul din ei, se ciocniră violent și piciorul său se eliberă. După aceea fu o chestiune destul de simplă ca, folosind strânsoarea celui alt drept reazem, să-l lovească puternic în testicule și apoi să se lanseze în direcția ușii. Nu reușise să se împingă prea bine și viteza era destul de mică, dar nu conta. Nu-l urmări nimeni.

Ajunse la prietenii săi de lângă ușă. Îl prinseră și-l conduseră spre ieșire. Râdeau și-l băteau cu palma pe spate.

— Durule! îi spuneau.

— Spaima!

— Terminatorule!

— Pe ziua de azi gata cu antrenamentele, zise Ender.

— Se vor întoarce mâine, spuse Shen.

— N-o să facă nimic, replică Ender. Dacă vin fără costume or să pățească exact ca azi. Dacă vin *cu* costume, îi putem îngheța.

— În plus, interveni Alai, n-o să-i lase profesorii.

Ender își aminti cuvintele lui Dink și se întreabă dacă Alai avea dreptate.

— Hei, Ender! strigă unul dintre băieții mai mari, atunci când ieșiră. Ești un nimic, nenic! O să fii un nimic!

— Fostul meu comandant, Bonzo, spuse Ender. Cred că nu mă agreează.

În seara aceea, Ender ceru pupitrului noutățile din școală. Patru băieți se prezentaseră la infirmerie. Unul cu coaste rupte, altul cu un testicul umflat, unul cu urechea sfâșiată și al patrulea cu nasul spart și un dinte lipsă. În toate cazurile, motivul rănirii era același:

COLIZIUNE ACCIDENTALĂ ÎN IMPONDERABILITATE

Dacă profesorii permiteau așa ceva în raportul oficial, era evident că nu intenționau să pedepsească pe nimeni pentru încăierare. „Nu vor face nimic? Nu le pasă ce se-ntâmplă în școala asta?”

Deoarece revenise în dormitor mai devreme ca de obicei, Ender testă codul jocului cu Țara-din-povești. Nu-l mai jucase de mult. De aceea, atunci când apăru pe ecran nu porni de acolo de unde îl părăsise, ci de lângă leșul Uriașului. Acum nu-ți mai puteai da seama ce fusese, decât dacă-l priveai din depărtare. Tipul devenise o colină acoperită de iarbă și rădăcini. Doar vârful feței mai era vizibil, oase albe aidoma unei formațiuni de calcar înălțându-se dintr-un munte erodată.

Ender nu avea chef să se lupte cu copiii-lupi, însă spre surprinderea lui nu erau acolo. Poate că odată uciși, dispăreau pentru totdeauna. Se întristă puțin.

Coborî spre platforma de stâncă de unde se vedeau pădurile cele frumoase. Din nou sări în gol și, din nou, un nor îl prinse și-l purtă în odaia din turn.

Șarpele începu iarăși să se descolăcească din covoraș, numai că acum Ender nu ezită. Ridică piciorul și-i zdrobi capul. Șarpele se zbătu și se zvârcoli, dar îl apăsă cu toată puterea pe pardoseala din piatră. În cele din urmă, rămase nemișcat. Îl luă de jos și-l scutură, până ce tot covorașul se deșiră. Apoi, târându-l după el, începu să caute o ieșire.

Primul obiect găsit a fost o oglindă. Iar în luciul ei zări un chip pe care-l recunoscuse cu ușurință. Era Peter; pe bărbie i se prelingea un firisor de sânge, iar printr-un colț al gurii ieșea o coadă de șarpe.

Ender scoase un strigăt și azvârli pupitrul. Puținii băieți din dormitor săriră speriați, dar Ender își ceru scuze și ei plecară. Privi din nou pupitrul. Personajul lui rămăsese pe loc, uitându-se în oglindă. Căută un obiect cu care s-o spargă, dar nu găsi nimic, iar oglinda nu se putea desprinde din perete. În cele din urmă, aruncă cu șarpele în ea. Se sparse, dezvăluind o gaură. Din ea ieșiră zeci de șerpi mai mici, care-l mușcară cu repeziciune. Încercând să și-i smulgă de pe el, personajul se prăbuși și muri.

Ecranul se întunecă și apărură cuvintele:

JOC NOU?

Ender deconectă pupitrul.

În ziua următoare câțiva comandanți veniră la el sau îi trimiseră soldați să-i spună să nu-și facă griji; cei mai mulți dintre ei considerau că antrenamentele suplimentare erau o idee bună și nu trebuia s-o abandoneze. Ca să se asigure că nimeni nu avea să-l mai deranjeze trimiteau câțiva soldați de-ai lor, care aveau nevoie de antrenamente suplimentare.

„Sunt tot atât de voinici cât și gândacii care m-au atacat aseară. Dacă au de gând să încerce iarăși, n-o să le fie ușor.”

În seara aceea, în loc de o duzină de băieți, veniră patruzeci și cinci, mai mult decât o armată și, fie datorită prezenței lor de partea lui Ender, fie datorită înfrângerii suferite cu o zi în urmă, agresorii nu apărură. Băiatul nu mai reveni în Țara-din-povești. Însă aceasta îi popula visele. Își reamintea întruna ce simțise când ucisese șarpele, strivindu-l, așa cum rupsesse urechea băiatului, așa cum îl bătuse pe Stilson și tot așa cum îi fracturase brațul lui Bernard. Cum se ridicase după aceea și văzuse chipul lui Peter privindu-l din oglindă. „Jocul ăsta știe prea multe despre mine. Jocul spune minciuni sfruntate. Eu nu sunt Peter. N-am răul în inimă.”

Apoi, teama și mai mare că *era* un ucigaș, însă unul mai priceput decât avea să fie Peter vreodată; că tocmai trăsătura aceasta îi încânta pe profesori. „Ei au nevoie de ucigași pentru războaiele cu gândacii. De oameni care zdrobesc fețele dușmanilor în țărână și le împrăstie sângele în spațiu.”

„Ei bine, sunt omul vostru. Sunt nemernicul sângeros pe care l-ați dorit când mi-ați ordonat apariția pe lume. Sunt unealta voastră, și ce mai contează dacă urăsc acea parte a mea de care aveți cea mai mare nevoie? Ce contează că atunci când șerpii cei mici m-au ucis în joc, eu am fost de acord cu ei și m-am bucurat?”

- Nu te-am chemat aici ca să pierdem timpul. Ce dracu a făcut calculatorul?
- Nu știu.
- Cum a putut lua o fotografie a fratelui lui și s-o introduce în grafica jocului ăla?
- Domnule colonel, nu eu sunt programatorul. Știu doar că în jocul acesta nu s-a mai ajuns niciodată până aici. Țara-din-povești era și așa un loc special, dar acum nu mai e tot Țara-din-povești. Este dincolo de Capătul Lumii, și...
- Cunosce numele alea. Nu știu însă ce-nseamnă!
- Țara-din-povești era programată. Apare și în alte câteva jocuri. Dar despre Capătul Lumii nu știm absolut nimic.
- Nu-mi place ca un calculator să-i zăpăcească în felul ăsta mintea. Peter Wiggin este persoana cea mai influentă din viața lui, cu excepția surorii sale, Valentine.
- Iar jocurile au fost create în scopul de a-i ajuta să se formeze, să găsească lumi în care să se simtă cât mai bine.
- N-ai înțeles, nu-i așa, maior Imbu? Eu nu vreau ca Ender să se simtă bine la sfârșitul lumii. Misiunea noastră aici nu este de a ne distra la sfârșitul lumii.
- Sfârșitul lumii din joc nu înseamnă neapărat sfârșitul omenirii în războiul cu gândacii. Pentru Ender are un înțeles aparte.
- Perfect. Care anume?
- Nu știu, domnule. Nu sunt eu puștiul. Întrebați-l pe el.
- Maior Imbu, te întreb pe tine!
- Ar putea avea o mie de înțelesuri.
- Zi-mi unul!
- Ați izolat băiatul. Poate că el dorește sfârșitul acestei lumi, sfârșitul Școlii de Luptă. Sau poate că-i vorba despre sfârșitul lumii în care a crescut ca băiețuș, a căminului său. Sau poate că-i felul lui de-a reacționa față de băieții pe care i-a băgat în spital aici. Ender e un puști sensibil, o știți doar, și a făcut niște lucruri destul de rele asupra altora, de aceea poate că dorește sfârșitul acelei lumi.
- Sau poate că răspunsul e cu totul altul.
- Jocul acela este o relație între copil și calculator. Laolaltă, ei creează povești. Poveștile respective sunt adevărate, în sensul că reflectă realitatea vieții copilului. Asta-i tot ce știu.
- Să-ți spun și ce știu eu, maior Imbu. Imaginea aceea, a lui Peter Wiggin, nu putea fi luată dintr-unul din fișierele noastre din școală. După venirea lui Ender aici, nu mai avem nimic despre fratele lui. Totuși, imaginea din oglindă e recentă!
- A trecut doar un an și jumătate, domnule, cât de mult se putea schimba băiatul?
- Acum are cu totul altă pieptănătură. Gura i-a fost modificată ortodontal. Am solicitat Pământului o fotografie actuală și le-am comparat. Singurul fel în care calculatorul școlii putea obține o imagine similară era s-o ceară de la un calculator pământean. Dar unul care să nu fie în rețeaua FI. Așa ceva ar fi necesitat autorizații speciale. Noi nu putem merge pur și simplu în Comitatul Guilford din North Caroline ca să luăm o poză din dosarele școlii de acolo. A autorizat cineva din școala noastră o asemenea acțiune?
- Nu înțelegeți, domnule. Calculatorul Școlii de Luptă este o simplă participantă din rețeaua FI. Dacă noi dorim o fotografie ne trebuie o autorizație, dar dacă programul jocului decide că poza e necesară...
- N-are decât s-o ceară și-o capătă.
- Nu în fiecare zi. Doar când e spre binele copilului.
- Perfect, e spre binele lui. Dar de ce? Fratele lui e periculos, a fost respins de noi pentru că e una dintre cele mai rele ființe omenesti de care ne-am atins vreodată. De ce-i atât de important pentru Ender? De ce, după atâta timp?
- Domnule, vă răspund cu toată sinceritatea că habar n-am. Iar programul jocului este astfel făcut încât nu ne poate spune. Poate că de fapt nu știe nici el. Este un teritoriu necunoscut.
- Vrei să spui că programul improvizează pe măsură ce se derulează acțiunea?
- Cam așa ceva.
- Ei bine, atunci mă simt ceva mai bine. Crezusem că numai eu procedez așa.

Valentine sărbători singură aniversarea celor opt ani ai lui Ender, în păduricea din spatele noii lor case din Greensboro. Curăța un petic de sol, îndepărtând formele și acele de brad,

apoi zgârie numele lui Ender pe pământ cu o crenguță. După aceea, făcu un rug mititel din cetină și rămurele și-l aprinse. Înălțându-se, fumul se împleti cu crengile și cetina brazilor de deasupra. „Tot mai sus, în spațiu”, își spuse ea în gând. „Până la Școala de Luptă”.

Nu primiseră nici o scrisoare și, din câte știau, nici scrisorile lor nu ajunseseră la destinație. După plecarea lui Ender, mama și tata stăteau la masă și-i transmiteau scrisori lungi, la fiecare câteva zile. După o vreme, o făcuseră săptămânal iar când nu primiră nici un răspuns, lunar. Acum trecuseră doi ani de când fusese luat și nu mai existau scrisori – absolut nici una – și nici măcar amintirea zilei lui de naștere. „E mort”, se gândi ea cu amărăciune, „pentru că noi l-am uitat.”

Totuși, Valentine nu-l uitase. Făcea astfel încât părinții ei să nu-și dea seama și în primul rând nu scăpase nici o vorbă lui Peter despre cât de mult se gândea ea la Ender, cât de adesea îi scria scrisori la care știa că n-avea să-i răspundă. Iar când mama și tata îi anunțaseră că părăseau orașul, pentru a se muta tocmai în North Caroline, Valentine înțelese că ei nu se mai așteptau să-l revadă vreodată pe Ender. Plecau din singurul loc unde el știa să-i caute. Cum avea Ender să-i găsească aici, printre copacii aceștia, sub cerul greu și schimbător? Toată viața lui trăise în adâncul coridoarelor, iar dacă se mai afla încă în Școala de Luptă, acolo exista și mai puțină natură. Ce ar fi crezut el despre toate astea?

Valentine știa de ce se mutaseră aici. Era pentru binele lui Peter; pentru ca viața printre copaci și mici viețuitoare, natura în formă primitivă, așa cum o puteau concepe mama și tata, să-l domolească pe ciudatul și chiar înfricoșătorul lor fiu. Și, într-un fel, avură succes. Peter acceptă imediat natura. Făcea plimbări lungi: sub cerul liber, traversând păduri și câmpii – mergând uneori o zi întreagă, doar cu un rucsac în care ducea două-trei sandvișuri, pupitruul său și un briceag mic.

Însă Valentine știa. Văzuse o veveriță pe jumătate jupuită, răstignită pe bețe înfipite în pământ. Și-l imaginase pe Peter punând capcana, capturând-o, apoi despicând atent pielea și jupuiind-o, fără să-i sfărtece abdomenul, privind mușchii zvâcnind și încordându-se. Oare după câtă vreme murise veverița? Iar în tot timpul acela, Peter stătuse în preajmă, jucându-se pe pupitru, pe când viața veveriței se scurgea.

La început, fata se îngrozise și fusese gata să vomite la cină, privindu-l pe fratele ei mâncând cu poftă și pălăvrăgind vesel. Mai târziu, gândindu-se, își dăduse seama că probabil pentru Peter reprezenta un soi de magie, așa cum erau rugurile ei mititele; un sacrificiu menit să domolească zeii întunecați ce-i hăituiau sufletul. Mai bine să tortureze veverițe decât pe copii. Peter fusese dintotdeauna un grădinar al suferinței, sădind-o, îngrijind-o și devorând-o nesățios atunci când era pârguită; mai bine așa, în doze mici și concentrate, decât să perpetueze o cruzime surdă față de colegii de școală.

— Un elev model, spuneau profesorii lui. Păcat că nu avem o sută ca el în școală. Studiază permanent și predă toate lucrările la timp. Îi place să învețe.

Valentine știa însă că era o înșelătorie. Adevărat, lui Peter îi plăcea să învețe, însă profesorii nu aveau nici un merit. Învățase totul acasă, prin intermediul pupitruului, conectându-se la biblioteci și baze de date cu Valentine. Însă la școală se comporta de parcă era fascinat de lecțiile puerile. „Tii! niciodată nu m-am gândit că așa arată broaștele *pe dinăuntru*”, zicea el, apoi acasă studia combinațiile celulelor în organisme prin intermedierea filotică a ADN-ului. Peter era un maestru al disimulării și-i păcălea pe toți profesorii săi.

Totuși, era bine! Nu se mai bătea. Nu mai intimidă. Se înțelegea cu toată lumea. Era un nou Peter.

Toți credeau asta. Tata și mama o spuneau atât de des, încât Valentinei îi venea să țipe la ei: „Nu-i un nou Peter! E vechiul Peter, dar mult mai inteligent!”

„Cât de inteligent? Mai inteligent decât *tine*, tată! Mai inteligent decât *tine*, mamă! Mai inteligent decât orice persoană pe care o cunoașteți.”

„Dar nu mai inteligent decât mine.”

— Mă gândeam, rosti Peter, dacă să teucid, sau nu.

Valentine se rezemă cu spatele de tulpina bradului; din rugul ei mititel rămăseseră doar câțiva tăciuni.

— Și eu te iubesc, Peter.

— Ar fi foarte ușor. Faci mereu focurile astea cretine. Ți-aș da una în cap, să te-amețesc și-apoi ți-aș da foc.

— Eu mă gândisem să te castrez în timpul somnului.

— Nu-i adevărat. Tu te gândești la asemenea lucruri numai când sunt eu prezent. Scot din tine tot ce-ai mai bun. Nu, Valentine, am hotărât să nu te omor. Am hotărât că mă vei ajuta.

— Zău?

Cu câțiva ani în urmă, Valentine ar fi fost înspăimântată de amenințările fratelui ei. Acum nu-i mai era frică. Nu pentru că nu-l credea pe Peter capabil s-o ucidă. Nu-și putea imagina nimic într-atât de teribil încât Peter să nu fie în stare să-l facă. Știa însă că el nu era nebun; se putea controla. Deținea un autocontrol superior tuturor oamenilor cunoscuți de Valentine, exceptând-o, poate, pe ea. Peter își putea amăna o dorință oricât ar fi fost nevoie; își putea masca orice sentiment. De aceea, fata știa că nu i-ar fi făcut ei nici un rău, decât dacă câștigul ar fi justificat riscul. Și nu-l justifica. Într-un fel, tocmai acesta era motivul pentru care îl prefera pe Peter altora. Acționa întotdeauna doar mânat de un interes personal, dar o făcea inteligent. De aceea, pentru a rămâne în siguranță, ea nu trebuia decât să se asigure că Peter avea interesul s-o știe vie.

— Valentine, lucrurile se precipită. Am urmărit mișcările trupelor din Rusia.

— Ce tot vorbești?

— Vorbesc despre lumea din jur, Val. Ai auzit de Rusia? De marele imperiu? De Tratatul Varșovia? Sunt stăpânitorii Eurasiei, din Țările de Jos până în Pakistan.

— Dar nu-și publică mișcările trupelor.

— Bineînțeles că nu. Însă publică orarele trenurilor de pasageri și marfanelor. Mi-am programat pupitrul să le analizeze și să extrapoleze deplasările pe aceleași rute ale trupelor secrete. Să facă asta pentru ultimii trei ani. Știi ce-a descoperit? Că de șase luni, deplasările sa au înmulțit. Se pregătesc de război.

— Și Liga? Și gândacii?

Valentine nu înțelegea unde voia Peter să ajungă: o provoca deseori la asemenea discuții legate de interpretări ale evenimentelor mondiale. O folosea pe ea ca să-și testeze ideile și să le îmbunătățească. Cu ocaziile respective, fata își dezvoltă propria gândire. Descoperise că, deși rareori cădea de acord cu Peter despre felul cum *trebuia* să fie lumea, aveau aceeași părere asupra modului cum *era* aceasta de fapt. Deveniseră pricepuți în a cerne informațiile exacte din articolele ziariștilor incredibil de ignorați și naivi. „Turma reporterilor”, cum le spunea Peter.

— Amiralul e sus, nu? El știe ce se întâmplă cu flota. Ori au aflat că gândacii nu mai reprezintă o amenințare reală, ori se pregătesc de bătălia finală. Indiferent care-i adevărul, războiul cu gândacii va lua sfârșit. Rușii au în vedere perioada următoare.

— Dacă deplasează trupe, trebuie să aibă acordul Strategului.

— Este o problemă internă a Tratatului Varșovia.

Era destul de tulburător. Din clipa începerii războiului cu gândacii, fațada păcii și cooperării rămăsese neclintită. Acum, Peter detectase o perturbare majoră a ordinii mondiale. Valentine avea o imagine mentală limpede ca o amintire despre cum fusese lumea înainte ca gândacii s-o determine să instaureze pacea.

— Deci revenim la situația dinainte...

— Cu unele schimbări. Datorită câmpurilor de forță, armele nucleare au devenit inutile. Va trebui să ucidem numai cu miile, nu cu milioanele. Peter rânji: Val, trebuie să se întâmple! În clipa de față există uriașa Flotă Internațională, sub hegemonie americană. Când războiul cu gândacii va lua sfârșit, puterea aceea o să dispară deoarece nu se bazează decât pe spaima comună față de inamici. Brusc, vom privi în jur și vom descoperi că nici una din vechile alianțe nu mai există, cu o excepție: Tratatul Varșovia. Adică forța dolarului împotriva a cinci milioane de lasere. Noi vom deține centura asteroizilor, însă ei vor avea Pământul, și păpica și se va termina destul de repede în spațiu dacă n-ai o planetă pe care să te bazezi.

Valentine era mai degrabă tulburată de calmul băiatului.

— Să-nțeleg că aici întrevezi tu marea ocazie a lui Peter Wiggin?

— E vorba de ocazia *noastră*, Val!

— Peter, tu ai doisprezece ani. Eu, zece. Există un cuvânt pentru persoanele de vârstă noastră. Ni se spune „copii” și suntem tratați ca niște cățeluși.

— Însă noi nu *gândim* ca alți copii, nu-i așa, Val? Noi nu *vorbim* ca alți copii. Și în primul rând, noi nu *scriem* ca alți copii.

— Pentru o discuție care a început prin amenințări cu moartea, cred că ne-am cam îndepărtat de subiect.

Cu toate acestea, Valentine se simțea extrem de atârșată. În privința scrisului îl întrecea pe Peter. O știau amândoi. Odată, el încercase o caracterizare, spunând că el putea să sesizeze ce anume detestă oamenii cel mai mult la propria lor persoană și să-i intimideze, în vreme ce Val putea să vadă ce însușiri își apreciază oamenii cel mai mult și astfel să-i măgulească. Era o

afirmației cinică, însă adevărată. Valentine avea talentul de a-i convinge pe alții asupra punctului ei de vedere – îi putea convinge că își doreau ceea ce voia *ea* să-și dorească. Pe de altă parte, Peter îi putea doar face să se teamă de ceea ce voia *el* să se teamă. Când i-o spusese prima dată Valentinei, fata refuzase să-l asculte. Voia să creadă că reușea să convingă oamenii pentru că avea dreptate, nu pentru că era inteligentă. Însă oricât își repeta că nu dorise niciodată să exploateze pe cineva, așa cum făcea Peter, se bucura să știe că putea, în felul ei, să controleze alți oameni. Și nu doar să le controleze acțiunile, într-un anume mod, le putea manipula dorințele. Îi era rușine de satisfacția pe care o resimțea datorită acestei puteri, și totuși, uneori se trezea utilizând-o. Pentru ca profesorii să facă ceea ce dorea ea și alți colegi. Pentru ca mama și tata să vadă lucrurile în felul ei. Uneori, era capabilă să-l convingă chiar și pe Peter. Asta era cel mai înspăimântător – că-l putea înțelege destul de bine, că avea cu el o empatie care-i permitea să-i pătrundă în suflet. Existau în caracterul Valentinei mai multe trăsături din Peter decât ar fi suportat ea să recunoască, deși, uneori cuteza să le analizeze. În timp ce Peter vorbea, fata se gândea: „Visezi la putere, dar în felul meu sunt mult mai puternică decât tine.”

— Am studiat istoria, spuse băiatul. Am învățat despre șabloanele comportării umane. Există perioade când omenirea se rearanjează și în asemenea momente, cuvintele corecte pot schimba lumea. Gândește-te ce-a făcut Pericle în Atena, sau Demostene...

— Păi... au izbutit să distrugă Atena.

— Pericle, da, însă Demostene n-a greșit în privința lui Filip...

— Sau l-a provocat...

— Vezi? Asta fac istoricii: argumentează despre cauză și efect. De fapt, există momente când omenirea este în derută, iar glasul potrivit în locul potrivit poate s-o urnească. De pildă, Thomas Paine și Ben Franklin. Bismarck... Lenin...

— Nu-s tocmai cazuri similare.

Îl contrazicea acum din obișnuință; pricepuse unde vroia să ajungă, și se gândea că putea fi posibil.

— Nici nu mă așteptam să-nțelegi imediat. Tu continui să crezi că profesorii cunosc lucruri care merită învățate.

„Înțeleg mai multe decât crezi tu, Peter.”

— Deci te vezi în rolul lui Bismarck?

— Mă văd ca pe un individ care știe cum să infiltreze idei în conștiința publică. Nu s-a întâmplat niciodată să faci o observație inteligentă, pentru ca, după câteva săptămâni, s-o auzi în conversația a doi adulți necunoscuți ție? Sau la video?

— Întotdeauna mi-am zis c-o auzisem din altă parte, mai demult, și doar mi se părea că-i originală.

— Greșeai! Surioară, în toată lumea asta există cel mult două sau trei mii de oameni la fel de inteligenți ca noi. Iar aceștia duc o viață obișnuită. Fie sunt niște profesori amărâți, fie se ocupă de cercetare. Foarte puțini ocupă poziții de putere.

— Bănuiesc că noi suntem ăia.

— Foarte amuzant! Ca un iepure șchiop!

— Cred că sunt câțiva prin pădurile din jur.

— Țopăind în cerculețe...

Valentine râse de imaginea aceea grotescă, apoi se urî pentru că o făcuse.

— Val, noi putem introduce genul de idei pe care toți să le repete după două săptămâni. O putem face! Nu trebuie să așteptăm până vom fi mari și întemnițați în obișnuința unei slujbe.

— Peter, ai *doisprezece ani!*

— Nu, în rețele n-am vârstă. Pe rețele pot pune orice nume doresc și tu poți face la fel.

— Pe rețele suntem identificați drept elevi și nu putem nici măcar intra în dezbateri, decât ca auditoriu, adică fără să putem spune *nimic*.

— Am un plan.

— Mereu ai câte un plan.

Se prefăcu nepăsătoare, dar ciuli urechile atentă.

— Putem intra în rețele ca adulți, sub orice nume dorim, dacă tata ne pune pe codul lui de acces.

— De ce-ar face-o? Avem deja accesul de elevi. Ce o să-i spui: că-ți trebuie accesul lui de cetățean, ca să poți cucerii lumea?

— Nu, Val. *Eu* n-o să-i spun nimic. *Tu* o să-i spui cât ești de îngrijorată pentru mine. O să-i spui că eu încerc din răputeri să mă comport cât mai bine la școală, dar tu știi că mă

îmbrănește faptul că nu pot discuta cu persoane cu adevărat inteligente. Toți îmi vorbesc de sus pentru că-s tânăr și n-ajung niciodată să conversez cu *egalii* mei. Poți dovedi că sunt tot mai nefericit.

Valentine se gândi la veverița ucisă din pădure și-și dădu seama că până și descoperirea aceea făcea parte din planul lui Peter. Sau cel puțin o *introdusese* ulterior în planul său.

— Convinge-l să ne autorizeze să-i folosim accesul de cetățean. Să accepte să ne tănuim identitatea, pentru ca oamenii să ne acorde respectul intelectual pe care-l merităm.

Fata îl putea contrazice în chestiunile teoretice, dar nu și în cele practice. Nu-i putea spune: „Ce te face să crezi că meriți respect?” Citise despre Adolf Hitler. Se întrebese cum fusesse acesta la doisprezece ani. Nu atât de inteligent, nu asemănător lui Peter, dar probabil tânjise la glorie. Și cum ar fi evoluat oare lumea, dacă în copilărie Hitler ar fi suferit de pildă un accident?

— Val, rosti Peter, știu ce crezi despre mine: îți spui că nu sunt un individ cumsecade.

Valentine azvârlî spre el un ac de brad.

— O săgeată prin inima ta.

— De mai mult timp vroiam să discut cu tine, dar mi-a fost teamă.

Ea luă un alt ac între buze și-l suflă către fratele ei. Căzu aproape imediat.

— Altă lansare ratată. „De ce se prefacă că este slab?”

— Val, mă temeam că n-o să mă crezi. Că nu vei crede c-o pot face.

— Peter, sunt convinsă că poți face orice și probabil vei face.

— Însă mă temeam și mai mult c-o să mă crezi și o să-ncerci să mă oprești.

— Haide, amenință-mă iarăși că mă ucizi! „Chiar crede că *eu* pot fi păcălită de masca asta de băiat cuminte?”

— Bun, am un simț al umorului mai sumbru. Iartă-mă! Ți-ai dat seama că te tachinam. Am nevoie de ajutorul tău.

— Tu ești exact ceea ce-i trebuie lumii. Un băiat de doisprezece ani care să ne rezolve toate problemele.

— Nu-i vina mea că am doisprezece ani. Și nu-i vina mea că acum mi se oferă ocazia. Acum e momentul când pot modela evenimentele. În perioadele de instabilitate, lumea recurge întotdeauna la democrație și învingător va fi cel cu glasul mai puternic. Toți cred că Hitler a ajuns la putere datorită trupelor sale, datorită soldaților setoși de sânge și există un adevăr în asta, pentru că în lumea reală, puterea se clădește pe amenințarea cu moartea și pe dezonoare. Dar de fapt, Hitler a ajuns la putere prin vorbe, prin vorbele potrivite la momentul potrivit.

— Tocmai mă gândeam să-l compar cu tine.

— Eu nu-i urăsc pe evrei, Val. Nu vreau să distrug pe nimeni și nu doresc nici un fel de război. Vreau ca lumea să rămână unită. E ceva rău în asta? Nu vreau să revenim la situația dinainte. Ai citit despre războaiele mondiale?

— Da.

— Putem ajunge la așa ceva. Sau, mai rău. Ne putem trezi prinși în Tratatul Varșovia. N-ar fi o ipoteză interesantă?

— Peter, noi suntem copii, nu-nțelegi? Mergem la școală, creștem... Dar chiar în timp ce căuta contra-argumente Valentine dorea ca fratele ei s-o convingă. Dorise s-o convingă din capul locului.

Băiatul însă nu știa că deja câștigase.

— Dacă cred asta, dacă accept asta, atunci ar trebui să stau și să privesc cum se pierd ocaziile; dar când voi fi destul de mare, atunci va fi prea târziu. Val, ascultă-mă! Știu ce crezi și ce simți în privința mea, știu ce ai crezut dintotdeauna. Am fost un frate rău. Am fost crud cu tine, iar cu Ender – și mai crud. Dar nu v-am urât. V-am iubit pe amândoi. Trebuie însă... trebuie să obțin *controlul*, mă-nțelegi? E cel mai important lucru pentru mine, e darul meu cel mai de preț; pot vedea unde-s punctele slabe, cum pot fi ele atacate și folosite. Pur și simplu, *văd* toate astea fără efort! Aș fi putut deveni om de afaceri și să conduc o supercorporație. M-aș fi zbatut și aș fi manipulat, până ajugeam în vârf, dar ce aș fi obținut? Nimic! Eu voi conduce, Val, eu voi controla. Însă vreau să fie ceva care să merite. Vreau să reușesc ceva important. O Pax Americana în întreaga lume. Pentru ca atunci când va veni altcineva, după ce-i batem pe gândaci, când va apărea altcineva ca să ne cotopească, să constate că noi ne-am extins deja pe o mie de planete, că între noi domnește pacea și suntem imposibil de învins, înțelegi? Vreau să salvez omenirea de la autodistrugere.

Valentine nu-l auzise niciodată vorbind cu atâta sinceritate. Fără urmă de ironie, fără undă

de minciună în glas. Devenise mult mai iscusit. Sau poate că atingea adevărul.

— Deci un băiat de doisprezece ani și surioara lui mai mică vor salva lumea?

— Ce vârstă avea Alexandru? N-o să fac totul peste noapte. Acum abia încep. Dacă o să m-ajuti...

— Nu cred că ceea ce-ai făcut verighetelor a fost numai în scopul de-a impresiona. Cred c-ai făcut-o de plăcere.

Brusc, Peter izbucni în plâns și-și ascunse fața în palme. Val bănuia că se prefăcea, totuși căzu pe gânduri. Era într-adevăr posibil s-o iubească și să accepte, în clipa aceea extrem de importantă, să se arate slab în fața ei pentru a-i câștiga dragostea. „Mă manipulează”, își spuse, „dar asta nu înseamnă că nu-i sincer.” Obrajii îi erau umezi și ochii înroșiți când își îndepărtă palmele.

— Știi, zise el. De asta mă tem cel mai mult. Că, de fapt, sunt un monstru. Nu vreau să fiu un ucigaș, dar n-am ce-i face...

Nu-l văzuse niciodată trădând atâta vulnerabilitate. „Cât de abil ești, Peter. Ți-ai păstrat slăbiciunea ca s-o poți folosi acum și să mă impresionezi.” Și totuși o impresionase. Deoarece, dacă era adevărat, chiar pe jumătate, atunci fratele ei nu era un monstru și astfel ea își putea satisface dragostea de putere, atât de asemănătoare cu a lui, fără teama de a deveni ea însăși monstruoasă. Știa că Peter calcula chiar și acum, însă credea că înapoia tuturor calculelor, spunea adevărul. Fusese ascuns sub multe straturi, dar el testase până îi descoperise încrederea.

— Val, dacă nu mă ajuti, nu știi ce voi deveni. Însă dacă ești lângă mine, dacă ești partenerul meu, mă poți opri să devin... așa. Ca oamenii răi.

Ea încuviință din cap. „Doar pretinzi că împărți puterea cu mine”, se gândi, „dar de fapt eu am putere asupra ta, chiar dacă n-o știi.”

— Bine. O să te-ajut.

***

Începură să experimenteze imediat ce intrară pe codul de acces de cetățean al tatălui. Se feriră de rețelele care cereau utilizarea numelui real. Nu era greu, deoarece numele reale contau numai în privința banilor. Ei n-aveau nevoie de bani. Lor le trebuia respect și pe acesta îl puteau câștiga. Cu nume false, în rețelele cu adevărat importante, puteau juca orice rol. Bătrâni, femei de vârstă mijlocie, oricine, atâta vreme cât erau atenți cum scriau. De văzut nu li se vedeau decât cuvintele, ideile. În rețele, toți cetățenii porneau de pe poziții egale.

La primele încercări folosiră nume care să poată fi abandonate ulterior, nu identitățile plănuite de Peter să ajungă faimoase și influente. Bineînțeles, nu erau invitați să participe la marile forumuri publice naționale și internaționale – puteau asista doar ca spectatori, până să fie invitați sau aleși. Dar luau parte și priveau, citind eseurile publicate de numele celebre și asistând la discuțiile afișate pe pupitrele lor.

Începură să-și insereze comentariile în debateri minore, unde oamenii simpli le comentau pe cele importante. La început, Peter insistă să fie în mod deliberat incendiare: „Nu putem afla cum funcționează stilul nostru dacă nu avem răspunsuri – iar dacă suntem banali, n-o să ne răspundă nimeni.”

Nu erau banali și oamenii reacționară. Răspunsurile primite public, prin rețea, erau caustice; cele expediate prin poștă, strict personale, erau vitriolante. Însă ei învățară care anume atribute ale textelor erau considerate copilărești și imature. Îmbunătățiră stilul.

Când Peter aprecie că știa să scrie ca adulții, renunță la vechile identități și începură să se pregătească pentru a atrage cu adevărat atenția.

— Se pare că ne-am separat complet. Vom scrie despre lucruri diferite, și în momente diferite. Nu ne vom referi niciodată la celălalt. Tu vei publica în special în rețelele de pe coasta vestică, iar eu în sud. Subiectele – locale. Așa că, mai întâi documentează-te!

Se documentară. Uneori părinții se îngrijorau văzându-i pe Valentine și Peter permanent împreună, cu pupitrele sub braț. Dar nu se puteau plânge – aveau note bune și Valentine exercita o influență pozitivă asupra lui Peter. Schimbase complet atitudinea fratelui ei față de lumea înconjurătoare. Erău împreună în păduri, când vremea era frumoasă; sau în cofetării și grădini interioare, atunci când ploua, și-și compuneau comentariile politice. Peter lucrase cu grijă ambele personaje, pentru ca nici unul să n-aibă toate ideile sale; rămăsese chiar și câteva identități suplimentare pe care obișnuiau să le utilizeze pentru opiniile complet contrare.

— Să-i lăsam pe amândoi să-și găsească singuri calea, spuse băiatul.

Odată, obosită să mai tot scrie și să rescrie până când Peter se arăta mulțumit, Valentine exclamase:

— N-ai decât să scrii și singur!

— Nu pot, răspunse el. Nu se poate ca ambele personaje să se confunde. Niciodată! Nu uita că, într-o bună zi, vom fi suficient de celebri pentru a fi analizați. Va trebui ca de fiecare dată să ieșim drept individualități distincte.

Valentine continuă să scrie. Principala ei identitate în rețele era Demostene; numele îl alesese Peter. El își spunea Locke. Erau în mod evident pseudonime, dar și asta făcea parte din plan.

— Cu puțin noroc, treptat vor încerca să ghicească cine suntem.

— Dacă devenim suficient de celebri, guvernul poate oricând să ne afle identitățile reale.

— Când se va întâmpla asta, o să fim prea bine consolidați ca să ne afecteze. S-ar putea ca oamenii să fie șocați, aflând că Demostene și Locke sunt doi copii, dar vor fi deja obișnuiți să ne asculte.

Începură să compună dezbateri pentru personajele lor. Valentine pregătea prima intervenție, iar Peter îi răspundea sub un nume fals. Răspunsul lui era inteligent și dezbateră era animată, cu multe invective rafinate și o bună retorică politică. Valentine avea un talent special în privința aliterațiilor, ceea ce făcea frazele ei memorabile. După aceea, introduceau dezbateră în rețea, conferindu-i o durată rezonabilă, care să creeze impresia spontaneității. Uneori, alți participanți la rețea trimiteau comentariile lor, dar în general cei doi frați le ignorau, sau își adaptau replicile.

Peter urmărea atent frazele lor cele mai bune și, investiga periodic rețeaua verificând dacă nu se relaua în alte părți. Majoritatea erau repetate ici și colo, iar unele apărură chiar în dezbaterile majore din rețelele de prestigiu.

— Suntem citiți, spuse el. Ideile se răspândesc.

— Mai degrabă frazele.

— Ele constituie măsura. Uită-te, avem ceva influență. Deocamdată, nimeni nu ne citează nominal, dar discută aspectele pe care le abordăm. Practic, îi ajutăm să-și alcătuiască lista de subiecte a dezbaterilor. Pătrundem!

— N-ar trebui să încercăm să intrăm în dezbaterile principale?

— Nu. Așteptăm să ne invite.

Trecură numai șapte luni până când una din rețelele de pe coasta vestică trimise un mesaj lui Demostene. I se oferea o rubrică săptămânală într-un program de știri destul de bun.

— Nu pot avea o rubrică săptămânală, zise Valentine. Eu n-am nici măcar ciclul lunar.

— Între cele două nu există nici o legătură, replică Peter.

— Pentru mine există. Sunt încă un copil.

— Spune-le că ești de acord, dar pentru că nu vrei să-ți dezvălui adevărata identitate, plata să ți-o facă sub formă de timp de acces în rețea. Un nou cod de acces prin identitatea corporației lor.

— Ca atunci când guvernul vrea să mă urmărească...

— Să fii pur și simplu o persoană anonimă care poate accede prin intermediul lor. În felul ăsta, codul de acces de cetățean al tatei nu mai e implicat. Totuși, nu pot înțelege de ce-l vor pe Demostene înaintea lui Locke?

— Talentul se ridică la suprafață.

Ca joc, era distractiv. Valentinei nu-i plăceau însă unele poziții pe care Peter le impunea lui Demostene. Acesta începuse să se dezvolte ca un paranoic anti-Varșovia. O deranja deoarece Peter era cel care știa cum să exploateze teama în scrierile lui – ea trebuia să-i ceară idei despre cum s-o facă. Între timp, Locke al lui urma strategiile moderate, empatice ale fetei. Într-un fel, avea sens. Făcând-o pe ea să-l scrie pe Demostene, însemna că și băiatul avea o oarecare empatie, tot așa cum Locke ar fi putut exploata temerile oamenilor. Însă efectul principal era că o ținea legată strâns de Peter. Nu-l putea părăsi, ca să-l folosească pe Demostene în scop personal. N-ar fi știut cum s-o facă. Relația era însă valabilă în ambele direcții. El nu-l putea scrie pe Locke, fără ajutorul surorii sale. Sau putea?

— M-am gândit că ideea este de a unifica lumea. Dacă scriu așa cum zici tu că ar trebui s-o fac, Peter, atunci nu înseamnă că atât la război împotriva Tratatului Varșovia?

— Nu la război, ci la deschiderea rețelelor și interzicerea interceptărilor. Schimbul liber de informații. Respectarea regulamentelor Ligii, ce Dumnezeu!

Fără să vrea, Valentine începu să vorbească în stilul lui Demostene, deși în nici un caz nu-i

împărtașea opiniile.

— Toți știu că Tratatul Varșovia trebuia considerat ca o singură identitate legislativă. Schimbul internațional de informații continuă să fie liber. Dar între națiunile care alcătuiesc Tratatul, toate acestea sunt chestiuni de organizare internă. Din acest motiv, ele au fost de acord cu hegemonia americană în Ligă.

— Ai trecut de partea lui Locke, Val. Ai încredere în mine. Trebuie să ceri desființarea statutului oficial al Tratatului. Trebuie să inciți rău de tot cât mai mulți oameni. Ulterior, când vei începe să recunoști necesitatea compromisului...

— Atunci n-o să mă mai asculte și o să pornească războiul.

— Val, ai încredere în mine. Știi ce fac!

— De unde știi? Nu ești mai deștept ca mine și nici n-ai mai făcut așa ceva până acum.

— Am treisprezece ani, iar tu ai zece.

— Aproape unsprezece.

— Și știi cum funcționează lucrurile astea.

— Bine, o să fac cum zici tu. Dar fără chestiile alea cu „libertate sau moarte.”

— Ba și cu ele.

— Și într-o bună zi, când or să ne prindă și-or să se întrebe de ce era atât de războinică surioara ta, sunt sigură că le vei spune că tu ai îndemnat-o.

— Ești *sigură* că nu ți-a venit ciclul, femeiușco?

— Te urăsc, Peter Wigin!

Pe Valentine o irită cel mai mult atunci când rubrica ei fu reprodusă de alte câteva rețele locale, iar tata începu s-o citească și s-o comenteze în timpul mesei.

— În sfârșit un om cu capul pe umeri, zise el, apoi reproduce câteva din pasajele pe care Valentine le ura cel mai mult din propria ei operă. E bine să concludăm cu hegemoniștiiăștia ruși, acum că există gândaci, dar după ce-i vom învinge, eu nu-i văd abandonând jumătate din lumea civilizată, nu, dragă?

— Cred că le iei pe toate prea în serios, replică mama.

— Îmi place acest Demostene. Îmi place cum gândește. Mă surprinde că nu-i în rețele importante – l-am căutat în dezbaterile de relații internaționale, dar n-a participat la absolut nici una.

Valentinei îi pieri pofta de mâncare și părăsi masa. După un răstimp destul de lung, Peter o urmă.

— Bun, zice el, deci nu-ți place să-l minți pe tata. Și ce dacă? *De fapt*, nu-l minți. El nu știe că tu ești Demostene, iar Demostene nu spune ceea ce crezi tu în realitate. Cele două se anulează reciproc; rezultanta lor e zero.

— Ăsta-i exact genul de raționament care-l face pe Locke atât de imbecil.

Dar n-o îngrozea faptul că-și mințea tatăl, ci că el era de acord cu Demostene. Crezuse că doar fraierii aveau să urmeze personajul acela.

După câteva zile, Locke fu solicitat pentru un editorial al unei rețele din New England, cu scopul precis de a oferi o replică popularei rubrici a lui Demostene.

— Nu-i rău pentru doi puști care, laolaltă, au vreo opt fire de păr pubian, comentă Peter.

— E o cale lungă de la editorialistul unei rețele la conducătorul lumii, îi reaminti Valentine. E o cale atât de lungă, încât n-a făcut-o nimeni până acum.

— Ba s-a făcut. Cel puțin echivalentul ei moral. În primul meu articol, voi spune minciuni despre Demostene.

— Ei bine, Demostene nici măcar nu va observa că Locke există. Niciodată!

— Deocamdată...

Cu noile identități asigurate acum prin câștigurile de pe urma rubricilor permanente, foloseau codul de acces al tatei numai pentru personaje secundare, pe care le abandonau. Mama observase că petreceau prea mult timp în rețele.

— Numai munca, fără joacă, obosește puțin, îi reaminti ea lui Peter.

Băiatul lăsase mâna să-i tremure o fracțiune de secundă și răspunse:

— Dacă crezi că ar trebui să mă opresc, bănuiesc că aș putea să țin lucrurile sub control acum. Sunt absolut sigur.

— Nu, nu, spuse mama. Nu vreau să *te oprești*. Doar... să fii atent, atât.

— Sunt atent, mamă.

Nimic nu era diferit, nimic nu se schimbase într-un an. Ender era sigur de asta, deși parcă totul se acrise. Continua să fie primul în clasamentul individual și nimeni nu se îndoaia că o merita. La vârsta de nouă ani era șef de pluton în Armata Phoenix, comandată de Petra

Arkanian.

Continua cu ședințele de seară, la care participa acum un grup de soldați de elită, desemnați de comandanți, deși puteau veni și soldați din ciclul întâi. Alai era de asemenea șef de pluton, în altă armată, și rămăseseră prieteni buni. Shen nu avansase, dar asta nu reprezenta o barieră. Blândul Dink acceptase în sfârșit comanda și-i urmase lui Rose Năsosu' la conducerea Șobolanilor. „Totul merge bine, *foarte* bine, n-aș fi putut cere ceva mai bun...”

„Atunci de ce-mi urăsc viața?”

Parcuse etapele antrenamentelor și jocurilor. Îi plăcea să-i învețe pe băieții din plutonul lui și ei îl urmau cu loialitate. Era respectat de toți și tratat cu deferență la antrenamentul de seară. Alți comandanți veneau să studieze ce făcea. În sala de mese, soldații îi cereau permisiunea de a se așeza la masa lui. Până și profesorii erau politicoși.

Era atât de respectat, încât îi venea să urle.

Îl privea pe puștii din armata lui, de-abia ieșiți din ciclul întâi, îi urmărea cum se jucau, cum râdeau de șefii lor atunci când credeau că nu-i vedea nimeni. Îl fascina camaraderia vechilor prieteni, care se știau de mulți ani în Școala de Luptă, care râdeau și povesteau despre vechi bătălii, despre soldați și comandanți care absolviseră.

Însă cu vechii *lui* prieteni nu existau răsete și deparare de amintiri. Doar muncă. Inteligență și ațâțare provocate de joc, dar nimic altceva. Într-o seară, la un moment dat, făcuseră o pauză în timpul antrenamentului. Ender și Alai discutau despre subtilități ale manevrelor în spațiu deschis, când Shen apăruse lângă ei. Îi ascultase câteva clipe, apoi îl prinse brusc de umeri pe Alai și strigase:

— Nova! Nova! Nova!

Alai izbucnise în râs și pentru o secundă sau două, Ender îi privise rememorând împreună bălălia când manevrele în spații deschise fuseseră reale; și cum trecuseră pe lângă băieții mai mari și...

După aceea își amintiseră de prezența lui.

— Iartă-ne Ender, spusesese Shen.

„Să-l iert? Pentru ce? Pentru că erau prieteni?”

— Și eu am fost atunci acolo, să știți, le zisese.

Iar ei își ceruseră scuze încă o dată. Înapoi la treabă. Înapoi la *respect*. Ender își dăduse seama că în răsetele lor, în prietenia lor, nu se gândiseră că era inclus și el.

„De fapt, cum să fi crezut că am fost și eu acolo? Am râs? M-am alăturat lor? Stăteam locului și-i priveam aidoma unui profesor. Așa mă și consideră. Un profesor. Soldatul legendar. Nu unul dintre ei. Nu cineva pe care-l îmbrățișezi și-i șoptești *Salaam* la ureche.”

Asta durase numai atâta vreme cât el păruse o victimă. Cât păruse vulnerabil. Acum era super-soldatul și devenise absolut singur.

„Plângе-ți singur soarta, Ender.” Stând pe pat, scrisese pe pupitrul său: *BIETUL ENDER*. Apoi răsese și șterse cuvintele. „Nu există băiat sau fată din școala asta care n-ar dori să schimbe locul cu mine.”

Ceru pe pupitrul jocul cu Țara-din-povești. Trecu, așa cum făcea ades, prin sătucul ridicat de pitici în delușorul creat de leșul Uriașului. Fusesse ușor să construiască pereți solizi din coastele ușor curbate, între care exista spațiu suficient pentru ferestre.

Întregul schelet era împărțit în locuințe ale căror uși dădeau pe cărarea formată din șira spinării. Amfiteatrul public fusesse scobit în pelvis, iar turma de ponei a sătucului păștea între picioarele gigantului. Ender habar n-avea cu ce se ocupau piticii, dar îl lăsau în pace când le traversa așezarea și nici el nu le făcea vreun rău.

Sări peste ridicătura de la baza pieței publice și coborî pe pășune. Poneii fugiră din calea lui. Nu-i urmări. De acum, Ender nu mai înțelegea modul de funcționare a jocului. Pe timpuri, înainte de a ajunge prima dată la Capătul Lumii, totul era numai luptă și situații ce trebuiau rezolvate – să uciți dușmanii înainte de-a te ucide ei, sau să-ți dai seama cum poți depăși un obstacol. Acum însă nu ataca nimeni, nu apărea nici o luptă și oriunde s-ar fi dus, nu existau obstacole.

Cu excepția, desigur, a camerei din castel.

Rămăsese singurul loc periculos. Iar Ender, oricât s-ar fi jurat că n-avea s-o mai facă, revenea mereu acolo, ucidea mereu șarpele, privea mereu chipul fratelui său și mereu, orice ar fi făcut, murea.

Acum se întâmplă la fel. Încercă să folosească cuțitul de pe masă ca să desprindă o piatră din perete. Imediat ce îndepărtă mortarul, prin crăpătură începu să se reverse apă și Ender privi cum personajul lui, acum nereacționând la comenzi, se străduia cu disperare să rămână

în viață, să nu se înecă. Ferestrele încăperii dispăruseră, apa crescu și personajul se înecă. În tot acest timp, chipul lui Peter Wiggin rămase în oglindă și-l privi.

„Sunt prins ca într-o capcană aici”, se gândi Ender, „captiv la Capătul Lumii, fără nici o ieșire.” Și înțelese atunci, în sfârșit, ce însemna gustul amar ce-l însoțea în ciuda tuturor succeselor sale din Școala de Luptă. Era gustul disperării.

***

Când Valentine ajunse la școală, toate căile de acces erau păzite de soldați în uniforme. Aceștia nu stăteau nemișcați, aidoma unor santinele, ci se plimbau de colo-colo, parcă așteptând ca cineva dinăuntru să-și termine treburile. Purtau uniforme de Marine FI, aceleași care se puteau vedea pe video în lupte sângeroase. Locul căpătase un aer de aventură; toți elevii comentau atâtați.

Nu și Valentine. În primul rând, o făcu să se gândească la Ender. În al doilea rând, o sperie. Recent, cineva publicase un comentariu virulent la adresa antologiei de articole a lui Demostene. Comentariul, și implicit articolele ei, fuseseră discutate în conferința deschisă de pe rețeaua de relații internaționale, cu unii dintre oamenii cei mai importanți ai zilei atacând sau apărându-l pe Demostene. Cel mai mult o îngrijorase remarca unui englez: „Fie că-i place, fie că nu, Demostene nu poate rămâne veșnic incognito. A revoltat prea mulți oameni înțelepți și a încântat prea mulți inconștienți pentru a se mai ascunde înapoia pseudonimului său atât de adecvat. Fie că își va dezvălui singur identitatea, pentru a-și asuma conducerea forțelor lipsei de rațiune pe care le-a stârnit, fie va fi demascat de către adversarii săi, pentru a înțelege mai bine boala ce a produs o asemenea minte deformată.” Peter fusese încântat, ceea ce era de așteptat. Valentinei îi era teamă că persoane îndeajuns de influente fuseseră deranjate de caracterul lui Demostene și aveau să-l pună sub urmărire. FI o putea face, chiar dacă guvernului american i se interzicea, prin Constituție. Iar trupele FI se strânseseră la școala medie Western Guilford! Nu era tocmai domeniul obișnuit de recrutare al Marinei.

De aceea, nu fu surprinsă găsind un mesaj clipind pe pupitrul ei, imediat ce-l conectă:

PREZENTARE IMEDIATĂ LA BIROUL DR. LINEBERRY

Așteptă nervoasă în anticamera directoarei, până ce aceasta deschise ușa și o chemă înăuntru. Ultima ei îndoaială dispăru când îl văzu pe bărbatul pântecos în uniformă de colonel FI, care stătea în singurul fotoliu din odaie.

— Ești Valentine Wiggin, rosti el.

— Da, șopti fata.

— Eu sunt colonelul Graff. Noi doi ne-am mai întâlnit.

„Cum?! Când am avut eu de-a face cu FI?”

— Am venit pentru o discuție confidențială despre fratele tău.

„Deci nu-i vorba numai de mine”, se gândi ea. „L-au găsit și pe Peter. Sau e altceva? Să fi făcut Peter vreo nebunie? Crezusem că a terminat cu așa ceva.”

— Valentine, pari speriată. Nu e cazul. Ia loc, te rog. Te asigur că fratele tău e perfect sănătos. Nu ne-a înșelat așteptările, ba dimpotrivă.

Și acum, cu un val uriaș de ușurare interioară, fata înțelese că veniseră în legătură cu Ender. Ender! Nu era vorba de nici o pedeapsă, ci de micuțul Ender, care dispăruse de atâta timp, care acum nu juca nici un rol în planurile lui Peter. „Tu ai fost norocosul, Ender. Tu ai evadat înainte ca Peter să te poată prinde în complotul ăsta.”

— Valentine, ce simți tu în legătură cu fratele tău?

— Ender?

— Bineînțeles.

— Ce pot să simt? Nu l-am văzut și n-am mai auzit nimic despre el de când avea opt ani.

— Doamnă directoare, ne puteți lăsa singuri?

Lineberry era îngrijorată.

— De fapt cred că Valentine și cu mine o să avem o discuție mult mai productivă dacă vom face o plimbare. Afară. Departe de aparatele de înregistrat pe care adjunctul dumneavoastră le-a instalat în această cameră.

Era prima dată când Valentine o vedea pe directoare rămasă fără grai. Colonelul Graff ridică un tablou de pe perete și desprinsă o membrană senzitivă sonor, împreună cu minusculul ei transmițător.

— Ieftin, comentă el, dar cu rezultate. Crezusem că știați.

Lineberry luă aparatul și se așeză sfârșită înapoia biroului. Graff o conduse pe Valentine

afară.

Ieșiră pe terenul de fotbal. Soldații îi urmau la distanță; formaseră un cerc larg, pentru a-i proteja pe un perimetru cât mai întins.

— Valentine, avem nevoie de ajutorul tău pentru Ender.

— Ce fel de ajutor?

— Nici măcar asta nu știm exact. Trebuie să ne ajuți să ne dăm seama cum ne poți ajuta.

— Ce s-a întâmplat?

— Asta-i altă problemă. Nu știm.

Valentine nu se putu stăpâni și izbucni în râs.

— Nu l-am văzut de trei ani! L-ați ținut acolo sus, cu voi, tot timpul!

— Valentine, călătoria mea dus-întors pe Pământ costă mai mulți bani decât va câștiga tatăl tău toată viața. Eu nu mă plimb de plăcere.

— Regele a visat un vis, roști fata și duhul lui s-a tulburat, așa încât le-a cerut înțelepților săi să-l tâlcuiască, altfel vor fi omorâți. Doar Daniel l-a putut tâlmăci, deoarece el era un profet.

— Citești Biblia?

— Anul ăsta studiem literatura clasică. Eu nu sunt un profet.

— Aș dori să-ți pot spune totul despre situația lui Ender. Ar dura însă ore întregi, poate chiar zile și după aceea va trebui să te izolez, pentru că multe amănunte sunt strict secrete. Să vedem ce putem face cu niște informații limitate. Există un joc pe care elevii noștri îl joacă pe calculator.

Îi povestii despre Capătul Lumii, odaia fără ieșire și chipul lui Peter din oglindă.

— Chipul e pus de calculator, nu de Ender. De ce nu întrebați calculatorul?

— Calculatorul nu știe.

— Și eu ar trebui să știu?

— Este a doua oară când Ender a ajuns cu jocul acesta într-o fundătură, într-o situație aparent fără soluție.

— Prima dată a rezolvat-o singur?

— În cele din urmă, da.

— Atunci lăsați-l și probabil c-o va rezolva și pe asta.

— Nu sunt sigur, Valentine, fratele tău e un băiețuș foarte nefericit.

— De ce?

— Nu știu.

— Se pare că nu știți prea multe, așa-i?

Pentru o clipă fata crezuse că Graff avea să se înfurie. El însă izbucni în râs.

— Așa-i, nu știm prea multe. Valentine, oare de ce Ender îl vede întruna în oglindă pe fratele tău, Peter?

— N-ar trebui. E o prostie.

— De ce este o prostie?

— Pentru că dacă vreodată a existat cineva care să fie opusul lui Ender, acela e Peter.

— Cum adică?

Valentine nu cunoștea un răspuns care să nu fi fost periculos. Prea multe întrebări referitoare la Peter puteau duce la necazuri. Ea știa destule despre lume ca să înțeleagă că nimeni n-avea să ia în serios planurile lui Peter asupra dominației mondiale; că n-aveau să fie considerate pericole pentru guvernele existente. Dar se putea ajunge la concluzia că Peter era nebuin și trebuia internat.

— Te pregătești să mă minți, spuse Graff.

— Mă pregătesc să nu-ți mai vorbesc deloc, răspunse Valentine.

— Și ți-e teamă. De ce anume?

— Nu-mi plac întrebările despre familia mea. Lăsați-mi familia în pace!

— Valentine, încerc să-ți las familia în pace. Am venit la tine tocmai ca să nu fiu nevoit să-l testez pe Peter, sau să-i întreb pe părinții tăi. Încerc să rezolv această problemă acum, cu persoana pe care Ender o iubește cel mai mult și în care se încrede cel mai mult; poate chiar singura persoană pe care o iubește și în care are încredere. Dacă n-o putem rezolva în felul ăsta, atunci îți vom sechestra familia, ca să procedăm altfel. Nu este o chestiune minoră, și eu nu mă dau bătut.

„Singura persoană pe care Ender o iubește și în care are încredere.” Fata simți un fior adânc de durere, de regret, de rușine pentru că acum era atât de apropiată de Peter, că Peter devenise centrul vieții ei. „Pentru tine, Ender, aprind focuri la aniversări. Pe Peter îl ajut să-și

îndeplinescă toate visele.”

— Niciodată n-am crezut că sunteți un om draguț. Nici când ați venit să-l luați pe Ender și nici acum.

— Nu juca rolul de fetiță ignorantă. Ți-am văzut testele când erai mică, iar în clipa de față nu există prea mulți profesori care să poată ține pasul cu tine.

— Ender și Peter se urăsc.

— Știam asta. Spuneai că sunt opuși. De ce?

— Peter... uneori poate fi odios.

— În ce mod?

— Rău. Doar rău, atât!

— Valentine, pentru binele lui Ender, spune-mi ce face atunci când e rău?

— Amenință deseori cu moartea. N-o face în mod serios. Totuși, când eram mici, eu și Ender ne temeam de el. Zicea c-o să ne omoare. De fapt zicea c-o să-l omoare pe Ender.

— Am urmărit și noi asemenea scene prin monitor.

— Tocmai monitorul era cauza.

— Asta-i tot? Mai povestește-mi despre Peter.

Și astfel, Valentine povesti despre copiii din toate școlile prin care trecuse Peter. Nu-i bătea niciodată, dar îi tortura în mod subtil. Afla care era pentru ei rușinea cea mai mare și o dezvăluia persoanei după a cărei dragoste tânjeau. Afla de ce anume se temeau cel mai mult și avea grijă ca ei să-și întâlnească frecvent obsesiile.

— Așa a făcut și cu Ender?

Valentine clătină din cap.

— Ești sigură? Ender n-avea nici un punct slab? Ceva de care să se teamă sau de care să-i fie rușine?

— Ender n-a făcut niciodată ceva de care să se rușineze. Și deodată, copleșită de propria ei trădare, de faptul că-l uitase pe Ender, începu să plângă.

— De ce plângi?

Fata scutură din cap. Nu putea explica cum se simțea când se gândea la fratele ei mai mic, care era bun și pe care ea îl apăraseră atâta vreme, iar apoi își amintea că acum era aliata lui Peter, ajutorul lui Peter, sclava lui Peter într-o schemă aflată în afara controlului ei. „Niciodată Ender n-a cedat în fața lui Peter, însă eu am făcut-o, am devenit parte din el, așa cum Ender n-a fost niciodată.”

— Ender n-a cedat niciodată, rosti ea.

— Cui?

— Lui Peter. Posibilității de a fi la fel ca Peter.

Merseră în tăcere de-a lungul uneia din tușele terenului.

— Cum ar fi putut ajunge Ender ca fratele lui?

Valentine se înfioră.

— V-am spus deja. Dar Ender n-a făcut niciodată asemenea lucruri. El nu era decât un băiețuș. Însă amândoi voiam... Amândoi voiam să... să-l ucidem pe Peter.

— Aha!

— De fapt, nu-i adevărat. Ender n-a zis niciodată că voia să facă așa ceva. Eu doar... m-am gândit. Eu, nu Ender. El n-a zis niciodată că voia să-l omoare.

— Dar ce voia?

— Pur și simplu nu voia să fie...

— Ce anume?

— Peter torturează verigile, le răstignește și le jupoaie de vii, apoi stă și le privește până mor. Așa făcea, acum nu mai face. Dar o făcea... dacă Ender ar fi știut, dacă Ender l-ar fi văzut, cred că ar fi...

— Ce anume? Ar fi salvat verigile? Ar fi încercat să le îngrijească?

— Nu, pe atunci nu... făcea invers decât Peter. Nu-l contrazicea, însă ar fi fost bun cu verigile. Înțelegeți? Le-ar fi hrănit.

— Dacă le-ar fi hrănit, ele se domesticeau și Peter le-ar fi prins cu și mai mare ușurință.

Valentine începu iarăși să plângă.

— Indiferent ce-ai face, întotdeauna e în sprijinul lui Peter. Totul îl ajută, totul, nu poți scăpa, orice ai face!

— Tu îl ajuți? Întrebă Graff.

Ea nu răspunse.

— Este chiar atât de rău?

Fata încuviință din cap.

— Este cea mai rea persoană din lume?

— Din lume? Nu știu... este cea mai rea persoană pe care o cunosc.

— Totuși, tu și Ender sunteți sora și fratele lui. Aveți aceleași gene, aceiași părinți; cum poate fi atât de rău dacă...

Valentine se răsuca și urlă la el; urlă de parcă voia s-o omoare:

— Ender nu-i ca Peter! Nu seamănă deloc cu Peter! Decât că-i inteligent, atât... În orice alt fel, el nu-i deloc, deloc, deloc ca Peter! Deloc!

— Înțeleg, spuse Graff.

— Știi la ce te gândești, nenorocitul, te gândești că n-am dreptate, că Ender și Peter sunt la fel. Poate că *eu seamăn* cu Peter, dar nu Ender, câtuși de puțin! I-o spuneam când plângea, i-am spus-o de multe ori, „tu nu ești ca Peter, ție nu-ți place să le faci rău oamenilor, ești bun și blând și nu semeni deloc cu Peter!”

— Și e adevărat.

Se domoli.

— Bineînțeles că-i adevărat. E foarte adevărat.

— Valentine, o să-l ajuți pe Ender?

— Acum nu pot face nimic pentru el.

— Nimic altceva decât ce făceai și înainte. Vorbește-i și spune-i că lui nu i-a plăcut niciodată să facă rău oamenilor, că-i bun și blând și că nu seamănă deloc cu Peter. Țasta-l lucrul cel mai important. Că nu seamănă absolut deloc cu Peter.

— Îl pot vedea?

— Nu. Vreau să-i scrii o scrisoare.

— La ce bun? Nu mi-a răspuns la nici una dintre scrisorile pe care i le-am trimis.

Graff suspină.

— A răspuns la toate scrisorile pe care le-a primit.

Fata pricepu într-o singură clipă.

— Ești cu adevărat un ticălos!

— Izolarea este... mediul optim pentru creativitate. Noi doream ideile *lui*, nu... nu contează. Nu trebuie să mă justific față de tine.

„Atunci de ce o faci?”

— Însă el a slăbit ritmul. E în derivă. Vrem să-l împingem mai departe și se opune.

— Poate că i-aș face un bine lui Ender, dacă ți-aș spune să te duci dracului.

— M-ai ajutat deja. Mă poți ajuta și mai mult. Scrie-i.

— Promite-mi că nu vei cenzura nimic.

— N-o să promit așa ceva.

— Atunci las-o baltă!

— Nici o problemă. Voi scrie eu în numele tău. Pentru reconstituirea stilului, putem folosi celelalte scrisori ale tale. E foarte simplu.

— Vreau să-l văd.

— O să capete prima permisie când împlinește optsprezece ani.

— I-ați spus că o capătă la doisprezece ani.

— Am modificat regulamentul.

— De ce te-aș ajuta?

— Nu mă ajuta pe mine. Ajută-l pe Ender. Ce contează dacă în felul ăsta ne ajută și pe noi?

— Ce lucruri îngrozitoare îi faceți acolo?

Graff chicoti.

— Valentine, draga mea fetiță, lucrurile îngrozitoare de abia de-acum încep.

***

Ender citi patru rânduri până să-și dea seama că scrisoarea nu era de la unul din soldații școlii. Sosise în mod obișnuit – un mesaj CORESPONDENȚĂ, când conectase pupitrul. Citi patru rânduri, apoi derulă până la sfârșit și se uită la numele expeditorului. După aceea reveni la început și ghemuindu-se pe pat, citi și reciti:

ENDER,

TICĂLOȘII N-AU VRUT SĂ-ȚI DEA NICI UNA DIN SCRISORILE MELE PÂNĂ ACUM. CRED CĂ ȚI-AM SCRIS DE O SUTĂ DE ORI ȘI TU POATE AI CREZUT CĂ NU ȚI-AM SCRIS NICIODATĂ. BA DA. NU TE-AM UITAT. ÎMI AMINTESC ZIUA TA DE NAȘTERE. ÎMI AMINTESC TOTUL. UNII AR PUTEA SĂ CREADĂ CĂ, PENTRU CĂ EȘTI SOLDAT, EȘTI UN TIP DUR ȘI

CRUD CĂRUIA ÎI PLACE SĂ LE FACĂ RĂU OAMENILOR, CA PUȘCAȘII DIN VIDEO, DAR EU ȘTIU CĂ NU-I ADEVĂRAT. TU NU EȘTI DELOC CA ȘTII-TU-CINE.

EL PARE MULT MAI CUMSECADE, DAR PE DINĂUNTRU E TOT JOSNICĂLOS.

POATE CĂ TU PARI RĂU, DAR EU NU MĂ LAS PĂCĂLITĂ. TOT CANOE, VÂSLIND.

CU DRAG,

BUZILĂ-VAL.

NU-MI RĂSPUNDE. PROBABIL C-O SĂ-ȚI PISICANALIZEZE SCRISOAREA.

Evident, fusese scrisă cu aprobarea deplină a profesorilor. Nu încăpea însă îndoială că autoarea era Val. Felul cum scrisese „psihanalizeze”, epitetul „josnicălos” pentru Peter, gluma cu canoe, însemna „ca Noe”, toate erau lucruri pe care le cunoștea numai ea.

Și totuși erau cam prea evidente, de parcă cineva dorise să fie absolut sigur că Ender avea să creadă scrisoarea autentică. „De ce atâta insistență, dacă este autentică?”

„Oricum, chiar dacă ar fi scris-o ea cu mâna ei, nu-i adevărată pentru că au silit-o s-o scrie. A mai scris și până acum, dar n-au lăsat să treacă nici o scrisoare. Poate că acelea au fost autentice, însă asta a fost comandată; face parte din manipularea lor.”

Și disperarea îl copleși iarăși. Acum știa motivul. Acum știa ce anume ura atât de mult. N-avea nici un control asupra propriei sale vieți. Ei conduceau totul. Ei luau toate hotărârile. Lui i se lăsase doar jocul, atât; în rest existau numai ei, cu regulile, planurile, lecțiile și programele lor, iar tot ceea ce putea el face era să lupte în bătălii. Singurul lucru real, unicul lucru real și pretențios, era amintirea lui despre Valentine, persoana care-l iubise înainte de a fi jucat vreun joc, care-l iubise indiferent dacă exista sau nu un război cu gândacii, dar o luase și o înrolaseră de partea lor. Acum era una dintre ei.

Îi ura pe ei și jocurile lor. Îi ura atât de mult, încât plânse recitind scrisoarea aceea scrisă la comandă, fără conținut. Ceilalți băieți din Armata Phoenix îl văzuseră și-și feriră privirile. Ender Wiggin plângea? Era tulburător, se petrecea ceva teribil.

Cel mai bun soldat din toate armatele zăcea în patul lui și plângea. În dormitor se lăsă o tăcere adâncă.

Ender șterse scrisoarea din pupitru, o șterse din memorie, apoi programă jocul său neterminat. Nu știa de ce dorea atât de mult să-l joace, să ajungă la Capătul Lumii, dar nu pierdu nici o clipă. Abia când sui pe nor, trecând peste culorile toamnei din lumea de basm, abia atunci pricepu ce anume urăse cel mai mult din scrisoarea lui Val. Nu vorbea decât despre Peter. Despre faptul că el nu semăna deloc cu Peter. Cuvinte pe care sora lui i le spusese în atâtea rânduri, ținându-l în brațe, alintându-l în timp ce el tremura de frică și furie și iar după ce-l chinuise Peter – atât conținea scrisoarea.

Asta solicitaseră ei. Blestemații o știau, și mai știau despre imaginea lui Peter din oglinda din turn; ei știau totul, iar Val nu era decât o altă unealtă prin care îl puteau controla, un alt șiretlic ce putea fi utilizat.

Dink avea dreptate, ei erau dușmanul, ei nu iubeau nimic și nu le păsa de nimic. Însă n-avea să facă ce voiau, în nici un caz, n-avea să facă nimic pentru ei. Avusese o singură amintire ascunsă și neprihănită, un singur lucru bun, iar blestemații ăia îl murdăriseră cu restul rahatului – îl terminaseră pe el și n-avea să mai joace niciodată.

Ca întotdeauna, șarpele aștepta în turn, descolăcindu-se din covorașul de pe podea. Însă de data asta, Ender nu-l zdrobi sub călcâi. De data aceasta, îl prinse în mâini, îngenunche în fața lui și delicat, cu gingășie, apropié botul căscat al șarpelui de buzele sale.

Și-l sărută.

Nu voise să facă asta. Voise să lase șarpele să-l muște de gură. Sau poate că voise să-l mănânce de viu așa cum făcuse Peter din oglindă, cu bărbia mânăjită de sânge și cu coada șarpelui atârându-i dintre buze. În loc de toate astea îl sărută.

Iar șarpele creșcu și se preschimbă în altceva. Se preschimbă într-un om. Era Valentine, și ea îl sărută.

Șarpele-om putea fi Valentine! Îl ucisese de prea multe ori ca să fie sora lui. Peter îl devorase de prea multe ori, ca să suporte că tot timpul putuse fi Valentine.

Asta plănuiseră când îl lăsaseră să-i citească scrisoarea? Nu-i păsa.

Ea se sculă de pe podea și se îndreptă către oglindă. Ender își ridică personajul și-l puse s-o urmeze. Rămăseseră înaintea oglinzii. În locul imaginii lui Peter acum se zărea un dragon și un unicorn. Ender întinse brațul și atinse suprafața lucioasă; zidul se deschise, dezvăluind o scară uriașă ce cobora, acoperită cu un covor și mărginită de ambele părți de o mulțime de oameni care strigau și ovaționau. Coborî treptele, ținând-o de braț pe Valentine. Lacrimile îi umplură ochii, lacrimi de ușurare pentru că, în sfârșit, scăpase din odaia de la Capătul Lumii.

Și din cauza lacrimilor, nu observă că toți oamenii aveau chipul lui Peter. El știa doar că oriunde ar fi mers în această lume, Valentine era alături de el.

***

Valentine citise scrisoarea pe care i-o dăduse directoarea: „Dragă Valentine. Îți mulțumim și te felicităm pentru contribuția ta în sprijinul câștigării războiului. Prin prezenta, te anunțăm că ai fost decorată cu Steaua Ordinului Ligii Omenirii, Clasa întâi, cea mai importantă distincție militară ce se poate acorda unui civil. Din păcate, măsurile de securitate FI ne interzic anunțarea publică a acestui eveniment până după încheierea cu succes a operațiunilor curente. Însă dorim să știi că eforturile au fost încununate de succes. Cu stimă, General Shimon Levy, Strateg.”

După ce o citise de două ori, directoarea i-o luase din mână.

— Am primit instrucțiuni s-o distrug după ce ai citit-o.

Luase apoi o brichetă din sertar și dăduse foc scrisorii. Hârtia arse strălucitor în scrumieră.

— Vești bune, sau rele? întrebuse ea.

— Mi-am vândut fratele, spuse Valentine și m-au răsplătit pentru asta.

— Un pic cam melodramatic, nu, Valentine?

Fata revenise în clasă fără să-i răspundă. În seara aceea, Demostene publică un atac teribil asupra legilor de limitare a natalității. Oamenilor trebuie să li se permită să aibă atâția copii câți își doresc, iar surplusul de populație să fie trimis pe alte planete, pentru a răspândi civilizația umană prin galaxie. În acest fel, nici un dezastru, nici o invazie nu va mai putea amenința vreodată rasa umană cu desființarea. „Titlul cel mai nobil pe care-l poate purta vreun copil”, scrisese Demostene „este *Terțul*.”

„Pentru tine, Ender”, își spuse ea, scriind.

Peter chicoti încântat când citi.

— Asta o să-i facă să sară-n sus. Terțul! Un titlu nobil! Valentine, ai în tine un filon de răutate.

— Acum?

— Așa cred.

— Trebuie să fie un ordin, domnule colonel. Armatele nu acționează pentru că un comandant spune: „Cred că-i momentul să atacăm.”

— Eu nu sunt un comandant. Sunt un profesor.

— Domnule colonel, recunosc că v-am agasat, recunosc că am fost enervant, însă a dat roade, totul a ieșit așa cum ați dorit. Ba chiar, în ultimele săptămâni, Ender, a fost, a fost...

— Fericit.

— Mulțumit. Merge bine. Are o minte ascuțită și joacă excelent. Deși este atât de tânăr, n-am avut niciodată un băiat mai bine pregătit pentru comandă. De obicei, nivelul optim e atins la unsprezece ani, dar el a atins vârful de formă la nouă ani și jumătate.

— Mda. Câteva minute chiar m-am întrebat ce fel de om ar putea lecui un copil, numai pentru a-l azvârli înapoi în luptă. O mică și personală dilemă morală. Te rog, treci cu vederea peste ea. Eram obosit.

— Salvarea lumii... ți-neți minte?

— Cheamă-l.

— Facem ceea ce trebuie făcut, domnule colonel.

— Haide, Anderson, de-abia aștepți să vezi cum rezolvă toate jocurile acelea măsluite pe care te-am pus să le pregătești.

— Nu-i tocmai elegant să le spunei...

— Deci sunt un tip lipsit de eleganță. Haide, maiorule! Amândoi suntem drojdia Pământului. Și eu mor de curiozitate să văd cum le rezolvă. La urma urmei viețile noastre depind de buna lui comportare. Nu?

— Ați început să vorbiți ca băieții?

— Cheamă-l, maiorule! Eu o să-i șterg corvezile din fișiere și o să-i dau sistemul de protecție. Știți că nu-i chiar rău ceea ce facem. Își recapătă intimitatea.

— Izolarea vreți să ziceți.

— Singurătatea puterii. Du-te și adu-l!

— Da, domnule. În cincisprezece minute am venit.

— La revedere. Da, domnule, da, domnule, da, domnule. Sper că a fost frumos și te-ai simțit bine de tot. Să fii fericit, Ender. S-ar putea să fie pentru ultima oară în viața ta. Bun venit, băiețel. Scumpul tău unchi Graff are planuri mari pentru tine.

Ender știa ce avea să se întâmple din clipa când îl aduseseră. Toți se așteptau ca el să ajungă repede comandant. Poate nu chiar atât de repede, dar timp de trei ani ocupase aproape mereu primul loc în clasament; nimeni nu se apropiase de punctajul lui, iar antrenamentele de seară constituiau un punct de atracție al școlii. Erau destui care se întrebau de ce profesorii așteptaseră atâtea.

Se întreba ce armată aveau să-i dea. În curând trebuiau să absolve trei comandanți, printre care și Petra, dar era sigur că n-avea să capete Armata Phoenix – nimeni nu comandase chiar armata din care făcuse parte în momentul promovării.

Anderson îl duse întâi în noua sa cameră. Acum nu mai putea exista îndoială – doar comandanții aveau camere personale. După aceea i se luură măsurile pentru uniformă și costumul de luptă. Se uită pe comanda de croială, ca să vadă numele armatei.

Pe comandă scria „Dragon”. Dar nu exista nici o armată Dragon!

— N-am auzit niciodată de Armata Dragon, spuse el.

— Pentru că de patru ani, nu mai există. Am abandonat numele, deoarece se înconjurase de superstiție. În toată istoria Școlii de Luptă, nici una dintre Armatele Dragon n-a izbutit să câștige măcar o treime din jocurile ei. A devenit sinonimul unei glume.

— Atunci de ce a reînviat?

— Avem multe uniforme nefolosite.

Graff stătea la biroul său, părând mai gras și mai obosit decât la ultima întâlnire. Îi înmână băiatului „cârligul”, dispozitivul minuscul cu care comandanții se puteau deplasa prin sala de luptă în timpul antrenamentelor. De multe ori, la ședințele lui de seară, Ender își dorise să aibă un cârlig, în loc să ricoșeze din pereți pentru a ajunge acolo unde dorea. Îl căpătase acum, când deja devenise expert în asemenea manevre.

— Funcționează doar în cursul orelor de antrenament planificate, îl anunță Anderson.

Ender plănuise să facă ore suplimentare de instrucție, deci cârligul n-avea să fie util permanent. Se explica astfel motivul pentru care mulți comandanți nu depășeau orele de program: deveniseră dependenți de cârlig. Dacă ei simțeau că obiectul reprezenta autoritatea lor, puterea asupra celorlalți băieți, atunci existau cu atât mai puține șanse să lucreze fără el. „E un avantaj pe care-l voi avea asupra unor adversari”, se gândi Ender.

Discursul de felicitare al lui Graff suna plictisit. Doar spre sfârșit începu să pară interesat de propriile sale cuvinte.

— Cu Armata Dragon încercăm un experiment. Sper că n-o să te deranjeze lucrul ăsta. Am format o armată complet nouă, promovând un întreg ciclu întâi și amânând absolvirea mai multor elevi destul de pregătiți. Cred că vei fi încântat de calitatea soldaților tăi. Sper asta, pentru că-ți interzicem orice transfer.

— De ce? întrebă Ender. Transferurile reprezentau schimburi reciproce prin care comandanții își puteau ameliora punctele slabe.

— Conduci de peste trei ani ședințele de antrenament suplimentar. Ai mulți participanți. Destui soldați buni vor exercita presiuni asupra comandanților lor ca să ajungă sub comanda ta. Ți-am dat o armată care, cu timpul, poate să devină competitivă. Nu avem intenția de a te lăsa să domini în mod incorect.

— Și dacă am un soldat cu care, pur și simplu, nu mă pot înțelege?

— Înțelege-te! Graff închise ochii. Anderson se ridică și întrevedea luă sfârșit.

Dragonii aveau culorile gri-portocaliu-gri; Ender își îmbracă costumul de luptă și urmă indicațiile benzilor luminoase până ajunsese la dormitorul armatei sale. Soldații erau deja acolo, adunați în jurul ușii. Ender își intra imediat în rol.

— Paturile se ocupă conform vechimii. Veteranii în spate, cei noi în față.

Era exact opusul aranjamentului obișnuit și Ender o știa. Mai știa și faptul că nu intenționa să procedeze precum mulți comandanți care nici măcar nu-i vedeau vreodată pe băieții mai mici pentru că se aflau întotdeauna în fundul dormitorului.

Pe când ei se dispuneau în ordinea sosirii în școală, Ender se plimbă în sus și în jos pe culoarul dintre paturi. Aproape treizeci din soldații săi veneau direct din ciclul întâi, complet lipsiți de experiența bățăliilor. Unii erau chiar sub vârsta minimă – cei de lângă ușă erau înduioșător de mici. Ender se gândi că probabil la fel îi apăruse și el lui Bonzo Madrid. Însă Bonzo nu avusese pe cap decât un singur soldat așa mic.

Dintre veterani, nici unul nu făcea parte din grupul de elită care participa la antrenamentele sale. Nici unul nu fusese șef de pluton. De fapt, nici unul nu era mai mare decât Ender, ceea ce însemna că aveau o experiență de maximum optsprezece luni. Pe unii nici măcar nu-i recunosc deoarece nu-l impresionaseră deloc.

Bineînțeles, ei îl recunoscuseră, deoarece era cel mai celebru soldat din școală. Iar unii, văzu Ender, nu-l agreau. „Cel puțin mi-au făcut o favoare – nici unul nu-i mai în vârstă decât mine.”

După ce-și luară paturile în primire, le ordonă să-și îmbrace costumele.

— Sunteți programați dimineața, imediat după micul dejun. În mod oficial, între masă și antrenament aveți o pauză de o oră. Vom vedea ce se întâmplă după ce aflu cât de buni sunteți.

După trei minute, deși mulți dintre ei nu se îmbrăcaseră încă, le ordonă să părăsească dormitorul.

— Dar sunt gol! exclamă un băiat.

— Data viitoare să te-mbraci mai repede. Trei minute din momentul anunțului până la ieșirea pe ușă – asta-i regula pe săptămâna în curs. Săptămâna viitoare, coborâm la două minute. Marș!

În curând în restul școlii avea să circule gluma că Dragonii erau atât de tâmpiți, încât trebuiau să facă antrenamente de îmbrăcat.

Cinci băieți erau complet goi și alergau pe coridoare cu costumele în brațe; puțini erau îmbrăcați. Atrăseseră destulă atenție, trecând pe lângă uși deschise. Nici unul n-avea să mai întârzie vreodată.

Îndreptându-se către sala de luptă, Ender îi puse să execute sprinturi înainte și înapoi pe unele coridoare, lăsându-le astfel tuturor răgaz să se echipeze. Când ajunseră la sală, erau ușor jocolari. Îi purtă la ușa de sus, cea care se deschidea în mijlocul peretelui, exact ca în timpul cursului. Apoi le spuse să folosească mânerul din plafon pentru a se propulsa înăuntru.

— Adunarea pe peretele opus, le ordonă. Ca și cum ați ataca poarta inamicului.

Îi putu vedea mai bine când săriră, câte patru odată prin ușa. Aproape nici unul nu știa să stabilească o linie dreaptă cu ținta și, când ajunseră la destinație, puțini avură vreo idee cum să aterizeze, sau măcar să-și controleze ricoșeurile.

Ultimul care ieși fu un băiețel scund, în mod evident sub vârsta minimă. N-avea cum ajunge la mânerul din plafon.

— Dacă dorești, poți să folosești un mâner lateral, îi zise Ender.

— Sictir! replică puștiul. Sări cât putu, atinse mânerul din tavan cu vârful unui deget și trecu prin ușa lipsit de orice control, rotindu-se simultan în trei direcții. Ender încercă să se decidă dacă să-l aprecieze pe puști deoarece refuzase să facă o concesie, sau să-l îngrijoreze indisciplina lui.

În cele din urmă, reușiră să se alinieze toți la perete. Fără excepție, rămăseseră cu capetele în direcția care pe coridor fusese „Sus”. De aceea, în mod deliberat, Ender se prinse cu mâinile de suprafața pe care o considerau podea și rămase așa, cu capul în jos față de ei.

— De ce stați cu capu-n jos, soldați?! răcni el.

Unii începură să se întoarcă.

— Atenție! Toți încremeniră. Am întrebat de ce stați cu capu-n jos?

Nu răspunse nimeni. Nu știau ce voia.

— Am întrebat de ce stați cu picioarele în sus și cu capul spre podea?

În cele din urmă, unul din ei îndrăzni:

— Păi așa am intrat pe ușa.

— Ce contează?! Ce contează cum ați venit dinafară ușii? O să luptăm pe coridor? Aici există gravitație?

— Nu, domnule! Nu, *domnule!*

— De-acum încolo, uitați de gravitație! A dispărut; e anulată, înțeles? Indiferent care ar fi gravitația pe coridor, aici știți un singur lucru: poarta inamică e jos. Picioarele voastre sunt îndreptate către ea. „Sus” e poarta voastră. Nordul e acolo, sudul acolo, estul acolo, vestul... unde-i?

Indicară direcția.

— Exact ce mă așteptam. Singurul procedeu pe care-l stăpâniți este al eliminării și singurul motiv pentru care-l stăpâniți este pentru c-o puteți face la toaletă. Ce-a fost cîrul pe care l-am văzut aici? Asta numiți voi adunarea pe plafon? Marș!

Așa cum se așteptase, mulți se lansaseră instinctiv nu spre peretele cu ușa, ci spre cel pe care Ender îl numise *nord*, direcția „sus” a coridorului. Bineînțeles, își dădură seama de greșeală, însă prea târziu – trebuiau să aștepte până ricoșau din peretele nordic.

Între timp, Ender îi categorisise: cei ageri și cei mai lenți în gândire. Piciul care-l sfidase sosisi primul pe peretele corect și se ancoră cu siguranță. Avuseseră dreptate să-l avanseze. Avea să se descurce bine. În plus era îndrăzneț și probabil furios pentru că fusese unul dintre cei care alergaseră dezbrăcați pe coridoare.

— Tu! îl arătă Ender. Încotro e jos?

— Spre poarta inamică.

Răspunsul fusese rapid. În același timp, plictisit, de parcă ar fi zis: „Bine, bine, acum hai să trecem la chestiile importante.”

— Cum te numești?

— Soldat Bean[2], domnule.

— Asta ai în loc de creier? Ceilalți băieți chicotiră puțin. Ei bine, Bean, ești valabil. Acum ascultați-mă cu atenție, pentru că vă spun ceva important. Oricine iese pe ușa aceea are șansa de-a fi lovit. Pe timpuri, aveai la dispoziție zece, poate chiar douăzeci de secunde înainte de-a fi nevoit să te miști. Acum, dacă nu ai ieșit deja când apare inamicul, te-a înghețat. Ia spuneți: ce se întâmplă când ești înghețat?

— Nu te poți mișca, răspunse un băiat.

— Asta-i ceea ce înseamnă să fii înghețat. Ce se întâmplă cu voi?

Răspunsul inteligent îl dădu Bean, deloc intimidat:

— Continui să înaintezi în aceeași direcție. Cu viteza pe care o aveai la momentul respectiv.

— Corect. Voi cinci, din capăt, marș!

Surprinși, băieții se priviră între ei. Ender îi îngheță pe toți.

— Următorii cinci, marș!

Aceștia se lansară. Îi îngheță și pe ei, dar continuară să înainteze, apropiindu-se de perete. Primii cinci pluteau în derivă lângă restul armatei.

— Priviți acești așa-ziși soldați, spuse Ender. Comandantul lor le-a dat un ordin și acum uitați-vă la ei. Nu numai că sunt înghețați, ci sunt înghețați aici, unde se pot încurca. Pe când ceilalți, pentru că au executat ordinul, sunt înghețați acolo, coborând pe traiectoriile inamicului și blocându-i câmpul vizual. Bănuiesc că vreo doi-trei dintre voi au priceput deja. Și fără îndoială că Bean e unul dintre ei. Așa-i, Bean?

Băiețelul rămase tăcut. Ender îl fixă cu privirea, până când spuse:

— Așa-i, domnule.

— Ce-ai priceput?

— Când ți se ordonă să te miști o faci imediat, așa încât, dacă ești înghețat, să nu încurci operațiunile armatei tale.

— Excelent! Am cel puțin un soldat care înțelege ceva.

Ender putea să vadă cum sporea nemulțumirea celorlalți soldați după cum își schimbau greutatea de pe un picior pe celălalt, după cum se priveau, sau evitau să se uite spre Bean. „De ce fac asta? Dacă sunt un bun comandant, trebuie să fac din acest băiat o țintă pentru ceilalți? Pentru că alții au procedat așa cu mine, de ce trebuie s-o fac și eu?” Ar fi dorit să-și poată lua înapoi vorbele, să le spună soldaților că piciful avea nevoie de ajutorul și prietenia lor mai mult decât oricare altul. Dar, desigur, n-o putea face. Nu în prima zi. În prima zi, până și greșelile lui trebuiau să pară că aparțin unui plan extrem de rafinat.

Se apropie de perete și-i făcu semn unui soldat.

— Ține corpul drept, îi zise, apoi îl roti, întorcându-l cu picioarele spre ceilalți.

Când băiatul se mișcă, Ender îl îngheță. Ceilalți răsăra.

— Ce poți să-i lovești? Întrebă Ender pe unul dintre cei aflați imediat sub cel înghețat.

— Picioarele, domnule.

Ender se întoarse către vecinul lui.

— Tu?

— Îi pot vedea și corpul, domnule.

— Și tu?

Răspunse un băiat aflat ceva mai departe:

— Și capul, domnule.

— Picioarele nu-s prea mari. Nu reprezintă o protecție grozavă. Ender îl împinse la o parte pe soldatul înghețat. Apoi își strânse gambele sub el, ca și cum ar fi îngenucheat în văzduh și trase în ele, înghețându-le. Imediat, picioarele costumului deveniră rigide și imobile.

Se răsuci în aer, până ajunse deasupra băieților.

— Ce vedeți? îi întrebă.

Îi răspunseră că doar tălpile.

Ender își vârî arma printre picioare.

— Eu văd perfect, îi anunță apoi începu să tragă în cei aflați chiar sub el. Opriti-mă! le strigă. Încercați să mă-ngheteți!

În cele din urmă o făcură, dar abia după ce înghețase mai mult de o treime din numărul lor. Acționă cârligul și se dezgheță pe sine și pe toți soldații atinși.

— Acum, rosti el, unde-i poarta inamicului?

— Jos!

— Și care-i poziția noastră de atac?

Unii începură să răspundă, dar Bean se împinse cu genunchii îndoți sub el, drept către peretele opus, trăgând tot timpul printre picioare.

Pentru o clipă Ender simți impulsul de a-l sancționa, apoi se stăpâni și-și alungă gândul. „De ce mă irită atâta puștil?”

— Bean e singurul care știe cum s-o facă? strigă el.

Imediat întreaga armată se propulsă spre peretele din față, îngenucheați în aer, trăgând printre picioare și răcnind din răputeri. „Poate că va veni un moment”, gândi Ender, „când exact asta va fi strategia necesară – patruzeci de băieți răcnind, într-un atac direct.”

Când ajunseră toți, Ender le strigă să-l atace pe el, „Da”, își spuse. „Nu-i rău. Mi-au dat o armată neinstruită, lipsită de veterani de elită, dar cel puțin nu-i o adunătură de proști. Pot lucra cu ei.”

După ce reveniră în formație, râzând excitați, Ender începu adevărata instrucție. Îi puse să-și înghețe singuri picioarele, în poziția îngenucheat.

— La ce sunt bune picioarele în luptă? îi întrebă.

Unii răspunseră că la nimic.

— Bean e de altă părere, spuse el.

— Să te împingi în pereți.

— Exact! Încuviință Ender.

Ceilalți începură să protesteze că împinsul în pereți era deplasare, nu luptă.

— Nu există luptă fără deplasare, zise Ender. Toți tăcură și-l urără și mai mult pe Bean.

Bun, cu picioarele înghețate astfel, vă puteți împinge în pereți?

Nimeni nu îndrăzni să răspundă, de teamă să nu greșească.

— Bean?

— N-am încercat niciodată, dar poate dacă aş sta cu fața la perete și m-aș îndoi din mijloc...

— Pe aproape, dar greșit. Atenție la mine! Sunt cu spatele la perete și cu picioarele înghețate. Pentru că stau îngenucheat, tălpile mele sunt lipite de perete. De obicei, când te lansezi trebuie să-mpingi în „jos”, astfel încât trupul ți se întinde ca fasolea pe ață, da?

Răsete.

— Cu picioarele înghețate, mă folosesc cam de aceeași forță, împingându-mă din solduri și coapse, atât că acum umerii și tălpile îmi sunt trase spre înapoi, bazinul iese în față și când pornesc, corpul îmi este „pachet”, nu întins. Priviți!

Ender împinse din solduri înainte, propulsându-se de lângă perete; după o clipă, își corectă poziția și, cu picioarele în jos, se îndreptă spre peretele opus. Ateriză pe genunchi, făcu o tumbă peste cap și se împinse în altă direcție.

— Împușcați-mă! răcni el, apoi începu să se rotească prin aer într-un plan aproximativ paralel cu peretele pe care erau băieții. Deoarece se rostogolea, nu-l puteau urmări permanent cu razele pistoalelor.

Se dezgheță și reveni lângă ei.

— Asta vom exersa azi, în prima jumătate de oră. Descoperirea unor mușchi pe care nu știati că-i aveți. Învățați să vă utilizați picioarele drept pavăză și controlați-vă mișcările pentru a vă roti cum ați văzut. Nu-i un procedeu util în apropiere, însă din depărtare nu puteți fi loviți dacă vă rostogoliți.

De la distanță, raza trebuie să rămână fixată în același punct vreo două secunde, ceea ce nu se poate în cazul rotirii. Acum înghețați-vă și începeți.

— Nu ne repartizați culoare? Întrebă un băiat.

— Nu, nu vă repartizez culoare. Vreau să vă ciocniți între voi și să învățați singuri să rezolvați asemenea probleme. Atunci când vom exersa formațiile, vă voi face eu să vă ciocniți în mod intenționat. Și acum, marș!

Când spuse *marș*, țâșniră toți. La sfârșitul antrenamentelor, Ender plecă ultimul, după ce insistase cu cei mai neîndemânatici, ajutându-i să-și perfecționeze tehnica. Avuseseră profesori buni, însă proaspăt ieșiții din ciclul întâi erau complet neajutorați când trebuiau să facă două-trei lucruri simultan. Se descurcau în lansările cu picioarele înghețate, n-aveau probleme la manevrele aeriene, dar să se lanseze într-o direcție, să tragă în alta, să se rotească de două ori în aceeași direcție – așa ceva îi depășea! Instrucție, antrenament, instrucție – pentru o vreme, Ender nu putea face altceva cu ei. Strategiile și formațiile erau bune, însă nu însemnau mare lucru dacă băieții nu cunoșteau manevrele elementare.

Trebuia să-i pregătească cât mai repede. Îl avansaseră înainte de termen, iar regulamentul fusese modificat, interzicându-i să facă transferuri și lipsindu-l de veterani de elită. Nu exista nici o garanție că aveau să-i lase obișnuitele trei luni de instruire a armatei înainte de a-i programa prima bătălie.

Cel puțin serile, Alai și Shen îl puteau ajuta să-i învețe pe băieții cei noi.

Se afla încă pe coridorul de acces spre sală, când în fața lui apără micul Bean. Părea nervos. Ender nu mai avea chef de probleme.

— Salut, Bean.

— Salut, Ender.

Pauză.

— *Domnule*, rosti încet Ender.

— Știu ce faci, Ender, domnule, și te previn!

— Mă previi?

— Pot fi omul cel mai bun pe care l-ai căpătat, dar nu te juca cu mine.

— De ce?

— Pot deveni omul cel mai rău pe care l-ai căpătat. Una, sau alta!

— Și ce vrei: dragoste și pupături? Ender începuse să se enerveze.

— Vreau un pluton, răspunse calm Bean.

— Ender se apropie de el și-l privi atent.

— De ce ți l-aș da?

— Pentru că eu știu ce să fac cu el.

— E ușor să știi ce să faci cu un pluton, spuse Ender. Mai greu e s-o faci cu adevărat. De ce ar asculta un soldat pe un pișăcios ca tine?

— Am auzit că ție îți spuneau la fel. Am auzit că Bonzo Madrid continuă să-ți zică așa.

— Ți-am pus o întrebare, soldat!

— O să le câștig respectul... dacă nu mă oprești.

— Te-am ajutat, rânji Ender.

— Pe dracu'! pufni Bean.

— Nimeni nu te-ar fi băgat în seamă, decât ca să te compătimească pentru cât de mic ești, dar eu am făcut ca azi să fii remarcat de toți. O să-ți urmărească fiecare mișcare. Acum, ca să le câștig respectul, nu trebuie decât să fii perfect.

— Deci sunt judecat fără să mi se ofere nici măcar șansa de-a învăța.

— Bietul copilaș! Nimeni nu-l tratează cinstit! Ender îl împinse ușor pe Bean, lipindu-l de perete. O să-ți zic cum să obții un pluton. Dovedește-mi că știi cum să-i folosești pe ceilalți soldați. Și apoi dovedește-mi că există cineva gata să te urmeze în bătălie. Atunci o să-ți capeți plutonul. În nici un caz mai devreme.

— Mi se pare corect, zâmbi Bean. Dacă într-adevăr așa lucrezi, într-o lună o să fii șef de pluton.

Ender se aplecă, îl prinse de pieptul uniformei și-l izbi de perete.

— Când eu spun că lucrez într-un anume fel, Bean, atunci așa fac! Piciul continua să zâmbească. Ender îi dădu drumul și plecă. Ajuns în camera lui, se întinse pe pat și simți cum îi tremura tot corpul. „Ce fac? Primul antrenament și deja îi ameninț pe soldați, așa cum făcea Bonzo. Și Peter. Îi bruschez. Mă iau de un biet puști, pentru ca restul să aibă pe cine urî. Oribil. Fac exact tot ceea ce am detestat la un comandant.”

„Să fie vorba oare de o lege a firii omenеști ca, inevitabil, să devii aidoma primului tău comandant? Dacă-i așa, pot abandona totul chiar acum.”

Revăzu iarăși și iarăși tot ce făcuse și spusese în prima ședință de instrucție cu soldații lui. De ce nu putuse vorbi așa cum o făcea întotdeauna la antrenamentele de seară? Nici o autoritate, cu excepția perfecțiunii. Nu trebuia să dea ordine, ci doar să facă sugestii. Deși așa ceva n-ar fi avut succes cu o armată. Colegii lui de antrenamente nu trebuiau să învețe manevrele ca un singur tot. Nu trebuiau să-și dezvolte sentimentul acela de apartenență la grup; nu trebuiau să învețe cum să reziste laolaltă și să se încreadă unul în altul în timpul luptei. Nu trebuiau să răspundă instantaneu la comenzi.

La urma urmei, ar fi putut cădea în extrema opusă. Ar fi putut să fie moale și incompetent ca Rose Năsosul. Ar fi putut face greșeli stupide la tot pasul. Trebuia să impună disciplină; și asta însemna să ceară – și să capete – ascultare totală, fără ezitări. Trebuia să aibă o armată bine pregătită, adică să facă antrenament și instrucție, instrucție și antrenament, chiar și mult după ce soldații credeau că stăpâneau o anumită tehnică, până ce le devenea atât de firească, încât puteau acționa în mod instinctiv.

Ce se întâmplase totuși cu Bean? De ce-l luase în vizor pe cel mai mic, cel mai slab și, probabil, cel mai inteligent dintre băieți? De ce-i făcuse puștiului ceea ce i se făcuse chiar lui de către comandanții pe care-i disprețuise?

Apoi își aminti că începutul nu-l făcuseră comandanții. Înainte de Rose și Bonzo, el fusese izolat chiar în grupul lui din ciclul întâi. Și nici Bernard nu fusese cel care declanșase totul. Ci Graff.

Profesorii începuseră. Și Ender înțelese acum că nimic nu fusese întâmplător. Fusese o strategie. În mod deliberat, Graff manevrase lucrurile astfel încât să-l separe de ceilalți băieți, să-i fie imposibil să se apropie de ei. Abia în acest moment începea să bănuiască motivul. Nu pentru a uni grupul, ci pentru a-l diviza. Graff îl izolase ca să-l oblige să lupte. Să-l oblige să-și dovedească nu competența, ci superioritatea absolută. Acea era singura modalitate prin care putea câștiga respect și prietenie. Făcuse din el un soldat mult mai bun decât ar fi devenit altfel. În același timp, îl făcuse singuratic, furios, neîncrezător. Și poate că, la rândul lor, aceste trăsături îi sporiseră calitățile de soldat.

„Asta-ți fac, Bean! Te rănesc, ca să devii un soldat mai bun. Ca să-ți ascut inteligența. Ca să-ți intensific eforturile. Ca să te țin în alertă fără să știi niciodată ce se va întâmpla în clipa următoare, încât să fii permanent pregătit pentru orice, gata să improvizezi, hotărât să învingi, indiferent cum. Și în același timp, te fac să te simți neînsemnat. De asta mi te-au adus,

Bean. Ca să poți ajunge ca mine. Ca să poți crește exact ca bătrânul.”

„Și eu... oare eu trebuie să ajung ca Graff? Obez, înăcrit și insensibil, manipulând viețile picilor ca să iasă perfecți din fabrică, generali și amirali gata să conducă flota pentru apărarea căminului? Ai toate satisfacțiile unui păpușar. Până când găsești un soldat care poate face mai mult decât oricare altul.

Așa ceva nu se poate! Strică simetria. Trebuie să-l aliniezi; îl zdrobești, îl izolezi, îl bați până ce intră în șir alături de ceilalți.

Ei bine, Bean, ce ți-am făcut azi rămâne bun făcut. Dar o să te urmăresc cu mai multă afecțiune decât bănuiești și când va sosi momentul cuvenit, vei constata că sunt prietenul tău, iar tu ești soldatul care ai dori să fii.”

În după-amiaza aceea, Ender nu se duse la cursuri. Rămase în cameră și-și clasifică impresiile despre fiecare soldat al său, lucrurile care-i săriseră în ochi, detaliile ce trebuiau exersate. La antrenamentul de seară, avea să discute cu Alai și să se gândească împreună la niște modalități prin care să explice unor grupuri mici lucrurile ce trebuiau cunoscute. Cel puțin, n-avea să fie singur.

Dar în seara aceea, când Ender ajunse la sală, în vreme ce băieții erau încă la cină, îl găsi pe maiorul Anderson așteptându-l.

— Regulamentul s-a modificat, Ender. De acum, antrenamentele în timpul orelor libere sunt permise numai cu soldați din aceeași armată. De aceea, sălile sunt disponibile doar prin programare. După seara aceasta, rândul Dragonilor vine peste patru zile.

— Nimeni altcineva nu se mai antrenează în timpul liber?

— Ba da. Acum, de când ai o armată, ceilalți comandanți nu mai vor să-ți lase băieții să se antreneze cu tine. Sunt convinși că înțelegi. Ei își vor conduce propriile lor antrenamente.

— Până acum și-au trimis soldații să-i antrenez.

— Pe atunci nu erai comandant.

— Mi-ai dat o armată lipsită de orice experiență, domnule maior...

— Ai destui veterani.

— Nu sunt dintre cei buni.

— Aici nu ajunge nimeni care nu-i promițător, Ender. Fă-i buni.

— Aveam nevoie de Alai și Shen ca să...

— A sosit momentul să-ți rezolvi singur problemele. N-ai nevoie de alți băieți să te țină de mână. Acum ești comandant. Te rog, comportă-te ca atare!

Ender trecu pe lângă Anderson, îndreptându-se către sală. Apoi se opri, se întoarse și întrebă:

— Deoarece antrenamentele de seară sunt acum programate, asta înseamnă că pot folosi cârligul?

Fusese Anderson gata să zâmbească? Nu. Nici o șansă.

— Vom vedea.

Băiatul îi întoarse spatele și intră în sală. În curând apără armata lui, dar nimeni altcineva; fie că Anderson rămăsese la ușă, întorcându-i din drum, fie că vestea desființării antrenamentelor de seară ținute de Ender se răspândise deja în toată școala.

A fost o ședință bună și productivă, dar la sfârșitul ei, Ender era obosit și însingurat. Până la stingere mai era o jumătate de oră. Nu se putea duce în dormitorul armatei sale – învățase demult că un bun comandant nu intra acolo decât dacă avea un motiv clar. Soldații trebuiau să se poată bucura de clipele de relaxare fără să fie ascultați de cineva care să-i aprecieze, sau să-i disprețuiască, în funcție de modul cum vorbeau, acționau și gândeau.

Așa încât se îndepărtă spre sala de jocuri, unde alți câțiva băieți profitau de ultimele minute înaintea stingerii. Nici unul dintre jocuri nu i se părea interesant, totuși se așeză în fața unei animații destinate celor din ciclul întâi. Plictisit, ignoră obiectivele jocului și-și deplasă personajul, un urs, explorând decorurile.

— Așa n-o să câștigi niciodată.

Ender zâmbi.

— Ți-am simțit lipsa în seara asta, Alai.

— Eu am venit, dar te-au izolat. Se pare că ai ajuns în elită, nu te ai joci cu băiețașii cei mici.

— Ești cu un picior mai înalt decât mine.

— Picior! Ți-a cerut Domnul să-i construiești vreo arcă? Sau, pur și simplu, ai o predispoziție arhaică?

— Nu arhaică, ci aramaică. Tainic, subtil, evaziv... Îți simt deja lipsa, câine belit.

— N-ai aflat? Acum suntem adversari. Data viitoare când te-ntâlnesc în bătălie, te fac arșice.

Era o lăudăroșenie, ca întotdeauna, însă de data aceasta înapoia ei exista mult adevăr. Acum, când Ender îl auzi pe Alai vorbind de parcă totul ar fi fost o glumă, simți durerea pierderii prietenului și durerea mai crâncenă a întrebării dacă Alai era cu adevărat atât de nepăsător pe cât părea.

— Poți încerca, spuse Ender. Te-am învățat tot ce știi. Dar nu te-am învățat tot ce știi *eu*.

— Eram sigur că ai secrete.

O pauză. Pe ecran, ursul avea probleme. Se cățără într-un copac.

— Nu, Alai. N-am secrete.

— Știu, replică băiatul. Nici eu nu am.

— Salaam, Alai.

— Din păcate, n-o să fac.

— Ce anume?

— Pace. Asta înseamnă Salaam. „Pacea fie cu tine.”

Cuvintele deșteptară un ecou în memoria lui Ender. Glasul mamei sale, citindu-i încetișor, când era foarte mic. „Nu credeți că am sosit să aduc pacea pe Pământ. Nu pacea o aduc, ci tăișul spadei.” Ender și-o închipuise pe maică-sa străpungându-l pe Peter cel Groaznic cu o sabie însângărată, și cuvintele îi rămăseră în memorie alături de imagine.

În tăcerea care urmă, ursul muri. O moarte hazlie, însoțită de muzică veselă. Ender se întoarse. Alai plecase. Simțea că fusese smulsă o parte din el, un reazem interior ce-i susținea curajul și încrederea. Într-o măsură pe care n-o mai întâlnise, Ender ajunsese să se simtă atât de solidar cu Alai încât cuvântul *noi* îi venea pe buze cu mai multă ușurință decât *eu*.

Totuși Alai lăsase ceva în urmă. În noaptea aceea, în pat, Ender simți pe obraz buzele prietenului său, murmurând cuvântul *pace*. Sărutul, cuvântul, pacea, rămăseseră cu el. „Eu sunt doar ceea ce-mi amintesc și Alai este prietenul meu din amintire, atât de înrădăcinat, încât nu-l pot smulge. Precum Valentine – amintirea cea mai puternică.”

A doua zi, se întâlni cu Alai pe coridor și se salutară, își dădură mâinile, vorbiră, însă amândoi știau că acum exista un zid. Zidul acela putea fi străpuns, cândva, în viitor, dar deocamdată singura lor conversație reală o reprezentau rădăcinile ce crescuseră deja adânci, pe sub zid, unde nu puteau fi retezate.

Sentimentul cel mai teribil era însă că zidul nu putea fi niciodată străpuns, că, în adâncul inimii sale, Alai se bucura de despărțire și era pregătit să fie inamicul lui Ender. Deocamdată, când nu puteau fi laolaltă, trebuiau să fie infinit separați; tot ceea ce fusese sigur și de nezdruccinat devenise fragil și lipsit de substanță. „Din clipa când nu mai suntem împreună, Alai e un străin, pentru că acum viața lui nu va mai fi o părțică din a mea, iar asta înseamnă că atunci când ne vom întâlni, nu ne vom mai cunoaște.”

Gândul îl întristă, totuși Ender nu plânse. Terminase cu plânsul. De când o preschimbaseră pe Valentine într-o străină, de când o folosiseră ca pe o unealtă împotriva lui, din ziua aceea nu-l mai puteau răni atât de adânc încât să-l facă să plângă. Ender era sigur de asta.

Și hotărî că era îndeajuns de puternic ca să-i înfrângă pe profesori, inamicii lui.

- Sper că nu vorbești serios cu programările astea de bătlăii.
- Ba da.
- Abia au trecut trei săptămâni și jumătate.
- V-am spus. Am rulat pe calculator simulările rezultatelor probabile. Asta estimează calculatorul că va face Ender.
- Noi vrem să-l învățăm, nu să-i provocăm un colaps nervos.
- Calculatorul îl cunoaște mai bine decât noi.
- Calculatorul nu-i faimos pentru milostenia lui.
- Dacă doreai să fii milostiv, trebuia să vă duceți la mănăstire.
- Vrei să zici că asta nu-i o mănăstire?
- E mai bine și pentru Ender, îl aducem la potențialul maxim.
- Crezusem că-l lăsam doi ani comandant. Obiceiul era ca după trei luni să aibă câte o bătlăie din două în două săptămâni. Acum mi se pare exagerat.
- Avem doi ani de pierdut?
- Știu. Numai că mi-l imaginez pe Ender peste un an. Complet inutil, uzat, pentru că a fost împins dincolo de limitele la care poate ajunge el, sau orice persoană în viață.
- Am introdus în calculator prioritatea absolută ca subiectul să rămână util la terminarea programului.
- Bun, atâta timp cât e util...
- Domnule colonel, dacă vă amintiți, dumneavoastră m-ați pus să pregătesc asta, în ciuda obiecțiilor mele.
- Știu, ai dreptate. N-ar trebui să te împovărez cu muștrările mele de conștiință. Totuși, hotărârea mea de-a sacrifica niște puști pentru a salva omenirea a început să se destrame. Amiralul s-a dus să discute cu Hegemonul. Serviciile de informații rusești sunt preocupate de faptul că unii cetățeni activi în rețele au înțeles deja cum ar trebui americanii să utilizeze FI ca să distrugă Tratatul Varșovia, imediat după înfrângerea gândacilor.
- Mi se pare prematur.
- Mie mi se pare demență. Libertatea cuvântului este una, dar amestecul în dispute naționaliste e cu totul altceva și, pentru asemenea indivizi cu vederi înguste și tendințe sinucigașe, noi îl împingem pe Ender la limitele rezistenței umane.
- Cred că-l subestimați pe băiat.
- Mă tem însă că subestimez și prostia restului omenirii. Suntem noi absolut siguri că trebuie să câștigăm acest război?
- Domnule, cuvintele acestea sună a trădare!
- Era un banc macabru.
- N-a fost deloc amuzant. Când e vorba de gândaci, nimic nu-i...
- Nimic nu-i amuzant. Știu.

Ender Wiggin stătea întins pe pat și privea tavanul. De când devenise comandant, nu dormise mai mult de cinci ore pe noapte. Însă luminile se stingeau la 22:00 și nu se mai aprindeau până la 6:00. Uneori lucra la pupitru, chinându-și ochii în lumina slabă a ecranului. De obicei însă, privea spre plafonul invizibil și se gândea.

Ori profesorii fuseseră totuși înțelegători cu el, ori era un comandant mai bun decât crezuse. Micul său grup de veterani, lipsiți de orice glorie în fostele lor armate, se dezvoltase într-un nucleu de conducători capabili. De aceea, în locul celor patru plutoane obișnuite, el crease cinci, fiecare cu un șef și un secund; toți veteranii aveau ranguri. Instrucția și antrenamentele se desfășurau pe plutoane de câte patru oameni. În felul ăsta, la o singură comandă, armata lui putea executa zece manevre diferite și simultane. Până atunci, nici o altă armată nu se fragmentase într-atât, dar Ender nu intenționase să repete ceea ce se mai făcuse și înainte. Majoritatea armatelor exersau manevre globale, strategii gândite anterior. Ender nu avea așa ceva. El își antrena șefii de plutoane pentru ca să-și folosească în modul cel mai eficient micile lor unități, obținând succese locale. Fără ajutor, singuri, cu propriile lor idei. După prima săptămână, Ender organizează simulacre de bătlăii, confruntări reale în sala de antrenament, care îi epuizau pe toți. Știa însă că după mai puțin de o lună, soldații lui aveau posibilitatea de-a alcătui cel mai bun grup din istoria școlii.

Câte din acestea fuseseră plănuite de profesori? Știau că-i dădeau băieți necunoscuți,

dar excelenți? Aduseseră treizeci din ciclul întâi, mulți sub vârsta minimă, tocmai pentru că știau că picii învățau rapid? Sau așa putea deveni orice grup similar, sub comanda cuiva care știa ce voia să facă armata lui și cum s-o învețe să facă?

Întrebarea îl tulbura, deoarece nu era sigur dacă le înșela sau le împlinea așteptările.

Singura lui certitudine era că de-abia aștepta bătaia. Cele mai multe armate aveau nevoie de trei luni, pentru că trebuiau să memoreze zeci de manevre complicate. „Acum suntem gata. Băgați-ne în luptă!”

În întuneric, ușa se deschise. Ender ascultă. Câțiva pași ușori. Ușa se închise.

Coborî din pat și, în beznă, băjbâi cei doi metri până la ușă. Acolo era un petec de hârtie. Bineînțeles, nu-l putea citi, însă știa despre ce era vorba. „Bătălia! Ce drăguț din partea lor. Eu îmi pun în gând o dorință și ei mi-o îndeplinesc”.

Când se aprinseră luminile, Ender era deja îmbrăcat în costumul de luptă. Porni imediat în fugă pe coridor și la 6:01 era în fața dormitorului Dragonilor.

— La 7:00, avem bătălie cu Iepurii. Încălzirea în gravitație și pregătirea. Dezbrăcarea și adunarea în sala de gimnastică. Luați-vă costumele de bătălie; plecăm direct acolo.

— Dar micul dejun?

— Nu vreau să-mi vomitați prin sală.

— Putem face măcar pipi înainte?

— Nu mai mult de un decaltru.

Băieții răseră. Cei care nu dormeau goi se dezbrăcară; toți își luară costumele și-l urmară pe Ender alergând spre sala de gimnastică. Îi puse mai întâi să parcurgă de două ori traseul cu obstacole, apoi îi împărți în grupe care se schimbau succesiv la trambulină, saltea și cal.

— Nu vă extenuați; doar să vă treziți ca lumea.

Nu trebuia să-și facă griji pentru extenuare. Erau cu toții în formă, ușori și agili și în primul rând atâtați, gândindu-se la bătălia ce avea să urmeze. Spontan, câțiva dintre ei începură să lupte – în loc de-a fi plictisitoare, încălzirea devenise amuzantă. Încrederea lor era încrederea supremă a celor care n-au fost niciodată într-o înfruntare și cred că sunt pregătiți. „Ei bine, de ce să nu creadă așa? Sunt pregătiți! Și eu.”

La 6:40, ordonă echiparea. În acest timp vorbi cu șefii de plutoane și cu secunzii lor.

— Iepurii sunt majoritatea veterani, dar Carn Carby a fost numit la comanda lor abia acum cinci luni; n-am luptat niciodată cu ei conduși de Carby. Era un soldat destul de bun și Iepurii s-au descurcat frumuseț în clasamente. Mă aștept însă să văd formații de luptă și de asta nu mi fac griji.

La 6:50, îi întinse pe toți pe saltele, obligându-i să se relaxeze. Apoi, la 6:56, se sculară și porniră într-o ușoară alergare spre sala de luptă. Din loc în loc, Ender sărea și atingea tavanul cu vârful degetelor. Băieții îl imitau și încercau să atingă același punct. Banda cu culorile lor ducea la stânga; Iepurii trecuseră deja spre dreapta. La ora 6:58 ajunseră înaintea porții.

Plutoanele se aliniară în cinci coloane. A și E erau pregătite să se propulseze în părți, folosind mânerul lateral. B și D aveau să se prindă de cele două mâneruri din plafon, împingându-se în sus în sală. Plutonul C era pregătit ca, utilizând pragul ușii, să coboare.

Sus, jos, stânga, dreapta; Ender stătea în mijloc, între culoare, ca să nu le împiedice; și le poziționa.

— Unde-i poarta inamicului?

— Jos, răspunseră în cor, râzând. Și în momentul acela *sus* deveni nord, *jos* deveni sud, iar *stânga* și *dreapta* deveniseră est și vest.

Zidul cenușiu dinaintea lor dispăru și putură vedea sala. Nu era un joc pe întuneric, dar nici în lumină puternică – lămpile erau la jumătatea intensității, ca în amurg. În depărtare puteau distinge poarta Iepurilor; costumele lor luminoase deja apăreau. Ender încercă un moment de satisfacție. Din cauza greșitei ei utilizări de către Bonzo, toți învățaseră o stratagemă incorectă. Năvăleau imediat prin poartă stabilind dinainte formațiile ce urmau să fie folosite înăuntru.

Comandanții n-aveau timp să gândească. Ei, bine, Ender nu voia să se pripească; avea să iasă mai târziu, bizuindu-se pe abilitatea soldaților săi de a lupta cu picioarele înghețate.

Privi atent configurația sălii; grila familiară a majorității jocurilor de la început, asemănătoare grătarelor de lemn din parcurile copiilor, cu șapte sau opt stele risipite prin ea. Erau destule și în poziții suficient de înaintate, încât să merite să fie ocupate.

— Răspândiți-vă spre stelele cele mai apropiate, comandă Ender. C încearcă să lunece de-a lungul peretelui. Dacă reușește, îl urmează A și E. Dacă nu, o să hotărâsc atunci. O să fiu cu D. Porniți!

Toți soldații cunoșteau obiectivul, dar deciziile tactice aparțineau exclusiv șefilor de plutoane. Deși întârziaseră pentru a asculta instrucțiunile lui Ender, ieșiră cu numai zece secunde în urma inamicului. Iepurii făceau deja niște manevre complicate în capătul lor de sală. Ender știa din experiență că acesta era momentul optim când se putea asigura că el și plutonul lui ocupau poziția corectă din formație. Acum însă, împreună cu toți soldații săi se gândea numai la modalități de-a ocupa stelele și colțurile sălii, pentru ca apoi să fragmenteze formațiunea adversă în grupuri care habar n-aveau ce să facă. Deși n-aveau nici patru săptămâni de antrenament laolaltă, felul în care luptau deja părea singurul mod inteligent, singurul *posibil*. Ender fu aproape surprins că Iepurii nu știuseră cât de anacronică era tactica lor.

Plutonul C lunecă de-a lungul unui perete, cu genunchii îndoiți spre inamic. Tom Nebunu', șeful plutonului, le ordonase băieților săi să-și înghete singuri picioarele. Era o idee destul de bună în lumina aceea slabă, deoarece costumele luminoase se întuneceau în porțiunile înghețate. Le făcea mai puțin vizibile. Ender avea să-l felicite pentru asta.

Iepurii izbutiră să le respingă atacul, dar abia după ce Tom Nebunu' și soldații săi înghețaseră vreo duzină de inamici înainte de-a se retrage la adăpostul unei stele. Era însă situată înapoia formației Iepurilor, ceea ce însemna că aveau să fie ușor vânați.

Comandantul plutonului D era Han Tzu, poreclit Supă Fierbinte. Apăru lunecând rapid pe muchia stelei unde se afla Ender.

— Ce zici să ricoșăm din peretele nord și să venim peste ei?

— Fă-o, încuviință Ender. Eu îl iau pe B în sud, să le cad în spate. Apoi răcni: A și E, lent pe pereți!

Se împinse de-a lungul stelei, se propulsă cu picioarele în muchia ei și se lansă către peretele de deasupra, de unde ricoșă către steaua plutonului B. Peste o clipă îi conducea în jos, spre peretele sud. Ricoșară perfect cu toții și ajunseră înapoia celor două stele apărute de soldații lui Carn Carby. Cucerirea lor a fost mai mult o joacă; Iepurii erau copleșiți. Acum rămaseră de distrus numai câteva grupuri mici. Ender diviză plutoanele în jumătăți, ca să inspecteze colțurile după inamici neatinși, sau parțial scoși din luptă. În trei minute, șefii de plutoane raportară sala curată. Doar unul din băieții lui Ender era complet înghețat – unul dintre soldații plutonului C care dusese greul atacului – și numai cinci erau scoși din luptă. Cei mai mulți erau atinși, însă doar în picioare, iar majoritatea se împușcaseră singuri. Pe ansamblu, ieșise chiar mai bine decât se așteptase Ender.

Îi puse pe șefii de plutoane să deschidă poarta inamică – patru căști la colțuri, iar Tom Nebunu' trecu prin mijloc.

De obicei, comandanții îi foloseau pe cei rămași disponibili. Ender ar fi putut alege practic pe oricine. O bătălie bună!

Luminile se aprinseră complet și însuși maiorul Anderson apăru prin poarta profesorilor, din peretele sudic. Era foarte solemn, când îi întinse lui Ender cârligul profesoral, acordat în mod ritual învingătorului. Băiatul își dezgheță propriii soldați, și-i alinie în plutoane înainte de a-i dezgheța pe inamici. Dorea ca atunci când Carby și Iepurii își vor redobândi controlul corpurilor, să vadă imaginea perfectă a unei armate. „N-au decât să ne înjure și să răspândească minciuni despre noi, dar nu vor uita că i-am distrus și, indiferent ce vor spune ei, alți soldați și alți comandanți le vor citi adevărul în ochi; acolo ne vor vedea perfect aliniați, victorioși și aproape neatinși în prima noastră bătălie. Dragonii nu vor rămâne prea mult în umbră.”

După ce fu dezghețat, Carn Carby se apropie de Ender. Avea doisprezece ani și fusese avansat comandant în ultimul său an de școală. De aceea nu era trufaș, precum cei promovați la unsprezece ani. „O să-mi amintesc asta”, se gândi Ender, „când voi fi învins. Să-mi păstrez demnitatea și să-mi respect inamicul atunci când se cuvine, pentru că înfrângerea nu-i dizgrație. Și sper că nu va trebui s-o fac prea des.”

Anderson comandă pe loc repaus Dragonilor, după ce Armata Iepurilor părăsise sala. După aceea, Ender își conduse băieții prin poarta inamicilor. Lumina de pe pragul inferior al ușii le reaminti unde era „jos” în gravitație. Cu toții aterizară lin în picioare. Se aliniară pe coridor.

— Este 7:15, spuse Ender, ceea ce înseamnă că aveți cincisprezece minute pentru micul dejun, apoi ne întâlnim la antrenamentul de dimineață.

Îi putea auzi rostind în gând: „Haide, am învins, lasă-ne să sărbătorim.”

„Bine”, încuviință Ender, „aveți dreptul”.

— Aveți permisiunea comandantului, continuă el, să vă bateți cu mâncare în timpul mesei.

Ei râseră, apoi ovaționară, iar Ender le ordonă să rupă rândurile, trimițându-i la dormitor.

Îi opri pe șefii de plutoane și le spuse că antrenamentul urma să înceapă la 7:45 și avea să se termine mai devreme, pentru ca băieții să poată face duș. O jumătate de oră pentru micul dejun, dar fără duș după o bătălie – tot nu era mare lucru, însă părea grozav față de cele cincisprezece minute inițiale. Iar Ender prefera ca anunțarea suplimentului de un sfert de oră să fie făcută de șefii de plutoane. „Soldații să învețe că bunătatea vine de la șefii de plutoane, iar duritatea de la comandant – în felul acesta, se vor uni și mai strâns în nodurile mici ale acestei țesături care e armata.”

El nu se duse în sala de mese. Nu-i era foame. Făcu duș și puse costumul de luptă în curățător, ca să fie gata până termina. Se săpuni de două ori; și lăsă apa să-i curgă mult peste corp. Oricum avea să fie reciclată. „Astăzi să bea toți din transpirația mea.” Îi dăduseră o armată neantrenată, dar învinsese și nu oricum. Avusese doar șase înghețați și scoși din luptă. „Să vedem cât timp vor continua ceilalți comandanți să se folosească de formații, acum când au văzut ce se poate obține cu o strategie flexibilă.”

Plutea în mijlocul sălii de antrenament, când soldații lui începură să apară. Bineînțeles, nimeni nu i se adresă. Știau că el avea să le vorbească.

După ce veniră toți, Ender se apropie de ei și-i privi pe rând.

— A fost un început bun, spuse el și toți se puseră pe răcnit și chiar începură să scandeze: „Dragon! Drag-on!”, dar îi opri imediat. Dragonii s-au descurcat bine cu lepurii, însă inamicul nu va fi întotdeauna așa de slab. Atacul plutonului C a fost atât de lent, încât orice armată mai bună v-ar fi lovit din flancuri înainte de-a ocupa o poziție ca lumea. Trebuia să vă fi împărțit și să fi înaintat din două direcții, ca să aveți un flanc protejat. A și E, ați ochit prost. Rezultatele indică media de o lovitură la doi soldați. Asta înseamnă că cele mai multe lovituri au fost reușite de soldații staționari, din apropiere. Nu putem continua așa – un inamic competent distruge un grup de asalt care nu are o acoperire bună din partea soldaților aflați la distanță. Vreau ca toate plutoanele să exerseze tirul de la distanță pe ținte fixe și mobile. Pe rând, jumătățile de plutoane vor deveni ținte. O să dezgheț costumele lovite la fiecare trei minute. Executarea!

— Vom avea și stele? întrebă Supă Fierbinte. Să avem pe ce ne sprijini brațul?

— Nu vreau să vă sprijiniți brațul cu pistol. Dacă vă tremură mâna, înghețați-vă cotul! Acum, dați-i drumul!

Șefii de plutoane organizară totul rapid și Ender trecu de la un grup la altul, oferind sugestii și ajutând băieții care aveau probleme. Soldații știau de acum că el putea fi dur în felul cum discuta cu grupurile, însă când lucra cu un individ, era întotdeauna răbdător, explicând de câte ori era necesar, făcând cu blândețe observații, ascultând întrebări, probleme și explicații. Însă nu râdea niciodată când încercau să glumească cu el și în curând încetară s-o mai face. Era comandant în fiecare moment când lucrau laolaltă. Nu trebuia să le-o reamintească niciodată; pur și simplu, *era*.

Munciră toată ziua, cu gustul victoriei încă proaspăt și ovaționară din nou când li se dădu liber cu o jumătate de oră mai devreme pentru prânz. Ender rămase cu șefii de plutoane până la ora mesei; discutară despre tacticile pe care le utilizaseră și evaluară comportarea fiecărui soldat. După aceea merse în odaia lui și se schimbă în uniformă. Avea să intre în popota comandanților cu o întârziere de vreo zece minute. Exact cât dorise. Deoarece era prima lui victorie, nu știa cum arăta popota și n-avea habar ce trebuia să facă un comandant nou, totuși voia să intre ultimul, când se afișaseră deja rezultatele bătăliilor de dimineață. Acum Armata Dragon n-avea să mai fie un nume obscur.

Nimeni nu-i remarcă apariția. Însă după ce câțiva observară cât de mic era și-i zăriră dragonii de pe mânci, îl priviră de-a dreptul curioși, iar atunci când își luă tava cu mâncare și se așeză la o masă, în sală se făcu liniște. Ender începu să mănânce, meticolos și concentrat, prefăcându-se că nu observă că era centrul atenției. Treptat, conversația și zgomotele din jur reîncepură și se putu relaxa îndeajuns ca să privească prin sală.

Un întreg perete era acoperit cu un panou de afișaj. Soldații cunoșteau palmaresul general al unei armate pe ultimii doi ani; aici însă clasamentele se făceau pentru fiecare comandant în parte. Un nou comandant nu putea moșteni punctajul obținut de predecesorul lui – era clasificat numai după propriile reușite.

Ender avea punctajul cel mai bun. Doar victorii, nici o înfrângere, bineînțeles, dar și în celelalte categorii se detașase clar. Media soldaților proprii scoși din luptă, media inamicilor scoși din luptă, media timpului de obținere a victoriei – în toate clasamentele era pe primul loc.

Aproape terminase de mâncat, când cineva veni din spate și-l atinse pe umăr.

— Pot să sâ iau loc? Ender nu trebuia să întoarcă privirea ca să știe că era Blândul Dink.
— Bună, Dink, spuse el. Așează-te.
— Băftosu' naibii de bășinos, chicoti Dink. Toți ne chinuim să ne dăm seama dacă rezultatele alea sunt un miracol, sau o eroare.

— Un obicei, zise Ender.
— O victorie nu înseamnă un obicei, replică Dink. Nu fi trufaș. Când ești nou, te pun să lupți cu comandanți slabi.

— Carn Carby nu-i tocmai coada.

Era adevărat. Carby era pe la jumătatea clasamentului.

— E un tip bun, comentă Dink, ținând cont că de-abia a început. E promițător. Tu nu ești promițător. Tu ești amenințător.

— Pe cine ameninți? Vă dau mai puțină mâncare dacă înving eu? Mi se pare că tu mi-ai zis că nu-i decât un joc stupid și că nimic nu contează.

Lui Dink nu-i plăcu să i se răspundă cu propriile sale cuvinte; nu în condițiile acelea.

— Tu m-ai adus să joc cu ei. Dar cu tine nu mă joc, Ender. *Pe mine* n-o să mă bați.

— Probabil că nu.

— Eu te-am învățat.

— Tot ce știi, spuse Ender. Acum cânt după ureche.

— Felicitări!

— E bine să știu că am un prieten aici. Însă nu mai era sigur că Dink îi rămăsese prieten. Tot așa gândea și Dink. După câteva fraze banale, se ridică de la masa lui.

Terminând de mâncat, Ender privi în jur. Câțiva comandanți discutau în grupulețe. Îl văzu pe Bonzo, care acum era unul dintre cei mai vârstnici. Rose Năsosu' absolvise. Petra era cu un grup într-un colț îndepărtat și nu-i arunca nici o privire. Deoarece toți îl priveau pe furiș în răstimpuri, inclusiv cei din grupul Petrei, Ender fu sigur că ea îl evita în mod intenționat. „Asta-i problema când învingi chiar de la început”, se gândi. „Îți pierzi prietenii. O să-i las câteva săptămâni să se obișnuiască. Până la următoarea mea bătălie, lucrurile se vor potoli.”

Carn Carby veni să-l felicite înainte de sfârșitul mesei. Era din nou un gest amabil și, spre deosebire de Dink, Carby nu părea vicelan.

— În clipa de față sunt în dizgrație, recunosc el deschis. Nimeni nu mă crede când le spun că ai făcut chestii care nu s-au mai văzut până acum. Așa că sper să bați următoarea armată de să-i meargă fulgii. Ca să-mi faci o favoare.

— Ca favoare, da, încuviință Ender. Îți mulțumesc că stai de vorbă cu mine.

— Cred că se comportă urât cu tine. De obicei, noii comandanți sunt aplaudați când intră prima dată în popotă. Însă, tot de obicei, un nou comandant a încasat câteva bății până să ajungă aici. Eu am făcut-o acum o lună. Dacă cineva merită să fie aplaudat, acela ești tu. Dar asta-i viața. Mătură podeaua cu ei!

— O să încerc.

Carn Corby plecă și, mental, Ender îl adăugă pe lista lui secretă de persoane care erau și ființe omenești.

În noaptea aceea, Ender dormi mai bine ca de obicei. Ba chiar dormi atât de bine, încât se trezi abia după ce se aprinseră luminile. Se deșteptă simțindu-se perfect, făcu o alergare ușoară până la duș și nu observă biletul de pe podea decât când se întoarse și începuse să-și îmbrace uniforma. Îl zări numai pentru că hârtia fluturase în curentul de aer produs de mișcările lui. Ridică biletul și citi:

PETRA ARKANIAN, ARMATA PHOENIX, 7:00

Era vechea lui armată, cea pe care o părăsise acum mai puțin de o lună și îi cunoștea formațiile pe dinafară. Parțial datorită influenței sale, era cea mai flexibilă armată, răspunzând destul de rapid în fața unor situații noi. Ei aveau să fie cei mai capabili să se adapteze atacului fluid, lipsit de șabloane al lui Ender. Profesorii erau decisi să-i facă viața palpitantă.

Ora 7:00 scria pe bilet și era deja 6:30. Probabil că unii băieți porniseră deja spre sala de mese. Ender azvârli uniforma, înhață costumul și într-un minut se afla în pragul dormitorului Dragonilor.

— Domnilor, rosti el, sper că ați învățat ceva ieri, deoarece astăzi o facem iarăși.

Abia după câteva clipe, băieții își dădură seama că se referea la o bătălie, nu la antrenamente. Trebuie să fie o greșeală, spuseră ei. Nimeni, niciodată, n-a avut două bătălii două zile la rând.

Ender întinse biletul lui Molo Musca, șeful plutonului A, care răcni imediat: „Costumele de

luptă!” și începură să-și schimbe echipamentul.

— De ce nu ne-ai anunțat mai devreme? întrebă Supă Fierbinte. Băiatul îi punea întrebări pe care nimeni altul nu îndrăznea să le rostască.

— M-am gândit că aveți nevoie de un duș, răspunse Ender. Ieri, Iepurii au pretins că i-am bătut, numai pentru că i-a dat gata mirosul.

Soldații care-l auziră chicotiră.

— N-ați găsit biletul până nu v-ați întors de la baie, așa-i?

Ender se uită să vadă cine vorbise. Era Bean, deja îmbrăcat în costumul de luptă, privindu-l insolent. „A sosit momentul să-ți plătești vechile umilințe, Bean?”

— Bineînțeles, pufni disprețuitor Ender. Nu-s atât de aproape de podea ca tine.

Alte râsete. Bean se înroși de mânie.

— E clar că nu ne putem bizui pe vechiul regulament, continuă Ender. Așa că ar fi bine să vă așteptați la bătlăii oriând. Și frecvent. Nu pot spune că mă-ncântă modul cum ne freacă, dar un lucru tot îmi place – că am o armată care poate face față!

După aceea, dacă le-ar fi cerut să-l urmeze pe lună fără costume spațiale, nici unul n-ar fi stat pe gânduri.

Petra nu era Carn Carby; avea o tactică mult mai flexibilă și răspundea prompt atacurilor iuți, imprevizibile ale Dragonilor. Drept urmare, la încheierea bătlăiei, Ender avea trei băieți înghețați și nouă scoși din luptă. Petra nu fu amabilă nici la sfârșit, când îi întinse mâna. Fulgerele din ochii ei păreau că spun: „Am fost prieteni și mă umilești în halul ăsta?”

Ender se prefăcu că nu-i observă mânia. După alte câteva bătlăii, fata avea să-și dea seama că marcase în dreptul lui mai multe lovituri decât avea s-o mai facă vreodată cineva. Iar Ender continua să învețe de la ea. În antrenamentele de azi, urma să-și învețe șefii de plutoane cum să contracareze capcanele Petrei. În curând aveau să redevină prieteni. Spera.

***

La sfârșitul săptămânii, Armata Dragon luptase șapte bătlăii în șapte zile. Scorul era 7 victorii și 0 înfrângeri. Ender nu înregistrase niciodată mai multe pierderi ca în bătlăia cu Armata Phoenix, iar în două bătlăii nu avusese nici măcar un singur soldat înghețat sau scos din luptă. Acum nimeni nu mai credea că ajunsese în fruntea clasamentelor printr-un noroc. Învinsese armate din cele mai bune la diferențe incredibile. Ceilalți comandanți nu-l mai puteau ignora. Câțiva se așezau mereu la masa lui, încercând să afle cum își învinsese ultimii adversari. Ender le spunea absolut totul, încrezător că puțini dintre ei aveau să știe cum să-și instruiască soldații și șefii de plutoane ca să imite ceea ce făceau băieții lui. În timp ce Ender discuta cu aceștia, grupuri mult mai largi se strâneau în jurul învinșilor săi, străduindu-se să descopere cum putea fi înfrânt.

Erau și mulți care-l urau. Îl urau pentru că era mai mic, era sclipitor și pentru că victoriile lor păreau acum chinuite și lipsite de importanță. Ender le-o citi mai întâi pe chipuri, trecând pe lângă ei pe coridoare; apoi observă că unii băieți se mutau la altă masă dacă el se așeza la masa vecină; apoi coate, înghiontindu-l accidental în sala de jocuri, picioare care se împiedicau printre ale lui la intrarea și ieșirea din sala de gimnastică, scuipături și ghemotoace de hârtie udă lovindu-l în spate, când alerga pe coridoare. Nu-l puteau învinge în sala de luptă și o știau – de aceea îl atacau acolo unde nu mai era un uriaș, ci un băiețel. Ender îi disprețuia, însă în adâncul inimii, atât de adânc încât n-o știa nici el, se temea de ei. Erau exact genul de răutăți pe care le folosise întotdeauna Peter, și Ender începuse să se simtă prea mult ca acasă.

Totuși erau neplăceri minore și Ender se autoconvinsese să le accepte drept o formă de apreciere. Deja, celelalte armate începuseră să imite Dragonii. Acum, majoritatea soldaților atacau cu genunchii strânși sub ei, formațiunile nu mai erau rigide și tot mai mulți comandanți trimiteau plutoane în acțiuni de învăluire de-a lungul pereților. Nimeni nu sesizase încă organizarea în cinci plutoane a Dragonilor – ceea ce-i oferea lui Ender ușorul avantaj ca, atunci când adversarul se aștepta la acțiunile a patra unități, să-l poată surprinde cu a cincea.

Își învăța băieții tot ce știa despre tacticile din imponderabilitate. De unde însă să învețe el lucruri noi?

Începu să frecventeze sala video, plină cu înregistrări despre Mazer Rackham și alți comandanți ai forțelor pământene din timpul Primei și celei de-a Doua Invazii. Ender înceta instrucția generală cu o oră mai devreme și-i lăsa pe șefii de plutoane să-și conducă propriile

lor antrenamente; de obicei, organizau lupte între ei. El rămânea doar câteva minute, apoi pleca să vizioneze vechile bătălii.

Majoritatea filmelor erau inutile. Muzică solemnă, prim-planuri de comandanți și soldați decorați, imagini neclare de luptători ocupând baze ale gândacilor. Totuși, ici-colo, găsi secvențe utile: nave, ca niște puncte luminoase manevrând în bezna spațiului, sau și mai bine, display-urile tactice ale navelor, prezentând întreaga bătălie. Pe video era greu să distingi toate cele trei dimensiuni, iar adesea scenele erau scurte și lipsite de explicații. Dar Ender începu să vadă cât de bine utilizau gândacii traiectorii de zbor aparent aleatorii, pentru a crea confuzie și cum se foloseau de retragerile false, ca să atragă navele FI în capcane. Unele bătălii fuseseră decupate într-o mulțime de scene, risipite prin mai multe filme; vizionându-le secvențial, băiatul izbuti să reconstituie bătălii întregi. Observă acum amănunte pe care comentatorii oficiali nu le menționau niciodată. Ei încercau permanent să trezească mândrie față de realizările oamenilor și ură față de gândaci, însă Ender se întreba cum reușise omenirea să învingă. Navele pământene erau lente; flotele răspundeau teribil de încet înaintea unor situații noi, în vreme ce gândacii păreau că acționează în unitate perfectă, adaptându-se instantaneu oricărei tactici.

Desigur, în Prima Invazie navele terestre fuseseră absolut inadecvate unor înfruntări rapide, totuși nici cele ale gândacilor nu păreau mai bune; de abia în a Doua Invazie, navele și armele deveniră iuți și neiertătoare.

Așa încât, Ender învăță strategia de la gândaci, nu de la oameni. Se simțea rușinat și în același timp temător să învețe de la ei, deoarece erau inamicii cei mai teribili ucigași și vrednici de tot disprețul. Dar în același timp erau foarte buni în ceea ce făceau. Până la un punct... Se părea că întotdeauna urmează o singură strategie fundamentală: să adune cât mai multe nave în punctul cheie al înfruntării.

Niciodată nu făceau nimic surprinzător, nimic care să pară sclipirea sau imbecilitatea unui ofițer subordonat.

Disciplina părea foarte strictă.

În plus, exista o ciudățenie. Se vorbea mult despre Mazer Rackham, însă nu putuse găsi decât extrem de puține imagini ale bătăliei sale. Câteva scene de la începutul ei, cu formațiunea micuță a lui Rackham părând jalnică pe lângă imensa putere a inamicilor. Gândacii înfrânseseră deja principala flotă pământeană, în afara sistemului planetar, în norul de comete, distrugând primele nave și ridiculizând încercările strategice ale oamenilor; filmul acela era proiectat deseori pentru a trezi, iarăși și iarăși, teroarea și groaza stărnite de victoria dușmanilor.

După aceea, întâlniseră navele lui Mazer Rackham în vecinătatea lui Saturn, și atunci....

Doar un cadru, filmat din crucișătorul lui Rackham, cu o navă inamică explodând. Nimic mai mult. Multe imagini cu soldați pătrunzând în navele gândacilor. Filme întregi cu cadavrele gândacilor dinăuntru. Dar nici o scenă de luptă directă, în afara celor din Prima Invazie. Ender se simțea frustrat de cenzurarea atât de evidentă. Elevii din Școala de Luptă puteau învăța multe de la Rackham, însă toate amănuntele victoriei sale lipseau. Tendința aceasta spre tăinuire nu era de mare ajutor soldaților care trebuiau să repete succesul lui Rackham.

Bineînțeles, imediat ce se auzi că Ender Wiggin privea la nesfârșit filmele din timpul războiului, sala video începu să se aglomereze. Majoritatea celor care veneau erau comandanți și urmăreau aceleași imagini pe care le solicita el, prefăcându-se că înțelegeau de ce le examina și ce învăța din ele. Ender nu explica nimic, niciodată. Chiar și atunci când rulate șapte scene ale aceleiași bătălii, însă luate din filme diferite, un singur băiat întrebase într-o doară:

— Unele sunt din aceeași luptă?

Ender se mulțumise să ridice din umeri, aparent nepăsător. În ultimul antrenament al celei de-a șaptea zile, la numai câteva ore după ce Dragonii câștigaseră a șaptea bătălie, maiorul Anderson intră în sala video. Întinse o foaie de hârtie unuia dintre comandanții de acolo, apoi i se adresă lui Ender:

— Colonelul Graff te așteaptă la el imediat.

Ender se sculă și-l urmă pe Anderson prin coridoare. Maiorul deschidea ușile ce opreau accesul elevilor în sectorul ofițerilor; în cele din urmă ajunseră în camera unde Graff stătea într-un scaun pivotant. Pânțelele său se revărsa acum peste ambele brațe ale scaunului, chiar când ținea spatele drept. Ender își răscoli amintirile. Graff nu i se păruse prea gras când îl întâlnise prima dată, cu patru ani în urmă. Timpul și tensiunea nervoasă nu-l cruțau pe

directorul Școlii de Luptă.

— Au trecut șapte zile de la prima ta bătălie, Ender, rosti Graff.

Băiatul nu răspunse.

— Și ai câștigat șapte bătălii, câte una pe zi.

Ender încuviință din cap.

— Iar scorurile sunt neobișnuit de mari.

Ender clipi.

— Care anume crezi că sunt atributele remarcabilului tău succes?

— Mi-ai dat o armată care face orice îmi pot imagina.

— Și ce anume ți-ai imaginat?

— Ne orientăm cu „josul” spre poarta dușmană și folosim pulpele drept paveze. Evităm formațiunile și ne păstrăm mobilitatea. Mă ajută și faptul că am cinci plutoane de opt, în loc de patru de zece. În plus, adversarii n-au găsit încă soluții eficiente ca să ne contracareze noutățile, de aceea îi batem cu aceleași viclesuguri. Asta nu va mai ține mult.

— Deci nu te aștepti să continui cu victoriile.

— Nu cu aceleași trucuri.

Graff încuviință.

— Ia loc, Ender.

Ender și Anderson se așezară în același timp. Graff privi spre maior și acesta vorbi:

— În ce condiție se găsește armata ta, luptând așa des?

— Acum toți sunt veterani.

— Dar cum se simt? Obosiți?

— Dacă sunt obosiți, n-o vor admite.

— Își păstrează agerimea și reflexele?

— Voi sunteți cei cu jocurile pe calculator care testează mințile oamenilor. Voi ar trebui să-mi spuneți.

— Știm ceea ce știm. Dorim însă să știm ce știi *tu*.

— Sunt soldați foarte buni, domnule maior. Sunt convinși că au și ei limite, dar încă nu le-am atins. Unii dintre cei noi se descurcă mai greu, deoarece nu cunoșteau unele tehnici fundamentale, dar se străduiesc din răzputeri și progresează. Ce vrei să spun: că au nevoie de odihnă? Bineînțeles că au! Le trebuie vreo două săptămâni de pauză. Lecțiile au fost abandonate, nimeni dintre noi nu mai ia note bune. Dar asta o știți și se pare că nu vă pasă, așa că de ce mi-ar păsa mie?

Graff și Anderson schimbară priviri.

— Ender, de ce studiezi filmele războaielor cu gândacii?

— Ca să învăț strategie, bineînțeles.

— Filmele acelea au fost realizate în scop de propagandă. Toate scenele privind strategia noastră au fost scoase.

— Știu.

Cei doi bărbați se priviră din nou. Colonelul începu să bată darabana cu degetele pe masă.

— Nu mai joci jocul cu Țara-din-povești, rosti el.

Ender nu răspunse.

— De ce nu-l mai joci?

— Pentru că am câștigat.

— În jocul acela niciodată nu câștigi *total*. Întotdeauna mai există ceva.

— Eu am câștigat *total*.

— Ender, noi dorim să te ajutăm să fii cât mai fericit posibil, dar dacă tu...

— Doriți să faceți din mine cel mai bun soldat posibil. Uitați-vă la rezultate. Comparați-le cu cele mai bune rezultate de până acum. Deocamdată faceți o treabă excelentă cu mine. Felicitări! Totuși, când mă veți pune să lupt împotriva unei armate *bune*?

Colțurile buzelor lui Graff se ridicară, și bărbatul se zgudui de un râs înăbușit.

Anderson îi întinse lui Ender o bucată de hârtie.

— Acum, rosti el.

BONZO MADRID, ARMATA SALAMANDRĂ, 12:00

— Asta înseamnă peste zece minute, spuse Ender. Armata mea își face dușul de după antrenament.

Graff surâse.

— Atunci ar fi cazul să te grăbești, băiete!

***

Ajunse la dormitorul armatei sale după cinci minute. Majoritatea se îmbrăcau după duș; unii plecaseră deja la sala de jocuri sau la sala video, în așteptarea mesei. Trimise trei băieți să-i adune pe toți și-i puse să se echipeze cât mai rapid.

— N-avem timp, începu Ender. Pe Bonzo l-au anunțat acum douăzeci de minute și, până ajungem la poartă, ei vor fi înăuntru de cel puțin cinci minute.

Băieții erau furioși și protestau vehement în limbajul pe care evitau să-l folosească în prezența comandantului. „Ce dracu’ ne fac? Au înnebunit, sau ce?”

— Nu vă mai bateți capul cu motivul; o s-avem timp să ne gândim la noapte despre asta. Sunteți oboșiți?

— Am tras tare de tot la antrenamente, răspunse Molo Musca. Plus cafeala de dimineață, cu Nevăstuicile.

— Nimeni n-a avut două bătălii într-o zi! zise Tom Nebunu’.

— Și nimeni nu i-a bătut încă pe Dragorii, replică Ender pe același ton. Țsta să fie marele moment al înfrângerii?

Întrebarea lui fu răspunsul la toate lamentările. Mai întâi să câștigăm și după aceea punem și întrebările.

Reveniseră cu toții în dormitor și cei mai mulți erau deja îmbrăcați.

— Marș! răcni Ender și porniră în fugă după el, unii echipându-se pe drum, până ajunseră la coridorul exterior al sălii de luptă. Majoritatea găfăiau; semn că erau prea oboșiți pentru această bătălie. Poarta era deja dezactivată. Înăuntru nu exista nici o stea. Sala era absolut goală și scaldată într-o lumină orbitoare. Nu aveau unde te ascunde, nici măcar în umbră.

— Hopa, făcu Tom Nebunu’, nici ei n-au ieșit încă.

Ender ridică degetul la buze, cerându-le tăcere; poarta fiind deschisă, adversarul le putea auzi fiecare cuvânt. Indică apoi perimetrul ieșirii în sală, arătându-le că Salamandrele se aflau, fără îndoială, dispuse pe perete în jurul porții, unde nu puteau fi zărite, însă puteau îngheța pe oricine apărea.

Ender le făcu semn băieților să se retragă pe coridor. După aceea alese câțiva dintre cei mai înalți, inclusiv pe Tom Nebunu’ și-i puse să îngenuncheze, nu ghemuiți cu șezutul pe călcăie, ci drepti, formând un L din trup. Îi îngheță. Armata îl privea în tăcere. Îl luă pe cel mai micuț soldat, Bean, îi dădu și arma lui Tom și-l așeză în spatele acestuia, pe picioarele lui înghețate. Apoi trase brațele lui Bean, fiecare ținând o armă, pe sub umerii lui Tom.

Băieții înțelesesă. Tom era o pavază, o navă spațială blindată, iar Bean se ascundea înăuntru. Desigur nu era invulnerabil, totuși avea să câștige timp.

Ender numi alți doi băieți să-i propulseze pe Tom și Bean prin ușă, dar le făcu semn să aștepte. Parcurse întregul efectiv al armatei, împărțind-o rapid în grupuri de câte patru – pavază, un ochitor și doi propulsori. După aceea, când toți erau înghețați, înarmați, sau gata să azvârle, le semnală propulsorilor să împingă cuplurile prin poartă, apoi să iasă și ei.

— Acum! răcni el.

Accionară imediat. Perechile pavază-ochitor ieșiră două câte două cu spatele, așa încât pavăza să fie interpusă între ochitor și dușman. Salamandrele deschiseră imediat focul, însă în general loviră în băiatul înghețat din față. Între timp, cu două arme și cu țintele expuse pe perete în jurul porții, ochitorii Dragoni se distrau. Era aproape imposibil să greșească. Iar când propulsorii ieșiră și ei, se ancorară pe același perete cu inamicii, deschizând focul, încât adversarii nu mai știau în cine să tragă – în perechile care-i vâneau de sus, sau în cei aflați la nivelul lor. Până când Ender apucă să intre în sală, bătălia luase sfârșit. Nu durase nici măcar un minut. Dragonii aveau douăzeci de pierderi, înghețați ori scoși din luptă, și numai doisprezece băieți erau neatinși. Era cel mai slab rezultat al lor de până atunci, dar învinseseră.

Când maiorul Anderson ieși și-i întinse cărligul, Ender nu-și putu ascunde mânia:

— Crezusem că ne veți opune unei armate de aceeași valoare cu noi, într-o luptă cinstită!

— Felicitări pentru victorie, comandante.

— Bean! strigă Ender. Dacă ai fi comandat Salamandrele, ce-ai fi făcut?

Scos din luptă, dar nu complet înghețat, Bean răspunse din locul unde plutea, în preajma porții adverse:

— I-aș fi pus să se deplaseze permanent, aleator, în fața ieșirii. Niciodată nu rămâi

nemişcat atunci când inamicul știe cu exactitate unde te afli.

— Dacă tot trișați, adăugă Ender, mai bine învățați cealaltă armată să trișeze inteligent!

— Îți sugerez să-ți aduni soldații, spuse Anderson.

Ender apăsă butonul prin care dezgheța ambele armate.

— Dragonii, liber! strigă el imediat. Nu voia să-i alinieze ca să accepte predarea Salamandrelor. Nu fusese o luptă cinstită, chiar dacă învinseseră – profesorii intenționaseră să piardă, și numai prostia lui Bonzo îi salvase. Asta nu reprezenta o glorie.

Abia când părăsi sala, își dădu seama că Bonzo n-avea să înțeleagă că el se înfuriase pe profesori. Onoarea spaniolă! Bonzo știa doar că fusese învins, deși condițiile erau de partea lui, că Ender îl pusese pe cel mai mic soldat al lui să declare în public ce ar fi trebuit să facă Salamandrele pentru a câștiga; și că Ender nici măcar nu rămăsese să le accepte predarea demnă. Dacă până atunci Ender i-ar fi fost indiferent, acum ar fi început cu siguranță să-l urască; dar pentru că-l urăse dinainte, avea să fie scos din minți de furie. „Bonzo a fost ultimul care m-a lovit”, se gândi Ender. „Sunt sigur că n-a uitat asta”.

Nu uitase nici înfruntarea sângeroasă din sala de antrenament, când băieții mai mari încercaseră să pună capăt ședințelor lui. Nu era singurul care n-o uitase. Atunci, ceilalți îi doriseră sângele, acum Bonzo era însetat după el. Ender cântări ideea de-a urma cursurile avansate de autoapărare; însă știa că timpul îi era prețios acum, când bătăliile puteau avea loc nu numai zilnic, ci de două ori în aceeași zi. „Va trebui să-mi asum riscurile. Profesorii m-au împins aici – tot ei mă pot feri.”

***

Bean se trânti complet epuizat pe pat; jumătate din băieți dormeau deja, deși mai erau cincisprezece minute până la stingere. Fără chef, scoase pupitrul din dulap și-l porni. A doua zi avea lucrare la geometrie și era jalnic de nepregătit. La cinci ani îl citise pe Euclid și reușise întotdeauna să rezolve problemele, dacă avea timp suficient la dispoziție, însă lucrarea de mâine era contra cronometru, deci n-avea vreme să cumpănească. Trebuia să cunoască tema, dar n-o studiasse. Probabil că n-avea să reușească. Însă azi învinseseră de două ori și de aceea se simțea minunat.

Uită imediat de geometrie în clipa când cuplă pupitrul. Pe perimetrul acestuia circula un mesaj:

IMEDIAT LA MINE. ENDER

Era 21:50, zece minute înainte de stingere. Când trimisese Ender mesajul? Era totuși bine să nu-l ignore. Poate că dimineață avea să urmeze altă bătălie – gândul îi înmuie picioarele – și dacă Ender voia să discute ceva cu el, nu ar fi avut răgaz. Coborî din pat și merse fără chef spre cabina comandantului. Ciocăni.

— Intră, rosti Ender.

— Acum ți-am văzut mesajul.

— Bine.

— E aproape stingerea.

— O să te conduc înapoi, dacă ți-e frică de întuneric.

— Nu... dar nu știam dacă aveai habar cât e ora...

— Știi întotdeauna cât e ora.

Bean suspină în gând. Mereu era așa! Orice discuție dintre el și Ender se transforma într-o ceartă. Detesta situația. Recunoștea geniul comandantului și-l stima. Totuși de ce Ender nu vedea nimic bun și în persoana lui?

— Bean, ții minte discuția de acum patru săptămâni? Când mi-ai cerut să te fac șef de pluton?

— Da.

— De atunci, am numit cinci șefi de pluton și cinci secunzi. Nici unul dintre ei n-ai fost tu. Ender ridică sprâncenele. Am fost corect în alegerile respective?

— Da.

— Spune-mi atunci ce-ai făcut în cele opt bătălii.

— Azi a fost prima dată când am fost scos din luptă, dar calculatorul trecuse deja în dreptul meu unsprezece ținte atinse. Niciodată n-am coborât sub cinci ținte lovite într-o bătălie. În plus, am dus la bun sfârșit toate misiunile permise.

— De ce te-au făcut soldat așa de tânăr, Bean?

— Nu mai tânăr decât ai fost tu.

— Dar de ce?

— Nu știu.

— Ba știi și o știi și eu.

— Am încercat să ghicesc, dar nu sunt decât ipoteze. Tu ești... foarte bun. Ei știau asta și te-au împins...

— Spune-mi *de ce*, Bean!

— Pentru că au nevoie de noi, de-aia. Băiatul se așază pe dușumea și cu ochii țintă la picioarele lui Ender. Pentru că au nevoie de cineva care să-i bată pe gândaci. Asta-i singurul lucru care-i interesează.

— Este important că știi asta, Bean. Majoritatea băieților din școală cred că jocul contează *în sine*, dar nu-i așa. Singurul lui merit este că ajută la găsirea puștilor care ar putea deveni comandanți adevărați, în războiul adevărat. Dar în privința jocului, îl distrug. Asta fac. Distrug jocul!

— Curios... Eu credeam că noi suntem cei vizați.

— Primul joc cu nouă săptămâni mai devreme decât ar fi trebuit... Câte un joc zilnic... Și acum, două într-o zi. Bean, nu știu ce fac profesorii, dar armata mea a obosit, și obosesc și eu, iar lor nu le pasă câtuși de puțin de regulament. Am cerut calculatorului toate rezultatele de la înființarea școlii. Până acum n-a mai existat nimeni care să distrugă atâția inamici, păstrându-și un număr așa mare de soldați neatinși.

— Tu ești cel mai bun, Ender.

Ender clătină din cap.

— Poate... Dar nu întâmplător am căpătat soldații pe care i-am căpătat. Din ciclul întâi și refuzați de alte armate, dar, după ce i-am pus laolaltă, soldatul meu cel mai slab poate fi șef de pluton în orice armată. La început m-au ajutat, dar acum au întors armele împotriva mea. Bean, vor să ne înfrângă.

— Pe tine nu te pot înfrânge.

— S-ar putea să ai o surpriză. Ender trase adânc aer în piept, brusc, de parcă simțise un junghi de durere sau se sufocase. Bean îl privi și înțelese că imposibilul se întâmpla. În loc să-l ironizeze, Ender Wiggin i se destăinuia. Nu mult. Puțin. Era totuși uman și lui Bean i se permise s-o vadă.

— Poate că tu vei avea o surpriză, replică puștiul.

— Există o limită în privința numărului de idei noi și inteligente pe care le pot inventa zilnic. Va apărea cineva care mă va ataca într-un mod la care nu m-am gândit și mă va surprinde.

— Și ce se poate întâmpla? O să pierzi un joc...

— Da. Asta-i lucrul cel mai rău care se poate întâmpla. Nu-mi pot permite să pierd *nici un* joc. Deoarece dacă pierd măcar *unul*...

Nu termină propoziția, și nici Bean nu-i ceru s-o facă.

— Am nevoie să fii isteț, Bean. Am nevoie de tine să te gândești la soluții pentru problemele de care nu ne-am ciocnit încă. Vreau să încerci lucruri pe care nu le-a încercat nimeni, niciodată, deoarece sunt absolut prostești.

— De ce tocmai eu?

— Pentru că deși în Armata Dragon există soldați mai buni decât tine – nu mulți, dar există – nimeni nu poate gândi mai repede și mai bine decât o faci tu.

Bean nu-i răspunse. Amândoi știau că era adevărat.

Ender îi arătă pupitrul său. Pe el figurau douăsprezece nume. Două-trei din fiecare pluton.

— Alege cinci nume, zise el. Câte unul din fiecare pluton. Vor forma o echipă specială, antrenată de tine. Dar numai în cadrul unor ședințe suplimentare. Discută cu mine despre ceea ce vrei să-i înveți. Nu pierde prea mult timp cu un singur lucru. În majoritatea timpului, tu și echipa ta veți face parte din armata obișnuită, din plutoanele voastre. Cu excepția momentelor când am nevoie de voi. Când trebuie făcut ceva ce numai voi puteți face.

— Nu-i nici un veteran, remarcă Bean.

— După ultima săptămână, toți sunteți veterani. Îți dai seama că în clasamentul realizărilor personale, cei patruzeci de Dragorii sunt în primele cincizeci de locuri? Că primele șaptesprezece locuri sunt ocupate de soldații noștri?

— Și dacă nu-mi vine nici o idee?

— Atunci m-am înșelat în privința ta.

— Nu te-ai înșelat, rânji Bean.

Luminile se stinseră.

— Poți găsi singur drumul de întoarcere?

— Probabil că nu.

— Atunci rămâi aici. Dacă asculți foarte atent, o poți auzi pe zâna cea bună venind noaptea și lăsându-ne surpriza pentru mâine.

— Crezi că ne vor da altă bătaie?

Ender nu răspunse. Bean îl auzi suind în pat. Se ridică de pe podea și făcu la fel. Înainte de-a adormi, răsuci pe toate părțile câteva idei noi. Ender ar fi fost încântat – toate erau absolut prostești.

— Vă rog să luați loc, domnule general Pace. Am înțeles că ați venit la mine cu o chestiune foarte importantă.

— În condiții obișnuite, colonelul Graff, nu intenționez să mă amestec în organizarea internă a Școlii de Luptă. Autonomia vă este garantată și, în ciuda diferenței de rang existente între noi, știu că pot doar să ofer sfaturi, nu să-ți ordon să treci la acțiune.

— Acțiune?

— Nu face pe naivul, colonelul! Americanii sunt iscusiți în a se preface inocenți, totuși eu nu mă las înșelat. Știi de ce mă aflu aici.

— Ah! Deci Dap a trimis un raport?

— Dap are o atitudine... paternală față de elevii școlii. El consideră că ignorarea unei situații potențial letale constituie mai mult decât o neglijență – se apropie de posibilitatea unui complot în scopul de-a provoca moartea sau rănirea gravă a unuia dintre elevi.

— Domnule general, aceasta e o școală pentru copii. Pretextul mi se pare nefundamentat pentru prezența șefului poliției militare FI.

— Colonele, numele lui Ender Wiggin a ajuns până la statul major. A ajuns chiar și la urechile mele. Mi-a fost descris, cu modestie, ca fiind singura noastră speranță de victorie în momentul declanșării invaziei. Dacă viața sau integritatea lui corporală sunt în pericol, nu mi se pare exagerat ca poliția militară să se preocupe de protecția băiatului. Crezi altceva?

— Lua-l-ar dragu' pe Dap și pe dumneavoastră, domnule, știu foarte bine ceea ce faci!

— Chiar așa?

— Mai bine decât oricare altul.

— Asta-i de la sine înțeles, deoarece nimeni altul n-are nici cea mai vagă idee ce faci. Cunoști faptul că, de opt zile, un grup de „copii” plănuiesc să-l încolțească pe Ender Wiggin pentru a-l pedepsi. Se mai știe că unii membri ai acestui grup, în special Bonito de Madrid, cunoscut sub porecla Bonzo, nu vor ezita să folosească violența extremă în această „pedepsire”. Așadar Ender Wiggin, o speranță mondială de o inestimabilă valoare, are toate șansele de-a sfârși cu creierii înținși pe pereții școlii dumitale. Deși avertizat asupra pericolului, intenționezi să faci exact...

— Nimic.

— Înțelegi atunci de ce ne-ai atras atenția?

— Ender Wiggin a mai fost în asemenea situații. Pe Pământ, în ziua când i-a fost scos monitorul, apoi ulterior, când un grup de băieți mal mari...

— N-am venit aici înainte de a cerceta trecutul. Ender Wiggin l-a jignit pe Bonzo Madrid cu mult peste ce poate îndura băiatul. Iar dumneata nu ai o poliție militară care să intervină în cazul unui conflict. Este inadmisibil!

— Când Ender Wiggin va conduce flotele noastre, când va trebui să ia decizii care să ne aducă victoria sau distrugerea, va exista o poliție militară care să-l salveze dacă situația îi scapă de sub control?

— Nu văd legătura.

— Evident. Totuși legătura există. Ender Wiggin trebuie să știe că indiferent ce s-ar întâmpla, nici un adult nu va interveni, niciodată, în ajutorul lui. Trebuie să creadă și trebuie să fie convins că poate face doar ceea ce a gândit el, sau ceilalți copii. Dacă nu crede asta, atunci nu va da niciodată măsura deplină a capacităților sale.

— N-o va da nici dacă va fi mort sau infirm pe viață.

— Nu se va întâmpla așa ceva.

— De ce nu-l promovezi pe Bonzo în ciclul următor? A împlinit vârsta necesară.

— Pentru că Ender știe că Bonzo plănuiește să-l ucidă. Dacă îl avansăm pe Bonzo înainte de termen, va înțelege că am făcut-o ca să-l salvăm. Nu-i nici o noutate că nu-i un comandant atât de bun ca să fie promovat pentru meritele lui.

— Dar ceilalți băieți? Îi lași să-l ajute?

— Vom vedea ce-o să se întâmple. Aceasta e prima, ultima și singura mea hotărâre.

— Dumnezeu să te ajute dacă greșești!

— Dumnezeu să ne ajute pe toți dacă greșesc.

— Dacă greșești, te bag în tribunalul militar! O să mă ocup personal de condamnarea ta.

— Mi se pare cinstit. Dar dacă se întâmplă să am dreptate, nu uitați să-mi dați un maldăr de decorații.

— Pentru ce?

Ender stătea într-un colț al sălii, cu brațul trecut printr-un inel, privindu-l pe Bean care se antrena cu echipa lui. Cu o zi în urmă, exersaseră atacurile fără arme, dezarmându-i pe inamici cu picioarele. El îi ajutase cu câteva procedee învățate la cursul de autoapărare. Multe detalii trebuiau adaptate, deoarece cursul acela se desfășurase în condiții de gravitație, totuși inerția în timpul zborului putea fi utilizată împotriva adversarului și în imponderabilitate.

Azi însă, Bean avea o jucărie nouă. Era un monofilar, unul din cablurile subțiri, aproape invizibile, folosite în construcțiile spațiale pentru ancorarea obiectelor. Monofilarele puteau fi lungi de kilometri. Al lui Bean depășea în lungime perimetrul sălii, dar așa cum îl purta, înfășurat în jurul taliei, era imposibil de văzut. Băiatul și-l trase peste cap și întinse unul dintre capete unui băiat, instruindu-l:

— Bagă-l printr-un inel și înfășoară-l de câteva ori.

Îl trase după aceea cu el, oprindu-se pe peretele opus. Aprecie însă că nu era prea util ca obstacol. Deși aproape invizibil, un singur fir nu constituia o piedică serioasă în calea unui inamic care-l putea depăși pe deasupra, sau pe dedesubt. Apoi avu ideea să-l folosească pentru a-și schimba direcția deplasării în timpul zborului. Își legă un capăt în jurul pieptului, lăsându-l pe celălalt prins de inelul din perete, se îndepărtă câțiva metri și se lansă. Când monofilarul se desfășură complet, îi schimbă brusc direcția, purtându-l într-un arc de cerc care-l izbi violent de perete.

Urlă o dată și încă o dată. Abia după câteva clipe, Ender pricepu că nu striga de durere.

— Ai văzut ce rapid m-am dus? Ai văzut cum am schimbat direcția?

În curând toți Dragonii se opriră ca să-l privească pe Bean exersând cu firul. Schimbările de direcție erau uluitoare, mai ales când nu știai că există o coardă de legătură. Când folosea monofilarul ca să ocolească o stea, pe măsură ce firul se înfășura în jurul ei, căpăta viteze pe care nimeni nu le crezuse posibile.

La 21:40, Ender opri antrenamentele de seară. Obosiți, dar încântați pentru că asistaseră la ceva nou, soldații plecară la dormitor. Ender mergea printre ei, fără să vorbească, mulțumindu-se să-i asculte. Erau extenuați; de peste patru săptămâni susțineau bătălii zilnice, adesea în situații care îi solicitau la maxim. Dar erau mândri, fericiți, legați sufletește, nu pierduseră niciodată și învățaseră să se bizuie unul pe celălalt. Se încredeau în camarazii lor, care aveau să lupte bine și fără rețineri; se încredeau în șefii lor care știau să nu le irosească eforturile. Și nu în ultimul rând, se încredeau în Ender, care avea să-i pregătească pentru orice s-ar fi putut întâmpla.

Mergând pe coridoare, Ender observă câțiva băieți mai mari aparent adânciți în discuții pe holurile laterale; unii treceau chiar pe lângă ei, deplasându-se încet în direcția opusă. Treptat, i se păru o coincidență cam mare ca atâția să poarte uniformele Salamandrelor, iar cei cu alte uniforme să aparțină unor armate ai căror comandanți îl urau pe el. Câțiva îl priviră, apoi își feriră repede ochii, alții erau încordați, anormal de nervoși deși se prefăceau relaxați. „Ce-o să fac dacă ne atacă aici, pe coridor? Băieții mei sunt mici și complet neinstruiți în luptă în condiții de gravitație. Când vor învăța?”

— Hei, Ender! strigă cineva.

Se opri și se întoarse. Era Petra.

— Putem sta de vorbă?

Băiatul înțelese într-o clipă că dacă se oprea să discute, soldații lui aveau să-l depășească și rămânea singur pe coridor.

— Vorbim în timp ce mergem, răspunse el.

— Doar două clipe!

Ender se răsuci și porni mai departe. O auzi pe Petra alergând ca să-l ajungă.

— Bine, vorbim în timp ce mergem.

Când fata se apropie de el, se încordă. Oare făcea parte dintre cei care-l urau îndeajuns pentru a-i face rău?

— Un prieten de al tău m-a rugat să te previn. Niște băieți vor să te ucidă.

— Ce surpriză! făcu Ender. Câțiva dintre soldații săi păruseră că ciulesc urechile. Urzelile împotriva comandantului lor reprezentau noutăți interesante.

— Ender, te avertizez că or s-o facă! Zicea că o plănuiesc încă de când ai devenit comandant.

— Vrei să zici de când am bătut Salamandrele.

— Să știi că și eu te-am urât după ce m-ai învins.

— N-am zis că dau vina pe cineva.
— Așa-i. Mi-a zis să te iau deoparte și să te previn să fii atent mâine, pentru că...
— Petra, dacă într-adevăr m-ai lua deoparte acum, pe coridor, sunt cel puțin zece băieți care m-ar ataca. Să nu-mi spui că nu i-ai observat!
— N-am observat, se înroși fata. Cum te poți gândi la așa ceva? Nu știi care-ți sunt prietenii?

Își făcu loc printre Dragoni, se îndepărtă de el și dispăru urcând o scăriță către o punte superioară.

— I-adevărat? Întrebă Tom Nebunu'.

— Ce să fie adevărat? Ender cercetă cu privirea dormitorul și strigă spre doi băieți care se luaseră la harță.

— Că unii dintre cei mari vor să te-omoare?

— Vorbe, făcu Ender. Știa însă că Petra aflase ceva, iar cele văzute pe drumul de întoarcere de la sală nu fuseseră doar imaginația lui.

— Or fi vorbe, da-n seara asta șefii de plutoane te escortează până în cameră.

— Complet inutil.

— N-ai decât să răzi de noi. Ne ești dator.

— Nu vă datorez nimic! Ar fi fost un prost să-i refuze: Faceți ce vreți!

Se întoarse și plecă. Șefii de plutoane alergară în jurul lui.

Unul i-o luă înainte și deschise ușa. Inspectoră camera, îl siliră pe Ender să le promită că avea să se încuie și plecară cu puțin înainte de stingere.

Pe pupitrul lui pâlpaia un mesaj.

NU FI SINGUR. NICIODATĂ.

— *DINK*

Ender surâse. Dink rămăsese prietenul lui. „Nu te teme. N-or să-mi facă nimic. Am armata mea.”

Dar în întuneric nu mai avea armata. În noaptea aceea îl visă pe Stilson și văzu cât de mic era la cei numai șase ani și cât de ridicol în postura de tip dur. Cu toate acestea, în vis, Stilson și prietenii săi îl legară fedeleș și-i făcură tot ceea ce-i făcuse el lui Stilson în realitate. Iar după aceea, Ender se zări pe sine, bolborosind ca un cretin, chinându-se să-și comande armata, însă nici unul din cuvintele lui nu se putea înțelege.

Se trezi în beznă și se sperie. Apoi se liniști, amintindu-și că profesorii îl apreciau, altfel n-ar fi exercitat atâta presiune asupra lui; n-ar fi permis să pățească ceva, oricum nimic rău. Probabil că atunci când băieții mari îl atacaseră în sala de antrenament, cu ani în urmă, în preajmă existaseră profesori, așteptând să vadă ce urma să se întâmple; dacă situația s-ar fi înrăutățit, ar fi intrat și ar fi oprit totul. „Probabil că puteam sta locului, fără să fac nimic și ei ar fi avut grijă să scap nevătămat. Mă vor cravașa cât vor putea în joc, dar în afara lui or să mă apere.”

Liniștit, adormi la loc, până ce ușa se deschise neauzit și războiul de dimineață fu lăsat pe podea, unde avea să-l găsească.

***

Căștigară, bineînțeles, dar greu; avură nevoie de patruzeci și cinci de minute să-i vâneze pe toți inamicii printr-o sală plină cu un labirint de stele. I-au avut adversari pe Bursucii lui Pol Slattery, care se bătuseră cu disperare. În plus, jocul avea un element nou – când loveai un adversar, sau îl scoteai din luptă, el redevenea activ după cinci minute, așa cum se întâmpla la antrenamente. Dar dacă era complet înghețat, înceta să mai constituie un pericol. Procesul nu era însă valabil și pentru Dragoni. Tom Nebunu' pricepuse ce se întâmpla, atunci când fusese atacat din spate de către soldați pe care-i crezuse anihilați. La sfârșitul bătăliei, Slattery scutură mâna lui Ender și-i spuse:

— Mă bucur c-ai învins. Dacă te voi bate vreodată, Ender, vreau s-o fac cinstit.

— Ia tot ce ți se dă, replicase Ender. Dacă ai un atu cât de mic asupra adversarului, nu sta pe gânduri.

— N-am stat, zâmbise Slattery. Atâta doar că nu-mi pierd mintea nici înainte, nici după bătălii.

Jocul durase așa de mult, încât dejunul se terminase. Ender își privi soldații transpirați și obosiți, adunați pe coridor și le spuse:

— Azi ați știut totul. Nu mai facem antrenamente. Odihniți-vă. Distrăți-vă. Dați vreun

examen.

Erau atât de vlăguți, încât nici măcar nu ovaționară, râseră sau zâmbiră; intrară în dormitor și se dezbrăcară.

S-ar fi antrenat, dacă Ender le-ar fi cerut-o, însă se apropiau de capătul puterilor și absența unei mese constituia o nedreptate în plus.

Ender intenționase să meargă direct la duș, dar și el era obosit. Se întinse pe pat fără să-și scoată costumul și se trezi înaintea prânzului. Nu reușise să afle mai mult despre gândaci în cursul dimineții. Îi mai rămăsese timp să se spele, să mănânce și să se ducă la ore.

Își scoase costumul de luptă, care era îmbibat de transpirație. I se făcu frig și simți o durere în încheieturi. „N-ar fi trebuit să dorm în mijlocul zilei. Încep să mă-nmoi. Mă ajunge oboseala. Nu-mi pot permite s-o las să mă dărâme!”

De aceea porni în alergare până la sala de gimnastică și se strădui să escaladeze frânghia de trei ori înainte de-a merge la baie. Nu se gândi că absența lui din popotă avea să fie observată și că, făcând duș la amiază, când soldații lui înfulecau prima masă a zilei, avea să rămână absolut singur.

Nici când îi auzi intrând în sala de baie, nu-i băgă în seamă. Lăsase apa să-i șiroiască pe cap și corp; zgomotele înăbușite ale pașilor de-abia se distingeau. „S-a terminat prânzul”, își spuse. Începu să se săpunească. Poate că cineva terminase antrenamentele mai târziu.

Sau poate că nu... Se răsuci. Erau șapte, rezemați de chiuvetele metalice sau stând lângă dușuri, cu ochii la el. Bonzo era cel mai în față. Mulți rânjeau, cu mila disprețuitoare a vânătorului față de victima încolțită. Bonzo însă nu zâmbea.

— Salut, făcu Ender.

Nu-i răspunse nimeni.

Opri dușul, deși nu-și clătise tot săpunul de pe el și se întinse după prosop. Nu se mai afla la locul lui. Îl ținea unul dintre băieți. Era Bernard. Mai lipseau Stilson și Peter, ca tabloul să fie complet. Ar fi avut nevoie de surâsul lui Peter; ca și de imbecilitatea lui Stilson.

Înțelese că dispariția prosopului constituia prima farsă. Nimic nu l-ar fi făcut să pară mai vulnerabil decât o goană în pielea goală pentru a-l recupera. Asta doreau: să-l umilească, să-l înșenuneze. N-avea să le facă jocul. Refuză să se simtă slab, pentru că era ud, înfrigorat și gol. Se întoarse să-i privească, cu spatele drept și brațele pe lângă corp. Îl fixa cu privirea pe Bonzo.

— Deschiderea îți aparține, rosti el.

— Țsta nu-i un joc, vorbi Bernard. Ne-am săturat de tine, Ender. Azi închei școala. Te conglăm!

Ender nu-l privi. Deși tăcea, Bonzo era cel care îi dorea moartea. Ceilalți veniseră numai pentru distracție, neștiind nici ei până unde să împingă lucrurile. Bonzo însă știa foarte bine.

— Bonzo, rosti încet Ender. Tatăl tău ar fi mândru de tine.

Băiatul se încordă.

— Ar fi mândru să te vadă acum, însoțit de șase prieteni, venind să-l bateți pe un puști mai mic decât tine, dezbrăcat și ud leocă. „Ce onoare!” ar spune el.

— N-a venit nimeni să se bată cu tine, interveni Bernard. Am venit să te convingem să joci jocurile cinstite. Poate să mai și pierzi din când în când...

Ceilalți râseră, dar Bonzo nu râse; și nici Ender.

— Fii mândru, Bonito, frumosule! Te poți duce acasă și să-i spui tatălui tău: „Da, l-am bătut pe Ender Wiggin, care nici nu împlinise zece ani, iar eu aveam treisprezece. Și n-aveam decât șase prieteni care să mă ajute, dar am reușit în cele din urmă să-l învingem, deși era gol, ud și singur... Ender Wiggin este atât de *periculos* și *însălmântător*, încât era cât pe-acți să venim două sute.”

— Gura, Wiggin! mormăi unul din băieți.

— N-am venit aici să-l ascultăm pe pici vorbind, zise altul.

— Ba tăceți voi, rosti Bonzo. Gura și la o parte! Începu să-și scoată uniformă. Gol, și ud, și singur, Ender, ca să fim egali. Nu-i vina mea că-s mai solid ca tine. Tu ești un asemenea geniu încât o să te gândești la ceva care să egaleze șansele. Se întoarse către ceilalți: Păziți ușa! Să nu intre nimeni!

Sala de baie nu era mare, iar de peste tot răsăreau ajutoare și armături. Fusese lansată gata construită, ca un satelit de orbită joasă, ticsită cu echipament de circulare și reciclare a apei; proiectarea avusese grijă să nu existe nici un spațiu nefolosit. Tactica celor doi adversari era evidentă. Să-l izbească pe celălalt de țevile care ieșeau din pereți, până când îl scotea din luptă.

Văzând poziția adoptată de Bonzo, Ender simți un fior. Și Bonzo urmăse cursurile de autoapărare. Probabil chiar mai recent decât el. Avea superioritatea alonjei, era mai puternic și plin de ură. N-avea să fie milos. „O să-mi caute capul”, se gândi Ender. „Va încerca, în primul rând, să-mi afecteze creierul. Și dacă lupta va fi lungă, va câștiga. Forța lui mă poate învinge. Dacă vreau să ies teafăr de aici, trebuie să câștig rapid și definitiv.” Putea simți iarăși felul oribil în care cedaseră oasele lui Stilson. „Acum însă va trosni trupul meu, dacă nu-l zdrobesc eu primul.”

Se retrase un pas, răsuci dușul spre plafon și deschise apa fierbinte. Aproape imediat, aburul începu să se ridice. Porni următorul duș, și pe următorul.

— Nu mi-e frică de apa fierbinte, șopti Bonzo.

Însă Ender nu voia apa fierbinte, ci căldura. Corpul său era încă acoperit de săpun, iar transpirația îl înmuiase și-i făcuse pielea mai lunecoasă decât s-ar fi așteptat Bonzo.

Brusc dinspre ușă se auzi o voce:

— Opriți!

Pentru o clipă Ender crezu că era un profesor, dar era doar Blândul Dink. Prietenii lui Bonzo îl prinseră la ușă și-l ținură.

— Termină, Bonzo! răcni Dink. Nu-i face rău!

— De ce? întrebă Bonzo și pentru prima dată surâse. „Aha”, se gândi Ender, „îi place ca un altul să recunoască faptul că *el* e stăpân pe situație, că *el* deține puterea.”

— Pentru că-i cel mai bun, de-aia! Care altul îi poate-nvinge pe gândaci? Asta contează, idiotule, gândacii!

Bonzo nu mai zâmbi. Acela era lucrul pe care-l ura cel mai mult la Ender, faptul că puștiul era cu adevărat important pentru alți oameni, iar el, Bonzo, nu era. „M-ai omorât cu cuvintele astea, Dink! Bonzo nu vrea s-audă că eu aș putea salva lumea.”

„Unde sunt profesorii?” se întrebă Ender. „Nu-și dau seama că primul contact dintre noi poate însemna sfârșitul luptei? Asta nu-i ca bătaia din sala de antrenamente, unde nu exista posibilitatea unei răniri fatale. Aici există gravitație, iar podeaua și pereții sunt duri și cu excrescențe metalice. Opriți-o acum, sau niciodată!”

— Dacă-l atingi, ești de partea gândacilor! zbiră Dink. Ești un trădător dacă-l atingi și meriți să mori!

Îl izbiră cu ceafa de ușă și Dink amuți.

Aburul dușurilor reducea vizibilitatea și sudoarea șiroia pe trupul lui Ender. „Acum, înainte ca săpunul să se scurgă de pe mine. Acum, cât sunt destul de lunecos ca să nu pot fi apucat.”

Se retrase încă un pas, lăsând ca frica pe care o simțea să i se citească pe chip.

— Bonzo, nu mă lovi, spuse el. Te rog!

Era ceea ce așteptase celălalt, recunoașterea faptului că el era mai puternic. Pentru alți băieți ar fi putut să fie suficient că Ender cedase; pentru Bonzo însă era doar un semn că victoria lui era sigură. Îndoi piciorul ca și cum ar fi vrut să-l izbească, dar în ultima clipă preschimbă lovitura într-un salt. Ender îl văzu deplasându-și centrul de greutate și se ghemui, pentru ca Bonzo să fie dezechilibrat când avea să încerce să-l înșfăce și să-l împingă.

Coastele lui Bonzo se lovira de obrazul său, iar palmele băiatului îi lovira spinarea, încercând să-l prindă. Ender însă se răsuci și mâinile lui Bonzo lunecară. Într-o clipă, Ender se întorsese complet, deși se găsea în continuare între brațele celui alt. În acest moment, mișcarea clasică ar fi fost să înalțe călcâiul, lovind testiculele adversarului. Pentru a fi eficientă, lovitura trebuia să fie extrem de precisă, iar Bonzo se aștepta la ea. Se ridica deja pe vârfuri, retrăgând șoldurile pentru a-și proteja regiunea sensibilă dintre picioare. Fără să-l vadă, Ender știu că mișcarea avea să-i coboare fața, apropiind-o de ceafa lui; așa că, în loc să lovească cu piciorul, țâșni brusc în sus și spre spate, cu toată forța unui soldat propulsându-se de pe perete, și izbi cu capul în obrazul celui alt.

Se întoarse la timp ca să-l vadă pe Bonzo împleticindu-se cu nasul însângerat, icnind de surpriză și de durere. În clipa aceea știu că putea părăsi sala, punând capăt luptei. Așa cum scăpase și din sala de antrenamente după ce făcuse să curgă sângele. Însă asta însemna că bătaia avea să se repete, o dată și încă o dată până la epuizarea motivației. Iar unicul mod de a încheia definitiv socotelile era să-l bată pe Bonzo așa de rău, încât teama acestuia să fie mai puternică decât ura.

De aceea, se lăsă pe spate, rezemându-se de peretele dinapoia lui, se împinse cu brațele și sări cu picioarele înainte. Tălpile sale lovira pieptul și stomacul lui Bonzo. Făcând o tumbă în aer, Ender ateriză în patru labe; se răsuci pe spate, lunecă pe sub Bonzo, iar de data aceasta

lovitura lui în testiculele adversarului fu precisă și puternică.

Bonzo nu răcni de durere. Nu reacționă deloc, doar trupul i se ridică puțin în aer. Apoi se prăbuși, se întoarse pe o parte și căzu cu brațele deschise sub picăturile de apă fierbinte ale unui duș. Nu se clinti câtuși de puțin că să scape de acolo.

— Dumnezeule! strigă cineva.

Prietenii lui Bonzo săriră să oprească apa. Ender se sculă încet în picioare. Cineva îi azvârlă prosopul. Era Dink.

— Hai de aici, îi zise acesta.

Îl conduse pe Ender afară. Înapoia lor auziră pașii grei ai unor adulți coborând pe o scară. Veneau profesorii... Personalul medical... Ca să îngrijească rănilor înamicului lui Ender. Unde fuseseră înainte de luptă, când ar fi putut opri orice suferință?

Acum Ender era sigur. Pentru el nu exista ajutor. Indiferent cu ce s-ar fi confruntat, acum și-n vecii vecilor, nimeni n-avea să-i sară în ajutor. Poate că, într-adevăr, Peter era o lepadătură, însă avusese dreptate, avusese întotdeauna dreptate; singura putere importantă este puterea de-a provoca suferință, puterea de-a ucide și a distruge, pentru că, dacă nu poți ucide, atunci ești permanent atacat de cei care o pot face și nimic și nimeni nu te va mai salva vreodată.

Dink îl însoți până în camera lui și-l obligă să se întindă pe pat.

— Te doare pe undeva? îl întrebă.

Ender scutură din cap.

— L-ai făcut praf. Când a sărit pe tine, am crezut c-o să te bată ușor. Dar l-ai făcut praf! Dacă ar mai fi rămas în picioare, l-ai fi omorât.

— El voia să mă omoare cu adevărat.

— Știu. Îl cunosc. Nimeni nu urăște ca Bonzo. Dar n-o s-o mai facă. Dacă nu-l congelează pentru asta, trimițându-l pe Pământ, n-o să te mai privească niciodată în ochi. Nici pe tine și nici pe altul. Era cu douăzeci de centimetri mai înalt decât tine și l-ai lăsat ca pe un cretin, cu gura căscată și saliva curgând.

Ender vedea însă doar privirea lui Bonzo când îl lovide între picioare. O privire goală și fixă... Era deja terminat atunci. Deja inconștient. Ținea ochii deschiși, dar nu gândea și nici nu se mișca – purta expresia aceea inertă și imbecilă; o expresie teribilă – „așa cum arăta și Stilson când l-am terminat.”

— Însă îl vor congela, continuă Dink. Toți știu că el a început. I-am văzut ridicându-se și plecând din popotă. Mi-au trebuit vreo două secunde să-mi dau seama că nici tu nu erai acolo, apoi încă un minut ca să aflu unde ești. Ți-am spus să nu rămâi singur!

— Scuză-mă.

— E clar c-or să-l congeleze. Scandalagiu... Marea lui onoare...

Atunci, spre surprinderea lui Dink, Ender începu să plângă. Întins pe spate, learcă de transpirație, căuta să-și înăbușe suspinele, cu lacrimile izvorând de sub pleoapele strânse și dispărând în picăturile de apă de pe obraji.

— Ce s-a-ntâmplat?!

— N-am vrut să-l rănesc! hohoti Ender. De ce nu m-a lăsat în pace?!

***

Auzi ușa deschizându-se lin, apoi închizându-se. Știu imediat că era convocarea la bătălie. Deschise ochii, așteptându-se să zărească penumbrele dimineții, înainte de ora 6:00. Luminile erau însă aprinse. El era gol, iar când se mișcă simți așternutul ud. Ochii îi erau umflați și-l dureau de atâta plâns. Privi ceasul pupitrului. 18:20. „E aceeași zi! Azi am purtat deja o bătălie, am avut chiar două – blestemații știu prin ce am trecut și tot nu se lasă!”

WILLIAM BEE, ARMATA GRIFON, TALO MOMOE, ARMATA TIGRU, 19:00

Se așază pe marginea patului. Biletul îi tremura în mână. „Nu pot s-o fac”, rosti în gând. După aceea cu glas tare:

— Nu pot s-o fac!

Se sculă, istovit, și-și căută costumul de luptă. Apoi își aminti... Îl pusese în curățător, când plecase la duș. Era tot acolo.

Îeși din cameră cu hârtia în mână. Cina se sfârșise și pe coridor erau puțini băieți, însă nu-i vorbi nimeni, doar îl priviră, poate impresionați de cele întâmplate la amiază în sala de baie, sau poate din cauza expresiei teribile de pe chipul său. Majoritatea Dragonilor erau în dormitor.

— Salut, Ender! Avem antrenament diseară?

Îi întinse hârtia lui Supă Fierbinte.

— Blestemații, mârâi acesta. Două deodată?

— Două armate?! răcni Tom Nebunu'.

— Or să se-mpiedice între ei, zise Bean.

— Trebuie să mă schimb, rosti Ender. Adunați-i și pregătiți-i. Ne-ntâlnim acolo, la poartă.

Îeșii din dormitor. Înapoia lui se înălță vacarmul glasurilor. Îl auzi pe Tom Nebunu' zbirând:

— Două-armate de căcat! O să-i facem arșice!

Sala de baie era pustie, totul fusese curățat. Nici o picătură din sângele scurs din nasul lui Bonzo. Dispăruse totul. Aici nu se întâmplase nimic rău, niciodată.

Ender intră sub un duș și se frecă, curățând sudoarea luptei și lăsând-o să curgă în canal. „A dispărut orice urmă, atât doar că totul e reciclat și mâine dimineată vom bea apa-sângele lui Bonzo. Nu mai este aici, însă rămâne sângele lui, sângele lui și sudoarea mea, pierdute în prostia lor, sau în cruzimea lor.”

Se uscă, se îmbracă în costumul de luptă și porni spre sală. Armata îl aștepta pe coridor; poarta nu fusese încă deschisă. Îl priviră tăcuți, apropiindu-se de câmpul de forță cenușiu și opac. Aflaseră desigur despre bătaia de la dușuri; marcați de această întâmplare, dar și de propria lor epuizare după înfruntarea de dimineată, deveniseră tăcuți și, treptat, mai înspăimântați de faptul că urmau să se lupte cu două armate în același timp.

„Sunt în stare de orice numai să mă înfrângă”, își spuse Ender. „Nu le pasă chiar dacă modifică regulile, numai să mă-nfrângă. Ei bine, m-am săturat de joc! Nici un joc nu face cât sângele lui Bonzo, înroșind apa de pe gresia băii. Congelați-mă, trimiteți-mă acasă, nu mai vreau să joc!”

Poarta deveni transparentă. La numai trei metri în fața ei existau patru stele lipite între ele, blocând complet câmpul vizual.

Două armate nu erau de-ajuns. Voiau să-l facă să-și desfășoare forțele orbește.

— Bean, rosti Ender. Ia-ți băieții și spune-mi ce-i dincolo de stele.

Bean luă colacul de monofilar, își petrecu un capăt în jurul pieptului, întinse celălalt capăt unui băiat din echipa lui, și ieși ușor prin ușă. Echipa îl urmă imediat. Exersaseră de multe ori operațiunea aceasta și avură nevoie de numai câteva secunde ca să se instaleze îndărătul stelilor. Bean se propulsă cu viteză într-o linie aproape paralelă cu peretele porții; când atinse peretele perpendicular, își făcu vânt din nou și țâșni drept spre inamic. Punctele de lumină de pe perete dovedeau că se trăgea în el. Pe măsură ce coarda fu oprită, pe rând, de muchiile formațiunii stelare, curba descrisă de el deveni tot mai strânsă, iar direcția i se schimbă; era o țintă imposibil de nimerit. Echipa îl prinse imediat ce ocoli stelele prin cealaltă parte. Își mișcă brațele și picioarele, pentru ca să arate că nu fusese lovit nicăieri.

Ender trecu prin poartă.

— E penumbră, raportă Bean, totuși destulă lumină ca să nu-i poți depista după fosforescența costumelor. Cum nu se poate mai rău! De la stele și până la poarta lor nu-i nici un obstacol. În jurul porții, au un pătrat din opt stele. N-am văzut pe nimeni; toți erau pitiți înapoia stelilor. Stau acolo și ne așteaptă.

Parcă auzindu-l pe Bean, inamicii începură să strige:

— Hei!

— Ne e foame, veniți să ne dați păpică!

— Aveți fundurile late!

— Aveți funduri de Dragoni!

Ender își simțea creierul amorțit. Era stupid! N-avea nici o șansă; era obligat să atace un adversar adăpostit și de două ori mai numeros.

— Într-un război adevărat, orice camarad cu o fărâmă de creier s-ar retrage ca să-și salveze armata.

— Ce dracu'! făcu Bean. E doar un joc.

— A-ncetat să mai fie un joc, atunci când au încălcat regulile.

— Atunci încălcă-le și tu!

— Bine, rânji Ender. De ce nu? Ia să vedem cum reacționează înaintea unei formațiuni.

— O formațiune! exclamă Bean devenindu-i să creadă. Niciodată n-am exersat așa ceva!

— Mai avem încă o tură până când ar trebui, în condiții normale, să se încheie perioada de pregătire. Ar fi timpul să învățăm și niște formațiuni. Poate fi util...

Făcu din degete un A și-l ridică spre ușă. Plutonul apărură imediat și Ender începu să-i aranjeze înapoia stelelor. Trei metri nu reprezentau suficient spațiu de manevră și băieții erau speriați și derutați, de aceea trecură mai mult de cinci minute până să priceapă despre ce era vorba.

Tigrii și Grifonii se mulțumeau să-i întârâre batjocorindu-i, în vreme ce comandanții lor nu se înțelegeau între ei dacă n-ar fi fost mai bine să-i atace pe Dragoni, câtă vreme rămăneau înapoia stelelor. Momoe era pentru atac: „Suntem de două ori mai mulți”. În vreme ce Bee argumenta: „Dacă stăm pe loc, nu putem pierde; dacă ieșim, o să inventeze imediat ceva ca să ne bată.”

Rămăseră locului până ce, în cele din urmă, în lumina slabă, zăriră o formă masivă alunecând dinapoia stelelor adverse. Își păstră configurația, deși se opri brusc din mișcarea ei laterală și se lansă exact către centrul celor opt stele, unde așteptau optzeci și doi de soldați.

— Hopa-hopă! făcu un Grifon. Au o formație!

— Probabil c-au construit-o în astea cinci minute, comentă Momoe. Dacă i-am fi atacat atunci, i-am fi putut distruge.

— Las-o moartă, Momoe! șopti Bee. Ai văzut cum a zburat tipul ăla! A ocolit fără s-atingă nici un perete. Poate că au toți cărlige, te-ai gândit la asta? Oricum, e clar c-au ceva nou.

Formația era ciudată. Un pătrat din trupuri strâns lipite între ele, în față, alcătuind un zid. Îndărătul lui, un cilindru, lung de doi băieți și cu circumferința de șase băieți, cu membrele întinse și înghețate, așa încât n-ar fi putut să se țină unul de celălalt. Totuși se mențineau laolaltă, de parcă ar fi fost legați – așa cum și erau, de fapt.

Din interiorul formațiunii, Dragonii trăgeau cu maximă precizie, obligându-i pe inamici să nu scoată capul dinapoia stelelor.

— Rahatu-ăla-i deschis la spate, zise Bee. Putem cădea înapoia lor...

— Lasă vorba și fă-o! se răsti Momoe. Apoi se adresă băieților săi, comandându-le să se lanseze către pereți și să rîcozeze înapoia adversarilor.

În agitația provocată de lansarea lor, în vreme ce Grifonii rămăseseră lipiți de stele, formațiunea Dragonilor se despică în două, sub apăsarea băieților dinăuntru; aproape imediat, cele două fragmente își inversară sensul zborului, revenind spre poarta Dragonilor. Cei mai mulți Grifoni traseră în ele și în Dragonii ce le însoțeau; Tigrii îi atacară pe supraviețuitori din spate.

Totuși ceva părea în neregulă. William Bee se gândi pentru o clipă și înțelese ce anume era. Formațiunile acelea nu-și puteau schimba direcția cu 180° în timpul zborului, decât dacă erau împinse de *altceva* care se deplasa în direcție opusă; iar dacă acel altceva reușise să împingă masa a douăzeci de soldați, însemna că avea o viteză *mare*.

Atunci îi și zări: șase Dragoni lângă poarta lui. După luminițele de pe costume, se vedea că trei dintre ei erau scoși din luptă, iar doi atinși; unul singur era nevătămat. Nici un pericol. Bee ținî calm înspre ei, apăsă pe trăgaci, și...

Nu se întâmplă nimic.

Luminile se aprinseră.

Jocul se terminase!

Deși privea chiar într-acolo, Bee avu nevoie de câteva clipe să priceapă ce se petrecuse. Patru Dragoni apăsau cu căștile pe colțurile porții, iar al cincilea tocmai trecuse prin ea. Efectuasera ritualul învingătorilor. Erau nimiciți, de-abia reușiseră să scoată din luptă câțiva inamici, dar avuseseră îndrăzneala să efectueze ritualul și să încheie jocul chiar sub nasul dușmanilor.

Abia atunci înțelese Bee că, potrivit regulamentului, Armata Dragon nu numai că încheiasă jocul, ci îl și câștigase. La urma urmei, indiferent ce s-ar fi întâmplat, nu erai confirmat ca învingător dacă nu aveai destui soldați neînghețați care să atingă colțurile porții și să treacă prin ea, în coridorul adversarilor, în felul acesta se putea afirma că ritualul final era *chiar* victoria. Cu siguranță, porțile sălilor de luptă așa știa.

Poarta profesorilor se deschise și în sală intră maiorul Anderson.

— Ender! strigă el privind în jur.

Unul dintre Dragonii înghețați încercă să-i răspundă, dar maxilarele îi erau imobilizate de casca devenită rigidă. Anderson se apropie și-l dezgheță.

Ender zâmbea.

— V-am învins din nou, domnule, rosti el.

— Prostii, Ender, răspunse calm Anderson. Te-ai luptat cu Grifonii și cu Tigrii.

— Chiar așa prost mă credeți?

— După această manevră, strigă Anderson, regulamentul se modifică. Pentru a deschide poarta, e necesar ca toți soldații inamicului să fie scoși din luptă sau îngheteți!

— Oricum, nu țiinea decât prima dată, murmură Ender.

Maiorul îi întinse cârligul. Ender dezgheță toți soldații din sală.

La dracu' cu protocolul! La dracu' cu toate!

— Hei! strigă el când Anderson se îndepărtă. Ce va fi data viitoare? Armata mea într-o cușcă, fără arme, împotriva tuturor armatelor din școală? Ce-ar fi să egalăm nițel șansele?

Se auzi un murmur de încuviințare din partea celorlalți băieți, și nu numai dinspre Dragoni. Maiorul nici măcar nu se întoarse.

— Ender, dacă tu ești de cealaltă parte, șansele n-or să fie egale indiferent care ar fi condițiile!

— Așa-i! răcniră băieții. Mulți răseră. Talo Momoe începu să bată din palme.

— En-der Wig-gin! răcni el. Toți începură să aplaude și să scandeze.

Ender trecu prin poarta inamică. Soldații lui îl urmară. Scandările lor îl însoțiră pe coridoare.

— Diseară facem antrenament? întrebă Tom Nebunu'.

Ender clătină din cap.

— Măine dimineată?

— Nu.

— Atunci când?

— În ce mă privește, niciodată.

Auzi murmurele dinapoia lui.

— Hei, asta nu-i cinstit! zise un băiat. Nu-i vina noastră că profesorii strică jocul. Nu te poți opri să ne-nveți pentru că...

— Nu-mi mai pasă de joc! răcni Ender și izbi cu palma în perete. Vocea lui răsună pe coridoare. Băieți din alte armate ieșiră la ușă.

— Întelegeți? vorbi el încet în tăcerea care se lăsase. Și șopti: Jocul s-a terminat.

Porni singur spre camera lui. Ar fi vrut să se întindă, dar nu putu, deoarece era ud. Îi amintea tot ce se întâmplase azi și în furia lui smulse păturile, salteaua și le azvârli pe coridor. După aceea mototoli o uniformă ca să-i slujească drept pernă și se trânti pe plasa din sârmă întinsă pe cadrul metalic al patului. Nu era deloc confortabil, însă lui Ender nu-i păsa într-atât încât să se scoale.

Se așezase de numai câteva minute, când cineva ciocăni la ușă.

— Pleacă, rosti el încet. Cel care bătea nu-l auzi, sau îl ignora. În cele din urmă, îi spuse să intre.

Era Bean.

— Șterge-o, Bean!

Băiatul încuviință din cap, dar rămase locului. Își privea bocancii. Ender fu gata să urle la el, să-l injure, să-l facă să plece. Văzu însă cât de istovit arăta picul, cocârjat de epuizare și cu ochii încercânați de nesomn; cu toate acestea pielea îi era moale și strălucitoare, pielea unui copil, obrații rotunzi și membrele subțiri. Încă nu împlinise opt ani. Nu conta, era excepțional, și pasionat, și bun. Era un copil. Era *tânăr*.

„Nu, nu-i așa”, își spuse Ender. „Mic, da. Însă a trecut printr-o bătălie cu o întreagă armată depinzând de el și de soldații pe care i-a condus, s-a comportat minunat și am învins. Aici nu mai e vorba de tinerețe. Nici de copilărie.”

Considerând tăcerea drept o aprobare de-a rămâne, Bean înaintă un pas. Abia atunci, Ender îi observă hârtia din mână.

— Ești transferat? întrebă el. Era uluit, dar glasul i se auzi plat, lipsit de interes.

— La Iepuri.

Ender încuviință. „Bineînțeles. Era evident. Dacă nu pot fi învins, îmi iau armata.”

— Carn Carby e un tip bun, zise el. Sper c-o să-ți recunoască valoarea.

— Carn Carby a absolvit azi. A primit ordinul în timpul bătăliei noastre.

— Și acum cine-i comandantul Iepurilor?

— Eu, desfăcu brațele, neajutorat, puștiul.

Ender privi tavanul și încuviință iarăși.

— Bineînțeles. La urma urmei, n-ai decât cu patru ani sub vârsta regulamentară.

— Nu-l de răș. Nu știu ce se-nțămplă aici. Toate schimbările din joc... Și-acum, asta! Nu sunt singurul avansat, să știi. Au absolvit jumătate din comandanți și au promovat o mulțime dintre ai noștri să comande armatele alea.

— Pe cine-au mai transferat?

— Păi... pe toți șefii de plutoane și secunzii lor.

— Sigur că da. Dacă au decis să-mi distrugă armata, mi-o decimează. Sunt foarte meticuloși în tot ceea ce fac.

— Tot tu o să-nvingi, Ender. O știm cu toții. Tom Nebunu' a zis: „Adică trebuie să mă gândesc cum să-i bat pe Dragoni?” Toți știu că ești cel mai bun! Nu te pot dărâma, indiferent ce-ar...

— Au făcut-o deja.

— Nu, Ender, nu te pot...

— Bean, nu-mi mai pasă de jocul lor. N-o să-l mai joc niciodată. S-a terminat cu antrenamentele. S-a terminat cu bătăliile. N-au decât să-și lase bilețelele pe podea; eu nu mă mai duc! Am decis asta înainte de-a intra în sală, azi. De aceea v-am pus s-atacați poarta. Nu credeam că voi reuși, dar nu-mi păsa. Voiam o ieșire spectaculoasă.

— Să-l fi văzut pe Bee. Pur și simplu nu reușea să priceapă cum pierduse, deși mai aveau numai șapte băieți care-și puteau mișca degetele de la picioare, iar el avea doar trei care n-o puteau face.

— De ce să vreau să-l văd pe Bee? De ce să vreau să bat pe cineva? Ender își apăsă palmele pe ochi: Bean, azi i-am făcut rău lui Bonzo. L-am lovit rău de tot.

— O merita!

— L-am lovit și l-am pus jos. Parcă era mort, așa rămăsese. Și tot l-am mai lovit.

Bean nu spuse nimic.

— Voiam doar să fiu sigur că n-o să-mi mai facă niciodată vreun rău.

— N-o să-ți facă. L-au trimis acasă.

— Deja?

— Profesorii nu spun multe; n-au spus niciodată. Înștiințarea oficială spune că a absolvit, dar în dreptul destinației – știi tu, școala tactică, auxiliar, precomandă, navigație – scrie numai Cartagena, Spania. Acolo locuiește el.

— Mă bucur că l-au absolvit.

— Ce dracu', Ender, noi ne bucurăm c-a dispărut! Dacă am fi știut ce-ți face, l-am fi mierlit pe loc. E adevărat c-a sărit cu toată gașca pe tine?

— Nu. A fost doar el și cu mine. A luptat cu onoare. „Dacă n-ar fi fost onoarea lui, m-ar fi bătut cu toții. Atunci m-ar fi putut omorî. Simțul onoarei lui mi-a salvat viața.” Eu n-am luptat cinstit, adăugă Ender. M-am bătut ca să câștig.

Puștiul răs.

— Și-ai făcut-o! L-ai șutat de pe orbită.

O ciocănitură la ușă. Înainte ca Ender să poată răspunde, ușa se deschise. Băiatul se așteptase la alți soldați de-ai săi. Era însă maiorul Anderson. În urma lui intră colonelul Graff.

— Ender Wiggin, rosti Graff.

— Da, domnule.

— Comportamentul tău azi în sală a reprezentat un act de indisciplină care nu dorim să se repete.

— Da, domnule.

Bean se simți furios; nu considera că Ender merita muștruluit.

— Sosise momentul să se spună unui profesor ce simțim noi despre ceea ce faceți!

Adulții îl ignorară. Anderson îi întinse lui Ender o hârtie. O coală de dimensiuni normale, nu unul din bilețelele folosite pentru ordinele interne în Școala de Luptă; era un întreg set de dispoziții. Bean știu ce însemna. Un ordin de transfer.

— Absolvirea? întrebă el. Ender încuviință. De ce-au întârziat atâta? N-ai decât doi-trei ani sub vârsta minimă. Știi deja să umbli, să vorbești și să te-mbraci singur. Ce le-a mai rămas să te-nvețe?

Ender clătină din cap.

— Știi doar că jocul a luat sfârșit. Împături coala: Nu-i deloc devreme, îmi pot anunța armata?

— Nu mai e timp, răspunse Graff. Naveta pleacă peste douăzeci de minute. În plus, e preferabil să nu mai vorbești cu nimeni după primirea ordinului de transfer. Despărțirea este mai ușoară.

— Pentru ei sau pentru voi? întrebă Ender. Nu așteptă răspuns. Se răsuci iute spre Bean, îl prinse de mână pentru o clipă, apoi porni către ușă.

— Stai așa, strigă puștiul. Unde te duci? La Tactică? Navigație? Auxiliare?

— La Școala de Comandă, răspunse Ender.

— Pre-comandă?

— Comandă, repetă băiatul și ieși. Anderson îl urmă îndeaproape.

Bean îl prinse de mânecă pe Graff:

— Dar nimeni n-ajunge la Școala de Comandă înainte de șaisprezece ani!

Colonelul îi îndepărtă mâna și ieși, închizând ușa.

Bean rămase singur în cameră, încercând să înțeleagă ce însemnau toate astea. Nimeni nu intra în Școala de Comandă fără trei ani de pre-comandă în Școala Tactică sau Auxiliară. De fapt, nimeni nu părăsea Școala de Luptă fără un stagiul de cel puțin șase ani și Ender făcuse doar patru.

„Sistemul se năruiește. Clar! Fie că cineva de sus a luat-o razna, fie că s-a întâmplat ceva rău cu războiul, cu adevăratul război, cel cu gândacii. De ce altfel ar fi de acord să distrugă sistemul de antrenamente, să distrugă jocul, așa cum o fac? De ce altfel ar pune un pici ca mine la comanda unei armate?”

Bean se gândi la toate astea în timp ce mergea pe coridoare, spre patul său. Luminile se stinseseră exact când ajunse. Se dezbrăcă pe întuneric, băjbâind ca să-și pună hainele într-un dulap pe care nu-l putea zări. Se simțea îngrozitor. La început, crezu că-i era teamă să conducă o armată, dar nu acesta era motivul. Știa că avea să fie un comandant bun. Simțea că ar fi vrut să plângă. Nu mai plânse din primele zile de la venirea aici, când îl copleșise dorul de casă. Încercă să definească senzația aceea care-i pune un nod în gât și-l făcea să suspine înăbușit, indiferent cât s-ar fi străduit s-o alunge. Se mușcă de palmă ca s-o oprească, ca s-o înlocuiască cu durere. Nu reuși. N-avea să-l mai revadă niciodată pe Ender. Odată identificată cauza, senzația putea fi controlată. Se întinse pe spate și se sili să parcurgă rutina relaxării, până simți că-i trece plânsul. Apoi alunecă în somn. Mâna lui era în apropierea gurii. Zăcea pe pernă, ezitantă, de parcă Bean nu se putea decide ca să-și roadă unghiile, sau să-și sugă degetul. Fruntea îi era încruntată și asudată. Respira ușor și întretăiat. Era un soldat și dacă cineva l-ar fi întrebat ce dorea să fie când o să ajungă mare, n-ar fi știut ce însemna asta.

***

Când intră în navetă, Ender observă pentru prima oară că gradele de pe uniforma maiorului Anderson se schimbaseră.

— Da, rosti Graff, acum e colonel. De fapt, din această după-amiază, maiorul Anderson a devenit șeful Școlii de Luptă. Eu am căpătat alte însărcinări.

Ender nu întreabă care anume.

Graff se așeză într-un fotoliu în fața lui și-și prinse centura. Mai era un singur pasager: un individ tăcut, în haine civile, care fusese prezentat drept generalul Pace. Avea doar o geantă, la fel ca Ender. Cumva, băiatul se simțea liniștit și mulțumit că nici Graff nu avea bagaje.

În timpul călătoriei, Ender vorbi o singură dată:

— De ce mergem pe Pământ? întrebă el. Credeam că Școala de Comandă e în centura de asteroizi.

— Așa-i, încuviințase Graff. Însă Școala de Luptă n-are docuri pentru nave interplanetare. Așa încât ai căpătat o scurtă permisie.

Băiatul voi să întrebe dacă asta însemna că-și putea vizita familia. Dar deodată, gândul că ar fi fost posibil îl sperie, și nu mai întrebă. Închise ochii și încercă să doarmă. În spatele lui, generalul Pace îl studia; în ce scop, nu putea bănui.

Când aterizară în Florida, era o după-amiază toridă de vară. Ender fusese atâta vreme lipsit de soare, încât lumina aproape îl orbi. Miji ochii, strănută și își dori să revină într-o incintă. Totul era îndepărtat și plat; solul, lipsit de curba ascendentă a podelelor din Școala de Luptă, părea gata să se prăbușească. Ender avea permanent senzația că se află în vârful unui pisc. Reală forță gravitațională se simțea altfel; își târșăia picioarele când umbla. Ura Pământul. Vroia să se întoarcă acasă, înapoi la Școala de Luptă, singurul loc din univers căruia îi aparținea.

— Arestat?!

— Este un act firesc, nu? Generalul Pace este șeful poliției militare, iar în Școala de Luptă a avut loc un deces.

— N-am fost înștiințat dacă colonelul Graff a fost avansat, ori trimis înaintea tribunalului militar. Doar că e transferat și trebuie să raporteze Amiralului.

— E un semn bun sau rău?

— Cine știe? Pe de o parte, Ender Wiggin a supraviețuit și a depășit un prag; a absolvit într-o manieră excepțională – în privința asta trebuie să recunoști meritul bătrânului Graff. Pe de altă parte, se pune problema celui de-al patrulea pasager din navetă. Cel din sicriu.

— Al doilea deces din istoria școlii. Cel puțin de data asta n-a fost o sinucidere.

— Prin ce-i mai bună o crimă, maior Imbu?

— N-a fost o crimă, domnule colonel. Avem înregistrări video din nouă unghiuri. Nimeni nu-l poate învinui pe Ender.

— Dar poate fi învinuit Graff. Oricum, s-a terminat; civilii pot răscoli arhivele și pot hotărî cum ar fi fost mai bine. Să ne decoreze dacă cred că am procedat corect, să ne ia pensiile și să ne bage la-nchisoare dacă vor decide că am greșit. Cel puțin au avut bunul simț să nu-i spună lui Ender că băiatul a murit...

— Nu-i prima oară...

— Mda, nici despre Stilson nu i-au zis.

— Puștiul mă sperie.

— Ender Wiggin nu-i un ucigaș! Pur și simplu, el învinge... total. Dacă-i vorba de speriat, să se sperie gândacii!

— Aproape că ți-e milă de ei, când știi că-l vor înfrunța.

— Singurul pentru care mi-e milă este chiar Ender. Dar nu îndeajuns ca să le sugerez s-o lase mai moale. Am căpătat acces la rapoartele primite de Graff. Chestiile legate de mișcările flotei... până acum dormisem fără vise.

— Am intrat în criză de timp?

— N-ar fi trebuit s-aduc vorba despre asta. Sunt date secrete.

— Știu.

— Să zicem doar atât: nu l-au adus deloc devreme la Școala de Comandă. Poate chiar cu doi ani prea târziu.

- Copii?
- Frate și soră. S-au ascuns în rețea sub cinci identități succesive... scriind pentru companii care le plăteau timpii de acces, chestii de-astea... A durat al dracului de mult până i-am descoperit.
- Ce ascund?
- Pot fi mai multe lucruri. Secretul cel mai important este însă vârsta lor. Băiatul are paisprezece ani, fata doisprezece.
- Care este Demostene?
- Fata. Cea de doisprezece ani.
- Scuză-mă! Nu cred că-i amuzant, dar nu m-am putut abține să nu râd. Când mă gândesc câte griji ne făceam, cum ne-am chinuit să-i convingem pe ruși să nu-l ia pe Demostene în serios, pentru că-l avem pe Locke drept dovadă că nu toți americanii sunt demenți iubitori de război. Frate și soră, la pubertate...
- Iar numele lor de familie este Wiggin.
- Ah! O coincidență?
- Acel Wiggin e un terț. Ei sunt unu și doi.
- Excelent! Rușii n-o vor crede niciodată...
- Că Demostene și Locke nu se găsesc sub controlul nostru ca Wiggin.
- Să fie oare o conspirație? Îi manipulează cineva?
- N-am reușit să depistăm nici un contact între ei și un adult care să-i dirijeze.
- Asta nu înseamnă că cineva n-ar fi putut inventa o metodă pe care să n-o poți depista. E greu de crezut că doi copii...
- Am discutat și cu colonelul Graff, când a sosit de la Școala de Luptă. El consideră că nimic din ce-au făcut acești copii nu le depășește posibilitățile. Practic, capacitățile lor sunt identice cu ale lui... Wiggin. Numai temperamentele diferă. L-a surprins însă orientarea celor două personaje. În mod clar, Demostene e fata, însă Graff spunea că ea a fost respinsă de la Școala de Luptă pentru că era prea pașnică, prea conciliantă, și mai ales prea empatică.
- N-adece deloc cu Demostene...
- Pe când băiatul are sufletul unui șacal.
- Nu cumva tocmai Locke a fost recent apreciat drept „singura minte cu adevărat deschisă a Americii”?
- E greu de înțeles ce se întâmplă de fapt. Totuși Graff a recomandat, și sunt de acord cu el, să-i lăsăm în pace. Să nu-i demascăm. Să nu raportăm nimic oficial, doar că s-a constatat că Locke și Demostene nu au legături cu străinătatea și nici cu vreo grupare din interior, exceptându-le pe cele recunoscute public în rețele.
- Altfel zis, să-i declarăm curați.
- Știu că Demostene pare periculos, parțial tocmai pentru că el – sau ea – are un număr așa mare de admiratori. Mie însă mi se pare semnificativ faptul că cel mai ambițios dintre ei a ales personajul moderat și înțelept. Nu uita că ei nu fac altceva decât să scrie. Au influență, dar n-au putere.
- Experiența mea mă învață că influența înseamnă putere.
- Dacă vreodată vor depăși măsura, îi putem demasca extrem de ușor.
- Numai în următorii câțiva ani. Cu cât așteptăm mai mult, ei vor înainta în vârstă și va fi mai puțin șocant când se va afla cine sunt de fapt.
- Știi ce au fost manevrele trupelor rusești. Există posibilitatea ca Demostene să aibă dreptate. Și atunci...
- Ar fi bine să-l avem la îndemână. Bine! Deocamdată îi lăsăm în pace. Dar urmărește-i. Bineînțeles, eu va trebui să găsesc modalități de a-i calma pe ruși.

În ciuda îndoielilor personale, Valentine găsea amuzant să fie Demostene. Acum rubrica ei era preluată de aproape toate rețelele info din țară și era plăcut să vezi cum banii se adunau în conturi. Din când în când, Demostene dona o sumă, atent calculată, unui candidat sau unei cauze; suficient pentru ca donația să fie remarcată, totuși nu atât de mult încât respectivul să aibă impresia că se încerca influențarea lui. Valentine primea atât de multe scrisori, încât rețeaua îi angajase o secretară să răspundă unor subiecte comune. Scrisorile din partea unor lideri naționali și internaționali, uneori ostili, alteori prietenoși, întotdeauna le citea împreună cu Peter, râzând deseori încântați că asemenea oameni scriau unor copii, fără să aibă habar

care era adevărul.

Alteori însă, fata se simțea rușinată. Tatăl ei îl citea cu regularitate pe Demostene; pe Locke nu-l citea niciodată sau, dacă o făcea, nu vorbea nimic despre asta. La cină, obișnuia să repete una din argumentațiile făcute de Demostene în articolul din ziua respectivă. Peter era încântat – „Vezi, se dovedește că oamenii obișnuiți sunt interesați” – dar Valentine se simțea rușinată pentru tatăl ei. „Dacă va afla vreodată că eu scriam articolele despre care ne povestea și că nu credeam nici măcar jumătate din lucrurile pe care le spuneam, ar fi mândru și umilit.”

La școală fusese cât pe aci să-i demaște pe amândoi, când profesorul ei de istorie le dăduse să facă o comparație între două articole mai vechi ale lui Locke și Demostene. Din neatenție, Valentine făcuse o analiză excepțională. După aceea, se străduise din răspuțeri s-o convingă pe directoare să nu-i publice esul în aceeași rețea care avea rubrica lui Demostene. Peter fusese necruțător: „Este prea în stilul lui ca să apară. Dacă nu te poți controla, o să fiu nevoit să anunț moartea lui Demostene.”

Cu toată explozia de atunci, Peter o înfricoșa mai mult când tăcea. Așa se întâmplase când Demostene primise invitația de-a se alătura Comitetului Prezidențial „Educația Viitorului”, o organizație de elită care avea scopul de-a nu face nimic, dar în modul cel mai grandios cu putință. Valentine crezuse că Peter avea s-o considere un triumf, însă nu se întâmplase așa.

— Refuză, îi spusese el.

— De ce? Nu voi avea absolut nimic de făcut și chiar au anunțat că, respectând binecunoscuta dorință de anonimat a lui Demostene, toate ședințele se vor desfășura prin rețea. În felul ăsta capătă statutul unei persoane respectabile, și...

— Și ești mulțumită că mi-ai luat-o înainte.

— Peter, nu-i vorba de tine și de mine, e vorba de Locke și Demostene. Noi i-am creat. Ei nu sunt reali. În plus, solicitarea asta nu înseamnă că-l apreciază pe Demostene mai mult decât pe Locke, ci doar că el are o bază de susținere mai largă. Știi că așa va fi. Numirea lui mulțumește pe toți șovinii și rusofobii.

— Nu trebuia să se întâmple așa! Locke trebuia să fie cel respectat.

— Păi este! Respectul real se instalează mai încet decât respectul oficial. Peter, nu te supăra pe mine pentru că am făcut bine ceea ce mi-ai zis tu să fac!

Însă băiatul rămăsese furios zile întregi și de atunci o lăsase pe ea să-și conceapă singură articolele, în loc să-i spună ce anume să scrie. Crezuse probabil că în felul acesta calitatea textelor lui Demostene avea să scadă, dar dacă într-adevăr așa se întâmplă, nimeni n-o sesiză. Poate că-l mâniase și mai mult faptul că Valentine nu venise la el plângând, să-i ceară ajutorul. Fata fusese prea multă vreme Demostene ca să mai aibă nevoie de cineva care să-i spună ce ar fi crezut acesta despre diferite subiecte.

Și pe măsură ce corespondența ei cu alți cetățeni activi politic crescuse, începu să afle lucruri, informații care pur și simplu nu erau accesibile marelui public. Fără să vrea, unii ofițeri cu care corespundea scăpau anumite amănunte, iar ea și Peter le puseră cap la cap, construind un tablou fascinant și înspăimântător al activităților Tratatului Varșovia. Într-adevăr, se pregătea de război, un război planetar și sângeros. Demostene nu greșise, suspectând Tratatul că nu respecta prevederile Ligii.

Treptat, personajul ei începu să capete o viață proprie. Uneori, la sfârșitul unei ședințe de redactare, Valentine se trezea gândind ca Demostene, aprobând idei ce nu trebuiau să fie decât afirmații precis calculate. Iar alteori, citea eseurile lui Locke, scrise de Peter, și se simțea exasperată de evidenta lui orbire față de ceea ce se întâmpla.

Poate că-i imposibil să îmbraci o identitate fără să devii ceea ce pretinzi că ești. Se gândi la acest lucru, îl întoarse pe toate fețele pentru câteva zile, apoi scrisese un articol pornind chiar de la premisa respectivă, arătând că politicienii care se prosternau înaintea rușilor în scopul menținerii păcii aveau, în cele din urmă, să ajungă să-i susțină în orice întreprindere. Era un act incisiv la adresa partidului aflat la putere și primi o sumedenie de scrisori pe tema aceea. În același timp, încetase s-o mai sperie ideea că se transformă, într-o anumită măsură, în Demostene. „El e mai inteligent decât Peter, și chiar mai inteligent decât l-am crezut eu”, își spunea.

Graff o așteptă după încheierea orelor de școală. Stătea rezemat de mașină. Purta haine civile și se îngărase, așa încât fata nu-l recunoscuse imediat. Însă el îi făcu semn cu mâna și chiar înainte de-a se prezenta, Valentine își reaminti cum îl chema.

— Nu mai scriu nici o scrisoare, îi zise. Nici pe aceea n-ar fi trebuit s-o scriu!

— Deci bănuiesc că nu-ți plac medaliile.

— Nu prea.

— Hai să facem o plimbare împreună, Valentine.

— Nu mă plimb cu străinii.

Bărbatul îi întinse o hârtie. Era un acord semnat de ambii ei părinți.

— Înțeleg că nu ești un străin. Unde mergem?

— Să vizităm un tânăr soldat, venit în permisie în Greensboro.

Fata lui în automobil.

— Ender n-are decât zece ani, spuse ea. Mi s-a părut că ne-ai zis că prima lui permisie va fi la doisprezece ani.

— A absolvit mai multe clase într-un an.

— Deci e bine?

— Întrebă-l când o să-l vezi.

— De ce tocmai eu? De ce nu toată familia?

Graff suspină.

— Ender vede lumea în felul lui personal. A trebuit să-l convingem să se întâlnească cu tine. Nu l-au interesat nici Peter, nici părinții tăi. Viața din Școala de Luptă a fost... intensă.

— Ce vrei să zici? C-a înnebunit?

— Dimpotrivă, este persoana cea mai întreagă la minte pe care o cunosc. E suficient de lucid ca să înțeleagă că părinții lui n-ar fi încântați să redeschidă o casetă afectivă, închisă atât de ermetic cu patru ani în urmă. Iar în privința lui Peter... nici măcar n-am sugerat vreo întâlnire, de aceea n-a avut ocazia să ne dea dracului.

Ieșiră pe Lake Brandt Road și ocoliră lacul, urmând un drum șerpuitor până ajunseră înaintea unei vile mari din chereștea albă, care acoperea o întreagă colină. De o parte se întindea lacul Brandt, iar de cealaltă un heleșteu cu suprafața de peste două hectare.

— Casa a fost construită de „Medly Mist-E-Rub”, explică Graff. FI a cumpărat-o acum vreo douăzeci de ani. Ender a insistat ca discuția voastră să nu fie înregistrată. I-am promis-o și pentru a vă asigura de asta, veți fi pe o plută construită chiar de el. Te previn totuși că după ce veți termina, intenționez să te întreb ce s-a petrecut. Nu ești obligată să-mi răspunzi, însă sper c-o vei face.

— Nu mi-am adus un costum de baie.

— Îți putem oferi noi unul?

— Care să n-aibă microfoane?

— Trebuie să existe și un anumit grad de încredere. De pildă, eu cunosc adevărata identitate a lui Demostene.

Valentine se simți străbătută de un fior de teamă, dar nu spuse nimic.

— Am aflat-o după ce am părăsit Școala de Luptă. În toată lumea suntem poate vreo șase care-i cunoaștem numele adevărat. Fără să-i punem la socoteală pe ruși – numai Dumnezeu știe ce informații au ei. Totuși Demostene nu trebuie să se teamă. Se poate încrede în discreția noastră. Tot așa cum eu mă încred că el nu-i va spune lui Locke ce s-a petrecut azi, aici. Încredere reciprocă. Ne spunem unii altora anumite lucruri.

Fata nu se putea decide dacă ei erau de acord cu Demostene sau cu Valentine Wiggin. În prima variantă, n-ar fi avut încredere în ei; în a doua, poate că da. Faptul că nu voiau să-i povestească lui Peter cele întâmplate sugera că erau conștienți de diferența dintre ei. Nu mai pierdu timpul să se întrebe dacă ea însăși mai știa care era diferența aceea.

— Spuneai că el a construit pluta. De când e aici?

— De două luni. Intenționasem ca permisia să dureze doar câteva zile. Dar, vezi tu, nu mai pare interesat să-și continue instruirea.

— Aha! Deci voi fi iarăși factorul terapeutic.

— De data asta nu te putem cenzura. Pur și simplu, riscăm. Avem mare nevoie de fratele tău. Omenirea se găsește la răspântie.

Val crescuse îndeajuns ca să știe exact în ce pericol se afla lumea. Și fusese de suficientă vreme în pielea lui Demostene ca să nu ezite să-și îndeplinească datoria.

— Unde este?

— Jos, la debarcader.

— Unde-i costumul de baie?

Ender nu flutură brațul, văzând-o cum cobora colina și nici nu zâmbi când Valentine păși pe pontonul plutitor. Însă fata știa că se bucura s-o vadă, știa din felul în care ochii lui îi priveau întruna fața.

— Ești mai înalt decât ținam minte, rosti ea prostește.

— Și tu, răspunse băiatul. Eu îmi aminteam că erai frumoasă.

— Memoria îți poate juca feste.

— Nu! Chipul ți-a rămas la fel, dar eu nu mai țin minte ce înseamnă frumos. Haide! Hai să ieșim pe lac.

Valentine privi neîncrezătoare pluta micuță.

— Numai să nu stai în picioare pe ea, zise Ender. Urcă pe plută în patru labe: E primul lucru pe care l-am construit cu mâinile mele, de când ne jucam cu cuburile. Clădirile anti-Peter.

Ea râse. Obişnuiau să construiască clădiri care să rămână în picioare, chiar și după ce se îndepărtau multe din suporturile vizibile. La rândul lui, Peter scotea câte un cub dintr-un loc sau altul, pentru ca structura să rămână fragilă și să se năruiește la prima atingere întâmplătoare. Era un ticălos, totuși constituia un fel de focar al copilăriei lor.

— Peter s-a schimbat, spuse fata.

— Hai să nu discutăm despre el.

— Bine.

Sui și ea pe plută, nu cu aceeași dexteritate. Ender luă o vâslă și înaintară încet spre mijlocul apei. Valentine observă cu glas tare că era bronzat și musculos.

— Mușchii se datorează Școlii de Luptă. Bronzul este de aici. Stau mult pe lac. Când înot, parcă n-aș mai avea greutate. Duc dorul imponderabilității. Și-n plus, de aici, de pe lac, terenul se ridică de jur-împrejur.

— Ca și cum te-ai afla pe fundul unui castron.

— Am trăit patru ani într-un asemenea loc.

— Deci acum suntem străini?

— Nu-i așa, Valentine?

— Nu, răspunse ea. Întinse mâna și-l atinse pe picior. Apoi, brusc, îl strânse de genunchi, în locul unde Ender se gădila întotdeauna.

Dar aproape în același moment, băiatul îi prinse încheietura mâinii. Strânsoarea lui era foarte puternică, deși palmele îi erau mai mici decât ale ei, iar brațele subțiri. Pentru o clipă, păru amenințător; apoi se relaxă.

— Ah, da, rosti el. Obişnuiai să mă gădili.

— N-o mai fac, își retrase mâna Valentine.

— Vrei să-noi?

În loc de răspuns, ea se lăsă în apă, peste marginea plutei. Apa era limpede și curată, și nu avea clor. Înotă o vreme, după aceea reveni la plută și se întinse sub razele soarelui. O viespe îi dădu târcoale, apoi ateriză lângă capul ei. Știa că era acolo și, în mod obișnuit, i-ar fi fost frică. Nu însă și azi. „Las-o să se plimbe, las-o să se încălzească la soare ca și mine.”

Apoi pluta se legănă și, întorcându-se, îl văzu pe Ender strivind calm viespea cu vârful unui deget.

— Sunt rele, rosti el. Te-nțeapă fără să aștepte să fie mai întâi insultate. Zâmbi: Am învățat despre strategia de prevenire. Sunt foarte bun. Nu m-a bătut nimeni, niciodată. Sunt cel mai bun soldat pe care l-au avut vreodată.

— Cine s-ar fi așteptat la altceva? replică Valentine. Ești un Wiggin.

— Indiferent ce-ar putea însemna asta.

— Înseamnă că vei face o schimbare în lume.

Și-i povesti cu ce se ocupau ei.

— Câți ani are Peter, paisprezece? Deja plănuiește să cucerească lumea?

— Se crede Alexandru cel Mare. Și de ce n-ar fi? De fapt, de ce n-ai fi și tu?

— Nu putem fi doi Alexandru.

— Două fețe ale aceleiași monede. Iar eu sunt metalul dintre ele. În timp ce vorbea, se întreba dacă era adevărat. Împărțise atâtea cu Peter în acești ultimi ani, încât chiar atunci când se gândise că-l disprețuia, ea îl înțelegea. În vreme ce Ender fusese până acum doar o amintire. Un băiat micuț și fragil, care avea nevoie de protecția ei. Nu acest bărbat în miniatură, cu ochi reci și piele întunecată, care ucidea viespile cu mâna goală. „Poate că el, și Peter și eu suntem la fel și am fost așa de la început. Poate că doar gelozia ne-a făcut să ne credem diferiți.”

— Necazul cu monedele este că atunci când o față e-n sus, cealaltă e-n jos.

„Iar acum crezi că ești jos.”

— Vor să te încurajez să continui studiile.

— Nu sunt studii, ci jocuri. Jocuri de la început până la sfârșit; numai că ei schimbă regulile de câte ori au chef. Ridică un braț moale: Vezi firele marionetei?

— Dar și tu te poți folosi de ei.

— Numai dacă vor să fie folosiți. Numai dacă cred că *ei* te manipulează. Nu, e prea greu, m-am săturat. În clipa când încep să fiu fericit, în clipa când cred că mă pot descurca, vără în mine alt cuțit. Am coșmaruri și aici. Visez că-s în gravitație. Iar ei schimbă permanent direcția gravitației. De aceea, nu pot ateriza pe peretele spre care m-am lansat. N-ajung niciodată acolo unde voiam. Și-i rog mereu să mă lase să plec, dar ei nu vor și mă trag înapoi.

Îi sesiză mânia din voce și bănuî că era îndreptată împotriva ei.

— Cred că pentru asta mă aflu aici. Ca să te trag înapoi.

— Eu n-am vrut să te întâlnesc.

— Mi-au spus.

— Mă temeam că te mai iubesc.

— Și eu speram.

— Teama mea și speranța ta... s-au îndeplinit amândouă.

— Ender, e adevărul adevărat. Poate că suntem copii, dar nu suntem lipsiți de putere. Am jucat destul după regulile lor și a devenit jocul nostru. Chicoti: Acum fac parte dintr-o comisie prezidențială. Peter e tare furios.

— Pe mine nu mă lasă să folosesc rețelele. Nu există nici un calculator, exceptând programele casnice care monitorizează sistemul de securitate și luminile. Chestii vechi, instalate acum o sută de ani, când construiau calculatoare care nu se cuplau cu nimic altceva. Mi-au luat armata, mi-au luat pupitrul și știi ceva? Chiar că nu-mi pasă!

— Probabil că ești propriul tău prieten.

— Eu, nu. Amintirile mele.

— Atunci asta ești tu – ceea ce-ți amintești.

— Nu. Amintirile mele despre străini. Amintirile mele despre gândaci.

Valentine se cutremură, parcă străbătută de un neașteptat fior rece.

— Refuz să mă mai uit la filmele cu gândaci! Sunt întotdeauna la fel.

— Eu le-am studiat ore întregi. Felul cum se mișcă navele lor prin spațiu... Și încă ceva, de care mi-am dat seama abia aici, pe lac. Toate imaginile în care gândacii și oamenii se înfruntă direct provin din Prima Invazie. În cadrele din a Doua Invazie, unde soldații noștri poartă uniforme FI, gândacii sunt întotdeauna deja morți. Zac peste tot, prăbușiți peste comenzi. Nici un semn de luptă, nimic. Iar din bătlia lui Mazer Rackham... nu mi s-a arătat nici măcar o fotografie.

— Poate că-i vorba de o armă secretă.

— Nu, nu, nu mă interesează felul *cum* au murit. E vorba de gândacii înșiși. Nu știu nimic despre ei și totuși într-o bună zi se pare că va trebui să-i înfrunt. Am disputat multe bătlaii în viața mea, uneori jocuri, alteori... nu. De fiecare dată am învins pentru că am înțeles felul în care gândea inamicul meu. L-am înțeles după cum se *comporta*. Îmi puteam da seama ce credea c-o să fac eu și cum ar fi vrut să se desfășoare lupta. Și mă adaptam. Mă pricep bine la asta. Să înțeleg cum gândesc alții.

— Blestemul copiilor Wiggin...

Valentine glumea, totuși o înfricoșa gândul că Ender ar fi putut s-o cunoască la fel de bine ca și pe inamicii lui. Peter o înțelesese dintotdeauna, sau cel puțin așa credea el; era însă o asemenea lepădătură morală, încât fata nu se simțise niciodată stânjenită când îi ghicise chiar și gândurile cele mai urâte. Dar Ender... n-ar fi dorit s-o „citească”. S-ar fi simțit dezbrăcată în fața lui. S-ar fi rușinat.

— Crezi că nu-i poți bate pe gândaci dacă nu-i cunoști.

— Nu-i doar atât. Stând singur aici și neavând ce face, m-am gândit și la mine. Am încercat să-nțeleg de ce mă detest atât de mult.

— Nu-i adevărat, Ender...

— Nu-mi spune: „Nu-i adevărat, Ender.” Mi-a trebuit mult timp să-mi dau seama de lucrul ăsta dar, crede-mă, așa-i! Mă urăsc pe mine însumi. Și am ajuns la următoarea concluzie: în clipa când îmi înțeleg cu adevărat inamicul, când îl înțeleg îndeajuns de bine ca să-l pot învinge, în acel moment eu îl și iubesc. Cred că-i imposibil să înțelegi cu adevărat pe cineva, ce vrea el, ce crede el și să nu-l iubești așa cum se iubește el pe sine. Și atunci, în clipa aceea, când îl *iubesc*...

— Îl înfrangi. Pentru o clipă, Valentinei nu-i mai fu teamă că Ender avea s-o înțeleagă și pe ea.

— Nu, n-ai înțeles. Îl *distrug*! Fac în așa fel încât să-i fie imposibil să-mi mai facă rău vreodată. Îl strivesc și-l zdrobesc, până nu mai există.

— Ba nu-i adevărat.

Iar acum frica reveni, mai puternică decât înainte. „Peter s-a cumiñțit, însă tu... pe tine te-au transformat într-un ucigaș. Două fețe ale aceleiași monede, dar ce-nseamnă fiecare?”

— Val, eu am făcut cu adevărat rău unor persoane. Nu inventez nimic.

— Știu, Ender. „Cum îmi vei face mie rău?”

— Vezi în ce mă transform, Val? Întrebă el încetișor. Până și tu te temi de mine. Și-i atinse obrazul, atât de ușor, încât fata fu gata să izbucnească în plâns. Așa cum o atingea mînuța lui de prunc. Își amintea gestul acesta, atingerea mîinii moi și nevinovate, pe obrazul ei.

— Nu-i așa, răspunse ea și în clipa aceea era adevărat.

— Ar trebui să te temi.

„Nu, n-ar trebui să mă tem.”

— O să ți se umfle pielea, dacă stai atîta în apă. Și s-ar putea să te atace și rechinii.

Ender surăse.

— Rechinii au învățat de mult să mă lase-n pace.

Se cățără totuși pe plută, care se înclină și fu inundată de apă. Valentine o simți rece pe piele.

— Să știi că Peter va reuși. E suficient de inteligent ca să nu grăbească lucrurile, dar va izbuzi să-și croiască drum în sânul puterii dacă nu imediat, atunci mai târziu. Încă nu sunt sigură dacă asta o să fie bine sau rău. Peter poate fi crud, dar el știe cum poate obține și păstra puterea și există semne că după ce se termină războiul cu gândacii, sau poate chiar mai devreme, lumea se va prăbuși înapoi în haos. Tratatul Varșovia se îndrepta spre hegemonie încă înainte de Prima Invazie. Dacă o vor face și după...

— Deci până și Peter poate reprezenta o alternativă mai bună.

— Ai descoperit în tine semnele unui distrugător, da? Același lucru este valabil și pentru mine. Peter n-are un monopol asupra răului, indiferent ce consideră cei care i-au interpretat testele. Are însă calități de constructor: nu-i blând, dar nu mai distruge orice lucru bun pe care-l întâlnește. Odată ce-ți dai seama că puterea va ajunge întotdeauna la cei care tînjesc după ea, cred că vei fi de acord că ar putea-o deține oameni mult mai răi decât Peter.

— Cu așa o recomandare, mai că l-aș vota și eu.

— Uneori pare absolut prostesc. Un băiat de paisprezece ani și surioara lui mai mică plănuiind să cucerească lumea... Încercă să râdă. Nu era nimic amuzant. Dar noi nu suntem copii obișnuiți!

Valentine încercă să se imagineze aidoma celorlalte fete de la școală. Încercă să-și închipuie o viață lipsită de responsabilități pentru viitorul lumii.

— Eu nu cred la fel. Se întinse pe plută, de parcă putea rămâne veșnic pe loc.

Era adevărat. Indiferent ce-i făcuseră lui Ender în Școala de Luptă, îi distruseseră ambiția. Pur și simplu nu mai dorea să părăsească apele încălzite de soare.

„Nu”, înțelese ea. „Nu, el crede că nu vrea să plece de aici, totuși are prea mult din Peter. Sau prea mult din mine. Nici unul dintre noi n-ar putea să fie fericit mult timp – fără să facă nimic. Sau poate că de fapt, noi n-am putea fi fericiți trăind fără altcineva”.

Așa încât, începu să iscodească din nou:

— Care-i persoana cea mai cunoscută din întreaga lume?

— Mazer Rackham.

— Și dacă tu vei câștiga următorul război, așa cum a făcut Mazer?

— Rackham a reprezentat un noroc chior. O baftă... Nimeni nu credea în el. S-a întâmplat să se găsească în locul cuvenit, la momentul cuvenit.

— Dar să zicem că așa va fi și cu tine. Să zicem că-i înfrîngi pe gândaci și numele tău va fi cunoscut așa cum e cunoscut al lui.

— Îl las pe altul să fie faimos. Peter vrea să fie faimos. Îl las pe el să salveze lumea.

— Nu vorbesc despre glorie, Ender. Nu vorbesc nici despre putere. Vorbesc despre accidente, așa cum a fost accidentul prin care Mazer Rackham a ajuns să fie acolo, atunci când cineva trebuia să-i oprească pe gândaci.

— Dacă eu sunt aici, spuse Ender, atunci nu voi mai fi acolo. Va fi altcineva. Să aibă altcineva accidentul.

Tonul lui de nepăsare plictisită o înfurie pe fată:

— Eu vorbesc despre viața mea, egoistul naibii ce ești!

Dacă cuvintele ei îl deranjaseră, Ender nu se trăda în nici un fel. Rămase locului, cu ochii închiși.

— Când erai mic și Peter te tortura, a fost bine că n-am rămas întinsă în pat, așteptând ca

mama și tata să te salveze. Ei n-au înțeles niciodată cât de periculos era Peter. Știam că ai monitorul, dar n-am stat să-i aștept. Știi ce-mi făcea Peter pentru că-l opream să te chinuiască?

— Taci, șopti Ender.

Și pentru că Valentine văzu că pieptul îi tremura, pentru că știa că într-adevăr îi făcuse rău, pentru că, precum Peter, îi gărise punctul vulnerabil și-l lovise acolo, ea tăcu.

— Nu-i pot bate, rosti încet băiatul... Într-o bună zi, voi fi în spațiu, ca Mazer Rackham, și toți vor depinde de mine, iar eu nu voi putea s-o fac.

— Dacă tu nu poți, Ender, atunci nimeni nu poate. Dacă tu nu poți să-i învingi, atunci merită să câștige, pentru că sunt mai puternici și mai buni decât noi. Nu va fi vina ta.

— Spune asta celor morți.

— Dacă nu tu, atunci cine?

— Oricine.

— Nimeni, Ender. Vreau să-ți spun ceva: Dacă încerci și pierzi, atunci nu-i vina ta. Dar dacă nu-ncerci și noi pierdem, atunci e numai vina ta. Tu ne-ai omorât pe toți.

— Indiferent ce-ar fi, nu sunt un ucigaș.

— Dar ce altceva ar trebui să fii? Creierul oamenilor n-a evoluat pentru ca ei să stea tolăniți lângă lacuri. Primul lucru pe care l-am învățat a fost să ucidem. Și-a fost bine că l-am învățat, altfel am fi morți și tigrii ar stăpâni Pământul.

— Niciodată nu l-am putut învinge pe Peter. Indiferent ce am zis, sau am făcut. Niciodată! Deci totul revenea la Peter.

— Era mai mare decât tine. Și mai puternic.

— Așa sunt și gândacii.

Valentine îi înțelegea logica. Sau mai degrabă, lipsa de logică. Ender putea învinge oricând, dar în adâncul inimii sale știa că întotdeauna exista cineva capabil să-l distrugă. Știa că nu putea câștiga cu adevărat, deoarece mai exista și Peter, invincibilul campion.

— Vrei să-l învingi pe Peter? Întrebă fata.

— Nu.

— Învinge-i pe gândaci! După aceea, revino acasă și vezi cine-l mai bagă în seamă pe Peter Wiggin. Privește-l în ochi, când toată lumea te va iubi și adula. În ochii lui vei citi înfrângerea, Ender. Așa vei învinge!

— Nu înțelegi, spuse el.

— Ba da.

— Nu, nu-nțelegi. Nu vreau să-l înving pe Peter.

— Atunci ce vrei?

— Vreau ca el să mă iubească.

Valentine nu avea ce să răspundă. Din câte știa, Peter nu iubise pe nimeni.

Ender nu mai adăugă nimic. Tăcu și rămase întins, fără să se miște.

În cele din urmă, transpirată și ciupită de țânțarii care apăruseră odată cu amurgul, fata făcu o baie, apoi începu să împingă pluta spre țărm. Ender continua să stea nemișcat, totuși răsuflarea lui neregulată dovedea că nu dormea. Când ajunseră la mal, Valentine sui pe ponton și spuse:

— Eu te iubesc, Ender. Mai mult ca oricând. Indiferent ce vei hotărî.

Băiatul nu răspunse. Ea se îndoi că fusese crezută. Urcă dealul, clototind de mânie împotriva celor care o determinaseră să vină aici. La urma urmei, făcuse exact ce doriseră ei. Îl convinsese pe Ender să revină la școală și el n-avea s-o ierte prea curând pentru asta.

Băiatul intră pe ușă încă ud după ultima baie. Afară era întuneric, iar în odaia unde-l aștepta Graff, lumina era stinsă.

— Plecăm? Întrebă Ender.

— Dacă tu vrei...

— Când?

— Când ești gata.

Ender făcu duș și se îmbrăcă. În cele din urmă se obișnuise cu hainele civile, totuși, parcă nu se simțea în largul său fără uniformă sau costum de luptă. „N-o să mai port niciodată un costum”, se gândi. „Acela era jocul Școlii de Luptă, și am terminat cu el.” Auzea greierii cântând în pădure; mult mai aproape, pietrișul scrâșni sub roțile unei mașini care se apropia.

Ce altceva să ia cu el? Citise câteva cărți din bibliotecă, dar nu erau ale lui și nu le putea lua. Singurul obiect ce-i aparținea era pluta, pe care o construise singur, dar ea urma să

rămână aici.

Acum lumina se aprinsese în camera lui Graff. Bărbatul își schimbase hainele. Revenise la uniformă.

Au luat loc amândoi pe bancheta din spate a mașinii, care merse pe drumuri de țară, apropiindu-se de o poartă secundară a aeroportului.

— Pe vremuri, rosti Graff, când populația era în creștere, aici existau ferme și păduri. A fost un ținut al apelor; ploile formau o mulțime de pâraie și există multe ape subterane. Pământul este adânc, Ender, și e viu. Noi, oamenii, trăim doar la suprafață, ca insectele de pe gunoaiele care se strâng la malul bălților.

Băiatul nu spuse nimic.

— Îi antrenăm, așa cum o facem, pe viitorii comandanți pentru că așa trebuie – trebuie să gândească în anumite feluri, să nu se lase distrași de altele – de aceea îi izolăm. Pe ei, și pe tine. Vă ținem izolați. Și dă rezultate. Dar când nu întâlnești niciodată oameni, când nu cunoști Pământul în sine, când trăiești între pereți de metal care te apără de frigul spațiului, e foarte ușor să uiți de ce merită salvat Pământul. De ce lumea oamenilor s-ar putea să merite prețul care-l plătești tu.

„Deci de-asta m-ați adus aici!”, gândi Ender. „Deși vă grăbeați atât de tare, de asta ați sacrificat trei luni: ca să mă faceți să iubesc Pământul. Ei bine, ați reușit! Toate trucerile au reușit. Și Valentine; ea era alt atu al vostru, care să-mi amintească faptul că nu mă duc la școală pentru binele meu personal. Ei bine, n-o să uit!”

— Poate că m-am folosit de Valentine, continuă Graff, și poți să mă urăști pentru asta, dar nu uita că a venit doar datorită relației dintre voi; ea este adevărată și doar ea contează. Între oameni există miliarde de asemenea legături. Iar tu lupți ca să nu fie distruse.

Ender își întoarse chipul spre geam și urmări elicopterele și dirijabilele, ridicându-se și coborând.

Luară un elicopter până la spațioportul FI de la Stumpy Point. În mod oficial purta numele unui fost Hegemon, însă toată lumea îi spunea Stumpy Point; așa se numise orașelul care fusese complet acoperit cu asfalt atunci când începuseră să construiască insulele uriașe din oțel și beton ce presărau strâmtoarea Pamlico. Existau încă păsări acvatice, pășind agale prin apa sărată, unde copacii acoperiți cu mușchi își plecau ramurile parcă adăpându-se. Începuse să plouă ușor, și betonul era negru și lucios; era greu de spus unde anume se termina asfaltul și unde începea strâmtoarea.

Graff îl conduse printr-un labirint de uși. Autoritatea era reprezentată de o sferă micuță din plastic. Colonelul o introducea în fante, ușile se deschideau, oamenii se ridicau în picioare și salutau, iar ei treceau mai departe. Băiatul observă că la început toți îl urmăreau cu privirile pe Graff, însă pe măsură ce pătrundeau mai adânc în spațioport, oamenii începuseră să-l privească pe el. Inițial remarcaseră purtătorul autorității, dar apoi, în locurile unde toți dețineau autoritate, îi interesa necunoscutul.

Abia când Graff își fixă centurile pe scaunul de lângă el, Ender înțelese că bărbatul avea să-l însoțească.

— Până unde? întrebă el. Până unde o să vii cu mine?

Graff surâse scurt:

— Până la capăt.

— Te-au făcut directorul Școlii de Comandă?

— Nu.

Deci îl scosese de la Școala de Luptă doar pentru a-l însoți pe el la următoarea destinație. „Cât de important sunt?” se întrebă băiatul. Și aidoma unei șoapte a lui Peter înăuntrul minții sale, auzi întrebarea: „Cum să mă pot folosi de acest lucru?”

Se înfioră și încercă să se gândească la altceva. Poate că Peter visa să conducă lumea, dar Ender nu avea asemenea vise. Totuși, revăzându-și anii din Școala de Luptă, își dădu seama că deși nu căutase niciodată puterea, o deținuse mereu. Considera însă că era o putere născută din calitate, nu obținută prin manipulare. Nu avea nici un motiv să se rușineze de ea. Niciodată, exceptând poate cazul lui Bean, n-o folosise ca să facă rău cuiva. Iar cu Bean lucrurile sfârșiseră bine. În cele din urmă, îi devenise prieten, luând locul pierdutului Alai, care, la rândul său, o înlocuise pe Valentine. Valentine, care îl ajuta pe Peter în planurile sale. Valentine, care continua să-l iubească pe Ender, indiferent ce se petrecuse. Și urmând asociațiile acelea de gânduri, reveni la Pământ, la ceasurile liniștite petrecute în mijlocul lacului limpede, înconjurat de colinele împădurite. „Acesta e Pământul”, își spuse. Nu un glob cu diametrul de mii de kilometri, ci o pădure cu un iaz scânteietor, o căsuță ascunsă printre

copaci, sus, pe creasta dealului, o pantă acoperită cu iarbă urcând de pe mal, pești sărind și păsări plonjând după insectele care trăiau la granița dintre apă și cer. Pământul era zgomotul permanent al greierilor, vânturilor și păsărilor. Și glasul unei fete, care-i vorbea din copilăria sa îndepărtată. Același glas care, odată, îl apăraseră de teroare. Același glas pentru care ar fi făcut orice să-l păstreze în viață, pentru care s-ar fi întors la școală, pentru care era gata să lase până și Pământul pentru alți patru, patruzeci sau patru mii de ani. Chiar dacă ea îl iubea pe Peter mai mult.

Ținea ochii strâns închiși și nu scoase nici un sunet; cu toate acestea, Graff se întinse de pe scaunul său și-i atinse mâna. Ender se încordă surprins și după scurt timp colonelul își retrase brațul; dar pentru o clipă, băiatul se gândi uluit că, poate, Graff simțea o afecțiune pentru el. Era însă imposibil; nu fusese decât un alt gest bine calculat. Graff crea un comandant dintr-un băiețel. Fără îndoială, în manualul de pedagogie se recomandă un gest de afecțiune din partea profesorului.

Naveta ajunsese în numai câteva ore la satelitul LIP. Lansarea Inter-Planetară era locuită de trei mii de oameni, care respirau oxigenul produs de plantele ce le furnizau și hrana, și beau apa care trecuse deja de zece mii de ori prin corpurile lor. Se aflau acolo ca să repare și să întrețină remorcherul ce executau toate operațiunile grele din Sistemul Solar, precum și navele care-și purtau încărcăturile și pasagerii pe Pământ sau Lună. Era o lume unde, pentru scurt timp, Ender se simți în largul său, deoarece podelele se curbau în sus, la fel ca în Școala de Luptă.

Remorcherul lor era destul de nou; FI renunța periodic la navele vechi, înlocuindu-le cu cele mai recente modele. Tocmai descărcase oțel laminat provenit de la o navă-uzină ce consuma asteroizii mai mărunți din Centură. Laminele aveau să fie trimise pe Lună, și se formase deja un convoi de paisprezece șleपुरi. Colonelul introduse însă bila din plastic în altă fantă și șlepurile fură decuplate. Remorcherul urma să facă o cursă rapidă, spre o destinație ținută în secret de Graff, până după ce părăseau LIP.

— Nu-i nici un mister, zise căpitanul remorcherului. Când destinația nu se comunică, înseamnă că-i LIS.

Prin analogie cu LIP, Ender bănuia că literele însemnau Lansare Inter-Stelară.

— Nu și acum, răspunse Graff.

— Atunci încotro?

— Comandamentul FI.

— N-am nici o autorizație de securitate ca să cunosc destinația asta, domnule!

— O cunoaște nava ta, spuse Graff. Rulează programul acesta și urmează ruta afișată.

Îi întinse bila din plastic.

— Și eu ce-o să fac, o să-nchid ochii în timpul călătoriei, ca să nu-mi dau seama unde suntem?

— Ah, nu, bineînțeles că nu! Comandamentul FI se află pe Eros, care se găsește cam la trei luni de aici, mergând cu viteză maximă. Desigur aceasta va fi viteza utilizată de navă.

— Eros? Crezusem că gândacii l-au ars cu radiații până... ah! Când am primit autorizația de securitate ca să știu toate astea?

— N-ai primit-o. De aceea, la sosirea pe Eros vei căpăta probabil o slujbă permanentă acolo.

Căpitanul pricepu imediat și nu-i plăcu câtuși de puțin.

— Sunt un pilot, blestematul, și n-ai nici un drept să mă legi de-un bolovan!

— Deocamdată ignor limbajul folosit cu un ofițer superior. Îmi pare rău, dar am primit ordin să rechiziționez cel mai rapid remorcher militar disponibil. La momentul sosirii mele, nu exista altul. Fruntea sus! Războiul se poate termina peste vreo cincisprezece ani, și-atunci poziția Comandamentului FI n-o să mai fie un secret. Apropo, în cazul când ești unul dintre tipii care preferă manevrele manuale, ar trebui să știi că Eros a fost întunecat. Albedo-ul lui e doar cu puțin mai strălucitor decât o gaură neagră. N-o să-l vezi.

— Mersi! făcu căpitanul.

Abia după o lună de drum, reuși să i se adreseze politicos lui Graff.

Calculatorul remorcherului avea o bibliotecă limitată – orientată în principal spre destindere, nu spre educație. Așa încât pe durata călătoriei, după micul dejun și exercițiile matinale, Ender și Graff stăteau de vorbă. Despre Școala de Comandă. Despre Pământ. Despre astronomie și fizică, și despre orice dorea băiatul să afle.

Și în primul rând, dorea să afle despre gândaci.

— Nu știm prea multe, îi spuse Graff. Niciodată n-am avut un prizonier viu. Dacă

prindeam unul viu și neînarmat, murea în clipa când își dădea seama că a fost capturat. Chiar și acel „unul” este nesigur – de fapt, majoritatea gândacilor soldați sunt femele, dar cu organe sexuale atrofiate sau rudimentare. Nu putem fi siguri. Ție ți-ar fi de cel mai mare folos psihologia lor, însă n-am avut nici o ocazie să-i interogăm.

— Spune-mi ce știi și poate c-o să aflu ceva util.

Și Graff îi spuse. Gândacii erau ființe care ar fi putut evolua și pe Pământ, dacă în urmă cu un miliard de ani lucrurile s-ar fi petrecut altfel. La nivel molecular nu existau surprize. Până și materialul genetic era același. De aceea nu era de mirare că pentru oameni aduceau cu niște insecte. Deși organele lor interne erau mult mai complexe și specializate decât ale oricărei insecte, și dezvoltaseră un schelet intern, exoscheletul dispărând aproape în totalitate, structura fizică semăna cu a strămoșilor lor, comparabili cu furnicile pământene.

— Să nu te lași însă păcălit, spuse Graff. Te ajută în aceeași măsură în care ți-aș spune că strămoșii noștri semănau foarte mult cu verușele.

— Dacă altceva n-avem, tot e *ceva*, zise Ender.

— Verușele n-au construit niciodată nave interstelare. De obicei apar unele transformări pe drumul de la culesul alunelor și semințelor la exploatarea asteroizilor și instalarea de baze științifice permanente pe sateliții lui Saturn.

Se presupunea că gândacii vedeau cam în același spectru ca și oamenii; navele și bazele planetare erau iluminate artificial, totuși antenele lor păreau aproape rudimentare. Autopsiile nu oferiseră date asupra existenței mirosului, gustului sau auzului.

— Bineînțeles, nu putem fi siguri. Dar n-am găsit nici o dovadă că folosesc sunetele pentru comunicații. Mai ciudat este că pe navele lor nu exista nici un fel de aparatură de transmisii. Nici radiouri, nici altceva care ar fi putut emite sau recepționa semnale.

— Navele comunicau între ele. Am văzut filmele; discutau între ele.

— Adevărat. Însă direct, de la minte la minte. Țsta-i lucrul cel mai important pe care l-am aflat. Comunicațiile dintre ei, indiferent care le-ar fi natura, sunt instantanee. Viteza luminii nu constituie o barieră. Când Mazer Rackham i-a învins, au tras obloanele. Instantaneu! N-a existat timp pentru nici un semnal. Totul s-a oprit... pur și simplu.

Ender își aminti imaginile cu gândaci lipsiți de răni vizibile, morți la posturile lor.

— Atunci s-a înțeles că era posibilă. Mă refer la comunicarea cu viteză superluminică. Așa s-a întâmplat acum șaptezeci de ani și, o dată ce-am știut că se poate, am făcut-o. Nu eu, desigur, nici măcar nu mă născusem...

— Cum e posibilă?

— Nu-ți pot explica fizica filotică. De fapt, cred că nimeni nu pricepe nici jumătate din ea. Important e că am construit ansiblul. Numele oficial este Comunicatorul Instantaneu prin Parallax Filotică, dar cineva a descoperit numele de *ansiblul* într-o carte veche și denumirea a prins. Majoritatea oamenilor nici nu știu că există un asemenea aparat.

— Deci navele pot comunica între ele chiar dacă se găsesc în capete opuse ale Sistemului Solar, rosti Ender.

— Mai mult: pot comunica între ele din colțuri opuse ale *galaxiei*. Iar gândacii o fac fără să recurgă la aparate.

— Așadar au aflat instantaneu că au fost învinși. Până acum, crezusem că... de fapt toți spuneau că abia cu douăzeci și cinci de ani în urmă au aflat că au fost înfrânți.

— S-a evitat o panică generală. Apropo, îți spun lucruri pe care n-ar trebui să le știi dacă vei părăsi vreodată Comandamentul FI înainte de sfârșitul războiului.

Ender se înfurie.

— Dacă m-ai cunoaște cât de cât, ai ști că pot păstra un secret.

— Țsta-i regulă. Se consideră că persoanele sub douăzeci și cinci de ani constituie un risc de securitate. Este injust pentru mulți copii responsabili, totuși reduce numărul celor care ar putea scăpa ceva.

— La urma urmei, de ce atâta mister?

— Pentru că ne-am asumat niște riscuri teribile, Ender, și nu vrem ca orice rețea pământeană să ne ghicească deciziile. Vezi tu, imediat ce am construit ansiblul, l-am instalat pe cele mai bune nave ale noastre și le-am trimis să atace sistemul planetar de origine al gândacilor.

— Știm unde este?

— Da.

— Deci nu așteptăm a Treia Invazie.

— Noi suntem a Treia Invazie.

— Îi atacăm... Nimeni nu spune asta. Toți cred că avem o flotă uriașă de apărare, așteptând în norul de comete...

— N-avem nici măcar o navă acolo. Sistemul Solar e aproape complet lipsit de apărare.

— Și dacă ei au trimis o flotă împotriva Pământului?

— Atunci suntem ca și morți. Totuși navele noastre n-au văzut nimic, nici o urmă.

— Poate c-au renunțat și vor să ne lase în pace.

— Poate. Ai văzut filmele. Ai fi în stare să pui zălog omenirea pe șansa ca ei să renunțe și să ne lase în pace?

Ender încercă să calculeze anii scurși.

— Deci navele noastre călătoresc de șaptezeci de ani...

— Unele. Altele de treizeci de ani, iar altele de douăzeci. Acum construim nave mai bune.

Descoperim permanent amănunte noi despre proprietățile spațiului. Însă toate navele stelar ieșite din șantier se îndreaptă către o planetă sau un avanpost al gândacilor. Absolut toate, transportând crucișătoare și bombardiere, se apropie de gândaci. Sunt foarte aproape; au început deja frânarea. Primele au fost trimise spre obiectivele îndepărtate, iar cele recente către ținte mai apropiate. Aproximările noastre au fost destul de corecte. Toate vor sosi la destinație într-un interval de câteva luni. Din nefericire, planeta-capitală a gândacilor va fi atacată de navele noastre cele mai învechite, aproape primitive. Sunt însă bine dotate – avem unele arme pe care gândacii nu le-au mai văzut.

— Când vor ajunge la țintă?

— În următorii cinci ani, Ender. Totul e pregătit la Comandamentul FI. Principalul ansiblu se află acolo, în contact cu întreaga flotă; navele sunt în perfectă stare, gata de luptă. Ne lipsește doar comandantul bățăliilor. Cineva care să știe ce dracu' să facă cu navele alea când ajung acolo.

— Și dacă nimeni nu știe?

— Ne vom strădui să facem tot ce putem, cu cel mai bun comandant pe care-l vom avea.

„Eu”, se gândi Ender. „Vor să fiu gata în cinci ani.”

— Colonele, nu există nici măcar unu la sută șanse să pot comanda o flotă în timp util.

— Asta-i! Înălță din umeri Graff. Fă tot ce poți. Dacă n-o să fii gata, o să ne descurcăm cu ce avem.

Ender se simți mai ușurat.

Însă numai pentru un moment.

— Trebuie să știi că deocamdată n-avem chiar nimic.

Băiatul înțelese că era altă manevră de-a lui Graff. „Fă-mă să cred că totul depinde de mine, ca să nu mă relaxez, ca să trag de mine cât mai tare.”

Manevră sau nu, putea totuși să fie adevărat. De aceea, n-avea să precupețească nici un efort. Era ceea ce dorise Val de la el. „Cinci ani. Doar cinci ani până la sosirea flotei, iar eu nu știu aproape nimic.”

— Peste cinci ani, voi avea abia cincisprezece ani, spuse Ender.

— Pe cale de-a împlini șaisprezece, adăugă Graff. Totul depinde de ceea ce vei ști.

— Colonele, zise băiatul, aș vrea să mă-ntorc și să înot în lac.

— După ce câștigăm războiul. Sau după ce-l pierdem... O să mai avem la dispoziție câteva decenii până vor ajunge aici, ca să ne termine. Casa va fi tot acolo, și-ți promit că vei putea înota după pofa inimii.

— Totuși sunt prea tânăr pentru autorizația de securitate.

— O să te ținem tot timpul sub pază militară... Armata știe cum să procedeze în asemenea cazuri.

Amândoi râseră și Ender trebui să-și reamintească faptul că Graff doar se prefăcea prietenos; toate acestea nu erau decât minciuni sau vicleșuguri, menite să-l transforme pe băiat într-o mașină de luptă eficientă. „Voi deveni exact unealta pe care o doriți”, se gândi Ender, „dar cel puțin nu mă voi lăsa *păcălit*. O s-o fac, pentru că așa vreau eu, nu pentru că m-ai păcălit tu, ticălosule!”

Remorcherul ajunse lângă Eros fără ca asteroidul să apară pe ecrane și căpitanul trecu scannerul pe infraroșu. Se aflau la numai patru mii de kilometri de ținta călătoriei, dar Eros, lung de douăzeci și patru de kilometri, era invizibil, de parcă n-ar fi reflectat razele soarelui.

Acostară la una dintre cele trei platforme-docuri de pe orbită. Nu puteau asoliza direct, deoarece gravitația asteroidului fusese mărită, iar remorcherul, destinat doar transportului interplanetar, n-ar fi putut evada din fundul puțului gravitațional. Căpitanul își luă rămas bun pe un ton iritat; Ender și Graff plini de voioșie. Bărbatul era nemulțumit pentru că avea să-și

părăsească nava; Ender și Graff se simțeau ca niște prizonieri eliberați, în sfârșit, din temniță. Când suiră la bordul navei care urma să-i coboare pe Eros, parafratau replici din filmele urmărite non-stop de căpitan și hohoteau ca niște nebuni. Căpitanul se mohorî la chip și se retrase, prefăcându-se că merge la culcare. Atunci, aproape ca un gând ivit în ultima clipă, Ender îl întreabă pe colonel:

— De ce ne războim cu gândacii?

— Am auzit mai multe motive, răspuse Graff. Că sistemul lor e suprapopulat și trebuie să se extindă. Că ei nu pot suporta ideea altei forme de viață inteligentă în univers. Că nu cred că noi *suntem* viață inteligentă. Că au cine știe ce religie stranie. Că au urmărit emisiunile noastre TV și au decis că suntem prea violenți. Tot felul de ipoteze.

— Tu ce crezi?

— Nu contează ce cred eu.

— Oricum vreau să știu.

— Probabil că ei discută direct, de la minte la minte. Ceea ce gândește unul gândește și altul; ceea ce-și amintește unul, își poate aminti și altul. De ce să-și fi dezvoltat un limbaj? De ce să fi învățat vreodată să citească și să scrie? De unde să știe ce înseamnă cititul și scrisul, dacă le-ar vedea? Sau semnalele? Sau numerele? Sau orice altceva folosim noi pentru a comunica? Nu-i vorba doar de-a traduce dintr-un grai în altul. Ei n-au nici un fel de grai. Am folosit toate mijloacele de comunicare pe care ni le-am putut imagina, dar n-au nici măcar echipamentele cu care să-și dea seama că le transmitem semnale. Și poate că ei au încercat să gândească spre noi și nu înțeleg de ce nu le răspundem.

— Deci întregul război se datorează imposibilității de comunicare între două rase.

— Dacă cel din fața ta nu-ți poate spune istoria lui, niciodată nu poți fi sigur că nu-ncearcă să te omoare.

— Și dacă i-am lăsa-n pace?

— Ender, ei au venit primii. Dacă voiau să ne lase-n pace, ar fi putut s-o facă acum o sută de ani, înainte de Prima Invazie.

— Poate că n-au știut că suntem forme de viață inteligente. Poate...

— Crede-mă, pe tema asta se discută de un secol. Nimeni nu cunoaște răspunsul. Dar când se ajunge la luarea unei decizii, concluzia e aceeași: dacă una din rase trebuie să piară, să fim siguri că noi vom supraviețui. Genele noastre nu ne lasă să hotărâm altfel. Natura nu poate accepta o specie lipsită de instinctul supraviețuirii. Indivizii pot fi convinși să se auto-sacrifice, însă niciodată o rasă ca un întreg nu poate hotărî să-și înceteze existența. Deci dacă putem, vom uide gândacii până la ultimul, iar ei, dacă pot, vor face la fel.

— În privința mea, spuse băiatul, eu sunt pentru supraviețuire.

— Știu, încuviință Graff. De asta te afli aici.

— Nu te-ai prea grăbit, Graff, așa-i? Nu-i un drum scurt, totuși o vacanță de trei luni mi se pare exagerată.

— Prefer să nu aduc marfa stricată.

— Există oameni care pur și simplu n-au simțit timpul. Eh, asta-i, la urma-urmei nu-i în joc decât soarta lumii! În sfârșit... Caută să ne înțelegi tensiunea. Ansiblu primește permanent rapoarte despre înaintarea flotei. În fiecare zi poate începe războiul... dacă mai putem vorbi de zile. E un băiat foarte mic.

— Există măreție în el. O dimensiune sufletească.

— Sper că și un instinct de vânător.

— Da.

— I-am stabilit o programă de studii. Bineînțeles, totul trebuie aprobat de tine.

— O să mă uit peste ea. Nu mă pricep la toate materiile acelea, comandore Chamrajnagar. Mă aflu aici doar pentru că-l cunosc pe Ender. Așa că nu te teme că voi încerca să schimb ceva în conținutul programei. Viteza va crește însă.

— Câte îi putem spune?

— Nu-i irosi timpul cu fizica zborului interstelar.

— Ansiblu?

— I-am pomenit deja despre el și despre flote. I-am spus că vor ajunge la destinație în următorii cinci ani.

— Se pare că nu ne-au mai rămas prea multe de dezvăluit.

— Îi putești spune despre sistemele de armament. Trebuie să cunoască îndeajuns ca să ia decizii inteligente.

— Aha! Deci putem fi utili; ce drăguț! Am blocat unul din cele cinci simulatoare exclusiv pentru el.

— Și restul?

— Celelalte simulatoare?

— Ceilalți copii...

— Ai fost adus aici ca să ai grijă de Ender Wiggin.

— Eram doar curios. Nu uita, toți mi-au fost elevi.

— Iar acum sunt elevii mei. Vor pătrunde în tainele flotei, care dumitale, colonel, nu ți-au fost dezvăluite.

— După cum vorbești, parcă ar fi o frăție mistică.

— Și o zeitate. Și o religie. Până și aceia dintre noi care comandă prin ansiblu cunosc măreția zborului interstelar. Văd că nu-ți plac efuziunile mele. Te asigur că disprețul îți dovedește ignoranța. În curând, Ender Wiggin va ști ceea ce știu eu; va dansa grațiosul balet spectral printre stele și orice putere există în el va fi descătușată, dezvăluită, adusă înaintea universului ca să fie văzută de toți. Ai sufletul de piatră, colonel, însă eu cânt unei pietre la fel de ușor ca și altui cântăreț. Te poți retrage în cabina ta, să-ți aranjezi lucrurile.

— N-am de aranjat decât hainele de pe mine.

— N-ai nici un bagaj?

— Salariul mi se depune într-un cont de pe Pământ. Nu l-am folosit niciodată. Doar ca să-mi cumpăr haine civile... în vacanță.

— Un non-materialist! Totuși ești neplăcut de gras. Un ascet gurmând? Interesantă contradicție.

— Când sunt nervos, mănânc. Tu când ești nervos, împroști deșeuri solide.

— Îmi plac, colonel. Cred c-o să ne-nțelegem.

— Nu-mi prea pasă, comandore. Am venit aici pentru Ender. Și nici unul dintre noi n-a venit pentru tine.

Ender detestă asteroidul din primul moment. Se simțise destul de stânjenit pe Pământ, unde podelele erau drepte; Eros era mai îngrozitor. Semăna cu un cartof, având diametrul de numai șase kilometri și jumătate. Deoarece suprafața îi fusese complet modificată pentru a converti lumina soarelui în energie, oamenii trăiau în încăperile legate prin tunele ce dantelau interiorul asteroidului. Spațiile închise nu reprezentau o problemă pentru băiat – mai degrabă îl deranjau podelele coridoarelor, care aveau o pronunțată curbură în jos. De la început, el suferise de amețeli când umbla prin tuneluri, mai ales prin cele care înconjurau circumferința mică a lui Eros. Nu-l ajuta cu nimic faptul că atracția gravitațională era de două ori mai mică

decât pe Pământ – senzația unei căderi iminente era extrem de tulburătoare.

În același timp proporțiile păreau stranii – plafoanele erau prea joase pentru mărimea camerelor, iar coridoarele prea înguste. Pe ansamblu, nu era un loc plăcut.

Lucrul cel mai iritant însă îl constituia prezența celorlalți oameni. Ender n-avea amintiri clare despre orașele Pământului. Ideea lui despre un număr acceptabil de persoane îl constituia Școala de Luptă, unde îi cunoscuse din vedere pe toți băieții. Aici trăiau zece mii de persoane. Nu era îngheșuală, în ciuda spațiului mare ocupat de instalațiile de supraviețuire; dar Ender nu suporta să fie permanent înconjurat de străini.

Nu-l lăsau niciodată să lege cunoștințe. Zărea deseori alți elevi ai Școlii de Comandă, însă pentru că el nu urma nici un curs obișnuit, aceștia rămăneau simple chipuri. Participa doar ocazional la câte o lecție comună; de obicei, era singur cu profesorul.

Alteori, în rezolvarea unei anumite teme îl ajuta un elev mai mare, pe care nu-l mai revedea după aceea. Măna singur sau cu colonelul Graff. Obișnuia să se recreeze în sala de gimnastică, dar rareori se întâlnea acolo de două ori la rând cu aceleași persoane.

Înțelegea că îl izolau iarăși, de data aceasta fără să-i ridice pe ceilalți elevi împotriva lui ca să-l urască, ci limitând relațiile între ei. Oricum i-ar fi fost greu să lege prietenii – cu excepția lui, toți erau trecuți de adolescență.

De aceea, Ender se retrase în studiile sale și învăța repede și bine. Astronavigația și istoria militară le asimilă cu ușurință. Matematicile abstracte erau mai dificile; constată însă că dacă primea o problemă ce implica deplasări prin spațiu și prin timp, se putea bizui mai degrabă pe intuiție decât pe calcule – adesea găsea instantaneu o soluție pe care o putea demonstra abia după minute bune, sau chiar după ore de calcule.

Iar pentru destindere exista simulatorul: cel mai perfect joc video pe care-l văzuse vreodată. Profesorii și elevii îl învățară să-l utilizeze, pas cu pas. La început, necunoscând uriașa putere a jocului, îl abordase doar la nivel tactic, cu un singur luptător care manevra continuu pentru a găsi și distruge inamicul. Controlat de calculator, inamicul era inteligent și puternic și, ori de câte ori Ender încerca o manevră nouă, adversarul o folosea împotriva lui peste numai câteva minute.

Jocul era holografic, iar cei doi luptători erau puncte luminoase de culori diferite, care dansau, se roteau și manevrau în interiorul unui cub cu latura de aproape zece metri. Comenzile erau extrem de delicate.

Spațiul de joc putea fi rotit în orice direcție, pentru a fi urmărit din diferite unghiuri. Centrul se putea deplasa așa încât confruntarea să aibă loc mai aproape sau mai departe de jucător.

Treptat, pe măsură ce Ender deveni expert în controlul vitezei, direcției, orientării și armelor, complexitatea jocului spori. Uneori înfrunta doi adversari simultan; alteori apăreau meteoriți sau sfărâmături de asteroizi; trebuia să ia în considerare consumurile de combustibil și energie și deseori era însărcinat cu executarea anumitor misiuni.

Când stăpâni jocul cu o navetă, îi permisă să treacă la escadrila de patru nave. Comanda piloților simulați și, în loc să execute comenzile calculatorului, trebuia el însuși să determine tactica, hotărând care obiectiv era cel mai important și conducând escadrila pentru a-l cucerii.

În orice moment putea prelua, pentru scurt timp, comanda personală a unei nave; la început procedă așa în mod frecvent, însă atunci celelalte trei erau distruse rapid. Treptat, jocurile sporiră în dificultate și Ender trebui să rămână tot mai mult timp la comanda escadrilei. Când o făcea, câștiga din ce în ce mai des.

După un an petrecut în Școala de Comandă, putea juca pe simulator la oricare dintre cele cincisprezece niveluri, de la pilotarea unei nave independente și până la comanda unei flote. Înțelesese de mult că rolul sălii din Școala de Luptă îl avea aici simulatorul. Și cursurile erau utile, dar adevărata instruire o constituia jocul. Din când în când, veneau câte unii să-l vadă jucând. Nu vorbeau niciodată – rareori i se adresa cineva, cu excepția cazurilor când trebuiau să-l învețe ceva anume. Spectatorii tăceau, privindu-l cum rezolvă o simulare dificilă, apoi plecau. „Ce faceți?” ar fi vrut să-i întrebe. „Mă cântărești? Hotărâți dacă aveți curaj să-mi încredințați flota? Nu uitați că eu nu v-o cer.”

Descoperi că multe din lucrurile învățate în Școala de Luptă se puteau transfera pe simulator. Îl programă să-și modifice orientarea spațială la fiecare câteva minute, ca să nu se lase prins într-o rutină „sus-jos”, și-și revedea permanent poziția din punctul de vedere al inamicului. Încerca o senzație extraordinară să aibă un asemenea control asupra băătăiei, să-i poată vedea fiecare detaliu.

În același timp se simțea frustrat din cauza limitărilor existente; navele conduse de calculator nu depășeau capacitățile acestuia. Nu aveau inițiative. Nu erau inteligente. Începu să tânjească după șefii săi de plutoane, așa încât să se poată bizui pe unele escadrile fără să le supravegheze în mod permanent.

La sfârșitul primului an, câștiga toate bătăliile de pe simulator și juca de parcă mașina ar fi reprezentat o prelungire naturală a trupului său. Într-o zi, mâncând împreună cu Graff, îl întrebă:

— Asta-i tot ce face simulatorul?

— Cum adică?

— Așa cum joacă acum. De o vreme n-a mai crescut deloc în dificultate.

— Aha!

Colonelul păru nepăsător. Însă el nu se exterioriza niciodată. În ziua următoare, totul se schimbă. Graff plecă și Ender căpătă un camarad.

Dimineață, când băiatul se trezi, în mijlocul podelei stătea un bătrân, cu picioarele încrucișate. Ender îl privi curios, așteptându-l să vorbească. Necunoscutul tăcea. Ender se sculă, își făcu duș și se îmbracă, fără să intre în vorbă cu el.

Învățase de mult că atunci când se petrecea ceva neobișnuit, ceva ce făcea parte din planul altcuiva, avea să capete mai multe informații așteptând, nu întrebând. Aproape întotdeauna, adulții își pierdeau răbdarea înaintea lui.

Bătrânul nu scosese nici un cuvânt, când Ender se apropie de ușă ca să iasă din odaie. Ușa nu se deschise. Băiatul se întoarse către necunoscutul așezat pe dușumea. Părea de vreo șaizeci de ani, de departe omul cel mai vârstnic pe care-l văzuse în Eros. Obrajii îi erau acoperiți de firisoare albe și țepoase, doar cu puțin mai scurte decât părul de aceeași culoare. Avea chipul relaxat, iar ochii îi erau înconjurați de riduri. Îl fixa pe Ender cu o expresie indiferentă.

Băiatul reveni la ușă și încercă iarăși s-o deschidă.

— Bun, rosti el renunțând. De ce-i încuiată?

Bătrânul continua să-l privească inexpressiv.

„Deci este un joc”, își spuse Ender. „Dacă vor să merg la cursuri, vor deschide ușa. Dacă nu... nu. Nu-mi pasă.”

Nu-i plăceau jocurile cu reguli și scop final cunoscute doar de adversar. De aceea, avea să-l ignore pe acesta. De asemenea, nu voia să se enerveze. Rezemat de ușă, parcurse un exercițiu de autorelaxare și în curând redeveni calm. Necunoscutul îl privea impasibil.

Trecură așa ore întregi. Ender refuza să vorbească, iar bătrânul părea mut și fără minte. În câteva rânduri, Ender se întrebă dacă nu era vreun nebun ce evadase dintr-o clinică, și acum își trăia halucinațiile demente în camera lui. O dată cu scurgerea timpului, cum nimeni nu veni la ușă și nici nu-l căută, băiatul se convinge că era ceva deliberat, cu scopul de a-l deruta. Nu voia să-i ofere bătrânului satisfacția victoriei. Pentru a-și trece timpul, începu să facă exerciții fizice. Unele erau imposibile fără echipamentul de gimnastică, dar altele, mai cu seamă cele de la cursul de autoapărare, puteau fi executate în orice condiții.

Execuțiile îl purtau în jurul camerei. Exersă fandările și loviturile cu piciorul. La un moment dat, trecu pe lângă bătrân, așa cum mai trecuse și înainte, dar acum brațul acestuia țâșni fulgerător și-i prinse piciorul stâng în mijlocul unui salt. Îl dezzechilibra și băiatul se prăbuși pe dușumea.

Sări imediat în picioare, furios. Necunoscutul stătea calm, cu picioarele încrucișate, de parcă nici nu s-ar fi clintit. Ender rămase încordat, gata de luptă, totuși imobilitatea celui lalt îl făcea să nu poată ataca. Ce să facă, să-l lovească? Și apoi să-i explice lui Graff: „Știi, el a început primul și n-am vrut să rămân dator”.

Își relua exercițiile; bătrânul îl urmărea cu privirea.

În cele din urmă, obosit și furios pe ziua irosită, prizonier în propria lui cameră, reveni la pat, ca să-și scoată pupitrul. În clipa când se aplecă deasupra noptierei, simți o mână izbindu-l între coapse și o alta prinzându-l de păr. Într-o secundă fu răsturnat. Fața și umerii erau apăsați în podea de genunchiul bătrânului, în vreme ce spatele îi era dureros arcuit și picioarele fuseseră ținute de un braț ferm. Nu se putea folosi de mâini și nici nu-și putea îndoi spatele ca să aibă sprijin pentru picioare. În mai puțin de două secunde, străinul îl învinsese complet pe Ender Wiggin.

— Bine, icni Ender. Ai învins.

Genunchiul celui lalt apăsă și mai dureros.

— De când, șuieră un glas, trebuie să-i spui dușmanului când te-a învins?

Ender tăcu.

— Te-am surprins o dată, Ender Wiggin. De ce nu m-ai distrus imediat după aceea? Doar pentru că arătam pașnic? Te-ai întors cu spatele la mine. Stupid! N-ai învățat nimic! N-ai avut niciodată un profesor.

Băiatul era furios acum, și nu încercă să se prefacă sau să se stăpânească.

— Am avut prea mulți profesori; de unde să fi știut că o să fii...

— Un dușman, Ender Wiggin, șopti bătrânul. Eu sunt dușmanul tău, cel dintâi dușman mai inteligent decât tine. Nu există alt profesor decât dușmanul. Nimeni altul decât dușmanul nu-ți va spune ce va face el. Nimeni altul decât dușmanul nu te va învăța cum să distrugi și să cucerești. Doar el îți arată unde ești slab. Doar el îți spune unde sunt punctele sale puternice. Și singurele reguli ale jocului sunt atacul și apărarea. De-acum încolo sunt dușmanul tău. De-acum încolo sunt profesorul tău.

Apoi îi eliberă picioarele. Deoarece îl apăsa capul de podea, băiatul nu se putu echilibra în brațe și genunchii lui loviră dușumeaua cu o bufnitură puternică și o durere pătrunzătoare. După aceea, bătrânul se retrase și-l lăsă să se ridice.

Încet, băiatul își adună picioarele sub el, gemând ușor de durere. Pentru o clipă, rămase în patru labe, ca să-și revină. Apoi brațul său drept țâșni, căutându-și dușmanul. Bătrânul se retrase iute și mâna lui Ender apucă doar aerul, iar piciorul profesorului lovi spre bărbia băiatului.

Ender nu mai era acolo. Stătea întins pe spate, după ce se rostogolise pe podea și, în clipa când necunoscutul era dezechilibrat după lovitură, amândouă tălpile băiatului îi izbiră piciorul de sprijin. Bătrânul căzu... totuși îndeajuns de aproape ca să-l atace pe Ender. Acesta nu găsea un braț sau picior care să rămână locului atât cât să poată fi apucat, iar între timp loviturile îi învînețeau spatele și brațele. Băiatul era mai mic... nu putea depăși membrele în permanentă mișcare ale bătrânului. În cele din urmă, izbuti să se desprindă și se târî spre ușă.

Bătrânul ședea iarăși cu picioarele încrucișate, dar acum apatia dispăruse. Surădea.

— Ceva mai bine de data asta. Dar lent. Cu o flotă va trebui să fii mai bun decât ești cu trupul tău, altfel nimeni n-o să fie în siguranță cu tine la comandă. Ai învățat lecția?

Ender încuviință încet din cap. Îl dureau tot trupul.

— Bun, continuă străinul. Restul, cu simulatorul. De acum, eu îți voi programa bătăliile, nu calculatorul; eu voi pregăti strategia inamicului, iar tu vei învăța să fii iute și să descoperi cu ce vicisuguri te încearcă dușmanul. Să nu uiți, băiete! De-acum, dușmanul e mai inteligent decât tine. De-acum, dușmanul e mai puternic decât tine. De-acum, să fii gata să pierzi mereu.

Chipul lui redeveni grav.

— Veai fi gata să pierzi, Ender, dar vei câștiga. Vei învăța să înfrângi dușmanul. El te va învăța cum s-o faci.

Se ridică în picioare.

— În această școală a existat dintotdeauna obiceiul ca un nou venit să fie ales de un elev mai mare. Cei doi devin camarazi, și cel mai mare îl învață pe celălalt tot ce știe. Ei luptă permanent, se întrec permanent, sunt împreună permanent. Eu te-am ales pe tine.

— Ești prea bătrân ca să fii un elev, rosti Ender când necunoscutul porni spre ușă.

— Nimeni nu-i prea bătrân ca să învețe de la dușmani. Eu am învățat de la gândaci. Tu vei învăța de la mine.

În clipa când necunoscutul puse palma pe plăcuța identificatoare de deschidere, Ender sări prin aer și-l lovi cu ambele călcâie în mijlocul spatelui. Lovi atât de puternic, încât ricoșă în picioare, iar bătrânul scoase un strigăt și se prăbuși.

Se sculă apoi încet, ținându-se de clanță, cu fața strămbată de durere. Părea scos din luptă, dar Ender nu se încrezu în el. Cu toate acestea, fu luat prin surprindere de viteza atacului. După câteva secunde, zăcea pe dușumea lângă peretele opus, sângerând din nas și din buză, acolo unde se izbise de pat. Reuși să se întoarcă într-atât încât să-l vadă pe bătrân în pragul ușii, crispându-se de durere și ținându-se de spate. Îi zâmbea.

Ender surăse.

— Ai un nume, profesoare? întrebă el.

— Mă numesc Mazer Rackham, răspunse străinul. Apoi dispăru.

***

Din clipa aceea, Ender era fie cu Mazer Rackham, fie singur. Mazer vorbea rareori, însă

era alături de el la masă, la cursuri, la simulator, în camera lui, noaptea. Uneori pleca, dar când nu se afla acolo, ușa era încuiată și nimeni nu intra până nu se întorcea. O săptămână întreagă, Ender îl numi Temnicerul Rackham. Mazer răspundea imediat, ca și cum ar fi fost chiar numele lui și nu părea deloc iritat. În scurt timp, băiatul renunță la poreclă.

Existau și compensații. Mazer îi arătă filmele bătăliilor din Prima Invazie și înfrângerile dezastruoase ale FI în a Doua Invazie. Nu mai erau montaje din imagini cenzurate, ci filme întregi. Deoarece bătăliile importante fuseseră înregistrate de mai multe camere, studiară tacticile și strategiile gândacilor din diferite unghiuri. Pentru prima dată în viața lui Ender, un profesor îi atrăgea atenția asupra unor detalii pe care băiatul nu le sesizase singur. Pentru prima dată, găsește o minte pe care putea s-o admire.

— De ce nu ești mort? întrebă Ender. Bătălia ta a fost acum șaptezeci de ani, dar tu n-ai nici măcar șazezi.

— Miracolele relativității, răspunde Mazer. După bătălie, m-au ținut aici douăzeci de ani, deși i-am implorat să mă lase să comand una din navele lansate împotriva coloniilor și capitalei gândacilor. Apoi au... reușit să înțeleagă câte ceva despre cum se comportă soldații în tensiunea luptei.

— Ce anume?

— N-ai învățat suficientă psihologie ca să pricepi... Și-au dat seama că, deși nu voi mai putea comanda flota – aveam să mor înainte ca navele să ajungă la destinație, rămâneam singurul capabil să mă descurc cu gândacii. Și-au dat seama că izbutisem să-i înving nu prin noroc, ci folosindu-mă de inteligență. Aveau nevoie de mine aici, ca să... îl învăț pe viitorul comandant al flotei.

— Deci te-au suit într-o navă, au accelerat până la o viteză relativistă...

— Iar după aceea am revenit acasă. O călătorie extrem de plictisitoare. Cincizeci de ani în spațiu. Pentru mine nu s-au scurs decât opt ani, dar mi s-au părut cinci sute. Totul pentru ca să-l pot învăța pe viitorul comandant tot ce știa.

— Eu voi fi comandantul acela?

— Să zicem că în prezent ai cele mai mari șanse.

— Mai sunt pregătiți și alții?

— Nu.

— Atunci reprezintă unica alegere, nu?

Mazer ridică din umeri.

— Cu excepția ta... Ești viu, nu? De ce nu comanzi tu flota?

Bătrânul clătină din cap.

— De ce? I-ai învins pe gândaci...

— Există destule motive pentru care nu pot fi comandant.

— Arată-mi cum i-ai bătut.

Fața lui Mazer deveni impenetrabilă.

— Mi-ai arătat toate bătăliile de cel puțin șapte ori. Cred că acum știu cum să le dejoc tacticile de atunci, însă nu mi-ai arătat niciodată cum i-ai bătut *de fapt*.

— Filmul acela e un secret foarte bine păstrat, Ender.

— Știu. Parțial l-am refăcut mental. Tu, cu minuscula ta forță de rezervă, și flota lor, navele acelea uriașe lansând roiuri de navete de luptă. Te-ai năpustit spre o navă, ai tras în ea și a urmat o explozie. În momentul acela se opresc toate cadrele. În continuare, doar imagini cu soldații găsind gândaci morți.

Mazer surâse.

— S-a zis și cu secretele bine păzite. Haide să-ți arăt!

Erau singuri în sala video și Ender încuie ușa pe dinăuntru.

— Bun, să-l vedem.

Filmul era exact cum spusese băiatul. Plonjonul sinucigaș al lui Mazer în inima formațiunii dușmane, explozia, apoi...

Nimic. Naveta lui Mazer înaintase mai departe, ocolise unda de șoc și se strecurase printre celelalte nave inamice. Acestea nu trăseseră asupra lui. Nu-și modificaseră traiectoriile. Două se ciocniseră între ele și explodaseră – un accident stupid ce putea fi evitat cu ușurință. Nu schițaseră nici măcar o încercare de-a evita coliziunea.

Mazer derula caseta puțin mai departe.

— Am așteptat trei ore, spuse el. Nimănui nu-i venea să creadă.

Apoi navele FI se apropiară de navele gândacilor. Soldații începură operațiunile de abordare și tăierea a blindajelor. Imaginile îi arătau pe agresori morți la posturile lor.

— După cum vezi, zise Mazer, a fost exact cum ai presupus.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimeni nu știe. Eu am o ipoteză personală. Sunt însă mulți savanți care-mi zic că n-am „calificarea” necesară ca să-mi expun părerile.

— Tu ești cel care a câștigat bătația.

— Și eu crezusem că asta conferă o anume „calificare”, dar după cum vezi... Xenobiologii și xenopsihologii nu pot accepta ideea că un pilot stelar i-a întrecut prin simplă intuiție. Bănuiesc că toți mă urăsc, deoarece după ce au vizionat filmele astea, au trebuit să rămână definitiv aici, pe Eros. Din motive de securitate... N-au fost încântați.

— Mai spune!

— Gândacii nu vorbesc. Ei comunică mental și instantaneu, ca efectul filotic. Cum e ansibul... Însă majoritatea experților consideră că este o comunicare controlată, asemănătoare vorbirii – eu îți transmit un gând și tu-mi răspunzi la el. N-am crezut niciodată în ipoteza asta. Timpul lor de reacție este *prea imediat*. Ai văzut filmele. Nu discută între ei ca să hotărască ce variantă de acțiune să adopte. Navele se comportă ca făcând parte din același organism. Ele răspund tot așa cum diferitele părți ale trupului tău răspund instinctiv în timpul unei lupte. Nu este vorba de o conversație mentală între persoane cu procese de gândire diferite. *Toate* gândurile lor sunt prezente, laolaltă, în același moment.

— Un singur organism, și fiecare gândac aidoma unei celule?

— Da. N-am fost primul care am sugerat-o, însă am fost cel dintâi care am crezut în ipoteza asta. Și încă ceva... Ceva atât de banal; de... copilăresc, încât xenobiologii au râs în hohote când le-am spus-o, după bătație. Gândacii *sunt* insecte. Asemănătoare furnicilor și albinelor. Cu regină, cu lucrători... Acum o sută de milioane de ani așa au început, cu genul acesta de organizare. E absolut sigur că nici unul dintre gândacii văzuți de noi nu avea aparat reproducător. Deci e posibil să-și păstreze regina după ce și-au dezvoltat capacitatea de a gândi împreună. Altfel zis, regina să rămână centrul grupului. De ce s-ar schimba structura socială?

— Asta înseamnă structura socială?

— Am și dovezi. Dar nu dovezi pe care ei să le poată vedea. Prima Invazie a fost o misiune de explorare. Însă a doua era de colonizare. De instalare a unui stup nou, sau ceva similar.

— De aceea au adus o regină.

— Privește filmele celei de-a Doua Invazii, în care ne distrug flota din norul de comete. Introduse în aparat caseta respectivă: Arată-mi nava reginei!

Nu era deloc ușor. Ender n-o putu identifica multă vreme. Navele gândacilor se mișcau permanent. Nu purtau însemne exterioare, și nici nu se vedea un centru de comandă distinct. Dar treptat, cu Mazer rînd filmele iarăși și iarăși, băiatul începu să vadă cum toate mișcările se focalizau, radiau dintr-un punct central. Acesta nu menținea o poziție fixă, însă după ce privi îndelung, deveni evident că perspectiva din care se luau toate deciziile nu putea fi decât *o anumită navă*. I-o arăta lui Mazer.

— Tu o vezi. Eu o văd. Până acum suntem numai doi dintre cei mulți care au vizionat filmele. Însă asta-i adevărul.

— Își deplasau nava ca pe oricare alta.

— Știau că-i punctul lor slab.

— Ai dreptate. Acolo e regina. Totuși atunci când ai pornit spre ea, ar fi fost normal să încerce toți să te oprească. Te-ar fi putut face fărâme.

— Știi. Asta-i partea pe care n-o înțeleg. Să nu crezi că n-au încercat să mă oprească – au tras în mine. Dar până n-a fost prea târziu, parcă nu le venea să creadă cu adevărat că *între-adevăr* aveam să ucid regina. Poate că în lumea lor reginele nu sunt niciodată ucise, doar capturate, doar făcute șah mat. Eu am făcut ceva despre care ei nu credeau că poate fi făcut de un inamic.

— Și o dată cu regina, au murit toți gândacii.

— Nu, pur și simplu au încetat să mai gândească. La bordul primelor nave abordate, ei mai trăiau. Organic. Însă nu se mișcau și nu răspundeau la nici un stimul; nici chiar atunci când i-am viviseccionat pe unii, încercând să aflăm lucruri noi. După o vreme au murit toți. Când regina piere, în trupurile acelea nu mai rămâne nimic.

— De ce nu te-au crezut?

— Pentru că n-am găsit o regină.

— A fost spulberată în explozie.

— Avatarurile războiului. Biologia ocupă al doilea loc după supraviețuire. Există totuși

amănunte ce vin în sprijinul ipotezei mele. Nu poți trăi aici fără să-ți sară în ochi.

— Aici, pe Eros?

— Ender, privește în jurul tău! Nu oamenii au sfredelit asteroidul acesta. De pildă, noi preferăm plaoane mai înalte. Aici a fost avanpostul gândacilor în Prima Invazie. Au pregătit locul înainte ca noi să știm de existența lor. Acum trăim într-un stup de gândaci. Dar ne-am plătit deja chiria. Ne-a costat o mie de soldați ca să-i curățăm de aici. Gândacii s-au luptat pentru fiecare palmă de coridor.

Băiatul pricepu atunci de ce încăperile i se păuseră întotdeauna strani.

— Știam că ceva nu-i în ordine...

— Aici era tezaurul. Dacă ar fi știut că vom învinge în primul război, probabil că nu l-ar fi amenajat niciodată. Am învățat să manipulăm gravitația, pentru că ei au amplificat atracția gravitațională a asteroidului. Am învățat să utilizăm în mod eficient energia stelară, pentru că gândacii îi micșoraseră albedo-ul. De fapt, așa i-am descoperit. În numai trei zile, Eros a dispărut treptat din telescoape. Am trimis un remorcher să afle motivul. L-a aflat. A transmis permanent imagini, inclusiv ale gândacilor omorând echipajul. Imaginile s-au oprit abia când aceștia au demontat remorcherul. Cauza era „orbirea” lor – niciodată n-au fost nevoiți să transmită ceva prin intermediul unor aparate și, de aceea, după uciderea echipajului nu s-au gândit că-i putea privi cineva.

— De ce au ucis echipajul?

— De ce nu? Pentru ei, dispariția câtorva indivizi e cam totuna cu tăiatul unghiilor la noi. Nimic anormal. S-au gândit probabil că omorându-i, ne întrerupeau comunicațiile. Nu ucideau ființe vii, conștiente, cu un viitor genetic individual. Pentru ei, moartea nu înseamnă mare lucru. Doar uciderea reginei e cu adevărat o crimă, pentru că doar așa se sfârșește un traseu genetic.

— Deci nu știau ce făceau.

— Nu le lua apărarea! Faptul că nu știau că ucid ființe omeneste nu înseamnă că *nu au ucis* ființe omeneste. Noi avem dreptul să ne apărăm cât de bine putem și singurul mod viabil pe care l-am găsit a fost de a-i omorî pe gândaci înainte să ne omoare ei. Gândește-te altfel: în toate războaiele de până acum, ei au ucis mii și mii de ființe vii, gânditoare. Noi am ucis una singură.

— Dacă n-ai fi distrus regina, crezi că am fi pierdut războiul?

— Aș zice că șansele erau cam trei la doi împotriva noastră. Continui să cred că le-aș fi putut provoca pierderi masive înainte de a ne distruge. Răspundeau extrem de rapid și aveau o putere de foc uriașă, dar și noi aveam câteva atuuri. Fiecare navetă de-a noastră conținea un om inteligent care gândea individual. Fiecare dintre noi era capabil să găsească o soluție excepțională la o problemă dată. Gândacii pot găsi doar o singură soluție excepțională, la un moment anume. Ei gândesc rapid, dar luați individual nu sunt foarte inteligenți. Chiar atunci când niște comandanți incapabili au pierdut principalele bătălii din a Doua Invazie, unii din subordonații lor au reușit să producă destule distrugerii în flota inamică.

— Și când vom ajunge acolo? O să atacăm din nou regina?

— Gândacii n-au descoperit întâmplător zborul interstelar. Strategia aceea poate reuși doar o singură dată. Bănuiesc că nu vom mai găsi o regină decât dacă ajungem la planeta-capitală. La urma urmei, regina nu trebuie să fie cu ei ca să conducă o bătălie. Ea procrează alți gândaci. A Doua Invazie era o colonie; regina sosea ca să populeze Pământul, însă acum... nu, n-o să mai meargă. Va trebui să-i învingem, flotă după flotă. Și pentru că au la îndemână resursele unei duzini de sisteme planetare, bănuiesc că ne vor întrece numericeste în fiecare luptă.

Ender își aminti bătălia în care înfruntase două armate reunite. „Și eu crezusem că trișau... Când va începe adevăratul război, așa va fi tot mereu. Iar acolo n-o să existe o poartă prin care să pot scăpa.”

— Noi avem numai două atuuri, Ender. Nu trebuie să ochim cu prea multă atenție. Armamentul are o rază mare de acțiune.

— Deci nu mai folosim proiectilele nucleare din Prima și a Doua Invazie?

— *Doctorașul* e mult mai puternic. La urma urmei, armele nucleare erau cândva atât de slabe, încât puteau fi utilizate pe Pământ. *Doctorașul* nu poate fi folosit pe o planetă. Îmi pare rău că n-am avut în a Doua Invazie.

— Cum funcționează?

— Nu știi, cel puțin nu atât de bine încât să pot construi unul. În punctul de intersecție a două raze, creează un câmp în care moleculele nu mai pot rămâne legate laolaltă. Electronii

nu mai sunt comuni. Cum câtă fizică cunoști la nivelul ăsta?

— N-am fost la majoritatea cursurilor de astrofizică, totuși știu îndeajuns ca să înțeleg.

— Câmpul se propagă sub formă de sferă; intensitatea scade cu distanța. Însă atunci când găsește o aglomerare moleculară, se autoîntreține. Cu cât aglomerarea respectivă e mai mare, cu atât noul câmp este mai puternic.

— Deci de fiecare dată când câmpul lovește o navă, produce o sferă nouă...

— Și dacă navele lor sunt prea apropiate, inițiază o reacție în lanț care le distruge pe toate. Când câmpul dispare, moleculele revin laolaltă și în locul unei nave ai un maldăr de elemente cu multe molecule de fier. Fără radioactivitate, fără sfărâmături. Doar un bolovan. În prima bătălie s-ar putea să-i prindem apropiați, însă învață rapid. Se vor distanța.

— Deci *Doctorașul* nu-i un proiectil... nu pot trage din adăpost.

— Exact. În momentul de față, proiectilele nu mai sunt bune de nimic. Am învățat multe de la gândăci în Prima Invazie, dar au învățat și ei de la noi... de pildă, să construiască Scutul.

— *Doctorașul* trece prin Scut?

— Ca și când n-ar exista. Nu poți *vedea* prin Scut, ca să țițești și să interseceți razele, dar deoarece generatorul Scutului este întotdeauna exact în centrul lui, nu-i greu de manevrat.

— Eu de ce n-am fost învățat să lupt cu așa ceva?

— Ai fost. Tot timpul. Numai că am lăsat calculatorul s-o facă în locul tău. Misiunea ta este să ajungi într-o poziție superioară tactic și să alegi o țintă. Calculatoarele de bord sunt mult mai pricepute decât tine în ochirea cu *Doctorașul*.

— De ce i se spune așa?

— Când a fost inventat, l-au numit Dispozitiv de Disipare Moleculară. Dispozitivul D.M. Ender tot nu pricepea.

— D.M. Inițialele mai înseamnă și Doctor în Medicină. Dispozitivul D.M., deci „*Doctorașul*”. E o glumă.

Băiatul nu înțelese ce era amuzant.

***

Simulatorul fusese schimbat. Ender putea controla în continuare perspectiva și detaliile, însă nu mai existau comenzi individuale. Fuseseră înlocuite cu un nou panou de control și două căști audio cu laringofon.

Tehnicianul care îl aștepta arăta băiatului modul de fixare a căștilor.

— Cum dirijez navele? întrebă Ender.

Mazer îi explică. Se terminase cu navele.

— Ai ajuns la următoarea etapă de instruire. Deții experiență la toate nivelurile strategice, dar acum e momentul să te concentrezi asupra comenzii unei flote întregi. Așa cum ai lucrat cu șefii de pluton în Școala de Luptă, acum vei lucra cu șefii de escadrilă. Vei avea trei duzini de asemenea șefi pe care să-i antrenezi. Trebuie să-i înveți tactici inteligente; trebuie să le afli punctele tari și pe cele slabe; trebuie să-i transformi într-un tot.

— Când vor sosi?

— Sunt deja în fața propriilor simulatoare. Poți vorbi cu ei prin intermediul căștilor și al microfonului. Tastele de pe panoul de control îți permit să vezi din perspectiva oricăruia dintre ei. În felul acesta se reproduc mai exact condițiile unei bătălii adevărate unde vei ști doar ceea ce văd navele din subordine.

— Cum pot lucra cu niște șefi de escadrelor pe care nu-i văd niciodată?

— De ce trebuie să-i vezi?

— Ca să știu cine sunt, cum gândesc...

— Vei afla cine sunt și cum gândesc din felul cum lucrează cu simulatorul. Chiar așa însă, cred că n-o să ai probleme. Ei te ascultă chiar acum. Pune-ți căștile ca să-i poți auzi.

Ender își puse căștile.

— Salaam, se auzi o șoaptă.

— Alai, rosti Ender.

— Și eu, piticul.

— Bean!

Și Petra și Dink; Tom Nebunu', Shen, Supă Fierbinte, Molo Musca, cei mai buni elevi cu care sau împotriva cărora luptase, toți cei în care avusese încredere în Școala de Luptă.

— Nu știam că erai aici, zise el. Nu știam că veniți.

— De trei luni ne omoară cu simulatorul, spuse Dink.

— O să vezi că sunt de departe cel mai bun tactician, chicoti Petra. Dink încearcă, dar are minte de copil.

Astfel începură să lucreze împreună, fiecare șef de escadrilă comandând piloții individuali, iar Ender comandându-i pe șefii de escadrilă. Învățară multe pe măsură ce simulatorul îi obliga să încerce situații diferite. Uneori, le pune la dispoziție o flotă alcătuită din trei-patru escadrile. Alteori, simulatorul le dădea o singură navă stelară cu cele douăsprezece nave de luptă ale ei și băiatul numea trei șefi de escadrilă, cu câte patru nave fiecare.

Era plăcut; o joacă. Inamicul dirijat de calculator nu era prea grozav și învingeau întotdeauna, în ciuda greșelilor lor, și în ciuda unor dificultăți de comunicare. Însă în cele trei săptămâni de antrenament împreună, Ender ajunsese să-i cunoască foarte bine. Dink îndeplinea cu precizie instrucțiunile, dar nu strălucea prin originalitate; Bean, prea puțin eficient în a comanda o escadrilă, acționa ca un bisturiu cu numai două-trei nave, contracarând prompt orice încercare a calculatorului; Alai era un strateg aproape la fel de bun ca Ender și avea încredere să-i dea pe mână jumătate din flotă, însoțită doar de un plan general.

Cu cât îi cunoștea mai bine, cu atât Ender îi putea desfășura mai rapid și-i putea folosi optim. Simulatorul afișa situația pe ecran și atunci Ender afla pentru prima dată componența flotei lui și dispunerea inamicului. În numai câteva minute, îi chema pe șefii de escadrilă de care avea nevoie, le repartiza nave sau grupuri de nave și le comunica misiunile. Apoi, în decursul bătăliei, trecea pe rând prin unghiurile lor de vedere, făcea sugestii și, ocazional, dădea comenzi atunci când era nevoie. Deoarece ceilalți nu vedeau decât propriul sector de acțiune, uneori ordinele lui păreau lipsite de sens; însă și ei învățară să se încreadă în Ender. Dacă le spunea să se retragă, se retrăgeau, știind fie că erau într-o poziție expusă, fie că manevra lor putea atrage inamicul într-o poziție vulnerabilă. Mai știau de asemenea că Ender îi lăsa să procedeze așa cum credeau de cuviință atunci când nu le dădea ordine. Dacă stilul lor de luptă n-ar fi fost potrivit situației în care se aflau, nu ar fi fost aleși pentru misiunea respectivă.

Încrederea era completă și reciprocă, acțiunile flotei rapide și exacte. După trei săptămâni, Mazer îi arătă o reluare a celei mai recente bătălii a lor, făcută din punctul de vedere al inamicului.

— Asta a văzut adversarul când l-ai atacat. Ce anume îți sugerează? De pildă, rapiditatea răspunsului?

— Seamănă cu flota gândacilor.

— Ești de forța lor, Ender. Ești tot atât de iute cât ei. Și aici... fii atent!

Ender privi cum toate escadrilele sale se mișcau... simultan, rezolvându-și fiecare propria situație, toate dirijate de ordinele lui generale, însă îndrăznește, improvizând, fentând, atacând cu o independență nicidecum dovedită de flota gândacilor.

— Minte lor colectivă e foarte bună, dar nu se poate concentra decât asupra câtorva probleme în același timp. Escadrilele tale abordează fiecare luptă cu inteligența proprie, iar misiunile lor sunt supervizate de inteligența ta. Vezi, deci, că ai unele atuuri. Armament superior, deși nu perfect; viteză comparabilă și disponibilități nebanuite de inteligență. Astea sunt atuurile tale. Dezavantajul e că întotdeauna, absolut întotdeauna, vei fi depășit numeric și, după fiecare bătălie, dușmanul va afla mai multe despre tine, despre cum să lupte împotriva ta, și-și va modifica strategia instantaneu.

Băiatul așteptă concluziile.

— De acum, vom începe lucrul propriu-zis. Am programat calculatorul să simuleze genul de situații care ne-ar putea aștepta în întâlnirile cu gândacii. Folosim mișcările pe care le-ai văzut în a Doua Invație. Dar simularea inamicului va fi comandată de mine, ca să nu se repete aceleași scheme. La început vei avea bătălii simple, pe care mă aștept să le câștigi fără probleme. Învăță din ele, deoarece eu o să fiu mereu acolo, cu un pas înaintea ta, programând scheme tot mai dificile, așa încât următoarea bătălie va fi mai grea și vei fi împins până la limita capacităților tale.

— Și după aceea?

— Timpul rămas e scurt. Trebuie să înveți cât poți de repede. Am acceptat să plec în călătorie relativistă, numai pentru ca să fiu viu atunci când vei apărea tu; când m-am înapoiat, soția și copiii muriseră, iar nepoții aveau vârsta mea. Nu aveam nimic să le spun. Fusesem despărțit de toți cei pe care îi iubisem, de tot ceea ce cunoșteam; trăiam în catacomba asta construită de extraterestri și eram obligat să instruiesc elev după elev, fiecare dător de speranțe, dar în cele din urmă dezamăgitor. Predau, predau, însă nimeni nu învăța. Și tu ești extrem de promițător, ca mulți alții înainte, totuși semințele eșecului pot exista și în

tine. Datoria mea este să le găsec; să te distrug pe tine, dacă poți fi distrus și crede-mă, eu o pot face.

— Deci nu sunt primul.

— Bineînțeles că nu. Ești însă ultimul. Dacă nu înveți, nu mai avem timp să găsim pe altcineva. Cred în tine numai pentru că ești singurul în care se mai poate crede.

— Și ceilalți? Șefii mei de escadriile?

— Care dintre ei ți-ar putea lua locul?

— Alai.

— Fii cinstit.

Băiatul tăcu.

— Nu sunt un om fericit, Ender. Omenirea nu așteaptă de la noi să fim fericiți. Ne cere doar să fim excepționali, în numele ei. Mai întâi supraviețuirea, apoi fericirea, așa cum o putem găsi. De aceea, sper că n-o să mă săcâi în timpul antrenamentelor, plângându-te că te plictisești. Bucură-te cât poți în orele libere, dar pe primul loc vine munca, adică învățătura, și ea aduce victoria care reprezintă totul, deoarece fără ea nu există nimic. Când o să mi-o poți aduce înapoi pe soția mea, Ender, atunci să te plângi de câte sacrificii presupune munca.

— Nu încercam să mă eschivez.

— Dar o vei face. Pentru că dacă pot, o să te fac praf. O să mă străduiesc din răputeri să te surprind și voi fi nemilos, pentru că atunci când te vei lupta cu gândacii, vor veni cu lucruri pe care eu *nu mi le pot* închipui, iar pentru ei mila față de oameni este imposibilă.

— Nu mă poți face praf, Mazer.

— De ce?

— Pentru că sunt mai puternic decât tine.

Bătrânul surăse.

— Asta o să mai vedem.

***

Îl trezi cu noaptea-n cap; ceasul arăta 3:40 și băiatul se simțea amețit urmându-l prin tuneluri.

— La culcare devreme, la sculare la fel, intona Mazer, mintea toropește și-ochii-mpăienjeneste.

Băiatul visase că gândacii îl vivisectionau. Atât doar că în loc să-i deschidă trupul, îi sfărtecau amintirile și le etalau ca pe niște fotografii, încercând să le găsească un înțeles. Era un vis ciudat și Ender nu-l putea izgoni în vreme ce se îndrepta către sala simulatorului. Gândacii îl chinuiau în timpul somnului, iar Mazer nu-l lăsa în pace când era treaz. Nu mai avea timp să se odihnească. Se sili să-și alunge somnul. Se părea că Mazer nu glumise, spunând că era decis să-l desființeze; a-l obliga să joace când era obosit și somnoros era exact genul de șiretlic murdar la care ar fi trebuit să se aștepte.

Când ajunsese la simulator, constată că șefii de escadriile erau deja la posturi, așteptându-i comenzile. Inamicul nu apăruse pe ecran, de aceea începu o bătălie de antrenament, împărțindu-și efectivele în două armate, ca să poată verifica starea băieților. Începură mai lent, dar în scurt timp ajunseră iuți și preciși.

Apoi ecranul se întuneacă, navele dispărură și totul se schimbă. La marginea simulatorului, văzu trei nave terestre. Fiecare avea douăsprezece navete de luptă. Inamicul, evident conștient de prezența lor, formase o sferă cu o singură navă în centru. Ender nu se lăsă păcălit – nu putea fi o navă-regină. Gândacii erau de două ori mai numeroși, dar stăteau mult prea grupati. Doctorașul avea să-i lovească mai rău decât s-ar fi așteptat.

Alese o navă, o făcu să clipească pe ecran și rosti:

— Alai, e a ta; îi ai pe Petra și Vlad la comanda navetelor.

Distribui și celelalte două nave, oprind din fiecare câte o navetă; pe acestea le trecu sub comanda lui Bean.

— Strecoară-te pe lângă perete și cazi înapoia lor, Bean. Dacă ești urmărit, te-ntorci imediat. Dacă nu, rămâi acolo unde te pot mobiliza repede. Alai, grupează-ți forțele într-un atac asupra sferei. Nu deschideți focul, până nu vă ordon. Toate astea sunt numai manevre.

— Mi se pare o bătălie ușoară, zise Alai.

— Tocmai pentru că-i ușoară, vreau să fiți atenți. Nu vreau să pierd nici măcar o navetă.

Rămase cu cele două nave de rezervă, la o distanță sigură înapoia lui Alai; Bean dispăruse deja de pe ecranul simulatorului, însă la răstimpuri, Ender trecea în punctul lui de vedere ca

să știe unde ajunsesse.

Alai însă era cel care urma să controleze jocul delicat cu dușmanul. Alcătuisese o formațiune în formă de glonte și cerceta sfera inamică. Ori de câte ori se apropia, gândacii se retrăgeau, atrăgându-i către nava din centru. Când se îndepărta, sfera se refăcea, iar la orice apropiere se deschidea spre interior.

Fentă, retragere, ocol spre alt punct, iarăși retragere, iarăși simulare de atac; apoi Ender spuse:

— Intră, Alai!

Glonte porni iar băiatul îi vorbi lui Ender:

— O să mă lase înăuntru, o să mă-nconjoare și-o să mă desființeze.

— Ignoră nava din centru.

— Cum zici, șefule!

Bineînțeles, sfera începu să se strângă. Ender avansă cu rezervele, navele inamice se concentrară în partea respectivă a sferei.

— Atacă unde-s mai multe, zise Ender.

— Asta sfidează patru mii de ani de istorie militară, comentă Alai, deplasându-și navelele într-acolo. În mod normal, ar trebui să atacăm unde avem superioritate numerică.

— În simularea asta, e clar că ei nu știu ce pot face armele noastre. Manevra n-o să mai țină și altă dată, dar acum s-o facem cât mai spectaculoasă. Deschizi focul când crezi de cuviință.

Alai deschise focul. Simulatorul reproduce efectele foarte verosimil; mai întâi una sau două, apoi o duzină, după aceea majoritatea navelor dușmane explodă cu o lumină orbitoare, pe măsură ce câmpul trecea de la una la cealaltă.

— Feriți-vă! ordonă Ender.

Navele aflate de partea opusă a sferei n-au fost afectate de reacția în lanț, dar urmărirea și distrugerea lor a fost o joacă de copii. Bean se ocupă de cele care încercau să fugă în direcția lui. Bătălia luase sfârșit. Fusesse mai simplă decât multe din antrenamentele anterioare.

Când Ender i-o spuse, Mazer ridică din umeri:

— Am căutat să mă apropii cât mai mult de realitate. Mai mult ca sigur că în prima bătălie, ei n-or să știe ce putem face. De-acum începe greul. Încearcă să nu te culci pe laurii victoriei asteia. În curând o să-ți programez simulări mult mai diferite.

Ender se antrena zece ore pe zi cu șefii de escadrile, dar nu neînterupt; după-amiaza aveau o pauză de câteva ore. Bătăliile simulate sub supravegherea lui Mazer aveau loc la două-trei zile, și, așa cum îi promisese bătrânul, nu mai erau la fel de ușoare. Niciodată gândacii nu-și mai grupară forțele atât de aproape încât să permită o reacție în lanț. De fiecare dată exista ceva nou, ceva mai dificil. Uneori, Ender avea o singură navă și opt nave de luptă; o dată, inamicul se ascunse într-o centură de asteroizi; alteori lăsa capcane staționare, niște instalații de proporții care explodau dacă o escadrilă se apropia prea mult de ele, distrugând sau avariind unele nave.

— Nu-ți poți permite pierderi! răcnise Mazer la el după o bătălie. Când o să intri în luptă adevărată, n-o să mai ai luxul unei rezerve infinite de nave create de calculator. O să ai ceea ce ai adus cu tine și *nimic mai mult!* Obișnuiește-te să lupti fără pierderi inutile.

— N-au fost inutile, replica Ender. Nu pot câștiga bătălii, dacă sunt atât de obsedat de pierderea unei nave încât să nu risc niciodată.

— Excelent, zâmbise Mazer. Ai început să-nveți. Totuși, într-o bătălie adevărată, o să ai pe cap ofițeri superiori, ba și mai rău, civili care o să zbiere tot ce ți-am spus eu. Acum, dacă programul inamic ar fi fost cu adevărat inteligent, te-ar fi prins aici și ar fi distrus escadrila lui Tom.

Examinau laolaltă fiecare bătălie; la următorul antrenament, Ender le demonstra băieților ce-i arătase Mazer și știau cum să reacționeze înaintea unei situații similare.

Până atunci crezuseră că erau pregătiți, că acționau perfect în echipă. Acum însă, luptând în condiții cu adevărat dificile începuseră să aibă tot mai multă încredere unul în celălalt și bătăliile deveniseră o plăcere. Îl rugară pe Ender să-i cheme pe cei care nu jucau să le facă galerie. Băiatul își imagină ce ar fi însemnat să-și aibă prietenii aici cu el, ovaționând sau râzând sau ținându-și răsuflarea de emoție; uneori i se părea că i-ar fi distras atenția, dar alteori ar fi dorit-o din toată inima. Nici chiar atunci când petrecuse zile întregi bronzându-se pe o plută în mijlocul unui lac, nu fusese atât de singur. Mazer Rackham era tovarășul lui, era profesorul lui, dar nu și prietenul lui.

Cu toate acestea, nu spuse nimic. Mazer îl avertizase că nu avea să existe compătimire, iar

referirea lui personală nu însemna nimic, pentru nimeni. În cea mai mare parte nu însemna nimic nici chiar pentru Ender. Se concentra asupra jocului, încercând să învețe din bătălii. Nu doar învățămintele unei anumite înfruntări, ci și ce ar fi putut face gândacii dacă ar fi fost mai inteligenți, sau cum ar fi reacționat el în situația respectivă. Trăia atât în vechile cât și în viitoarele bătălii, treaz și adormit, și-și cravașa șefii de escadrile cu o furie care, uneori, trezea nemulțumire.

— Ne tratezi cu prea multă blândețe, spuse Alai într-o zi. De ce nu te enervezi pe noi pentru că nu suntem scriitori în *fiecare* secundă a *fiecărui* antrenament? Dacă tot ne răsfeți așa, o să credem că-ți place de noi.

Unii chicotiră. Desigur, Ender înțeluse ironia și răspunse printr-o tăcere prelungă. Când în cele din urmă vorbi, ignoră observația lui Alai.

— Din nou, rosti el, și de data asta fără rețineri.

Repetară și izbutiră perfect.

Însă pe măsură ce încrederea lor în *comandantul* Ender crescuse, prietenia din zilele Școlii de Luptă dispăruse.

Băieții deveniseră apropiați între ei; își făceau confidențe. Ender era profesorul și comandantul lor, tot atât de îndepărtat de grupul lor pe cât era Mazer de el și la fel de exigent.

Dar în felul acesta luptară mai bine. Iar Ender nu era distras de la munca lui.

Cel puțin nu cât timp era treaz. În fiecare seară, când se cufunda în somn, gândurile despre simulator îi alergau prin minte. Dar în timpul nopții îl obsedau alte lucruri. Adesea își amintea Leșul Uriășului, descompunându-se treptat. Însă nu și-l amintea imobilizat în capcana imaginii de pe pupitru. Acum era real, înconjurat de duhoarea morții. În visele sale, lucrurile se schimbaseră. Sătul ridicat între coastele Uriășului era populat de gândaci, care-l salutau gravi, precum gladiatorii înainte de-a muri pentru desfătarea cezarului. În visul său nu-i ura; și, deși știa că ascunseseră regina, nu încerca s-o caute. Întotdeauna pleca repede de lângă corpul Uriășului, iar când ajungea la terenul de joacă, copiii erau mereu acolo, sălbatici și batjocoritori; purtau chipuri care-i erau cunoscute. Uneori Peter, alteori Bonzo, uneori Stilson și Bernard; însă tot atât de frecvent, creaturile acelea erau Alai și Shen, Dink și Petra; alteori apărarea fața Valentinei și, în visul lui, Ender o scufunda sub apă și aștepta să se înecce.

Ea i se zbătea în mâini, zvârcolindu-se să iasă la suprafață, dar în cele din urmă rămânea nemișcată. O scotea din lac și o târa pe plută, unde zăcea cu chipul schimonosit în chinurile morții. Ender țipa și plângea deasupra ei, strigând, iarăși și iarăși, că era un joc, doar un joc, că el se jucase...!

Apoi Mazer Rackham îl trezea, scuturându-i umărul.

— Strigai prin somn, spunea el.

— Iartă-mă, răspundea băiatul.

— Nu contează. Te-așteaptă o bătălie.

Treptat, frecvența acestora crescuse. Acum avea câte două bătălii zilnic și Ender redusese antrenamentele la minimum. Când ceilalți se odihneau, el revedea ultimele lupte, încercând să-și descopere propriile puncte slabe, încercând să ghicească ce avea să se întâmple în continuare. Uneori era pregătit în fața surprizelor inamicului, alteori nu.

— Cred că trișezi, îi spuse într-o zi lui Mazer.

— De ce?

— Îmi urmărești ședințele de antrenament. Poți vedea ce plănuiesc. Ești pregătit în permanență pentru orice aș face.

— Ceea ce vezi tu, răspunse bătrânul, sunt simulări pe calculator. Calculatorul e programat să răspundă la inovațiile tale, numai *după* ce le utilizezi tu.

— Atunci calculatorul trișează.

— Ar trebui să te odihnești mai mult...

Dar băiatul nu putea dormi. În fiecare noapte, rămânea tot mai mult timp fără să închidă ochii, iar somnul nu era deloc odihnitor.

Se deștepta des în cursul nopții. Nu era sigur dacă se trezea ca să se gândească la joc, sau ca să scape din vise. Avea senzația că în timpul somnului cineva îl silea să-și parcurgă cele mai urâte amintiri, să le re trăiască la fel ca prima dată. Nopțile erau atât de reale, încât zilele începură să i se pară vise. Începu să se teamă că n-avea să mai poată gândi destul de limpede, că avea să fie prea obosit în timpul jocului. Întotdeauna când jocul începea, intensitatea lui îl trezea, dar, se întrebase el, ar fi sesizat o scădere a capacităților sale mentale?

Și într-adevăr se părea că-i scădeau. Nu existase bătălie în care să nu piardă măcar două-

trei nave. În câteva rânduri, inamicul reuși să-l facă să-și dezvăluie mai multe slăbiciuni decât era admisibil; în alte ocazii, izbutise să-l atragă în bătălii de uzură, din care ieșise victorios cu destul noroc.

După joc, Mazer îl analiza disprețuitor. „Ia uită-te aici!” îi spunea. „Nu trebuia să faci așa!” Iar Ender revenea la antrenamentele cu șefii de escadrile, străduindu-se să le ridice moralul dar câteodată lăsând să se simtă dezamăgirea pentru slăbiciunile lor, pentru faptul că dăduseră greș.

— Mai și greșim uneori, îi șopti Petra odată. Fusesse un tipăt de ajutor.

— Și alteori nu, replicase Ender. De la el n-avea să capete ajutor. El era dascălul; prietenii trebuia să și-i caute în altă parte.

Apoi urmă o bătălie care fu cât pe aici să se încheie printr-un dezastru. Petra își conduse escadrila prea departe; era expusă și o descoperi într-un moment când Ender urmărea alt sector. În numai câteva clipe, rămase doar cu două nave. Atunci o găsi Ender și-i ordonă să se deplaseze într-o anumită direcție; fata nu răspunse. Nu făcu nici o mișcare. Încă o clipă și celelalte nave urmau să fie pierdute.

Ender pricepu numaidecât că o solicitase prea mult; datorită calităților ei excepționale, apelase la ea deseori în situații dificile. Deocamdată însă n-avea timp să se simtă vinovat, sau s-o compătămască pe fată. Îi ceru lui Tom Nebunu' să preia comanda celor două nave, apoi continuă, încercând să salveze bătălia; Petra ocupase o poziție-cheie și acum toată strategia lui se năruia. Dacă inamicul n-ar fi fost prea grăbit în a-și exploata avantajul, Ender ar fi pierdut.

Dar Shen reuși să prindă un grup de nave dușmane într-o formațiune prea strânsă și le distruse cu o singură reacție în lanț. Tom Nebunu' își conduse navele prin breșa ivită și provocă panică printre adversari. Cu toate că navele lui și cele ale lui Shen au fost distruse, Molo Musca izbuti să aducă victoria.

La sfârșitul bătăliei, Ender o putut auzi pe Petra strigând și încercând s-ajungă la un microfon:

— Spuneți-i că-mi pare rău... eram atât de obosită... nu m-am putut concentra... de-asta... spuneți-i lui Ender să mă ierte!

Lipsi la următoarele antrenamente, iar când reveni nu mai era la fel de rapidă ca înainte, și nici la fel de cutezătoare. Pierduse multe din calitățile ce făceau din ea un lider capabil. Ender n-o mai putea folosi decât în misiuni de rutină, sub supraveghere. Fata nu era lipsită de inteligență. Știa ce se întâmplase. În același timp, știa că Ender n-avea de ales și i-o spuse.

Realitatea era că ea cedase, deși nu avea psihicul mai labil decât alt șef de escadrilă. Fusesse un avertisment: nu-i putea solicita dincolo de anumite limite. Acum, în loc să-i folosească ori de câte ori avea nevoie de aptitudinile lor, trebuia să-și amintească la câte lupte participaseră. Era nevoit să-i cruțe, ceea ce însemna că uneori intra în bătălie cu comandanți pe care se bizaia ceva mai puțin. Slăbind presiunea asupra lor, o sporea asupra lui. În toiul unei nopți, se trezi fulgerat de o durere intensă. Perna îi era umedă, iar în gură simțea gustul sângelui. Degetele îi pulsau. Văzu că în timpul somnului își mușcase adânc mâna. Sângele continua să curgă.

— Mazer! strigă el. Rackham se trezi și chemă imediat un medic. Pe când acesta îl pansa, Mazer spuse:

— Să știi că automutilarea n-o să te scape de aici.

— Dormeam, răspunse Ender. N-am făcut-o ca să părăsesc Școala de Comandă.

— Bun.

— Ceilalți... Cei care n-au reușit...

— Ce vrei să spui?

— Înaintea mea... Ceilalți elevi ai tăi, care n-au mai terminat... Ce s-a întâmplat cu ei?

— N-au reușit. Asta-i tot! Nu-i pedepsim pe cei care nu izbutesc. Pur și simplu... nu mai continuă.

— Ca Bonzo.

— Cine-i Bonzo?

— A plecat acasă.

— Nu, nu ca Bonzo.

— Atunci, cum? Ce s-a întâmplat cu ei? Când am dat greș?

— De ce e important?

Băiatul nu răspunse.

— Nici unul dintre ei n-a dat greș în acest moment al instruirii, Ender. Tu ai făcut o eroare

cu Petra. O să-și revină. Însă Petra e Petra, iar tu ești tu.

— O parte din mine este ea. E ceea ce mi-a dat ea.

— Tu n-o să dai greș. Nu așa devreme. Ai avut câteva bătălii grele, dar ai câștigat întotdeauna. Nu-ți cunoști încă limitele, dar dacă ți le-ai atins deja ești mult mai slab decât am crezut.

— Ei mor?

— Cine?

— Cei care nu reușesc.

— Nu, nu mor. Dumnezeu, băiete, sunt doar jocuri!

— Cred că Bonzo a murit. L-am visat noaptea trecută. Mi-am amintit cum arăta după ce l-am lovit cu capul. Probabil că i-am spart nasul și un os i-a perforat creierul. Din ochi îi curgea sânge. Cred că-n clipa aceea era mort.

— A fost doar un vis.

— Mazer, nu vreau să tot visez asemenea lucruri. Mi-e frică să mai dorm. Mă gândesc întruna la întâmplările pe care nu vreau să mi le reamintesc. Prin fața ochilor mi se derulează toată viața, de parcă aș fi un aparat de înregistrare și cineva dorește să vizioneze episoadele cele mai teribile.

— Nu-ți putem da tranchilizante, dacă asta speri. Îmi pare rău că ai coșmaruri. Vrei să lăsăm lumina aprinsă noaptea?

— Nu râde de mine! Mi-e teamă că înnebunesc.

Doctorul terminase bandajul și Mazer îi făcu semn să plece.

— Țta-i motivul adevărat al fricii tale? întrebă el.

Băiatul se gândi, însă nu era sigur.

— În visele mele, îi răspunse, niciodată nu sunt sigur dacă eu sunt cu adevărat eu.

— Visele straniei reprezintă un fel de supapă de siguranță, Ender. Pentru prima dată în viață, ai fost supus unor presiuni. Corpul tău caută modalități de compensare, asta-i tot. Ești băiat mare acum. E timpul să nu-ți mai fie teamă că vine noaptea.

— Bine, încuviință Ender. Hotărî că n-avea să-i mai spună niciodată lui Mazer despre visele sale.

Zilele trecură cu bătălii permanente și Ender intră pe fâgașul autodistrugerii. Începuse să-l doară stomacul. Îl trecură pe o dietă de cruțare, dar în curând nu mai avea deloc poftă de mâncare.

— Mănâncă! îi spunea Mazer și, mecanic, Ender îl asculta. Dar dacă nimeni nu-i spunea să se hrănească, nu mânca nimic.

Încă doi șefi de escadrile cedară aidoma Petrei; presiunea spori asupra celorlalți. Acum inamicii erau de trei-patru ori mai numeroși în fiecare bătălie; de asemenea, se retrăgeau imediat ce situația se complica, regroupându-se pentru a prelungi cât mai mult bătălia. Uneori dura ore întregi până ce distrugau și ultima navă dușmană. Ender începu să-i schimbe pe șefii de escadrile în decursul aceleiași bătălii, aducând alții odihniți în locul celor care reacționau cu întârziere.

— Știi, spuse Bean o dată, când preluă de la Supă Fierbinte comanda ultimelor patru nave, jocul ăsta nu mai e așa distractiv ca la început.

Apoi într-o zi, la antrenamente, pe când Ender își instruia băieții, odaia se întunecă și el se trezi pe podea cu chipul însângerat. Se lovise cu capul de panoul de comenzi.

Îl puseră atunci în pat și trei zile fu foarte bolnav. Își amintea că în visele sale văzuse chipuri, dar nu erau reale și știu asta chiar în clipa când le zări. Uneori i se părea că o vede pe Valentine, iar alteori pe Peter; uneori pe prietenii lui din Școala de Luptă și alteori pe gândaci, vivisectionându-l. Cel mai real i se păru când colonelul Graff se aplecă deasupra lui și-i vorbi blând, ca un tată grijuliu. Dar apoi se deșteptă și-l văzu doar pe dușmanul său, Mazer Rackham.

— M-am trezit, spuse băiatul.

— Văd, răspunse Mazer. Ți-a luat destul de mult. Azi ai programată o bătălie.

Așa încât Ender se sculă, luptă și câștigă bătălia. Totuși în ziua aceea nu avu alt joc, și-l lăsară să se culce mai devreme. Când se dezbracă, mâinile îi tremurau.

În timpul nopții i se păru că simte niște degete atingându-l lin. Degete grijulii și blânde. Visă că auzea glasuri.

— Nu l-ai cruțat.

— Nu asta mi-e misiunea.

— Cât mai poate continua? Se autodistruge.

- Suficient. Nu mai e mult.
- Așa repede?
- Câteva zile și-a scăpat.
- Cum o să se descurce, când e-n halul ăsta?
- Perfect. Chiar azi, a luptat mai bine decât oricând.

În visul lui, vocile erau ale lui Graff și Mazer.

Dar așa erau visele, se puteau întâmpla lucrurile cele mai incredibile, așa cum, de pildă, auzi una dintre voci spunând:

- Mi se face rău când văd cum îl nenorocește.

Iar cealaltă răspunse:

- Știi. Și eu îl iubesc.

Apoi cei doi se transformară în Valentine și Alai, și în visul său îl înmormântau, dar atunci când o făcură, deasupra lui se ridică o colină, iar el deveni un sălaș al gândacilor, așa cum era Urișul.

Toate, numai vise. Dacă pentru el exista iubire sau milă, nu putea fi decât în vise.

Se trezi, primi o altă bătălie și câștigă. Apoi se duse în pat, adormi și visă. Se trezi din nou și câștigă din nou și dormi din nou. De-abia își mai dădea seama când se trezea și când dormea. De altfel, nici nu-i păsa.

Următoarea zi avea să fie ultima lui zi în Școala de Comandă, deși el nu știa acest lucru. Când se deșteaptă, Mazer Rackham nu era în odaie. Își făcu duș, se îmbracă și-l așteptă să vină și să descuie ușa. Bătrânul nu veni și Ender apăsă pe clanță. Ușa se deschise.

Era oare o întâmplare faptul că Mazer îl lăsase liber în dimineața aceea? Nu-l însoțea nimeni care să-i spună că trebuie să mănânce, că trebuie să se ducă la antrenamente, că trebuie să doarmă. Era liber. Necazul era că nu știa ce să facă. Pentru o clipă se gândi să încerce să-i caute pe șefii săi de escadrile, ca să vorbească cu ei, însă nu știa unde se află. Se puteau găsi și la douăzeci de kilometri de el. Așa încât, după ce hoinări o vreme prin tuneluri, se duse la sala de mese. Mâncă micul dejun lângă câțiva soldați care spuneau bancuri porcoase, pe care el nici măcar nu-și propunea să le înțeleagă. Apoi merse în camera simulatului, ca să se antreneze. Deși era liber, nu se putea gândi ce altceva să facă.

Mazer îl aștepta. Ender pătrunse încet în odaie. Își târâșia picioarele și se simțea obosit și fără chef.

- Ești adormit? se încruntă bătrânul.

În încăpere se găseau și alți oameni. Ender se întrebă ce căutau acolo, dar nu se obosi să afle. Nu merita să pună întrebări; oricum nu i-ar fi răspuns nimeni. Se îndreptă către comenzile simulatului și se așeză, gata să înceapă.

- Ender Wiggin, rosti Mazer. Te rog să fii atent. Jocul de azi necesită niște explicații.

Băiatul se întoarse spre el. Privi bărbății strânși în capătul opus al camerei. Pe cei mai mulți nu-i mai văzuse niciodată. Unii erau îmbrăcați în haine civile. Îl zări pe Anderson și se întrebă ce făcea aici, cine conducea Școala de Luptă în timpul absenței lui. Îl văzu pe Graff și își aminti lacul din pădurile de lângă Greensboro și dori să plece acasă. „Du-mă acasă”, îi spuse în gând lui Graff. „În visul meu ai spus că mă iubești. Du-mă acasă!”

Însă Graff doar aplecă puțin capul; un salut, nu o promisiune. Iar Anderson se comportă de parcă nici nu-l cunoștea.

— Te rog să fii atent, Ender. Azi este examenul tău final în Școala de Comandă. Observatorii aceștia vor evalua ce ai învățat. Dacă preferi să nu stea aici, pot trece la un simulator din altă cameră.

- Pot să rămână.

Examenul final. După aceea, poate că se va odihni...

— Pentru ca să fie cu adevărat un examen total al capacităților tale, să nu repeți doar ceea ce ai făcut și ai exersat de multe ori, ci să înfrunți și situații inedite, bătălia de astăzi introduce un element nou. Ea se desfășoară lângă o planetă. Acest amănunt va afecta strategia inamicului și te va obliga să improvizezi. Te rog să te concentrezi asupra jocului de azi.

Ender îi făcu semn să se apropie și-l întrebă în șoaptă:

- Eu sunt primul elev care a ajuns așa departe?
- Dacă învingi astăzi, da, vei fi primul care a reușit. Mai multe nu pot să-ți spun.
- Dar să știi că eu pot s-aud.

— Măine poți să fii cât de rebel dorești. Azi însă, aș aprecia dacă te-ai concentra asupra examenului. Să nu ne batem joc de ceea ce-ai făcut deja. Deci, cum ai de gând să procedezi cu planeta?

— Va trebui să am pe cineva și în spatele ei; altfel, acolo va fi un con de umbră.

— Corect!

— Iar gravitația va afecta consumul de combustibil – e mai avantajos să cobori spre planetă, decât să te ridici dinspre ea.

— Da.

— Doctorașul are efect împotriva unei planete?

Chipul lui Mazer împietri.

— Ender, gândacii n-au atacat populația civilă în nici una din invazii. Trebuie să decizi dacă e înțelept să adopți o strategie care poate atrage represalii.

— Planeta e singurul element nou?

— Când ți-am programat o bătălie cu un singur element nou? Te asigur că azi nu voi fi tolerant față de tine. Față de flotă, am responsabilitatea de-a nu permite absolvirea unui elev de mână a doua. Voi face tot ce pot împotriva ta și nu intenționez să te menajez. Amintește-ți tot ce știi despre tine și tot ce știi despre gândaci și poate că vei avea o șansă.

Mazer părăsi încăperea.

— Sunteți aici? rosti Ender în microfon.

— Toți, răspunse Bean. Ai cam întârziat la antrenamentele de dimineață, nu?

Deci nu-i anunțaseră și pe șefii de escadrile că era ultimul examen. Ender se întreba dacă să le spună cât de important era pentru el acest joc, dar hotărî că o grijă suplimentară nu avea să-i ajute cu nimic.

— Scuze, vorbi el. Am dormit prea mult.

Ei chicotiră. Nu-l crezuseră.

Executară o serie de manevre, încălzindu-se pentru bătălie. Ender avu nevoie de mai mult timp ca de obicei ca să-și limpezească mintea și să se concentreze asupra comenzilor, dar după o vreme își reveni; răspunzând iute și gândind bine. „Sau cel puțin”, își spuse, „crezând că gândesc bine”.

Ecranul simulatorului se întunecă. Băiatul aștepta să apară jocul. „Ce o să se întâmple dacă azi trec examenul? Mai există și altă școală? Încă un an sau doi de antrenamente dure, alt an de izolare, alt an de indivizi împingându-mă într-o direcție sau alta, alt an fără să-mi pot orienta propria viață?” Încercă să-și amintească ce vârstă avea. Unsprezece ani. Cu câți ani în urmă împlinise unsprezece ani? Cu câte zile în urmă? Trebuie să se fi întâmplat aici, la Școala de Comandă, dar nu-și putea aminti ziua. Poate că nici măcar n-o remarcase atunci când fusese. Nimeni n-o remarcase, cu excepția Valentinei.

Așteptând apariția jocului, își dori să poată pur și simplu să-l piardă, să fie înfrânt rău de tot și să completeze, așa încât să-l întrerupă instrucția, ca lui Bonzo, și să-l trimită acasă. Bonzo plecase către Cartagena. Voia să vadă ordinul de drum în direcția Greensboro. Succesul însemna că trebuia să continue. Eșecul însemna întoarcerea acasă.

„Nu”, își spuse, „nu-i adevărat! Au nevoie de mine și dacă dau greș, s-ar putea să nu am unde mă întoarce.”

N-o credea însă. Mintea sa conștientă știa că era adevărat, dar în alte locuri, mai tainice, se îndoaia că avea nevoie de el. Insistența lui Mazer nu era decât un alt vicleșug. „Tot o metodă de-a mă împinge să fac ceea ce doresc ei”. O metodă de a-l împiedica să se odihnească. De a nu face nimic timp îndelungat.

Apoi apărură inamicii și oboeala lui Ender se transformă în disperare.

Adversarii erau de o mie de ori mai numeroși decât forțele sale; simulatorul era practic acoperit de luminițe verzi care-i reprezentau. Erau grupeți într-o duzină de formațiuni diferite, schimbându-și pozițiile, modificându-și structura, deplasându-se în traiectorii aparent aleatoare prin câmpul simulatorului. Nu putea găsi un drum printre ele; un spațiu ce părușe deschis se închidea brusc și apărea un altul, iar o formațiune aparent penetrabilă se transforma brusc, devenind amenințătoare. Planeta se afla tocmai la celălalt capăt al câmpului. Ender bănuia că și dincolo de ea, în afara limitelor simulatorului, existau la fel de multe nave dușmane.

În privința propriei sale flote, erau numai douăzeci de nave interstelare, fiecare cu câte patru navete. Cunoștea tipul acela de nave – erau vechi și greoaie, iar puterea *Doctorașului* nu atingea decât jumătate din cea a navelor noi. Optzeci de navete împotriva a cel puțin cinci mii, poate chiar zece mii de adversari.

Îi auzi pe șefii de escadrile trăgându-și răsuflarea; de asemenea auzi o înjurătură scăpată printre dinți de observatorii din spatele lui. Era plăcut să știe că unul dintre adulți remarcase că examenul nu era cinstit. Desigur, faptul avea puțină importanță. Cinstea nu făcea parte din

joc, asta era clar. Nu încercau să-i lase nici cea mai mărunțită posibilitate de succes. „Prin câte am trecut și de fapt nu intenționau deloc să-mi permită să absolv.”

Îl văzu cu ochii minții pe Bonzo și gașca lui, înfruntându-l și amenințându-l; izbutise să-l determine pe Bonzo să se lupte singur, dar acum n-o mai putea face. Și nici nu putea surprinde inamicul cu aptitudinile personale așa cum făcuse cu băieții cei mari în sala de luptă. Mazer îl cunoștea ca pe propriul său buzunar.

Bărbaii dinapoia lui începură să tușească și să se foiască nervoși. Își dădeau seama că Ender nu știa ce să facă.

„Nici nu-mi pasă”, se gândi băiatul. „Vă puteți păstra jocul. Dacă nu-mi dați nici măcar o șansă, de ce să mai joc?”

Precum ultimul său joc din Școala de Luptă, când îi opuseseră două armate.

Și totmai când își aduse aminte de jocul acela, probabil că Bean și-l aminti și el, deoarece glasul îi răsună în căști:

— Nu uita, poarta inamică *e jos!*

Molo, Supă, Vlad, Basculă și Tom Nebunu' izbucniră în râs. Și ei își aduseseră aminte.

Ender răsă și el. Era *într-adevăr* amuzant. Oamenii mari priveau totul cu gravitate iar copiii jucau, jucau întruna, crezându-i și ei, până când, deodată, adulții întindeau prea mult coarda, împingeau lucrurile prea departe și copiii puteau vedea dincolo de joc. „Las-o baltă, Mazer! Nu-mi pasă dacă-ți trec examenul. Nu-mi pasă dacă-ți respect regulile. Dacă tu poți trișa, pot și eu. N-o să te las să mă bați în mod necinstit – te voi bate *eu* în mod necinstit!”

În ultima bătălie din Școala de Luptă, câștigase deoarece ignorase adversarul și-și ignorase propriile pierderi; atacase direct poarta inamică.

Iar poarta inamică era jos.

„Dacă încalc și regula asta, n-o să mă mai lase niciodată să ajung comandant. Ar fi prea periculos. Nu va mai trebui niciodată să joc un joc. Și asta înseamnă victorie!”

Începu să șoptească iute în laringofon. Șefii de escadrile își luară părțile lor din flotă și formară un cilindru gros, ca un proiectil ățintit spre cea mai apropiată formațiune inamică. Aceasta nu-l respinse ci, dimpotrivă, se deschise în fața lui, așa încât să poată fi perfect încercuit înaintea de a-l distruge. „Cel puțin, Mazer ia în considerație faptul că, de-acum, au ajuns să mă respecte”, gândi Ender. „Iar asta îmi oferă timp.”

Se deplasă în jos, spre nord, spre est și iarăși în jos, aparent fără nici un plan, dar apropiindu-se pe nesimțite de planeta inamică. După o vreme, navele dușmane începură să se strângă tot mai mult în jurul său. Atunci brusc, formațiunea lui Ender explodează. Flota lui se destrămă într-un haos. Cele optzeci de navețe păreau lipsite de un plan anume, trăgând la întâmplare în adversar, strecurându-se pe traiectorii individuale lipsite de speranță printre navele gândacilor.

Însă după câteva minute de bătălie, Ender șopti din nou în laringofon și o duzină din navețele rămase întregi se regrupară într-o formație. Traversaseră unul din barajele cele mai formidabile ale inamicilor; îl străbătuseră cu pierderi teribile, dar parcurseseră mai mult de jumătate din distanța până la planetă.

„Acum o să-și dea seama”, se gândi Ender. „În mod clar, Mazer își dă seama ce vreau să fac.”

„Sau poate că nu-i vine să creadă c-o s-o fac. Cu-atât mai bine pentru mine!”

Micuța flotă a lui Ender țâșnea într-o parte și-n alta, trimițând două-trei navețe parcă gata de atac, apoi retrăgându-le. Gândacii se apropiau, adunând nave și formații risipite până atunci, strângându-le pentru atacul final. În cea mai mare parte erau concentrați înapoia lui Ender, astfel încât să nu poată fugi înapoi în spațiu, tăindu-i orice retragere. „Excelent”, gândi băiatul. „Mai aproape! Veniți mai aproape!”

Apoi șopti o comandă și flota căzu ca o piatră către suprafața planetei. Erau nave interstelare și navețe, neechipate pentru a rezista frecării cu atmosfera. Dar Ender nu intenționa ca ele să ajungă așa departe. Chiar în clipa când începură picajul, își concentrară *Doctorașii* asupra unui singur lucru. Asupra planetei.

Una, două, patru, șapte navețe fură distruse. Acum totul se bizaia pe șansa ca una dintre ele să supraviețuiască până să poată declanșa *Doctorașul*. O dată ce se putea focaliza pe suprafața planetei, n-avea să mai dureze mult. „O clipă cu *Doctorașul*, asta-i tot ce doresc”. După aceea Ender se gândi că poate calculatorul nu era nici măcar programat să arate ce s-ar întâmpla cu o planetă atacată de *Doctoraș*. „Ce-o să fac atunci, o să strig: Pac! ești mort?”

Își luă mâinile de pe comenzi și se lăsă pe spate, privind. Perspectiva era mult apropiată de planeta inamică, cu naveta năpustindu-se în puțul gravitațional. „În mod sigur a intrat în raza

de acțiune”, își spuse băiatul. „E acolo, și calculatorul nu-i programat să arate ce se poate întâmpla.”

Dar apoi, suprafața planetei care acum acoperea jumătate din ecranul simulatorului începu să fiarbă; urmă o erupție, azvârlind bucăți de materie spre nave. Ender încercă să-și imagineze ce se petrecea în interiorul planetei. Câmpul crescând și dilatându-se mereu; moleculele care se rupeau, și atomii care nu mai aveau unde se duce.

În trei secunde, întreaga planetă explodă, deveni o sferă de pulbere strălucitoare, azvârlită spre exterior. Navetele lui Ender pieriră printre primele, perspectiva lor dispăru brusc, iar acum simulatorul arăta numai stelele ce așteptau dincolo de marginile bătăliei. Era atât de aproape pe cât dorise Ender să fie. Sfera planetei explodate se dilată mai repede decât puteau fugi navele dușmane. Și purta acum cu ea *Doctorașul*, care crescuse, câmpul spulberând totul în cale, transformând navele în puncte luminoase și gonind mai departe.

Intensitatea câmpului distructiv se reduce abia când ajunse la marginea simulatorului. Două sau trei nave inamice pluteau inerte. Navele interstelare ale lui Ender erau nevătămate. Dar acolo unde existase uriașa flotă dușmană și planeta pe care o apăra, nu mai rămăsese nimic. Un bulgăre de materie se forma din sfărâăturile adunate de gravitație. Strălucirea fierbinte și se rotea; era mult mai mic decât corpul ceresc dinainte. O mare parte a masei sale forma un nor ce continua să se extindă.

Ender își scoase căștile, în care vuiau țipetele și fluierăturile șefilor de escadriile și abia atunci constată că în cameră se auzea același vacarm. Bărbații în uniformă se îmbrățișau râzând și răcnind; alții plângeau; unii îngenunchaseră ori stăteau încrămeniți și băiatul își dădu seama că se rugau. Nu înțelegea. Ceva era în neregulă. Ar fi trebuit să fie furioși...

Colonelul Graff se desprinsese dintre necunoscuți și veni spre el. Lacrimile îi brăzdau chipul, dar zâmbea. Se aplecă, întinse brațele și, spre uimirea băiatului, îl îmbrățișă, îl strânse puternic și-i șopti:

— Mulțumesc, mulțumesc, Ender. Doamne, mulțumescu-Ți pentru Ender!

Apoi veniră și ceilalți, scuturându-i mâna, felicitându-l. Încercă să priceapă. Absolvise totuși examenul? Fusesse victoria *lui*, nu a lor, și în plus una găunoasă, prin încălcarea regulilor; de ce se purtau de parcă învinsese cu onoare?

Mulțimea se dădu în lături și apăru Mazer Rackham. Bătrânul se îndreptă către Ender și-i întinse mâna.

— Ai avut de făcut o alegere grea, băiete. Totul sau nimic. Sfârșitul lor, sau sfârșitul nostru. Dumnezeu însă știe că altfel nu se putea. Felicitări! I-ai bătut și s-a terminat!

„S-a terminat.” „I-ai bătut.” Ender nu înțelegea.

— Te-am bătut *pe tine*.

Mazer hohoti sonor.

— Ender, niciodată nu te-ai luptat cu *mine*. De când am devenit inamicul tău, n-ai jucat nici un *singur joc*!

Băiatul nu pricepu gluma. Jucase foarte multe jocuri, care-l costaseră extrem de mult. Începu să se înfurie.

Mazer îi puse mâna pe umăr. Ender și-l scutură. Atunci bătrânul deveni serios și zise:

— Ender, în ultimele luni tu ai fost comandantul militar al flotei noastre. Aceasta a fost a Treia Invazie. N-au fost jocuri, ci bătălii reale și singurii inamici au fost gândacii. I-ai învins în toate luptele, iar azi ai luptat lângă planeta-capitală, unde erau toate reginele din coloniile lor; toate erau acolo, iar tu le-ai distrus complet. Nu ne vor mai ataca niciodată. Tu ai făcut-o! Tu!

„Reale.” „N-au fost jocuri.” Mîntea lui Ender era prea încețoșată ca să poată înțelege totul. Nu fuseseră simple puncte luminoase, ci nave adevărate cu care el se luptase, nave adevărate pe care le învinsese. Și o planetă adevărată, pe care o făcuse praf, ștergând-o din univers. Trecu prin mulțime, fără să audă felicitările, ignorându-le mâinile, cuvintele, bucuria. Când ajunse în camera lui, se dezbrăcă, sui în pat și dormi.

Se deșteptă când îl scuturară. Avu nevoie de câteva secunde ca să-i recunoască. Graff și Rackham. Le întoarse spatele. „Lăsați-mă să dorm.”

— Ender, trebuie să discutăm, rosti Graff.

Băiatul reveni cu fața le ei.

— Pe Pământ se transmit încontinuu, zi și noapte, filmele bătăliei de ieri.

— De ieri?! Dormise o zi întreagă.

— Ești un erou. Toată lumea a văzut ce ai făcut, tu și ceilalți. Nu cred că există vreun guvern care să nu-ți fi acordat medalia lui cea mai importantă.

— I-am ucis pe toți, așa-i? întreabă Ender.

— Pe cine? făcu Graff. Pe gândaci? Asta și trebuia să faci.

— De asta era război, interveni Mazer.

— Și pe regine... Și copiii...

— Ei au declanșat totul când ne-au atacat. N-a fost vina ta. Țasta-i rezultatul acțiunilor lor.

Ender prinse pieptul uniformei lui Mazer și-l trase în jos, astfel încât chipurile lor aproape se atinseră.

— Eu n-am vrut să-i ucid! N-am vrut să ucid pe nimeni! Nu sunt un criminal! Voi nu mă voiati pe mine, ticăloșilor, îl voiati pe Peter, dar m-ați împins s-o fac, m-ați păcălit! Plângea. Își pierduse stăpânirea de sine.

— Bineînțeles că te-am păcălit, spuse Graff. Altfel n-ai fi făcut-o. Situația era clară. Ne trebuia un comandant cu atât de multă empatie încât să poată să judece ca gândacii, să-i înțeleagă și să le anticipateze acțiunile. Cu atât de multă compasiune încât să câștige dragostea subordonaților lui și să lucreze împreună cu ei ca o mașinărie perfectă. Totuși, cineva dotat cu prea multă înțelegere n-ar fi putut să fie distrugătorul de care aveam nevoie. N-ar fi putut intra într-o bătălie animat de voința de-a învinge indiferent de preț. Dacă știai adevărul, n-o puteai face. Iar dacă ai fi fost genul de individ care s-o facă chiar dacă știe adevărul, atunci probabil că nu-i înțelegeai prea bine pe gândaci.

— Trebuia neapărat să fie un copil, vorbi Mazer. Erai mai rapid decât mine. Mai bun decât mine. Eu sunt bătrân și precaut. Orice om normal care știe ce înseamnă un război nu poate intra în luptă cu toată inima. Însă tu nu știai. Ne-am asigurat că nu știai. Erai nepăsător, sclipitor și tânăr. Născut pentru asta.

— În navele noastre erau piloți.

— Da.

— Le-am ordonat să meargă la moarte, fără să știi.

— Ei știau, Ender, și te-au ascultat. Știau pentru ce o făceau.

— Nu m-ați întrebat niciodată! Niciodată nu mi-ați spus adevărul! Despre nimic!

— Trebuia să fii o armă, Ender. Ca un pistol, ca *Doctorașul*, funcționând perfect, dar fără să știe împotriva cui e ațintit. Noi te-am îndreptat către țintă. Noi suntem responsabili. Dacă ceva a fost rău, noi suntem vinovați.

— Discutăm mai târziu, zise Ender și închise ochii.

Mazer îl scutură.

— Nu te culca! Mai e ceva; la fel de important.

— Cu mine v-ați terminat treaba, zise băiatul. Acum lăsați-mă în pace.

— De-asta suntem aici, replică Mazer. Încercăm să-ți spunem. N-am terminat cu tine; n-am terminat deloc. Jos, pe Pământ, e nebunie. Va izbucni un război. Americanii pretind că Tratatul Varșovia îi va ataca, iar Tratatul spune același lucru despre Hegemon. N-au trecut nici douăzeci și patru de ore de la încheierea războiului cu gândacii și cei de pe planetă sunt gata să se lupte iarăși între ei, mai rău ca niciodată. Toți sunt îngrijorați în privința ta și toți te vor. Cel mai mare conducător militar din istorie; te vor să le conduci armatele. Americanii... Hegemonul... Toți, cu excepția Tratatului, care te vrea mort.

— E-n regulă din partea mea, spuse Ender.

— Trebuie să te scoatem de aici. Eros e plin de soldați ruși, iar Amiralul e rus. În orice clipă poate începe vărsarea de sânge.

Băiatul le întoarse iarăși spatele. De data aceasta, îl lăsară în pace. El însă nu adormi. Îi ascultă.

— Mi-a fost teamă de asta, Rackham. L-ai forțat prea tare. Unele avanposturi minore puteau aștepta și pentru mai târziu. L-ai fi putut lăsa să se odihnească câteva zile.

— Și tu-mi dai lecții cum s-o fi făcut mai bine? Habar n-ai ce se putea întâmpla dacă nu l-aș fi forțat! Nimeni n-o știe. Am făcut-o așa cum am făcut-o; și a reușit. Țasta-i principalul, a reușit! Ține minte justificarea asta, Graff. S-ar putea să ai și tu nevoie de ea.

— Scuză-mă.

— Văd și eu cum l-a afectat. Colonelul Liki afirmă că există posibilitatea unor post-efecte permanente, dar eu n-o cred. E prea puternic. Victoriile însemnau mult pentru el și a câștigat.

— Nu-mi mai povesti despre putere. Puștiul are unsprezece ani. Lasă-l să se odihnească! Situația n-a explodat încă. Îi putem pune o gardă la ușă.

— Sau s-o punem la altă ușă, ca și cum acolo ar fi camera lui.

— De acord.

Plecară și băiatul adormi.

Timpul trecu, atingându-l pe Ender doar din întâmplare. O dată se deșteptă pentru câteva minute, simțind în braț o durere surdă, insistentă. Întinse cealaltă mână și pipăi locul; era un ac ce-i pătrundea în venă. Încercă să-l scoată, dar era fixat de piele cu bandă adezivă, iar el era prea slăbit. Altă dată se trezise în beznă și auzise glasuri, murmurând și blestemând. Urechile îi țiuiau din cauza zgomotului puternic care-l trezise; totuși nu-și amintea ce fusese.

— Aprindeți luminile! strigase o voce.

Iar altă dată i se păruse că aude pe cineva plângând încetișor în apropierea lui.

Poate că totul se petrecuse într-o singură zi; sau poate într-o săptămână; după visele lui ar fi putut trece câteva luni. În vise i se părea că trăiește vieți întregi. Din nou prin Pocalul Uriășului, pe lângă copiii-lupi, retrăind morțile teribile, permanente. Auzi o voce șoptind în pădure: „Ca să ajungi la Capătul Lumii, trebuie să-i ucizi pe copii.” Și el încercă să răspundă: „Niciodată n-am vrut să ucid pe nimeni. Nimeni nu m-a întrebat dacă vreau să ucid pe cineva.” Însă pădurea râse de el. Iar când sărea de pe promontoriul de la Capătul Lumii, uneori nu-l prindeau norii, ci o navetă de luptă care-l purta undeva deasupra planetei gândacilor, ca să urmărească întruna erupția morții declanșate de *Doctoraș*; după aceea tot mai aproape, încât îi putea vedea chiar pe gândaci explodând, transformându-se în lumină și un pumn de elemente chimice. Apoi zărea regina, înconjurată de copii; numai că regina era Mama, iar copiii erau Valentine și toți cei pe care-i cunoscuse în Școala de Luptă. Unul dintre ei purta chipul lui Bonzo, care zăcea, sângerând prin ochi și prin nas, spunând: „N-ai onoare!” Și întotdeauna visul se încheia cu o oglindă, sau suprafața unei ape, sau metalul unui blindaj de navă, ceva care-i reflecta fața. La început fusese mereu fața lui Peter, cu sânge și coada unui șarpe ieșindu-i printre buze. După o vreme însă, începu să fie propriul său chip, îmbătrânit și trist, cu ochi ce plângeau pentru un miliard de miliard de crime... dar erau ochii lui și pentru asta era mulțumit.

Aceasta era lumea în care Ender trăi multe vieți în decursul celor cinci zile ale Războiului Ligii.

Când se trezi iarăși, era întuneric. În depărtare putea distinge bubuituri și explozii. Ascultă o vreme. După aceea auzi niște pași ușori.

Se răsuca și întinse un braț, ca să-l prindă pe cel care se furișă spre el. Apucă poala unei haine și o smuci, gata să ucidă la nevoie.

— Ender, eu sunt, eu sunt!

Cunoștea vocea. Și-o aminti de la o distanță de un milion de ani.

— Salaam, puștiule. Ce făceai, vroiai să m-omori?

— Da. Am crezut că tu încerci să mă omori.

— Încercam să nu te trezesc. Cel puțin văd că ți-au mai rămas niște instincte. După cum relatea Mazer, deveneau un fel de legumă.

— Mă străduiam. Ce-s bubuiturile alea?

— E război. Sectorul nostru e decuplat, ca să ne camufleze.

Ender își coborî picioarele peste marginea patului, încercând să se ridice în capul oaselor. Nu reuși. Capul îl durea prea tare. Se strâmbă de durere.

— Nu te scula. E-n regulă, se pare c-am putea învinge. Nu toți cei din Tratat l-au urmat pe Amiral. Mulți au trecut de partea noastră, când Strategul le-a spus că ești loial FI.

— Eu dormeam.

— Bun, deci a mințit. Cred că nu urzeai gânduri de trădare în vise, nu? O parte din rușii care au venit ne-au spus că atunci când Amiralul le-a ordonat să te găsească și să te ucidă, au fost gata să-l ucidă *pe el*. Habar n-am ce cred ei despre alții, Ender, dar pe tine te iubesc. Întreaga lume ne-a urmărit bătlăiile. Filme, zi și noapte. Am văzut și eu câteva. Complete, cu vocea ta comandând. Totu-i acolo, nimic cenzurat. Excelente! O să faci carieră în filme.

— Nu cred.

— Glumeam. Hei, îți vine să crezi? Noi am câștigat războiul! Eram atât de nerăbdători să creștem odată, ca să putem lupta, iar noi luptam deja. Adică, noi suntem totuși niște puști, Ender. Dar am învins. Alai rase. De fapt, tu ai învins. Ai fost bun, pe cîntea mea! Habar n-aveam cum o să ne scoți din ultima chestie. Dar ai făcut-o. Ai fost tare.

Ender observă că vorbea numai la trecut. „*Am fost tare*”.

— Și *acum* cum sunt, Alai?

— Tot bun.

— La ce?

— La... orice. Un milion de soldați te-ar urma până la capătul universului.

— Nu vreau să merg la capătul universului.

— Atunci unde vrei să mergi? Te-ar urma oriunde.

„Eu vreau acasă”, se gândi Ender, „dar nu știu unde e”.

Bubuiturile încetară.

— Fii atent, spuse Alai.

Ascultară tăcuți. Ușa se deschise. În prag apărură cineva. O siluetă micuță.

— S-a terminat, vorbi necunoscutul. Era Bean. Parcă confirmându-i, luminile se aprinseră.

— Salut, Bean, spuse Ender.

— Salut, Ender.

Îl urmărea Petra și Dink, ținându-se de mână. Se apropiară de pat.

— Hei, s-a trezit eroul, făcu Dink.

— Cine-a învins? întrebă Ender.

— Noi, răspunse Bean. Ai fost și tu acolo.

— Nu-i chiar atât de țăcănit, Bean. Vrea să știe cine-a învins *acum*.

Petra luă mâna lui Ender.

— E armistițiu pe Pământ. Se negocia de mai multe zile. Acum au căzut de acord să accepte Planul Locke.

— El nu știe de Planul Locke...

— E foarte complicat... Una din prevederi este că FI va continua să existe, dar fără Tratat în componența ei. Deci soldații din Tratat pleacă acasă. Eu bănuiesc că rușii au fost de acord pentru că au pe cap rășcoalele sclavilor. Fiecare cu necazurile lui... Vreo cinci sute au murit aici, dar pe Pământ a fost mult mai rău.

— Hegemonul și-a prezentat demisia, spuse Dink. E o nebulie acolo jos. Cui îi pasă?

— Ești sănătos? îl întreabă Petra atingându-i fruntea. Ne-ai speriat. Ziceau c-ai înnebunit, și noi am zis că ei sunt nebuni.

— Am înnebunit, încuviință Ender. Totuși cred că-s sănătos.

— Când ai decis asta? întreabă Alai.

— Când am crezut că vrei să mă omori și am hotărât să ți-o iau înainte. Bănuiesc că-s pur și simplu ucigaș până-n măduva oaselor. Dar mai bine să fiu viu decât mort.

Toți răsăra și încuviințară. Apoi Ender începu să plângă și-i îmbrățișă pe Bean și pe Petra, care se aflau cel mai aproape de el.

— V-am dus dorul, le spuse. Voiam atât de mult să vă văd...

— Ne-ai văzut destul de rău, răspunse Petra și-l sărută pe obraz.

— V-am văzut minunați, spuse Ender. Pe cei de care aveam cea mai multă nevoie, i-am epuizat primii. N-am gândit atent lucrurile.

— Toată lumea e bine acum, vorbi Dink. Nici unul dintre noi n-a fost atât de rău atins încât să nu-l vindece cinci zile de tremurat în camere neluminate, în mijlocul unui război.

— Nu mai trebuie să fiu comandantul vostru, nu-i așa? întreabă Ender. Nu mai vreau să comand pe nimeni, niciodată.

— Nu mai trebuie să comanzi pe nimeni, răspunse Dink, dar tu rămâi mereu comandantul nostru.

Apoi tăcură cu toții o vreme.

— Și-acum ce-o să facem? întreabă Alai. Războiul cu gândacii s-a terminat, s-a terminat și războiul de jos, de pe Pământ, ba chiar și cel de aici. Acum ce facem?

— Suntem copii, spuse Petra. Probabil c-o să ne oblige să mergem la școală. E o lege. Trebuie să faci școală până la șaptesprezece ani.

Cu toții începură să râdă, când auziră asta. Răseră până ce lacrimile le șiroiră pe obraji.

Lacul era nemișcat; briza nu adia. Cei doi bărbați stăteau în scaunele instalate pe pontonul plutitor. De unul dintre piloni era acostată o plută mică din lemn; Graff agățase parâma plutei cu piciorul, și o trăgea înaintea și înapoi pe apă.

— Ai mai slăbit...

— Un anume stres mă îngrașă, altul mă slăbește. Sunt o ființă supusă proceselor chimice.

— Trebuie să fi fost greu.

— Nu tocmai, strânse din umeri Graff. Știam că voi fi achitat.

— Unii dintre noi n-au fost chiar așa siguri. O vreme, parcă înnebuniseră cu toții. Tratament necorespunzător al copiilor, omoruri din imprudență... imaginile acelea cu morțile lui Bonzo și Stilson erau groaznice. Să vezi cum un copil omoară pe altul...

— Din punctul ăsta de vedere, cred că tocmai înregistrările video m-au salvat. Acuzarea le-a ciuntit, însă noi le-am prezentat integral. A fost clar că nu Ender era provocatorul. După aceea, a fost floare la ureche. Am declarat că am făcut ceea ce-am considerat necesar pentru protejarea rasei umane – și-a ținut; judecătorii au admis că acuzarea trebuie să dovedească că Ender putea câștiga războiul *fără* instrucția primită de la noi. Mai departe, am jucat pe aceeași carte. Exigențele războiului!

— Oricum, a însemnat o mare ușurare pentru noi. Știu că am avut destule discuții și mai știu că acuzarea s-a folosit de înregistrările conversațiilor noastre. Însă îmi dădusem deja seama că aveai dreptate și m-am oferit să depun mărturie în sprijinul tău.

— Știu, Anderson. Mi-au spus-o avocații.

— Și-acum ce-o să faci?

— Nu știu. Încă mă odihnesc. Mi s-au strâns câțiva ani de concedii și permisii. Suficient ca să ajung la pensie, și am destule salarii care zac în bănci. Aș putea trăi numai din dobânzi. Poate că n-o să fac nimic.

— Sună interesant. Eu însă n-aș putea rezista. Mi s-a oferit conducerea a trei universități diferite, plecând de la ipoteza că sunt pedagog. Nu mă cred când le spun că singurul lucru care mă interesa în Școala de Luptă era jocul. Cred c-o să accept cealaltă ofertă.

— Antrenor?

— Acum că războaiele s-au terminat, e timpul să mă-ntorc la jocurile clasice. Va fi aproape ca un concediu. În divizie sunt numai douăzeci și opt de echipe. Deși după atâția ani de urmărit copii ăia zburdând, fotbalul mi se pare o întrecere a melcilor.

Răseră amândoi. Graff oftă și mișcă parâma cu piciorul.

— Ce plută... Cred că nici nu te poți ține pe ea.

Colonelul clătină din cap.

— Ender a construit-o.

— Așa-i! Aici l-ai adus...

— I s-a dăruit tot locul ăsta. Am avut grijă să fie răsplătit împărătește. O să aibă oricâtii bani dorește.

— Dacă-l vor mai lăsa să se-ntoarcă și să-i folosească.

— N-or să-l lase.

— Chiar dacă Demostene face propagandă pentru revenirea lui acasă?

— Demostene nu mai apare în rețele.

— Cum adică? se încruntă Anderson.

— Demostene s-a retras. Definitiv.

— Ia ascultă, moș bășinos! Tu știi cine-i Demostene.

— Cine a fost.

— Zi-mi și mie!

— Nu.

— Nu ești deloc prietenos.

— Nici n-am fost vreodată.

— Măcar spune-mi care-i *motivul*. Mulți dintre noi credeau că Demostene va ajunge Hegemon într-o bună zi.

— N-avea nici cea mai mică șansă. Nu; nici măcar cretinii politici care-l susțin pe Demostene nu l-ar putea convinge pe Hegemon să-l readucă pe Ender pe Pământ. Ender e mult prea periculos.

— N-are decât unsprezece ani. Ba a împlinit doisprezece.

— Cu atât mai periculos, pentru că poate fi ușor manipulat. În toată lumea, numele lui este cel mai cunoscut. Copilul-zeu, generalul-minune, ținând în mâinile lui viața și moartea. Orice viitor dictator și-ar dori să-l aibă, să-l pună în fruntea unei armate și să privească restul lumii fie trecând de partea lui, fie tremurând de spaimă. Dacă Ender ar coborî pe Pământ, ar dori să vină aici, să se odihnească, să mai salveze ce se poate din copilăria lui. Însă ei nu-l vor lăsa niciodată s-o facă.

— Am înțeles. I-a explicat cineva asta lui Demostene?

Graff surâse:

— Dimpotrivă, *Demostene* a explicat-o cuiva. Cuiva care s-ar fi putut folosi de Ender așa cum nimeni n-ar mai fi putut, pentru a conduce și manipula întreaga lume.

— Cui?

— Lui Locke.

— Nu cumva Locke a susținut rămânerea lui pe Eros?

— Nu totul este așa cum pare a fi.

— E prea subtil pentru mine. Mie dă-mi jocul. Elegant, cu reguli clare. Cu arbitri. Cu început și sfârșit. Unii câștigă, alții pierd și toată lumea pleacă acasă la neveste.

— Mai trimite-mi și mie scrisori din când în când, de acord?

— De fapt n-ai de gând să rămâi aici și să aștepti pensia, nu?

— Nu.

— Intri în Hegemonie, așa-i?

— Sunt noul Ministru al Colonizării.

— Deci, au de gând s-o facă!?

— Imediat ce primim rapoartele asupra coloniilor gândacilor. Ce naiba, sunt planete fertile, au industrii, locuințe și toți gândacii morți. Extrem de convenabil. Vom abroga legile de limitare a populației...

— Pe care toți le detestă...

— Iar terții, cvarții și cvinții vor sui în nave și vor pleca spre lumi cunoscute și necunoscute.

— Chiar crezi că așa va fi?

— Oamenii pleacă întotdeauna. Întotdeauna! Continuă să creadă că pot duce o viață mai bună decât în locurile vechi.

— La naiba, poate că așa-i!

***

La început, Ender crezu că aveau să-l readucă pe Pământ imediat ce urmau să se potolească lucrurile. Dar lucrurile se liniștiseră de un an și acum îi era limpede că nu avea să mai revină pe planetă; era mult mai util ca nume și legendă decât putea fi ca persoană în carne și oase.

Mai exista și problema tribunalului militar care ancheta delictele colonelului Graff. Comandorul Chamrajnagar încercase să-l oprească pe băiat să urmărească procesul, însă nu reușise; Ender căpătase rangul de amiral și aceasta fusese una dintre puținele ocazii când recursese la privilegiile gradului său. Așa încât văzu înregistrările bătailor cu Stilson și Bonzo, văzu fotografiile cadavrelor și-i ascultă pe psihologi și avocați contrazicându-se dacă fuseseră crime, sau exista circumstanța autoapărării. Ender avea o părere proprie, însă nu i-o ceru nimeni. De fapt, el era principalul acuzat al procesului. Procurorul era prea inteligent pentru a-l învinui în mod direct, dar se strădui să-l facă să apară dement, pervers și criminal.

— Nu contează, spuse Mazer. Politicienii se tem de tine, dar încă nu-ți pot distruge reputația. Abia peste vreo treizeci de ani te vor putea ataca istoricii.

Băiatului nu-i păsa de reputația lui. Privise filmele impasibil, dar de fapt se amuzase. „În război am omorât zece miliarde de gândaci, vii și inteligenți ca oamenii, care nici măcar nu lansaseră un al treilea atac împotriva noastră și nimeni nu se gândește să mă acuze de genocid”.

Toate crimele lui îl apăsau; moartea lui Stilson și Bonzo nu erau nici mai grele și nici mai ușoare decât restul.

Așa împovărat, așteptă luni de zile până ce lumea pe care o salvase avea să decidă că el se putea întoarce acasă.

Unul câte unul, și fără tragere de inimă, prietenii îl părăsiră, chemați de familiile lor, pentru a fi primiți cu onorurile cuvenite unor eroi. Ender văzu transmisiile ceremoniilor

respectiv și se simți mișcat când în discursurile lor îl lăudară pe Ender Wiggin, care-i învățase totul și-i condusese spre victorie. Însă dacă cereau revenirea lui pe Pământ, cuvintele erau cenzurate și nimeni nu-i putea auzi.

Pentru un timp, cei de pe Eros au fost ocupați doar cu reparații după sângerosul Război al Ligii și cu recepționarea de rapoarte din partea navelor stelare ce explorau fostele colonii ale gândacilor.

Acum însă activitatea era mai intensă ca oricând și asteroidul devenise mai aglomerat decât în timpul războiului, datorită coloniștilor aduși să se pregătească pentru călătoria interplanetară. Ender participa și el, în măsura în care era lăsat, totuși nimeni nu se gândise că acest băiat de doisprezece ani putea fi la fel de capabil în vreme de pace, ca și în război. El era însă răbdător și învățase să propună și să sugereze planuri prin cei câțiva adulți care îi ascultau ideile, lăsându-i să le prezinte, ca și când ar fi fost ale lor. Nu-l preocupa recunoașterea meritelor personale, ci rezolvarea problemelor.

Singurul lucru pe care nu-l putea suporta era adorația coloniștilor. Obişnuia să ocolească tunelurile unde locuiau aceștia, pentru că-l recunoșteau întotdeauna și începeau să ovaționeze și să aplaude, să-l îmbrățișeze și să-l felicite, să-i arate copiii botezați cu numele lui și să-i spună că era atât de tânăr, încât le frângea inimile și că ei nu-l învinuiau pentru nici un omor, pentru că nu fusese vina lui, fusese doar un *copil*...

Îi evita cât putea.

Exista însă un colonist de care nu se putu ascunde.

În ziua aceea nu stătuse în Eros. Plecase cu naveta la noul LIS, unde lucra pe puntea navelor stelare; Chamrajnagar îi atrăsese atenția că pentru un ofițer era nedemn să execute munci necalificate, însă Ender replicase că, deoarece meseria în care se pregătise nu mai avea mare căutare, era timpul să învețe ceva nou.

Prin receptorul căștii îl anunțară că era așteptat.

Băiatul nu cunoștea pe nimeni cu care să dorească să discute, așa încât nu se grăbi. După ce montă protecția unui ansiblu, intră în ecluză.

Îl aștepta lângă vestiar. Pentru o clipă, Ender se înfurie că lăsaseră un colonist să vină acolo și să-l sâcăie, apoi privi încă o dată și-și dădu seama că dacă tânăra femeie ar fi fost o fetiță, ar fi cunoscut-o.

— Valentine.

— Bună, Ender.

— Ce cauți aici?

— Demostene s-a retras. Plec cu primii coloniști.

— Durează cincizeci de ani până ajungi acolo...

— Numai doi ani după timpul navei.

— Dacă o să te mai întorci vreodată, toți cunoscuții tăi de pe Pământ vor fi murit...

— Asta îmi și doresc. Speram totuși că m-ar putea însoți un cunoscut de-al meu de pe Eros.

— Nu doresc să merg pe o planetă furată de la gândaci. Vreau doar să ajung acasă.

— Ender, n-o să te mai întorci niciodată pe Pământ. Am avut eu grijă înainte de plecare.

O privi tăcut.

— Ți-am spus-o pentru că dacă vrei să mă urăști, să poți începe de acum.

Intrară în micuța lui cabină din LIS și fata îi explică. Peter dorea ca Ender să revină pe Pământ, sub protecția Consiliului Hegemonului.

— După cum se prezintă situația acum, ai ajunge efectiv sub controlul lui Peter, deoarece jumătate din consiliu face numai ce vrea el. Iar pe restul membrilor îi are la mână în alte feluri.

— Ei știu cine este în realitate?

— Da. Nu s-a dat nimic publicității, însă cei din vârf îl cunosc. Acum nu mai contează. Are prea multă putere ca să-și facă griji legate de vârsta lui. A realizat niște lucruri incredibile.

— Am văzut că tratatul purta numele lui Locke.

— El a reprezentat atutul decisiv. L-a propus prin intermediul prietenilor săi din rețelele publice, apoi a primit și sprijinul lui Demostene. Acela a fost momentul pe care-l aștepta: să folosească influența lui Demostene în rândul populației și pe cea a lui Locke printre intelectuali pentru a reuși ceva demn de luat în seamă. A pus capăt unui război cu adevărat teribil, care ar fi putut dura decenii.

— A decis să fie om de stat?

— Așa cred. Însă în momentele lui de cinism, care sunt destule, mi-a atras atenția că dacă ar fi permis destrămarea Ligii, ar fi fost nevoit să cucerească Pământul palmă cu palmă. Atâta

timp cât există Hegemonia, o poate face dintr-o înghițitură.

— Țăsta-i Peter pe care-l cunosc, încuviință Ender.

— Amuzant, nu? Tocmai el să salveze milioane de vieți...

— Iar eu să ucid miliarde...

— N-aveam de gând să spun asta.

— Deci voia să se folosească de mine?

— Își făcuse un plan amănunțit. Când ar fi fost să sosești, el urma să se deconspire și să te întâmpine în fața camerelor TV. Fratele mai mare al lui Ender Wiggin, este, absolut întâmplător, marele Locke, arhitectul păcii. Alături de tine, ar fi apărut destul de matur. Iar asemănarea fizică dintre voi este mai pronunțată ca oricând. Atunci ar fi fost destul de ușor să preia totul.

— De ce l-ai oprit?

— N-ai fi fost fericit să-ți petreci restul vieții ca marioneta lui Peter.

— De ce nu? Toată viața am fost marioneta cuiva.

— Și eu. I-am arătat lui Peter dovezile pe care le-am adunat, suficiente ca să demonstrez că este un criminal psihopat. Inclusiv imagini ale verigilor torturate și filmele monitor ale felului cum te-a terorizat. Nu mi-a fost ușor să le strâng, dar când le-a văzut a fost de acord să-mi dea ceea ce doream. Adică libertatea noastră.

— Ideea mea asupra libertății nu este să trăiesc în casa celor pe care i-am ucis.

— Trecutul e deja istorie. Acum planetele gândacilor sunt pustii, iar Pământul este suprapopulat. Și putem lua cu noi ceea ce lumile lor n-au cunoscut niciodată: orașe pline de oameni, care duc vieți individuale, care se iubesc și se urăsc pentru motive personale. Pe toate planetele gândacilor, n-a existat niciodată mai mult de o singură istorie ce putea fi povestită; când vom ajunge acolo, vor fi nenumărate povești, cu alte și alte finaluri, în fiecare zi. Ender, Pământul aparține lui Peter. Și dacă nu pleci cu mine acum, te va aduce acolo și te va manipula până o să-ți dorești să nu te fi născut niciodată. Acum este unica ta șansă de evadare.

Băiatul tăcu.

— Știi ce gândești. Crezi că încerc să te conduc, la fel ca Peter, sau Graff, sau oricare altul.

— Mi-a trecut prin minte...

— Bun sosit în rândul oamenilor! Nimeni nu-și conduce propria viață, Ender. Lucrul cel mai bun pe care-l poți face este să alegi să fii condus de oameni buni, de oameni care te iubesc. Eu n-am venit aici pentru că vreau să devin colonistă. Am venit pentru că mi-am petrecut întreaga viață cu fratele pe care l-am urât. Acum îmi doresc să-l cunosc pe fratele pe care l-am iubit, cât nu este prea târziu, cât încă mai suntem copii.

— Pentru asta e deja prea târziu.

— Greșești! Te crezi matur și blazat, trecut prin toate, dar în adâncul inimii ești la fel de copil ca mine. Putem păstra secretul ăsta. Când tu vei administra colonia, iar eu voi scrie filosofie politică, nimeni nu va ghici că la adăpostul nopții, ne furișăm unul în camera celuilalt, ca să ne jucăm și să ne batem cu pernele.

Ender râse, însă reținuse câteva lucruri pe care Valentine le pomenise cam prea nepăsătoare.

— Administrator?

— Ender, eu sunt Demostene. Am părăsit Pământul cu tam-tam, declarând public că am atâta încredere în mișcarea de colonizare, încât voi pleca în prima navă. În același timp, Ministrul Colonizării, un fost colonel pe nume Graff, a anunțat că pilotul navei va fi faimosul Mazer Rackham, iar guvernatorul coloniei... Ender Wiggin!

— Puteam să mă fi întrebat și pe mine...

— Am dorit să te întreb chiar eu.

— Ziceai că s-a anunțat deja.

— Nu. Vor anunța mâine... dacă ești de acord. Mazer a acceptat acum câteva ore.

— Le-ai spus că tu ești Demostene? O fată de paisprezece ani?

— Se știe doar că Demostene va însoți coloniștii. Lasă-i să-și petreacă următorii cincizeci de ani studiind lista pasagerilor și încercând să ghicească cine dintre ei este marele demagog al Erei Locke.

Ender râse și clătină din cap.

— Dar știi că te distrezi, Val!

— Nu vād de ce n-aș face-o.

— Bine, încuviință băiatul, o să merg. Poate chiar ca guvernator, dacă tu și Mazer sunteți

acolo, să mă ajuteți. Deocamdată, talentele mele sunt cam nefolosite.

Fata tipă și-l îmbrățișa, așa cum ar fi făcut orice adolescentă care tocmai a primit cadoul dorit de la fratele drag.

— Val, spuse el, vreau să lămurim un lucru. Nu merg pentru tine. Nu merg nici pentru că voi fi guvernator, sau pentru că mă plictisesc aici. Merg pentru că-i cunosc pe gândacii mai bine decât oricare alt om în viață. Poate dacă ajung acolo îi voi înțelege și mai bine. Le-am răpit viitorul; pot începe plata datoriei, încercând să învăț din trecutul lor.

***

Călătoria a fost lungă. Spre sfârșitul ei, Val terminase primul volum al istoriei războaielor gândacilor și-l expediasă prin ansiblu, sub numele lui Demostene, pe Pământ, în vreme ce Ender câștigase ceva mai important decât adulația pasagerilor; acum îl iubeau și-l respectau.

Muncii din răspuțeri pe noua planetă, conducând mai mult prin putere de convingere decât decretând și dedicându-se acțiunilor necesare pentru instaurarea unei economii autonome. Însă munca lui cea mai importantă, recunoscută de toți, era de a explora ceea ce rămăsese de la gândaci; se străduia să găsească prin clădiri și ogoare de mult părăginite orice putea fi folosit de oameni și din care putea învăța. Nu existau cărți – gândacii nu avuseseră nevoie de așa ceva. Având absolut totul în memorie, orice gând fiind transmis instantaneu, moartea lor însemnase și dispariția cunoștințelor deținute.

Și totuși... Din robustețea acoperișurilor ce acopereau adăposturile pentru animale și silozurile, Ender înțelese că iarna avea să fie grea, cu căderi masive de zăpadă. Gardurile cu țepușe îndreptate către exterior îi spuseră că existau animale sălbatice ce reprezentau un pericol pentru recolte sau cirezi. La moară își dădu seama că fructele prelungi și amărui din livezile neîngrijite puteau fi uscate și măcinate. Iar chingile, utilizate probabil ca să-i transporte pe copii, îi dădură să înțeleagă că, deși gândacii nu aveau o existență individuală conturată, își iubeau odraslele.

Anii trecură. Coloniștii trăiau în case din lemn și foloseau tunelele gândacilor drept depozite și fabrici. Acum erau conduși de un consiliu, iar administratorii erau aleși prin vot, așa încât Ender, deși continuau să-i spună „guvernator”, era de fapt doar judecător. Alături de blândețe și cooperare existau de asemenea crime și conflicte, indivizi care se iubeau și alții care se urau; era o planetă a oamenilor. Nu mai așteptau cu nerăbdare orice transmisiune a ansiblului; numele faimoase de pe Pământ însemnau acum prea puțin pentru ei. Singurul nume pe care-l cunoșteau era al lui Peter Wiggin, Hegemonul Pământului; singurele vești primite vorbeau despre pace și prosperitate, despre nave uriașe ce părăseau granițele Sistemului Solar, depășind norul de comete și populând lumile gândacilor. În curând aveau să apară și alte colonii pe această planetă, Lumea lui Ender; în curând urmau să aibă vecini, care acum se aflau la jumătatea drumului spre ei, însă nimeni nu era prea interesat. Aveau să-i ajute pe noii-veniți, să le arate tot ce învățaseră, dar în viața lor acum era, important cine se căsătorea, cine era bolnav, când era vremea înșămânțării și „de ce să-i plătesc, când vițelul a murit la trei săptămâni după ce l-am luat?”

— Au devenit atașați de pământ, spuse Valentine. Nici unuia nu-i mai pasă că Demostene își expediază azi al șaptelea volum al istoriei lui. Nu-l va citi nimeni dintre cei de aici.

Ender apăsă o tastă și pupitrul îi arătă următoarea pagină.

— Foarte profund, Valentine. Câte volume mai ai până la sfârșit?

— Unul singur. Povestea lui Ender Wiggin.

— Și ce-o să faci, aștepti să mor și după aceea o scrii?

— Nu. Pur și simplu mă apuc de scris și când ajung la prezent, mă opresc.

— Am o idee mai bună. Scrie-o până la ultima victorie. Oprește-te acolo. Nimic din ce-am făcut de atunci nu merită să rămână scris.

— Poate că nu, zise Valentine. Sau poate că da.

***

Ansiblul navei cu coloniști îi anunță că se aflau la un an depărtare. Îi cereau lui Ender să le găsească un loc unde să se stabilească, destul de aproape de prima colonie pentru inițierea de relații comerciale, totuși suficient de departe ca să poată fi guvernată separat. Ender luă elicopterul și începu să exploreze. Luă cu el un copil, un băiețel de unsprezece ani pe nume

Abra; avusese numai trei ani când ajunseseră aici și nu-și amintea altă lume. Zburară cu elicopterul o zi întreagă, poposiră să se odihnească peste noapte și în dimineața următoare plectară pe jos.

În cea de-a treia zi, Ender încercă brusc senzația că mai fusese în locurile acelea. Privi înjur; era un ținut nou, pe care nu-l mai văzuse în viața lui. Îl strigă pe Abra.

— Hei, Ender! răspunse copilul. Vino-aici! Se afla în vârful unei coline abrupte.

Ender începu să urce, lăsând urme adânci în solul moale. Abra arătă în jos și-l întrebă:

— Îți vine să crezi?

Colina era scobită. Avea în mijloc o depresiune adâncă, parțial umplută cu apă, înconjurată de pante concave ce se curbau deasupra eleșteului. Într-o direcție, colina se despărțea în două creste lungi, adăpostind o vale în formă de V; în cealaltă direcție se înălța, terminându-se printr-o stâncă albă, ca un craniu rânjind cu un copac ce-i creștea din gură.

— Parc-ar fi murit un uriaș, spuse Abra, și pământul i-a acoperit trupul.

Atunci Ender pricepu de ce i se păruse familiar. Leșul Uriașului! Copil fiind, se jucase aici de prea multe ori ca să nu recunoască locul. Dar era imposibil! Calculatorul din Școala de Luptă n-avea de unde să cunoască locul acesta. Ridică binoclul într-o direcție bine cunoscută și privi, temându-se și sperând că avea să vadă ceea ce existase acolo, în joc.

Leagăne și tobogane. Bare de gimnastică. Acum acoperite de sol și vegetație, totuși înconfundabile.

— Cineva trebuie să fi construit toate astea, zise Abra. Uite, craniul ăsta nu-i piatră, fii atent! E beton.

— Știu, spuse Ender. L-au construit pentru mine.

— Ce?

— Cunosce locul ăsta, Abra. Gândacii l-au construit pentru mine.

— Gândacii au murit cu cincizeci de ani înainte să ajungem noi aici.

— Ai dreptate, e imposibil, dar eu știu mai multe. N-ar trebui să te iau cu mine. Poate fi periculos. Dacă ei m-au cunoscut într-atât de bine încât să construiască locul ăsta, poate c-au plănuit să...

— Să se răzbune.

— Pentru că i-am ucis.

— Atunci, nu te duce, Ender. Nu face ceea ce vor ei să faci.

— Abra, nu mi-ar păsa dacă doresc să se răzbune. Dar poate că vor altceva. Poate că în felul acesta au încercat să comunice. Să-mi lase un bilet.

— Nu știau să citească și să scrie.

— Poate că învățau... când au murit.

— Ei bine, eu nu te las să te duci singur. Vin cu tine.

— Nu. Ești prea tânăr ca să riști.

— Haide! Tu ești Ender *Wiggin*. Nu-mi spune ce poate să facă un puști de unsprezece ani!

Împreună, zburară cu elicopterul peste terenul de joacă, peste păduri, peste fântâna din poiană. Apoi mai departe către locul unde, într-adevăr, exista o stâncă în care se deschidea o peșteră și un promontoriu – acolo unde trebuia să fie Capătul Lumii. Iar în depărtare, exact ca în jocul calculatorului, se zărea turnul castelului.

Îl lăsă pe Abra lângă elicopter.

— Dacă nu mă-ntorc peste o oră, pleci imediat acasă.

— Rahat, Ender! Vin cu tine.

— Gura, că de nu, ți-o umplu cu noroi.

În ciuda tonului său glumeț, băiețelul simți că spusese adevărul și nu mai insistă.

Pereții turnului erau găuriți pe alocuri, oferind reazeme pentru mâini și picioare. Fusese construit ca să permită o escaladare ușoară.

Odaia era așa cum fusese întotdeauna. Ender și-o amintea suficient de bine ca să caute un șarpe pe podea, însă exista doar un covor, cu un cap de șarpe brodat într-un colț. O imitație, nu o reproducere; pentru un popor ce nu avusese nici un fel de artă, se descurcaseră bine. Probabil că extrăseseră imaginile chiar din mintea lui Ender, aflându-i cele mai întunecate vise de la distanțe de mulți ani-lumină. Dar de ce o făcuseră? Pentru a-l aduce în această cameră, desigur. Ca să-i lase un mesaj. Însă unde era mesajul și cum avea să-l înțeleagă?

Oglinda îl aștepta pe perete. Era o placă din metal pe care fusese zgâriată forma aproximativă a unei fețe omenești. „Au încercat să deseneze imaginea pe care ar trebui s-o vad.”

Privind oglinda, își amintea cum o spărsese, cum o smulsese de la locul ei și cum șerpii se

revărsaseră din tainăți, atacându-l, mușcându-l cu colții lor veninoși.

„Cât de bine mă cunosc?” se întreabă Ender. „Îndeajuns de bine ca să știe cât de des m-am gândit la moarte, ca să știe că nu mă tem de ea. Îndeajuns de bine ca să știe că, chiar dacă m-aș teme de ea, asta nu m-ar opri să caut în ascunzătoare?”

Se apropie de oglindă și o trase către el. Nimic nu-l atacă din golul ascuns de placa metalică. Acolo se afla o sferă albă, făcută parcă din mătase, cu câteva fire scâmoșate, ici și colo. Un ou? Nu. Pupa unei regine a gândacilor, deja fecundată de masculi, pregătită să zămislească o sută de mii de gândaci, cu masculi și regine. Putea vedea masculii, aidoma unor limacși, agățați de pereții unui tunel întunecat, și adulții voluminoși purtând regina-copilă spre sala de împerechere; pe rând, fiecare mascul penetra regina-larvă, se înfiora de extaz și murea, câzând pe podeaua tunelului și chircindu-se. Apoi regina nouă fu adusă înaintea celei bătrâne, o creatură minunată, învăluită în aripi moi, scânteietoare, care pierduse de mult puterea zborului, dar își păstra încă măreția. Regina bătrână o sărută, adormind-o, cu otrava blândă de pe buze, apoi o înfășură în firele secretate de pântecul ei și-i porunci să devină ea însăși, să devină un nou oraș, o nouă lume, să dea naștere la multe regine și la multe lumi...

„De unde știu toate astea?” se întreabă Ender. „Cum pot vedea lucrurile acestea, ca niște amintiri în mintea mea?”

Și parcă drept răspuns, văzu prima lui bătălie cu flota gândacilor. O mai văzuse și înainte, pe simulator; acum o privea din punctul de vedere al reginei, prin mulți ochi diferiți. Gândacii formară sfera lor de nave, apoi navele se iviră din beznă și *Doctorașul* distruse totul într-o explozie de lumină. Simți atunci tot ceea ce simțise regina stupului, privind prin ochii supușilor ei cum moartea îi lovea, prea fulgerător ca să poată fi anticipată. Nu exista totuși nici o amintire de durere sau teamă. Regina simțise doar tristețe și o anume resemnare. Nu gândise aceste cuvinte când îi văzuse pe oameni apropiindu-se să ucidă, dar Ender o înțelegea sub formă de cuvinte: „Nu ne-au iertat”, gândise ea. „Vom muri cu siguranță.”

— Cum poți trăi iarăși? o întreabă.

Regina aflată în gogoșa ei de mătase nu putea să-i răspundă prin vorbe; dar când închise ochii și încercă să-și amintească, în locul amintirilor apărură imagini noi. Gogoșa trebuia ținută într-un loc întunecos și rece, dar umed, ca să nu se usuce; iar vaporii de apă trebuiau să fie ușor calduși și saturați cu seva unui anumit arbore, pentru ca în gogoșă să se poată desfășura reacții chimice. Apoi așteptă zile și săptămâni, până ce pupa dinăuntru se transformă. După aceea, când gogoșa căpătase o culoare cafenie, Ender se văzu pe sine spărgând-o și extrăgând micuța și fragila regină. Se văzu pe sine apucând-o de membrul anterior și ajutând-o să umble până într-un cuib moale, făcut din frunze uscate așezate pe nisip. „Atunci voi fi vie”, sosi gândul în mintea lui. „Atunci voi fi trează. Atunci îmi voi naște cei zece mii de copii.”

— Nu, rosti Ender. Nu pot.

Durere.

— Copiii tăi sunt monștrii coșmarurilor noastre de-acum. Dacă te trezesc, te vom ucide iarăși.

Prin mintea lui fulgerară o duzină de imagini de oameni uciși de gândaci, însă însoțite de o milă atât de profundă, încât nu se mai putu stăpâni și plânse pentru ei.

— Dacă îi poți face să simtă așa cum m-ai făcut pe mine, atunci poate că te-ar ierta.

„Sunt singurul”, își dădu seama. „M-au găsit prin ansiblu; l-au urmărit și s-au cuibărit în mintea mea. În agonia coșmarurilor mele, au ajuns să mă cunoască, deși ziua îi distrugem; au găsit teama mea față de ei și au mai aflat că nu știam că-i ucideam. În puținele săptămâni care le rămăseseră, au construit locul acesta special pentru mine, leșul Uriășului, terenul de joacă și platforma de la Capătul Lumii, ca să-l pot găsi văzându-l cu ochii mei. Eu sunt singurul pe care-l cunosc ei și de aceea pot vorbi numai cu mine și prin mine.” „Suntem aidoma vouă”, răsună gândul în mintea lui. „N-am vrut să ucidem, iar când am înțeles, n-am mai venit. Până să vă întâlnim pe voi, crezusem că suntem singurele ființe gânditoare din univers, însă nu ne închipuisem că gândurile pot apărea la creaturi individuale care nu pot visa visele altuia. De unde să fi știut? Am fi putut trăi în pace cu voi. Crede-ne, crede-ne!”

Ender întinse mâna și luă gogoșa dinăuntru. Era incredibil de ușoară, deși păstra în ea toate speranțele și viitorul unei rase mărețe.

— O să te iau cu mine, zise el. O să merg de la o planetă la alta, până voi găsi un timp și un loc unde te poți deștepta în siguranță. Și voi spune oamenilor povestea ta, astfel încât, poate, o dată cu trecerea timpului, să vă ierte și ei. Așa cum voi m-ați iertat pe mine.

Înveli gogoșa reginei în haina lui și părăsi turnul.

- Ce era înăuntru? întrebă Abra.
- Răspunsul.
- La ce anume?
- La întrebarea mea.

Asta a fost tot ce-a spus despre cele întâmplate; explorară încă cinci zile și aleseră un loc pentru viitoarea colonie, mult în sud-estul turnului.

După câteva săptămâni, Ender veni la Valentine și o rugă să citească ceea ce scrisese; ea deschise fișierul indicat și citi.

Era scris în numele reginei stupului, povestind tot ce intenționaseră ei să facă și tot ce făcuseră. „Acestea sunt greșelile noastre și acestea sunt reușitele noastre; n-am dorit să vă facem rău și vă iertăm pentru că ne-ați ucis.” De la primele scânteieri ale conștiinței lor și până la lungile războaie ce le bântuiseră planeta natală, Ender povestea concis, ca pe o legendă sau ca pe o amintire străveche. Când ajunse la istoria mării mame, regina absolută, cea dintâi care decise s-o educe pe noua regină, în loc s-o ucidă sau s-o alunge, acolo întârzie, descriind de câte ori fusese nevoită să-și omoare propria copilă, până ce născuse una care să-i înțeleagă visul de a găsi armonie. Era ceva nou în lumea lor; două regine care nu se luptau între ele, ci se iubeau și se ajutau și, laolaltă, erau mai puternice decât oricare alt stup. Prosperaseră; avură mai multe fiice care li se alăturară în pace; era începutul înțelepciunii.

„Dacă am fi izbutit să vă vorbim...”, spunea regina stupului prin cuvintele lui Ender. „Dar pentru că n-am reușit, vă rugăm doar atât: să ne țineți minte nu ca pe dușmani, ci ca pe frați tragici, pe care Soarta, sau Dumnezeu, sau Evoluția i-a modelat în forme neplăcute vouă. Dacă v-am fi sărutat, ar fi fost miracolul care să ne facă umani, unii în ochii celorlalți. Dar ne-am ucis între noi. Cu toate acestea, vă salutăm acum ca pe niște prieteni veniți în oșpeție. Veniți în casa noastră, fii ai Pământului; locuiți în tunelurile noastre, culegeți recoltele de pe ogoarele noastre; acum voi sunteți mâinile noastre. Înfloriți, copaci; pârguiți-vă, recolte; fiți calzi pentru ei, sori; fiți fertile pentru ei, plante; ei sunt fiii noștri adoptivi care s-au întors acasă.”

Cartea scrisă de Ender nu era lungă, însă conținea tot binele și tot răul cunoscut de regina stupului. O semnă, dar nu cu numele său, ci cu un pseudonim:

VORBITOR ÎN NUMELE MORȚILOR

Pe Pământ, cartea fu publicată fără multă valvă și, discret, trecu dintr-o mână în alta, până ce nu mai rămase nici un pământean care să n-o fi citit. Majoritatea o găsi interesantă; unii refuzară s-o uite. Pe cât puteau mai bine, încercară să trăiască după învățăturile ei; la înmormântări, cineva era Vorbitor în Numele Morților și povestea despre defunct, în modul cel mai onest, fără să ascundă relele și fără să afirme virtuți. Participanții la asemenea ceremonii le găseau tulburătoare, chiar dureroase; existau totuși destui care apreciau că viața lor, în ciuda unor scăderi, fusese destul de merituoasă pentru ca un Vorbitor să rostească adevărul în numele lor.

Pe Pământ era doar un cult printre altele multe. Însă pentru cei care traversau hăurile spațiului și trăiau în tunelurile stupului și culegeau ogoarele gândacilor, reprezenta singura religie. Nu exista nici o colonie care să nu aibă un Vorbitor în Numele Morților.

Nimeni nu știa și nimeni nu dorea să afle cine fusese primul Vorbitor. Ender nu intenționa să o spună.

Când împlini douăzeci și cinci de ani, Valentine termină ultimul volum al istoriei asupra războaielor cu gândacii. La sfârșitul acestuia anexă textul integral al cărțului lui Ender, dar nu deconspiră autorul.

Bătrânul Hegemon, Peter Wiggin, acum în vârstă de șaptezeci și șapte de ani și bolnav de inimă, îi expedie un mesaj:

„Eu știu cine-a scris-o. Dacă poate vorbi în numele gândacilor, atunci cu siguranță poate vorbi și pentru mine.”

Ender și Peter discutară mult prin intermediul ansiblului, și Peter își povesti zilele și anii vieții, relele lui și faptele bune. Iar când muri, Ender scrisese un alt volum, semnat tot de Vorbitor în Numele Morților. Laolaltă, cele două cărți au fost denumite Regina-Stupului și Hegemonul, și au fost considerate cărți sfinte.

— Haide, spuse Ender către Valentine într-o bună zi. Hai să plecăm cu o navă și să trăim veșnic.

- Nu putem, zise ea. Există miracole pe care nici chiar relativitatea nu le poate înfăptui.
- Trebuie să plecăm. Aici sunt aproape fericit.
- Atunci să rămânem.

— Am trăit prea mult timp în prezența suferinței. Fără ea, nu voi ști cine sunt.

Așa încât se îmbarcă pe o navă interstelară și rătăciră de la o planetă la alta. Oriunde s-ar fi oprit, el era întotdeauna Andrew Wiggin, pelerin Vorbitor în Numele Morților, iar ea era întotdeauna Valentine, istoric călător, înregistrând poveștile celor vii, în vreme ce Ender rostea poveștile celor morți. Și ca întotdeauna, Ender purta cu el o gogoasă albă, uscată, căutând planeta unde regina stupului se putea deștepta și trăi în pace. Căută mult timp.

Grupul Editorial Nemira

B-dul Ion Mihalache nr. 125, sector 1, București

Tel.: 224.10.08; 224.14.28; 224.18.50

Tel./fax: 224.16.00

e-mail: difuzare@nemira.ro

www.nemira.ro

Editor: Cristina POPA

Lector: Mihaela ȘIPOȘ

Tehnoredactor: Emanuel BOTEZATU

Tipărit la tipografia Editurii Paralela 45

„În acest roman Orson Scott Card confirmă speranțele puse în el... ba chiar mai mult decât atât.”

BEN BOVA

„*Jocul...* este uimitor, personajele sunt memorabile, iar extraterestrul – o adevărată provocare pentru umanitate.”

Locus

Premiul Nebula 1985, Premiul Hugo 1986

Extraterestrul au atacat Pământul și aproape au distrus specia umană. Pentru a se asigura că oamenii vor câștiga următoarea înfruntare, cea decisivă, guvernul terestru a creat in vitro genii pe care le antrenează intensiv în arta militară. Instrucția constă, nici o surpriză, din „jocuri” de război. Ender Wiggin, un geniu printre genii, câștigă într-un timp record toate „jocurile” și pare a fi eroul care va salva planeta. Dar va reuși să stabilească granița dintre real și virtual și să înțeleagă importanța ei crucială?

www.nemira.ro

---

[1] *Ender, to end*, „a sfârși, a termina, a încheia” (n. tr.).

[2] *Bean*, „fasole, bob de fasole” (n.tr.).